

Giới thiệu Cô Gái Thông Linh Sư

Editor: thienbao95

Số chương: >300

Tô Vũ, được mệnh danh là thông linh sư* cường đại nhất trong lịch sử. Đang lúc thi triển pháp thuật nghịch thiên cải mệnh thì gặp phải Thiên Khiển*, sau đó trọng sinh vào một học sinh trung học 14 tuổi ở trấn Thanh Sơn.

Cô thế mà . . . . Bị bắt nạt trong lớp học? Là một túi rút giận yếu ớt?

Mọi người nhục mạ cô là con gái riêng? Con gái riêng của đại gia tộc?

Tô Vũ nhếch môi cười lạnh, châm ngôn sống của cô là: người không đụng cô, cô không đụng người, tốt nhất đừng trêu chọc tới cô, một khi chọc tới cô, đều phải trả giá đại giới!

Hãy xem Tô Vũ làm thế nào với mắt trái linh đồng, mắt phải quý đồng, dựa vào thông linh thuật độc nhất vô nhị: du ngoạn giới phong thủy, đùa giỡn giới đồ cổ, vang danh giới y học, thông dong giới buôn bán, tạo nên một truyền kỳ độc nhất vô nhị.

*Thông linh sư: Có thể đi lại hai giới âm dương, bói toán quá khứ tương lai, thậm chí còn có năng lực cường đại trấn áp yêu tà.

*Thiên Khiển: trời phạt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nghịch thiên cải mệnh, tá thi hoàn hồn

Mây đen vần vũ, gió mạnh gào thét, trên một té đàn cao ngàn trượng, có một thiếu nữ mặc hồng y đang ngồi xếp bằng.

Vô số linh quang màu vàng bao quanh thiếu nữ, làm nổi bật lên khuôn mặt thánh thiện của nàng.

"Xem âm dương, nhìn nhân quả, nghịch thiên cải mệnh!"

Đột nhiên, thiếu nữ mặc hồng y hét lớn một tiếng, bàn tay đánh ra một đạo pháp quyết huyền ảo, trong phút chốc, vô số linh quang màu vàng hóa thành một đồ án bát quái âm dương thật lớn chiếu thẳng lên bầu trời.

Ầm ầm . . . . .

Tiếng sấm vang dội phía chân trời, mây đen翻滚 nộ quay cuồng, gào thét, trong chớp mắt, phía chân trời liền nứt ra một khe hở thật lớn, một cột sáng màu vàng chiếu xuống, rơi vào trên người thiếu nữ.

Bên trong cột sáng, kiếp trước kiếp này, một màn lại một màn hiện lên.

Mười kiếp luân hồi, gần ngàn năm, thiếu nữ thấy được mười kiếp luân hồi chuyển thế của mình, vẫn như trước tìm không được cái nàng muốn xem.

Nàng không thể tin, thì thảo nói: "Này. . . . Đến tột cùng là vì sao?"

Tô Vũ, được mệnh danh là thông linh sư cường đại nhất trong lịch sử, đứng trên đỉnh cao nhất của thế giới. Khi nàng bốn tuổi, vô tình nhặt được một quyển thông linh trong bảo khố, bắt đầu con đường tu hành. Ngắn ngủn mười mấy năm, liền tu luyện tới tầng cao nhất của thông linh sư: xem âm dương, nhìn nhân quả, nghịch thiên cải mệnh.

Thế nhưng, trong lòng nàng lại chôn giấu một bí mật to lớn. Từ lúc nàng có trí nhớ, buổi tối mỗi ngày, sẽ mơ thấy một giấc mơ kì quái, đó là một mảnh hắc ám vô biên vô hạn, dường như bên tai có một người nam tử thâm tình hứa hẹn với nàng, "Vũ, ngàn năm luân hồi, ta ở đây chờ ngươi!"

Tô Vũ biết đây là kiếp nạn của kiếp trước. Nên thời điểm nàng tu luyện tới tầng cao nhất của thông linh sư, vì muốn chấm dứt kiếp nạn, đã thi triển pháp thuật nghịch thiên cải mệnh, chặt đứt nhân quả ràng buộc kiếp trước, mới có thể không dính nhân quả, yên tâm tiến thêm một bước.

Thế nhưng, khi nàng quan sát quá khứ mười kiếp luân hồi, vẫn như trước dò xét không ra một tia manh mối đoạn nhân quả này.

Ầm ầm . . . . .

Bên trong mây đen, một đạo lôi điện Thiên Khiển* to như cánh tay giống như một con Cự Long rồng giận, từ trên cao đánh xuống, trong giây lát nuốt trọn bóng dáng màu đỏ của Tô Vũ.

Ở thời điểm cuối cùng của sinh mệnh, Tô Vũ chỉ có một ý niệm trong đầu: "Nghịch thiên cải mệnh, hay là . . . . . nạn không thể tránh?"

. . . . .

Thị xã Lâm Giang, trấn Thanh Sơn, trường trung học.

"Bút tiên, bút tiên, bạn là kiếp trước của tôi, tôi là kiếp này của bạn, nếu bạn đã đến, xin hãy vẽ vòng tròn trên giấy."

Ban đêm hơn mười giờ, ngọn đèn u ám, âm thanh yên tĩnh, bên cạnh sân thể dục có một ký túc xá 514 bị bỏ hoang, trên tầng năm ký túc xá truyền đến từng đợt tiếng nói tụng kinh làm người ta run rẩy.

Bốn nữ sinh, vây quanh một cái bàn cũ nát, hết sức chăm chú chơi trò triệu hồi bút tiên.

"A. . . . ." Thật lâu sau, một cô gái buộc tóc đuôi ngựa trong nhóm thoáng ngẩng đầu, dường như nhìn thấy cái gì ở phía sau ba cô gái, cả người run lên, thẳng tắp ngã xuống mặt đất, trong miệng phát ra âm thanh gào khóc phá vỡ bầu trời đêm.

. . . . .

"Lạnh, lạnh quá!" Tô Vũ mơ màng có ý thức, trong lòng thầm nghĩ: "Cô không phải thi triển pháp thuật nghịch thiên cải mệnh, gặp phải Thiên Khiển*. Bị lôi điện đánh nên hồn phi phách tán sao, vì sao còn sống?" (vì qua hiện đại rồi nên ta đổi từ nàng sang cô).

"Không, không đúng!" Tô Vũ phát hiện trong đầu mình có thêm nhiều đoạn trí nhớ không rõ, vừa rồi hình như cô thấy được một nữ quý mặc hồng y, nên bị hù chết?

"Điều này cũng không đúng!" Tô Vũ lắc đầu, Tô Vũ đường đường đã đạt đến cảnh giới cao nhất của thông linh sư, làm sao có thể bị một nữ quý mặc Hồng Y dọa sợ?

"Tô Vũ, vừa rồi cậu gọi ai là quý, làm bốn tiểu thư bị cậu dọa chết khiếp!"

"Hừ, Đinh Đinh, cậu xem bộ dáng uất ức của cậu ta kia, bị mắng cũng không có cảm giác, đến, chúng ta tiếp tục chơi!"

Đúng lúc này, bên tai Tô Vũ nghe được hai giọng nói khinh thường, trong lòng cô cười lạnh, đột nhiên mở ra đôi mắt sắc bén bức người: "Nhiều năm như vậy, chưa có người nào dám mắng thẳng mặt cô, cô muốn nhìn xem ai lại to gan như vậy."

"Này. . . . . Nơi này là nơi nào?" Khi Tô Vũ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hoàn toàn ngây dại, đây là một nơi hoàn toàn xa lạ, ở giữa có một cái bàn cũ nát, trên bàn có ba nữ sinh xa lạ đang ngồi, trong tay các cô cầm một cây bút, dưới ngòi bút viết ra đầy chữ trên giấy trắng, miệng đọc chú ngữ, "Các cô. . . . . đang chơi trò gọi hồn ma quý?"

Tô Vũ cúi đầu, trên người cô đang mặc một bộ quần áo màu trắng kì quái, dưới chân mang một đôi giày kì quái, hai tay của cô vừa nhò lại gầy, đây tuyệt đối không phải tay của cô. Quan trọng là, cô cảm giác được trong cơ thể mình không có một tia linh lực, Tô Vũ cười khổ: "Hay là, tuy cô gặp phải Thiên Khiển*, nhưng may mắn tránh được một kiếp, Tá Thi Hoàn Hồn, trọng sinh đến địa phương xa lạ này?"

Cô sắp xếp lại một chút trí nhớ xa lạ trong đầu, đối với chỗ này cũng có một chút hiểu biết. Nguyên chủ cũng tên là Tô Vũ, sống cùng với mẹ, mười bốn tuổi, là học sinh năm ba của trường trung học nhỏ, nhát gan yếu đuối, bị ba nữ sinh Trương Đinh Đinh, Triệu Viện, Hà Tâm Kỳ ép buộc tham gia trò chơi bút tiên, trong lúc vô tình thấy được một nữ quý khủng bố mặc Hồng Y phía sau ba người, bị hù chết ngay tại chỗ.

Mà cô, thông linh sư mạnh nhất trong lịch sử, Tô Vũ, Tá Thi Hoàn Hồn, đi tới thế giới này.

"Oán khí thật mạnh!" Tô Vũ nhắm mắt lại cảm thụ một chút, tuy rằng linh lực toàn thân đã mất, gần như biến thành một người bình thường, nhưng năng lực cảm ứng linh thể vẫn như trước có cảm giác sâu sắc, nơi này tràn ngập một cỗ oán khí vô cùng cường đại.

"Bút tiên đến đây, bút tiên đến đây!" Trên bàn, ba người hồn nhiên không biết nguy hiểm đang dần tiếp cận, ngược lại vì triệu hồi được bút tiên mà hưng phấn không thôi.

Trương Đinh Đinh tuy sợ hãi nhưng rất hưng phấn, giành hỏi trước: "Bút tiên, tôi hỏi bạn, sang năm tôi có thể đậu vào trường trung học trọng điểm hay không?"

Bút tiên trong tay ba người di chuyển, trong chốc lát, ngòi bút chỉ về chữ, "Có thể".

Trương Đinh Đinh hưng phấn không thôi, hoan hô nói: "A, thật tốt quá! Bút tiên, tôi rất thích bạn nha!"

Ngay sau đó, Triệu Viện hỏi: "Bút tiên, nói mau, nói mau, bạn trai của tôi có yêu tôi hay không?"

Bút lại một lần nữa di chuyển, lần này dừng lại trên chữ "Không".

Triệu Viện bĩu môi, cô căn bản không tin bút tiên nói như thế, vốn chỉ cầu đề an ủi bản thân, vậy mà bút tiên lại hắt nước lạnh, nhất thời khó chịu, bất mãn châm chọc nói: "Bút tiên, tôi nghĩ thời điểm bạn còn sống, bị đàn ông bỏ rơi, nên mới ghen tị vì tôi có bạn trai yêu tôi như vậy đi! Đúng rồi, rốt cuộc bạn chết như thế nào?"

Lập tức, Tô Vũ cảm giác được oán khí trong không khí tăng mạnh mấy lần, gần như đọng lại ở trong phòng học nho nhỏ, phản phát một tiếng, cửa sổ bị gió thổi mở, gió lạnh mạnh mẽ bay vào, giấy trên bàn bay hơn phân nửa, bốn người cảm giác được một hàn ý lạnh thấu xương.

Hà Tâm Kỳ cảm thấy có gì đó không đúng, lập tức nói: "Ồi chào, Triệu Viện, sao cậu lại nói như thế? Bút tiên, thật xin lỗi, bạn không nên tức giận, cậu ấy không phải cố ý xúc phạm bạn đâu!"

Vậy mà, trong phòng học u ám, hình như truyền đến một tiếng cười lạnh thê lương.

"Răng rắc" một tiếng, cây bút trong tay ba người gãy làm đôi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Mắt trái linh đồng, mắt phải quỷ đồng

"Ba" một tiếng, một trận gió lớn thổi vào phòng học, cánh cửa vốn cũ nát không hiểu tại sao chặt chẽ đóng lại.

"Mau, chạy mau!" Ba nữ sinh sợ tới mức hồn vía lên mây, la to, liều mạng chạy về phía cánh cửa. Thế nhưng, cánh cửa đã sớm bị âm khí niêm phong, dựa vào năng lực của bọn họ, làm sao có thể mở!

"Vì sao cửa này mở không ra? Ô ô . . . . . , Đinh Đinh, Tâm Kỳ, tớ sợ . . . . ."

"Đáng đời cậu, không phải tớ bảo cậu đừng nói như vậy sao, trăm ngàn lần không nên hỏi bút tiên chết như thế nào, vì sao cậu không nghe?"

"Tâm Kỳ, là cậu dẫn tớ tới, cậu hãy nghĩ biện pháp đi, ô ô . . . . ."

. . . . .

Ba nữ sinh chen chúc tại cánh cửa, sợ thành một đoàn, cố dùng sức mở cửa phòng học. Tuy ngoài miệng mắng bạn bè của mình, nhưng trong lòng đã sớm hối hận không thôi.

Tô Vũ cười lạnh một tiếng: "Ba người này chỉ là người bình thường không có linh lực, càng loạn càng mau chết, chơi trò gọi hồn ma quỷ, chọc giận tới lệ quỷ, cho dù đêm nay may mắn thoát khỏi nơi này, cũng sẽ bị lệ quỷ quán thân, không thể bình yên."

"Có điều, có vẻ như lệ quỷ này cũng căm hận mình!" Tô Vũ lẩm bẩm một mình, bởi vì lúc đó, cô cảm giác được một cỗ âm khí lạnh như băng thổi đến, cả người lạnh lẽo giống như rơi vào hầm băng.

Lệ quỷ, ra tay với cô!

"Thử một lần đi!" Tuy rằng tình huống hiện tại có điểm khó giải quyết, nhưng trong lòng Tô Vũ lại không hề sợ hãi, dù sao ở kiếp trước, cô đã tu luyện đến tầng thứ bảy của thông linh sư, làm sao có thể sợ hãi một con lệ quỷ?

Bỗng nhiên, Tô Vũ ngẩng đầu lên, âm khí lạnh như băng xẹt qua khuôn mặt. Trong tay Tô Vũ vẽ ra một cái pháp quyết quỷ dị, trong phút chốc, âm khí vô biên vô hạn nhanh chóng bị hút vào đôi mắt của cô.

Một đôi tay lạnh như băng, chậm rãi chạm vào cổ cô, khiến Tô Vũ cảm nhận được từng đợt hít thở không thông.

"Thông linh sư cường đại nhất, mắt trái linh đồng, mắt phải quỷ đồng, mở ra!" Tô Vũ hét lớn một tiếng, trong chớp mắt, ánh mắt của cô xảy ra biến hóa quỷ dị, đồng tử mắt trái biến thành màu trắng, đồng tử mắt phải biến thành màu đỏ như máu!

Đây là năng lực cao nhất của thông linh sư, mắt trái linh đồng, mắt phải quỷ đồng, khả năng tiến hóa khi thăng cấp, so với mắt Âm Dương càng thêm cường đại. Linh đồng cùng quỷ đồng có công dụng rất phi thường, linh đồng có thể nhìn thấu linh vật khắp thiên hạ, cũng có tác dụng loại trừ oán khí, quỷ đồng có tác dụng trấn hồn, đoán trước được cát hung.

Trước mặt, hiện lên một nữ quỷ mặc quần áo đỏ như máu đang trôi nổi giữa không trung, trên lưng nữ quỷ cồng thêm một đứa trẻ con xanh tím, một đôi mắt không có đồng tử nhìn chằm chằm Tô Vũ, mà hai tay lạnh như băng của nữ quỷ đang chế trụ ở trên cổ Tô Vũ, khuôn mặt đầy oán khí đầy đặc cách khuôn mặt Tô Vũ không đến nửa thước, cơ hồ gần ngay trước mắt.

Nếu người bình thường nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng như vậy, chắc hẳn sẽ sợ tới mức ngất đi, vậy mà trên mặt Tô Vũ không có một chút biến hóa, trong miệng chậm rãi phun ra vài chữ.

"Quý đồng, trấn hồn!"

Mắt trái, đồng tử màu đỏ phóng ra một đạo quang mang đỏ như máu, lập tức bao phủ nữ quý mặc hồng y.

Nữ quý mặc hồng y khốn khổ kêu một tiếng, hai tay lập tức buông lỏng cổ Tô Vũ, bị một cỗ lực lượng thần bí hung hăng đánh trúng, trong chớp mắt bay đi thật xa, dùng đôi mắt oán độc nhưng lại kiêng kỵ nhìn chằm chằm Tô Vũ.

Cả ba nữ sinh vốn đang hoảng sợ, nghe thấy tiếng quý kêu, không tự chủ quay đầu nhìn lại, nhất thời nhìn thấy một màn khó quên trong đời. Trong phòng học có một cái bóng dáng màu đỏ đang bay lơ lửng, hai chân của bóng dáng đó đang trôi nổi giữa không trung, hơn phân nửa khuôn mặt bị tóc dài che khuất, trong lòng ôm một đứa trẻ tím ngắt không có đồng tử, cảnh tượng vô cùng khủng bố.

"Quý a. . . . . A. . . . ."

Giữa phòng học vang lên tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, ba nữ sinh bị dọa sợ đến mức ngất đi.

"Kêu kệt" một tiếng, bởi vì nữ quý bị thương, cửa phòng học tạm thời mở ra một cái khe hở.

Sắc mặt Tô Vũ tái nhợt, một chút công kích vừa rồi dường như đã tiêu hao gần hết linh lực của cô, cô bây giờ đã là nỏ mạnh hết đà, đi tới trước cửa, nhẹ nhàng mở ra, chậm rãi đi ra ngoài.

Ba nữ sinh tỉnh lại, lập tức khóc thét chạy ra ngoài. Thế nhưng, vì quá sợ hãi mà ba người lại chạy không được xa.

Trên cầu thang, có một bóng dáng màu đỏ đang đứng, em bé tím ngắt không có đồng tử nằm sấp trên vai bóng dáng màu đỏ, hướng về phía ba nữ sinh bật cười khanh khách, tạo nên cảnh tượng đặc biệt khó coi.

"Còn chưa hết hy vọng sao?" Tô Vũ cười lạnh, mắt phải của cô lại hóa thành quý đồng, quang mang đỏ như máu xuyên qua màn đêm, bắn về phía bóng dáng màu đỏ. Đột nhiên, bóng dáng màu đỏ ở trên cầu thang tự dung biến mất, lúc này chân cầu thang mới xuất hiện ở trước mặt bốn người.

Tô Vũ đi trước dẫn đường, chậm rãi đi xuống cầu thang, ba nữ sinh nhìn thấy Tô Vũ xung phong, cũng kiên trì đi theo phía sau, nhắm mắt đi theo Tô Vũ rời khỏi ký túc xá bỏ hoang.

"Phù phù. . . . ., cuối cùng chúng ta cũng đi ra !" Sau khi sống sót khỏi tai nạn, Trương Đình Đình mang theo hưng phấn hoan hô một tiếng.

"Cái này gọi là đại nạn không chết, tất có hậu phúc!" Triệu Viện cười đắc ý, quay đầu nhìn về phía Tô Vũ: "Tô Vũ, không nghĩ tới một đứa con gái riêng hay nhất gan yếu đuối như cậu, thế nhưng hôm nay lại. . . . ."

Triệu Viện còn chưa nói hết câu, nhìn thấy ánh mắt Tô Vũ lạnh như băng mang theo sát ý, giống như không đem sống chết của người nào để ở trong lòng, cô rung mình một cái, sợ tới mức ngậm miệng lại không nói nữa.

Lúc này, đột nhiên Hà Tâm Kỳ thét chói tai: "Các cậu xem, trên lưng Đình Đình là cái gì?"

Hóa ra, không biết từ khi nào, trên lưng Trương Đình Đình có thêm một dấu tay màu tím của trẻ con, hình như là bị cái gì hung hăng vỗ một cái.

Tô Vũ nhăn mày, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy, bên cửa sổ lầu năm phòng học có một bóng dáng màu đỏ đang đứng, dùng ánh mắt oán độc gắt gao nhìn chằm chằm xuống.

Tô Vũ không để ý đến lời nhục mạ của ba người, bọn họ rõ ràng đã bị lệ quý quán thân, có thể tránh được kiếp nạn này hay không còn phải nhìn vào vận khí, cô cần gì phải cùng người sắp chết so đo?

Tô Vũ chậm rãi rời khỏi sân thể dục, đi tới trường học.

Hôm nay là thứ sáu, hai ngày kế tiếp sẽ được nghỉ. Lại ở thời gian hơn mười giờ đêm, trong trường học gần như không có người, cho nên ba nữ sinh này mới không sợ hãi, mạnh mẽ lôi kéo Tô Vũ chơi trò triệu hồi bút tiên.

Trong trí nhớ của nguyên chủ, cô còn có một người mẹ, mặc kệ như thế nào, nếu như Tô Vũ đã trọng sinh ở trong thân thể này, cô sẽ thay khối thân thể này, cố gắng làm tròn bốn phận của mình.

Tô Vũ dựa vào trí nhớ trong đầu, ra khỏi trường học, xuyên qua con phố đông đúc, đi qua vài con hẻm nhỏ, rốt cuộc quẹo vào một con hẻm nhỏ tối tăm cũ nát, nhà của cô ở lầu ba trong một căn nhà cũ nát ở hẻm này.

Tô Vũ đi vào hành lang, trên hành lang đầy mùi ẩm ướt khó chịu, làm cô không thoải mái nhăn mày lại. Tô Vũ lên lầu ba, bấm chuông cửa.

Một lát sau, cửa mở ra, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi vừa mừng vừa sợ nhìn Tô Vũ, nói: "Tiểu Vũ, con đi đâu vậy? Mẹ gọi điện thoại cho con hoài mà không được, làm mẹ sợ gần chết!".

Chương 3: Mười vạn một mạng, ông muốn mua không?

"Điện thoại?" Tô Vũ lần đầu nghe đến hai từ xa lạ này, suy nghĩ một chút, ở trong trí nhớ nguyên chủ tìm được ký ức về điện thoại, thầm nghĩ: "Thế giới này xem ra cũng có một chút năng lực, lại có điện thoại tồn tại, như vậy khả năng truyền âm chú* càng thêm công hiệu."

*âm chú: âm thanh+lời niệm chú

Có điều, ở trong trí nhớ nguyên chủ, thời điểm bọn họ ở lâu năm chơi trò gọi hồn, đã tắt điện thoại ném vào bên trong túi sách.

"Mẹ, con xin lỗi, do con tắt điện thoại." Tô Vũ do dự một chút, vẫn nên gọi một tiếng mẹ. Cô đã chiếm cứ khối thân thể này, thì phải chấp nhận người phụ nữ trước mặt này là mẹ cô.

"Tiểu Vũ, con làm sao vậy? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Mẹ Tô Vũ kéo Tô Vũ vào phòng, sờ trán con gái, lo lắng hỏi. Không biết vì sao, bà cảm giác con gái mình hình như xảy ra chuyện gì, dường như thay đổi thành một người khác.

Bà tên Tô Tuyết Dung, thời còn trẻ không hiểu chuyện gặp phải người đàn ông bạc tình. Lúc đó, trong bụng bà đã có Tô Vũ, bà không nỡ bỏ đi đứa bé, đành một mình sinh con. Không có chồng mà có con, chính là một chuyện vô cùng nhục nhã ở trấn Thanh Sơn này. Vì chuyện này, ba mẹ, anh chị dâu đã cắt đứt quan hệ với bà. Nhiều năm như thế, bà ở khách sạn làm tạp vụ, thiên tâm vạn khổ* nuôi dưỡng con gái khôn lớn. Nếu Tô Vũ xảy ra chuyện gì, bà cũng không còn dũng khí để sống.

*thiên tâm vạn khổ: muôn vàn cực khổ

Tô Vũ lập tức phát hiện mẹ cô bất an, liền an ủi: "Mẹ, con không sao, chẳng qua hôm nay bạn học trong trường rủ con đi chơi, cho nên con mới về trễ, sau này con sẽ không như vậy nữa."

Tô Tuyết Dung vui mừng gạt đầu, nói: "Mẹ biết, Tiểu Vũ của mẹ hiểu chuyện nhất."

Tô Vũ cười, nguyên chủ chính là một túi rút giận yếu ớt vô dụng. Ở trong trường học bị bắt nạt như cơm bữa, nhưng cô chưa bao giờ đem chuyện trong trường nói cho mẹ biết. Vì vậy, bà vẫn tưởng con gái học ở trong trường tốt lắm.

Ăn xong cơm chiều, Tô Vũ từ trong túi lấy ra sách giáo khoa. Dựa theo trí nhớ nguyên chủ nhớ lại một lần nữa, hiện tại nguyên chủ đang học năm ba, qua mấy tháng nữa sẽ phải đối mặt với kì thi cao trung, áp lực học tập rất lớn. Nguyên chủ học rất yếu, nhưng Tô Vũ, kiếp trước là một thông linh sư cường đại, là một nữ tử thông minh tuyệt đỉnh. Dựa vào trí nhớ của nguyên chủ mà suy luận ra, ngăn ngừa mấy giờ, Tô Vũ gần như tiếp thu được toàn bộ tri thức, chẳng qua muốn học Anh Văn thì hơi cố sức một chút.

Ngày hôm sau, Tô Tuyết Dung phải tới khách sạn làm việc, đưa cho Tô Vũ một ít tiền mặt, nói: "Tiểu Vũ, mẹ phải đi làm. Buổi trưa hôm nay, con ở bên ngoài khách sạn kiếm cái gì ăn đi, buổi tối mẹ sẽ trở lại."

Tô Vũ lắc đầu, dù sao cô đi vào thế giới này còn chưa hết một ngày, tất cả mọi thứ cả đây còn rất xa lạ, hơn nữa ở trong trí nhớ nguyên chủ, mẹ cô làm việc rất vất vả, làm cho cô vô cùng tự ti, không敢 đầu lên được. Cô muốn nhìn xem, rốt cuộc công việc này vất vả như thế nào, nhân tiện nói: "Mẹ, mẹ làm việc ở đâu, con muốn đi theo mẹ!"

Tô Tuyết Dung cảm thấy kỳ quái, trước kia, con gái vô cùng để ý công việc của bà, mỗi chủ nhật, thà rằng ở trong nhà, cũng không bao giờ nguyện ý xuất hiện ở chỗ bà làm việc, vậy mà hôm nay lại có thái độ khác thường muốn đi theo bà, chẳng qua, Tô Tuyết Dung vẫn đồng ý, nói: "Vậy được rồi!"

Hai mẹ con đi bộ tới khách sạn lớn nhất trấn Thanh Sơn, Thanh Sơn Đại Từ Diêm, Thanh Sơn Đại Từ Diêm có ba tầng, Tô Tuyết Dung phải quét dọn ở tầng thấp nhất. Tô Tuyết Dung mang theo con gái đi vào cửa sau của khách sạn, chuẩn bị thay quần áo của nhân viên, không ngờ lại gặp mấy người phụ nữ khác đang chỉ trích hai mẹ con bọn họ.

"Mọi người xem, đó là con gái riêng của Tô Tuyết Dung kia, không nghĩ tới, bộ dáng cũng khá xinh đẹp!"

"Hừ, hai mẹ con người này còn không phải là hồ ly tinh, sở trường là dụ dỗ đàn ông nhà người khác sao!"

.....

"Vũ nhi, con đừng nghe bọn họ nói bậy!" Tô Tuyết Dung cắn môi, nhìn về phía con gái, bà bị mắng là hồ ly tinh cũng không phải ngày một ngày hai, đã sớm chết lặng, làm sao con gái có thể chịu đựng được?

"Mẹ, không quan hệ, nếu ở trên đường không cẩn thận bị chó cắn một cái, chẳng lẽ chúng ta phải cản trở về?" Tô Vũ mỉm cười, cô đương nhiên sẽ

không hạ thân phận để mà so đo với bọn người này, nhưng có vậy cô mới nhìn ra, mẹ ở trong này làm việc cũng không hề dễ dàng.

Tô Tuyết Dung nhìn thấy con gái như vậy, cũng được an ủi phần nào.

Kế tiếp, Tô Tuyết Dung bắt đầu làm việc, Tô Vũ ở bên cạnh nhìn trong chốc lát, lắc lắc đầu, cũng đã hiểu rõ đại khái, công việc này chẳng những vừa bản lại vừa mệt, còn phải bày ra bộ mặt tươi cười, hơn nữa, thỉnh thoảng còn phải chịu đựng khách hàng khó chịu quát lớn.

Tô Vũ thở dài, cô dự định làm cho mẹ từ bỏ công việc này, kiếp trước, không biết có bao nhiêu người bỏ ra số tiền lớn mời cô ra tay, cho dù bây giờ cô xuyên qua nơi xa lạ này, nhưng Tô Vũ tin tưởng, dựa vào thân phận thông linh sư của cô, cũng đủ làm cho hai mẹ con cơm no áo ấm, cần gì phải ở chỗ này chịu ức hiếp?

Đúng lúc này, Tô Tuyết Dung vội vàng bung nước trà đi lên cầu thang, một người đàn ông mặc âu phục chân mang giày da, tuổi đã hơn ba mươi mang theo một cái vali, vội vã đi xuống lầu, rõ ràng hắn không yên lòng, vừa khéo gặp Tô Tuyết Dung đang đi lên lầu, làm nước trà đổ ra, dính ở trên quần áo người đàn ông.

Tô Tuyết Dung hoảng sợ, quần áo xem ra rất mắc tiền, nếu gặp phải khách hàng khó chơi, tiền lương nửa tháng cũng không đủ đền, vội vàng áy náy nói: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi!"

Người đàn ông tức giận trừng mắt nhìn Tô Tuyết Dung, quát lớn một tiếng: "Bà đi đường không có mắt à! Hừ, thật là, không may uống nước cũng bị ghen!"

Tô Vũ chậm rãi đi tới, không biết trường ca ở đâu nghe được tin tức, cũng đi nhanh tới, không hỏi trắng đen quát lớn: "Tô Tuyết Dung, bà làm cái gì vậy? Còn không mau xin lỗi khách?"

Người đàn ông không kiên nhẫn vẫy tay: "Quên đi, quên đi, tôi đang vội, không muốn so đo với mấy người!"

Tô Tuyết Dung thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng xoay người cúi đầu: "Thực xin lỗi. . . ."

Tô Vũ đi lên phía trước, đánh gãy lời bà nói: "Mẹ, đây không phải là lỗi của mẹ, mẹ không cần phải xin lỗi, từ hôm nay trở đi, mẹ đừng làm ở chỗ này nữa!"

"Tiểu Vũ, con nói cái gì?" Tô Tuyết Dung lo lắng hỏi Tô Vũ, sinh hoạt phí của hai mẹ con cùng học phí của Tô Vũ đều trông cậy vào phần tiền lương ít ỏi này, bà thật sự không dám nói từ chức liền từ chức nha!

Tô Vũ ngẩng đầu nhìn thần sắc vội vàng của người đàn ông, bên trong đôi mắt quý đồng của cô đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt, người đàn ông đi qua đường cái, một chiếc xe bất ngờ vọt lên, đâm người đàn ông bay lên, ngã xuống trong vũng máu.

Người đàn ông này sắp gặp phải cảnh tượng như vậy, nếu Tô Vũ nguyện ý ra tay, nói không chừng hắn có thể tránh được một kiếp.

Tô Vũ mỉm cười, trong đầu nảy ra kế hoạch, nói: "Yên tâm, Tiểu Vũ không phải cố tình gây sự, mẹ, nếu không làm công việc này nữa, mẹ muốn làm gì? Tiểu Vũ có thể giúp mẹ thực hiện."

Chẳng biết tại sao, Tô Tuyết Dung lại nói ra tâm nguyện của mình với con gái: "Mẹ vẫn luôn hi vọng mình có đủ tiền, mở một cửa hàng bánh ngọt, để mở cửa hàng cần phải có tối thiểu mười vạn, ài, nhà chúng ta căn bản không có nhiều tiền như vậy!"

"Mười vạn, được, mẹ cùng trường ca kết toán tiền công tháng này đi, con đi làm một ít chuyện!"

Nói xong, Tô Vũ đi nhanh vài bước, bóng dáng chợt lóe, đi tới trước mặt người đàn ông, nhẹ giọng nói: "Mười vạn một mạng, ông muốn mua không?"

Người đàn ông không hiểu tại sao Tô Vũ lại nói như vậy, liếc nhìn Tô Vũ một cái, đoán không chừng là giả thần côn chuyên đi lừa tiền, chẳng qua, tuổi còn nhỏ mà đã giả thần giả quỷ gạt người, thật sự là thói đời bạc bẽo.

"Vốn muốn cứu ông một mạng, đòi ít tiền, nếu ông không tin, quên đi!" Tô Vũ lắc đầu, cô muốn một lần làm thần côn, kiếm đủ tiền để mẹ mở tiệm, nhưng bây giờ xem ra, phải tính cách khác.

Tuy Tô Vũ nói rất nhẹ, nhưng người đàn ông vẫn nghe được, đúng lúc này, mắt phải người đàn ông giật liên tục, lập tức, hắn bỗng có dự cảm xấu, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ, mình sắp bị tử kiếp* sao?"

*tử kiếp: sắp chết

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chuyển nhà, Tô Vũ đến trường

Ôm thà tin có thật, cũng không thể không tin, người đàn ông cắn răng đưa ra quyết định, dừng bước lại, nói : “Cô bé, tôi thật sự gặp tử kiếp sao? Cô có thể giúp tôi phá giải?”

“Mười vạn đồng!” Tô Vũ mỉm cười, thân là thông linh sư, cô đã sớm nhìn quen sinh tử, nếu không phải có nhu cầu cấp bách cần tiền, cô mới không xen vào việc của người khác.

“Được!” Người đàn ông mở vali, từ trong gói giấy lấy ra một xấp tiền có giá trị lớn đưa cho Tô Vũ, vội hỏi: “Cô bé, giúp ta phá giải tử kiếp đi!”

Tô Vũ nhận tiền, mỉm cười nói: “Thật ra rất đơn giản, sinh tử đều có số, ông đứng ở chỗ này, đứng năm phút hoặc lâu hơn, ông sẽ biết lời nói của tôi là thật hay giả, nếu ông không nghe lời tôi, có chết cũng đừng trách tôi!”

Người đàn ông bán tín bán nghi, nhưng cũng ngoan ngoãn nghe theo, năm phút trôi qua đặc biệt lâu, người đàn ông nhìn chăm chăm thời gian trên màn hình di động, khoảng chừng một hai phút sau, hần nhìn lại, phát hiện Tô Vũ đã biến mất từ khi nào.

“Chẳng lẽ gặp phải tên lừa đảo?” Người đàn ông nhất thời có cảm giác bị lừa gạt, hần cười khò một tiếng, thật là người xui uổng nước cũng bị ghen, vừa rồi chắc hần đã bị ma quỷ ám ảnh, nên mới tin lời của một cô bé, tự nhiên bị lừa mất mười vạn đồng.

Người đàn ông thất vọng, vô số lo lắng biến thành một tiếng thở dài. Đúng lúc này, ở ngoài đường cái khách sạn, trình diễn một màn kinh tâm động phách. Ở ngã tư đường cách đó không xa, một chiếc xe màu trắng giống như mất không chỗ chạy về phía trước, vọt lên lối đi của người đi bộ, nhất thời, trong đám người phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, bảy tám người đi đường bị đâm bay ra ngoài, nặng nề ngã vào vũng máu, sinh tử không rõ.

Trong phút chốc, người đàn ông hoàn toàn trợn tròn mắt.

Nếu vừa rồi hần không ở lại khách sạn, có khả năng hần sẽ đi qua ngã tư này. Như vậy, thời điểm chiếc xe chạy tới, hần chắc hần gặp tai nạn.

Thực ra, người đàn ông này tên là Lưu Chí Quân, là một thương nhân buôn đồ cổ, bởi vì nhìn lầm, bỏ ra số tiền lớn mua đồ cổ giả, kết quả toàn bộ tài sản mất trắng, tiền trong túi chỉ còn lại mười mấy vạn đồng, hần vốn chuẩn bị trở về trấn Thanh Sơn tiếp tục đầu tư, lại không ngờ, xảy ra một màn như vậy.

Nhưng hiện tại hần vô cùng ân hận, vì sao vừa rồi không chú ý vị đại sư kia? Đồng thời, hần cũng âm thầm hạ quyết tâm, thâm nghĩ: “Mình nhất định phải tìm được vị đại sư này, có vị đại sư này hiệp trợ, Lưu Chí Quân ta nhất định có thể Đông Sơn tái khởi!”

Lúc này, Tô Vũ lấy được mười vạn đồng, cùng mẹ và trường ca đi thanh toán tiền lương, trường ca luyến tiếc thả người, bởi vì Tô Tuyết Dung là người thành thật, chịu một nhọc, mắng không đáp trả, cái gì bản cũng chịu làm. Chỉ vì Tô Vũ kiên trì, nên Tô Tuyết Dung mới từ bỏ công việc này.

Đi ra khách sạn, về mặt Tô Tuyết Dung hiện lên lo lắng, nói : “Tiểu Vũ, hiện tại mẹ đã từ bỏ công việc, sau này làm sao bây giờ?”

Tô Vũ mở túi sách, để Tô Tuyết Dung thấy trong túi sách có một xấp tiền giá trị lớn, nói: “Mẹ, không phải mẹ muốn mở một cửa hàng bánh ngọt sao? Hiện tại mẹ có thể thực hiện nguyện vọng này!”

Tô Tuyết Dung lặng đi một chút, không thể tin nhìn vào túi sách, một hồi lâu, mới hồi phục tinh thần lại, nghiêm túc nói: “Tiểu Vũ, số tiền lớn như vậy, con kiểm tra ở đâu, chúng ta tuy nghèo, cũng không thể làm chuyện trái pháp luật.”

Tô Vũ không thể đem chuyện hôm nay nói ra, thân nhiên cười, nói : “Mẹ, số tiền này là của cha mẹ bạn học con cho mượn, sau này cửa hàng chúng ta kiểm tra tiền, sẽ trả lại tiền cho người ta, được không?”

Tô Tuyết Dung tin vài phần, trừ bỏ lý do này, bà cũng không biết con gái mình có biện pháp gì kiếm được số tiền đó.

Kế tiếp, trên một con đường dành riêng cho người đi bộ bên cạnh trường học, hai mẹ con chọn được một cửa hàng mặt tiền khá tốt. Cửa hàng chia làm hai tầng, tầng trên có thể ở lại, tầng dưới dùng để làm phòng bếp nướng bánh mì, phòng khách có thể mở cửa hàng bánh ngọt, hơn nữa ở trấn Thanh Sơn này, tiền thuê nhà cũng không đắt lắm, một năm chỉ mất năm vạn.

Mẹ con Tô Vũ cùng chủ nhà ký hợp đồng cho thuê. Xong xuôi, hai người gọi một chiếc xe taxi, trở về nhà cũ, chuyển nhà. Bận rộn cả một ngày, thời điểm bố trí xong nhà mới, đã hơn sáu giờ tối.

Tô Vũ nói: “Mẹ, chúng ta nên mượn vài thợ làm bánh, để vài ngày tới, cửa hàng bánh ngọt có thể khai trương, cũng không biết trên trấn có thợ làm bánh tốt hay không?”

Tô Tuyết Dung khó nén hưng phấn, nói : “Tiểu Vũ, con yên tâm, thời điểm mẹ làm công ở Lâm Giang, trong cửa hàng có thợ làm bánh cực tốt, Vũ Hạo thích ăn nhất. . . . .”

Nói tới đây, Tô Tuyết Dung ý thức được mình lỡ lời, chột dạ nhìn Tô Vũ, im lặng không nói nữa.

Tô Vũ biết bà vẫn chưa quên được cha của thân thể này, cô làm bộ không nghe thấy, cùng mẹ nói vài câu, sau đó trở về phòng của mình.

Ban đêm yên tĩnh, Tô Vũ im lặng ngồi ở trên giường, hai chân xếp bằng, tay vẽ ra một cái pháp quyết huyền ảo, cô hấp thu linh khí ở trong không khí, luyện hóa một chút, sau đó đưa vào trong đan điền. Nhưng Tô Vũ phát hiện, linh khí ở đây thật sự rất loãng, cô tu luyện vài tiếng đồng hồ, chỉ có một chút ít hiệu quả. Xem ra, nếu muốn luyện hóa nhiều linh khí, phải nghĩ ra biện pháp khác.

Hôm sau, Tô Tuyết Dung quả nhiên mướn được hai thợ làm bánh có kinh nghiệm, cùng hai người bán hàng. Sau đó, mua một ít bơ, trứng gà và vài nguyên liệu nấu ăn cơ bản, bắt đầu làm bánh. Nỗ lực cả một ngày, quả nhiên làm ra không ít bánh ngọt đẹp mắt. Cứ như vậy phòng chùng qua ba bốn ngày, cửa hàng bánh ngọt có thể chính thức khai trương.

Tô Vũ cũng có chút yên tâm, xem ra mẹ cô thật thích cuộc sống bận rộn mà phong phú này.

Trong nháy mắt, đã tới thứ hai, Tô Vũ bắt đầu đi phải mang cặp sách trên lưng, bước chân vào trung học. Nếu cô đã muốn đóng vai học sinh năm ba của Tô Vũ, cô sẽ cố gắng làm thật tốt.

Lúc Tô Vũ đi vào phòng học, chuông vào lớp vừa kịp reo, cô đi vào chỗ ngồi của mình, hàng cuối cùng ở gần góc tường, ngồi ở đây làm cho cô có cảm giác khá lạc lõng.

Lúc này, Trương Đình Đình, Hà Tâm Kỳ, Triệu Viện đang tụ tập cùng một chỗ, xì xào bàn tán, nhất là Trương Đình đình, hai mắt xanh đen, ấn đường biến thành màu đen, thân thể rõ ràng không được khỏe.

Chẳng biết tại sao, đột nhiên Hà Tâm Kỳ đi tới bên người Tô Vũ, thần bí hỏi: “Này, đã*. . . . ., khụ khụ, hai ngày nay cậu có nhìn thấy cái gì hay không, hoặc là cảm giác được cái gì?”

*đã: các nàng cũng biết con mắt thú này đang gọi Tô Vũ là đã chúng(con riêng) chứ nhè. Ta ghét con mắt thú Hà Tâm Kỳ này nhất =.=

“Không có!” Tô Vũ lắc đầu.

Hà Tâm Kỳ gãi đầu: “Kỳ quái, bốn người chúng ta đều chơi bút tiên. Vì sao chỉ có Đình Đình nói. . . . . luôn có ai đó nhìn chăm chăm cậu ấy. Chắc không phải cậu ấy sợ hãi quá, xuất hiện ảo giác chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Ác linh quán thân, phòng học kinh hoàng (1)

Edit: thienbao95

Biểu tình Tô Vũ lạnh nhạt, cô thần nhiên nhìn qua Trương Đình Đình, liền biết đối phương có dấu hiệu bị ác linh quán thân, không phải gặp ảo giác.

Nhưng mà, Tô Vũ không tính ra tay, Trương Đình Đình đối xử với nguyên chủ như vậy, thậm chí cái chết của nguyên chủ cũng có liên quan đến ba người bọn họ, cô không tìm Trương Đình Đình gây phiền toái đã là thánh nẫu rồi, làm sao có thể chủ động ra tay.

Đột nhiên, trong phòng học vang lên một tràng âm thanh náo nhiệt, hóa ra có một nam sinh đi đến, thân hình hần cao ngất, tóc cắt ngắn, khuôn mặt tuấn tú, hần chính là hotboy của trường, con trai Trần Trường, bạn trai Triệu Viện, nổi danh đẹp trai giàu có thứ hai trong trường học, Lục Hoàn Vũ.

Khi nhìn thấy người nam sinh, nội tâm Tô Vũ không kiềm chế nhảy lên một chút, đây là bản năng của khối thân thể này, cô đột nhiên nghĩ đến, Lục Hoàn Vũ chính là đối tượng mà nguyên chủ thích, nguyên chủ từng vụng trộm đưa thư tình cho đối phương, không ngờ lại bị dán ở trước bảng thông báo trường, nhận hết mọi xem thường và cười nhạo của tất cả nữ sinh.

Tô Vũ đưa mắt nhìn, trong lòng không cho là đúng, Lục Hoàn Vũ cũng chỉ có vài phần tư sắc, cách xa tuyệt thế mỹ nam vạn dặm, trong lòng cười nhạo: “Thiệt, cái gọi là hotboy, chẳng qua cũng chỉ có như thế, lại có nhiều nữ sinh si mê như vậy, quả nhiên là chưa thấy qua mỹ nam!”

“Hoàn Vũ, anh đến rồi, mấy hôm trước thật sự hù chết người ta!” Triệu Viện lôi kéo cánh tay Lục Hoàn Vũ làm nũng, cô muốn ở trước mặt các nữ sinh khác thân mật với Lục Hoàn Vũ, bởi vì cảm nhận được ánh mắt hâm mộ ghen tị chung quanh, trong lòng cô sẽ tỏa ra cảm giác thỏa mãn thật lớn.

Triệu Viện liếc mắt nhìn cô một cái, muốn nói Tô Vũ xấu xí không biết tự lượng sức mình, nhưng lại phát hiện đối phương đầu cũng không có nâng, trong tay cầm một quyển sách toán, chăm chú đọc sách.

Trong lòng Triệu Viện hừ lạnh một tiếng: “Hừ, Tô Vũ, mày cứ giả bộ đi, mày càng giả bộ bình tĩnh, chứng tỏ trong lòng hâm mộ muốn chết đi!”

Hà Tâm Kỳ đứng ở bên cạnh Tô Vũ, thời điểm Tô Vũ nhìn thấy Lục Hoàn Vũ, không hề toát ra thần sắc si mê, cố ý nói: “Tô Vũ, đừng tưởng cậu giả bộ bình tĩnh, là có thể lừa gạt tui tở, kỳ thật, cậu thấy Viện Viện cùng Hoàn Vũ thân mật, trong lòng đã sớm chua xót đến chết đi!”

Tô Vũ ngẩng đầu, đưa tay chỉ về phía Lục Hoàn Vũ, thần nhiên nói: “Cậu ấy sao? Bỏ tiểu thư đã sớm không còn hứng thú, cho nên, sau này các cậu

đừng có đến làm phiền tớ!”

Nói xong, Tô Vũ không để ý tới ánh mắt kinh ngạc Triệu Viện và Lục Hoàn Vũ, chậm rãi đến gần, nhẹ giọng nói: “Nếu các cậu thật sự nhầm chán, tớ khuyên các cậu một câu, tốt nhất đến miếu xin bùa hộ mệnh đi, tuy chưa chắc linh nghiệm, nhưng cũng đỡ hơn không làm cái gì mà chờ chết, bởi vì ác linh ở lâu năm kia, đã bò lên người các cậu, Trương Đình Đình, là người thứ nhất!”

Trong lòng Hà Tâm Kỳ nháy dựng, cô quay đầu lại, phát hiện Tô Vũ đã quay trở về chỗ ngồi, biểu tình im lặng, giống như cái gì cũng chưa nói qua.

Hà Tâm Kỳ cắn môi, bởi vì từ nhỏ cô đã có hứng thú với những thế lực thần bí. Cho nên mới lôi kéo đám người Trương Đình Đình chơi trò bút tiên, đối với phương diện này cô cũng có một chút hiểu biết, thậm chí, mỗi tháng cô còn dùng nhiều tiền để tạo quan hệ với vị đại sư nổi danh trấn Thanh Sơn. Thật ra, lúc nhìn thấy Trương Đình Đình, cô đã cảm thấy có gì đó không ổn, chẳng qua lại tự an ủi mình là Trương Đình Đình gặp ảo giác, nhưng bây giờ, cô buộc phải thừa nhận bọn họ đã trêu vào thứ không nên trêu chọc.

“Cái kia, Tô Vũ. . . . .” Cô vốn chuẩn bị không nể mặt cùng Tô Vũ nói cái gì đó, cũng mặc kệ đúng hay sai, nhưng lúc đó, một chuỗi tiếng chuông vang lên trong phòng học.

Đình Đình Đình. . . . .

Chuông ren vào lớp, tiết đầu tiên là tiết toán, thầy chủ nhiệm lớp kiêm thầy dạy toán tên Trương Thiếu Hoa, là cha của Trương Đình Đình, đó cũng là lí do vì sao Trương Đình Đình có thể ở trường hống hách như vậy, Trương Thiếu Hoa thoát nhìn hơn ba mươi tuổi, bảo dưỡng khá tốt, lúc hăn còn trẻ chắc hẳn cũng là mỹ nam không thua kém Lục Hoàn Vũ.

“Các học sinh, chúng ta bắt đầu học!” Hăn cao giọng nói một câu, lập tức chú ý tới trạng thái không tốt của con gái, hai mắt đen như gấu mèo, bộ dáng buồn ngủ, lại nhớ đến hai ngày gần đây, không biết vì sao mỗi buổi tối Trương Đình Đình đều sợ hãi khóc lớn.

“Ài. . . . .” Trương Thiếu Hoa thở dài, mấy tháng tới sẽ là kì thi cao trung, tâm tình hiện giờ của Đình Đình, rõ ràng không tốt, xem ra phải dành một ít thời gian nói chuyện với con gái.

Nháy mắt, đã tới giữa trưa, Tô Vũ tự mình cảm thụ một chút môi trường học tập hiện tại, cũng thích ứng rất nhanh.

Giữa trưa, vì tiết kiệm thời gian, các học sinh sẽ không trở về nhà, mà ở căn tin trường ăn cơm, cơm nước xong xuôi liền trở về phòng tự học. Tô Vũ cầm khay cơm ở căn tin đi dạo một vòng, cô vẫn đang học thông linh thuật, nên không thích ăn thức ăn mặn, theo thói quen ăn một chút rau dưa và trái cây, chỉ đơn giản lấy một phần rau xanh, một cái bánh bao, sau đó tùy ý tìm chỗ ngồi.

Tuy nhiên, Tô Vũ muốn thanh tịnh, nhưng lại không như ý muốn, đám người Triệu Viện, Trương Đình Đình, Hà Tâm Kỳ, Lục Hoàn Vũ đang ở sát bên, Triệu Viện che miệng, cười nói: “Đình Đình, Hoàn Vũ, các cậu xem, cậu ấy đang ăn cái gì? Những món cậu ấy ăn, đến cả chó nhà chúng ta cũng không thèm ăn hi hi. . . . .”

Giữa trưa dương khí mạnh nhất, tinh thần Trương Đình Đình có vẻ đỡ hơn không ít, cũng cười nói: “Viện Viện, người nào không biết cha cậu là người giàu nhất trấn Thanh Sơn này, sao có thể so sánh với một đứa con riêng không có cha, buồn cười nhất là, người đó cũng không biết tự lượng sức mình, mền mộ hotboy của trường chúng ta. . . . .”

Hà Tâm Kỳ lo lắng thở dài, trong lòng không vui, Trương Đình Đình chế nhạo Tô Vũ như thế, làm cô không có cách nào thỉnh cầu Tô Vũ ra tay giúp đỡ.

Từ đầu đến cuối, Tô Vũ vẫn ăn chậm nhai kĩ, mỗi một động tác, đều có một loại lạnh nhạt yên tĩnh tao nhã. Cô cũng không hề ngẩng đầu, ở trong mắt cô, Trương Đình Đình ngay cả tôm tép nhai nhếp cũng không bằng, nếu cùng những người này so đo, sẽ hạ thấp bản thân mình.

Lục Hoàn Vũ ngẩng đầu nhìn cô gái đang mặc đồng phục trước mặt, chẳng biết tại sao, bỗng nhiên cảm thấy Tô Vũ không giống như trước kia, mà giống như một đóa hoa U Lan khí chất bất phàm.

Ăn trưa xong, Tô Vũ quay trở lại phòng học, cầm lên sách giáo khoa, cô biết mẹ cô vẫn hi vọng cô có thể thi đỗ vào một trường cao trung tốt, cho nên, cô cũng không muốn làm mẹ thất vọng, đành phải làm một học sinh ngoan, cầm lấy sách giáo khoa cố gắng học tập.

Nháy mắt, buổi trưa nhanh chóng trôi qua, đến khi tới giờ tự học ban đêm, đã xấp xỉ gần chín giờ.

Đúng lúc này, từ cửa sổ gió lớn tràn vào, “Phản phật” vài tiếng, hai ba cánh cửa sổ ba ba rung động, bị gió to gào thét thổi mở!

Ở tình huống không chuẩn bị trước. Phòng học đột nhiên tối sầm, toàn bộ phòng học lâm vào một mảnh tối đen, bị cúp điện!

Tô Vũ nhắm mắt lại, cảm giác sát khí càng ngày càng đậm, cổ oán khí quen thuộc kia bắt đầu bao phủ khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ác linh quần thân, phòng học kinh hoàng (2)

Edit: thienbao95

Phòng học vang lên tiếng xôn xao, hỗn loạn âm ỹ thành một đoàn, tựa hồ đang hưởng thụ cơ hội lười biếng khó có được này.

Chủ nhiệm lớp Trương Thiếu Hoa nhanh chóng hô lớn: “Mọi người yên lặng, chờ một lát, thầy đi nhìn xem sao lại thế này, lập tức sẽ có điện !”

“Hắc hắc. . . . . , ha ha. . . . .”

Đúng lúc này, bên trong phòng học, đột nhiên truyền đến từng đợt tiếng cười bén nhọn, mọi người lập tức hít vào một hơi, nhìn về phía phát ra âm thanh, không biết từ khi nào, Trương Đình Đình đã đứng ở trên bục giảng, một đầu tóc dài đen thui lúi che hơn phân nửa khuôn mặt, đôi con ngươi nửa ẩn nửa hiện phát ra hàn quang.

Trương Thiếu Hoa hoảng sợ, nói : “Đình Đình, con làm sao vậy?”

Trương Đình Đình nở nụ cười “Khanh khách”, nghiêng người nhìn về phía Trương Thiếu Hoa, cười quái dị vài tiếng, quý khí dày đặc nói : “Đêm đen yên tĩnh, oán hận quý dữ ồ ạt tuôn ra, ta kể cho các người nghe một câu chuyện xưa, được không?”

Tô Vũ ngẩng đầu, mắt trái của cô lập tức chuyển thành quỷ đồng, ở bên trong quỷ đồng, bộ dáng trên bục giảng của Trương Đình Đình đã thay đổi thành một người khác, biến thành một người tóc tai bù xù, nữ quỷ mặc hồng y oán khí dày đặc, trong lòng nữ quỷ đang ôm đứa nhỏ xanh tím, thật rõ ràng, Trương Đình Đình bị lệ quỷ hồng y ám ảnh .

“Được, được!” Nhiều học sinh không biết nội tình, nhưng lại bị thu hút bởi bầu không khí quỷ dị kia, dù sao cũng khó có được một màn giải trí như vậy, nhất thời vỗ tay trầm trồ khen ngợi Trương Đình Đình.

Trương Thiếu Hoa đi lên giữ chặt Trương Đình Đình, hét lớn một tiếng: “Đình Đình, con đang làm gì vậy? Con nhìn bộ dáng của con kìa?”

Trương Đình Đình tựa hồ như không có khí lực, cười lạnh một tiếng, duỗi tay ra bóp cổ Trương Thiếu Hoa, Trương Thiếu Hoa nhất thời bị bóp chặt đến nỗi khuôn mặt đỏ bừng, một lát sau, tới khi Trương Thiếu Hoa sắp tắt thở, mới chậm rãi buông ra, kẻ tai nhẹ giọng cười một tiếng: “Đừng nóng vội, sớm hay muộn cũng sẽ đến phiên người!”

Trương Thiếu Hoa sợ tới mức lui lại mấy bước, trong lòng hoảng sợ, cố gắng thở từng ngụm từng ngụm, vừa rồi, hắn rõ ràng cảm giác được con gái lạnh lẽo như băng, không hề có một chút nhân khí, bỗng dưng, hắn nổi lên dự cảm xấu!

“Thật lâu trước kia, ở trong trường học này, có một cô gái, cô có dung nhan tuyệt mỹ giống như tiên nữ, nam sinh trong trường học gọi cô là nữ thần, vụng trộm viết thư tình cho cô, nhưng ai cô cũng chường mắt, bởi vì, cô lỡ si mê thầy giáo chủ nhiệm trẻ tuổi anh tuấn, cô yêu mỗi nhất cử nhất động của hắn, rốt cục có một ngày, cô chịu không nổi tình yêu từ một phía dày vò, liền lấy dũng khí thổ lộ với thầy giáo chủ nhiệm, thật may mắn thầy chủ nhiệm đáp ứng, hai người bắt đầu một chuyện tình không muốn người khác biết, thật là một khoảng thời gian vui vẻ ngọt ngào!” Trương Đình Đình kể chuyện xưa, khoe miệng tựa hồ cũng đang nở nụ cười ngọt ngào, giống như mình là nữ nhân vật chính trong truyện.

Đám học sinh cảm thấy hụt hẫng, lớn tiếng kêu la nói : “Thiệt, đây mà là chuyện xưa gì, giáo viên và học sinh yêu nhau cũng là chuyện bình thường thôi mà!”

Khoe miệng Trương Đình Đình nhếch lên, trên mặt hiện lên vẻ tàn khốc, tự mình nói: “Mấy tháng sau, nữ sinh phát hiện cô mang thai, nữ sinh quyết định vụng trộm sinh ra đứa bé, ở trong lòng nữ sinh, đứa nhỏ này là kết tinh tình yêu của bọn họ, thế nhưng, tối hôm đó, nữ sinh ở trong toilet thiên tân vạn khổ sinh hạ đứa bé, người trong lòng biết được thẹn quá hóa giận, nghĩa vô phần cố chia tay, nữ sinh đau khổ cầu xin, nhưng hắn lại bất vì sở động, nữ sinh liền uy hiếp hắn là sẽ công khai chuyện của bọn họ ra ngoài, hắn rốt cục thỏa hiệp, nữ sinh cao hứng cực kỳ, chỉ nghĩ từ nay về sau, bọn họ có thể vĩnh viễn ở bên nhau. . . . .”

“Thế mà, khi bọn họ đến bên cửa sổ ngắm phong cảnh, nữ sinh liền cảm thấy sau lưng có người đẩy cô, cô ôm đứa nhỏ từ lầu năm rơi xuống, nhìn thấy người trong lòng dữ tợn, vẻ mặt như trút được gánh nặng, ha ha. . . . .”

“Nữ sinh có cảm giác giống như đang ngủ, khi cô tỉnh lại, liền thấy được thi thể mình huyết nhục mơ hồ, có rất nhiều người vây quanh chỉ trích thi thể cô, cô thật hận, cô muốn nói cho bọn họ biết người hại chết cô, thế nhưng, phần lớn mọi người không cảm giác được cô, ngẫu nhiên có người nhìn thấy cô, sợ tới mức la to, chạy trốn chết, sau này, mọi người dọn dẹp sạch sẽ tòa nhà, nữ sinh và đứa nhỏ của cô bị nhốt ở nơi này, ở trong tòa nhà phiêu đảng khắp nơi. . . . .”

“Trong lòng cô hận ý càng ngày càng mãnh liệt, cô muốn giết sạch mọi người, mọi người. . . . .”

“Ba ngày trước, có bốn nữ sinh đi tới phòng học nơi nữ sinh nhảy lầu kia, nữ sinh liền bám vào một trong bốn người, rời khỏi tòa nhà. . . . .”

Đám học sinh ở trong phòng học bị giọng nói dày đặc hàn khí của Trương Đình Đình dọa sợ, bởi vì trong trường vẫn lưu truyền một truyền thuyết, hơn mười năm trước, có một nữ sinh chưa lập gia đình sinh con, ôm đứa nhỏ từ phòng học lầu năm nhảy xuống, từ đó, tầng lầu kia vẫn lưu truyền chuyện ma quái đó, lúc nửa đêm, có thể nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ phiêu đảng trong không trung ở trên hành lang. . . . .

Nhất là hai người Triệu Viện và Hà Tâm Kỳ, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, tỏa ra hàn khí, đơn giản là câu chuyện Trương Đình Đình kể cực kỳ giống

câu chuyện ngày ấy của nữ quỷ mặc Hồng Y.

Trương Thiếu Hoa là người xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Triệu Viện sợ tới mức run lên, toàn bộ cơ thể dựa vào trong lòng Lục Hoàn Vũ, nhỏ giọng nói: “Đình Đình, cậu đừng nói nữa, rất dọa người!”

“Bé cưng, không phải sợ, mẹ sẽ đòi lại công đạo cho con!” Trương Đình Đình dịu dàng làm ra động tác ôm, giống như trong lòng thật sự có một đứa bé, nhưng ở trong mắt đám học sinh, trong lòng Trương Đình Đình lại trống không, ở trong trường hợp này, lại phá lệ dọa người.

“Ha ha. . . . .”

Một lát sau, Trương Đình Đình đột nhiên lớn tiếng cười, quát: “Hừ, các ngươi nói xem, mọi người ở trên đời này có phải rất đáng chết hay không? Các ngươi cũng rất đáng chết không phải sao?”

Trong phòng học một mảnh yên tĩnh, không ít người nhất gan sợ tới mức lạnh run, run rẩy thành một đoàn, ai cũng không dám trả lời Trương Đình Đình.

“Đương nhiên không phải!” Tô Vũ đeo túi sách, từ chỗ ngồi đứng lên, đi tới bục giảng Trương Đình Đình đang đứng, “Thế giới này chỉ có người cường đại, người thông minh mới có tư cách sống, nếu không phải người ngu xuẩn, cũng sẽ không rơi vào kết cục này, chẳng qua là người gieo gió gặt bão, không thể trách người bên ngoài!”

Trương Đình Đình ngừng đầu lên, trên mặt lộ ra vô hạn quý khí dày đặc oán độc, thật rõ ràng, lệ quỷ nhận ra Tô Vũ, “Ta, sẽ không bỏ qua ngươi, tuyệt đối sẽ không!”

Thân mình Trương Đình Đình uốn éo, lao ra khỏi cửa, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt, đã không thấy bóng dáng.

“Đình Đình, mau đuổi theo!” Trương Thiếu Hoa như ở trong mộng mới tỉnh, quát to một tiếng, đuổi theo phương hướng Trương Đình Đình mới ly khai, không ít người có tâm lý hiếu kỳ, cũng đuổi theo.

Tô Vũ vốn không muốn để ý tới, nhưng lại nhớ đến lời nói uy hiếp của lệ quỷ, đột nhiên cười một tiếng, thầm nghĩ: “Bản thân ta muốn nhìn, chỉ bằng một lệ quỷ như ngươi, có thể làm ra việc gì.”

Đám người Trương Thiếu Hoa một đường đuổi theo bóng dáng Trương Đình Đình chạy trốn, một lát sau, đã chạy đến sân thể dục bên cạnh tòa nhà bỏ hoang kia.

Thân ảnh Trương Đình Đình chợt lóe, trốn vào tòa nhà biến mất không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ác linh quần thân, phòng học kinh hoàng (3)

Edít: thienbao95

Mọi người đuổi tới trước cửa tòa nhà bỏ hoang, nhưng không ai dám vào, chưa nói đến truyền thuyết khủng bố của tòa nhà, chỉ cần bộ dáng của Trương Đình Đình, cũng đã khiến mọi người lo sợ.

“Đình Đình, Đình Đình. . . . .”

Trương Thiếu Hoa hô to vài tiếng, không thấy con gái đáp lại, hắn cũng không dám tùy tiện đi vào.

Hắn cắn chặt răng, bấm điện thoại gọi cảnh sát, hô to một tiếng: “Này, xin hỏi đây là cục cảnh sát phải không, nơi này trường trung học Đề Nhị. . . . ., các anh đến nhanh lên. . . . .”

Trương Thiếu Hoa nói vài ba câu, không dám tiến vào tòa nhà, ở dưới lầu lo lắng đợi cảnh sát đến.

Khẩu khí Triệu Viện không còn hồng hách như ngày xưa, ỉu xiu nói: “Hoàn Vũ, Tâm Kỳ, các cậu nói xem Đình Đình rốt cuộc làm sao vậy?”

Về mặt Lục Hoàn Vũ lo lắng, im lặng không nói gì, Hà Tâm Kỳ thở dài: “Đều là lỗi của tớ, tớ không nên khuyến khích mọi người chơi cái trò bút tiên này.”

“Cái gì? Các cậu nói các cậu ở tòa nhà bỏ hoang này chơi trò bút tiên?” Lục Hoàn Vũ chấn động: “Các cậu cũng thật lớn mật, bộ dạng này của Trương Đình Đình, tám phần là gặp phải những thứ dơ bẩn rồi.”

Hơn mười phút trôi qua, đột nhiên, mọi người nhìn thấy một bóng dáng xuất hiện ở cửa sổ lầu năm, rõ ràng chính là Trương Đình Đình!

"Khanh khách. . . . ." Lúc này, Đình Đình ngồi ở trên cửa sổ, hai chân đưa ra ngoài, nửa thân người nghiêng qua một bên, một đầu tóc dài tung bay theo gió, nhìn những người dưới lầu mà phát ra từng đợt tiếng cười thanh thúy quý dị, "Các người đoán, ta từ nơi này nhảy xuống, có xinh đẹp hay không?"

Trương Thiếu Hoa gặp tình huống này, chỉ cảm thấy hai chân muốn nhũn ra, thiếu chút nữa ngồi bệt dưới đất, điên cuồng hô: "Đình Đình, là ba sai, là lỗi của ba, ba nguyện ý gánh vác tất cả, ba cầu xin con, nhanh xuống đây đi!"

"Khanh khách. . . . ." Trương Đình Đình lại phát ra một trận tiếng cười điên cuồng "Khanh khách. . . . ., người sai rồi sao? Đã muộn, các người đều phải chết, đều phải chết. . . . ."

Lúc này, sân thể dục truyền đến từng trận tiếng còi của cảnh sát, cảnh sát trấn Thanh Sơn rốt cục đã đến!

Chu đội trưởng cục cảnh sát hơn ba mươi tuổi vừa mới xuống xe, liền nhìn thấy cảnh tượng nguy hiểm này, lập tức hô lớn: "Cô bé, con còn tuổi nhỏ, nếu có uất ức trong lòng, cũng đừng nhảy lầu tự sát, xuống đây nhanh lên, nguy hiểm!"

Đồng thời, Chu đội trưởng ra hiệu nhắc nhở các cảnh sát khác, mọi người bất động thanh sắc lấy một cái đệm khí từ trên xe xuống, nệm đã đầy khí, nếu Trương Đình Đình nhảy xuống, đệm khí này có khả năng cứu cô một mạng.

"Khanh khách. . . . ." Trương Đình Đình như trước cười không ngừng, trong mắt của cô hiện ra vẻ oán độc lạnh như băng, hai tay dang ra, từ trên lầu 5 nhảy xuống!

"Không, Đình Đình!" Trương Thiếu Hoa gần như sụp đổ, hần chạy như bay, đưa ra hai tay, hi vọng tiếp được bóng dáng Trương Đình Đình từ trên trời rơi xuống.

"Bùm, bùm, a. . . . ."

Trương Đình Đình hung hăng nện ở trên người Trương Thiếu Hoa, lực đạo mạnh vô cùng, Trương Thiếu Hoa thu thể không kịp, răng rắc vài tiếng, cánh tay, hai chân truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, hần thê thảm kêu một tiếng, cha và con gái rơi song song ở trên đệm khí, may mắn có đệm khí giảm xóc, hai người mới không có nguy hiểm tánh mạng, tránh được một kiếp.

Trương Đình Đình từ lầu năm nhảy xuống, chỉ có vài vết thương nhẹ, nhưng Trương Thiếu Hoa thê thảm hơn, xương hai cánh tay, xương chân đã bị dập nát, không chết cũng mất đi nửa cái mạng, lúc này, đã sớm đau đến hôn mê.

"Mau, mau, đưa bọn họ đến bệnh viện!" Chu đội trưởng nhanh chóng hô lớn một tiếng, vài vị cảnh sát đi đến, nâng cha con hai người lên xe, một lát sau, xe cảnh sát rời đi.

"Đình Đình, cứ như vậy nhảy lầu?" Một loạt biến cố làm cho các học sinh ở sân thể dục xem đến trợn mắt há hốc mồm, thật lâu cũng chưa khôi phục lại tinh thần, sự tình hôm nay thật sự quá rung động, xem bộ dáng này của Đình Đình, đoán chừng là gặp phải cái gì đó không sạch sẽ, trong khoảng thời gian ngắn, chuyện ma quái ở tòa nhà bỏ hoang của trường trung học Đề Nhị bắt đầu lan đi nhanh chóng.

"Vận khí Trương Đình Đình thật may mắn!" Tô Vũ nhìn trong chốc lát, khóe miệng mỉm cười, cảm thấy không còn hứng thú, lệ quỷ Hồng Y tựa hồ không vội giết chết Trương Đình Đình, mà đang chơi trò mèo vờn chuột, lập tức xoay người rời đi.

"Đợi chút. . . . ." Hà Tâm Kỳ đi nhanh tới, dùng giọng điệu cầu xin nói: "Tô Vũ, tớ biết, cậu nhất định có thể cứu Đình Đình, cầu xin cậu, cứu cậu ấy đi!"

"Vì sao?" Khóe miệng Tô Vũ nhếch lên, lộ ra một tia trào phúng, nói: "Trên đời này, chỉ có thánh mẫu và ngốc tử mới có thể lấy ơn báo oán, đáng tiếc, tớ vừa không phải là thánh mẫu, cũng không phải ngốc tử, cho nên, cậu tìm nhầm người rồi, cậu vẫn nên tự mình cầu nhiều phúc đi!"

Nói xong, Tô Vũ cũng mặc kệ nhóm người Hà Tâm Kỳ, xoay người rời đi.

Triệu Viện đứng ở một bên, tuy rằng nghe không rõ ràng hai người nói cái gì, nhưng nhìn thấy Tô Vũ lạnh nhạt, vẻ mặt đã muốn sinh khí, "Tâm Kỳ, bây giờ không có thời gian, cậu quan tâm cậu ấy làm cái gì, không phải cậu quen biết Trương đại sư ở Long Hồ sơn sao, cậu có thể mời Trương đại sư đến giúp Đình Đình hay không?"

Ánh mắt Hà Tâm Kỳ sáng ngời, nhưng cô lại chưa tận mắt thấy qua quá trình Trương đại sư thi triển pháp lực, trầm nghĩ: "Đúng rồi, cô như thế nào lại quên Trương đại sư, chắc chắn Trương đại sư tốt hơn Tô Vũ, nếu Tô Vũ không chịu giúp đỡ, vậy cầu Trương đại sư ra tay đi!"

Tô Vũ rời khỏi trường học, trên đường đi người rất thưa thớt, gió vũ vũ thổi mạnh, Tô Vũ rung mình một cái, khu giải trí ở trấn Thanh Sơn không quá phát triển, cho nên, bình thường hơn chín giờ tối, trên đường gần như không có người.

Đột nhiên, Tô Vũ nhìn thấy phía trước có một bóng dáng màu đỏ chột lóe, loại oán khí quen thuộc này bắt đầu ở trong không khí phiêu đảng nhàn nhạt.

"Khanh khách. . . . ."

"Ô ô, ô ô. . . . ."

Tiếng cười nữ tử âm lãnh, tiếng khóc của trẻ con, ở trong bóng đêm phá lệ làm cho người ta sợ hãi, đúng lúc này, Tô Vũ ngửi thấy mùi máu tươi, cảm thấy có một mái tóc dài đầy máu lướt qua trên đầu, Tô Vũ quay đầu nhìn lại, cách đó không xa, có một bóng dáng màu đỏ đang bay lơ lửng, tựa hồ

kiêng kị quý đồng của Tô Vũ, không dám đến gần.

"Hừ, chẳng lẽ, muốn đánh chủ ý với mình?" Tô Vũ nhìn bóng dáng màu đỏ kia, trong lòng cười lạnh, đáng tiếc, cảnh giới của cô chỉ mới ở tầng một, nếu như có thể tu luyện tới tầng hai câu hồn liên, khóa hồn tháp*, sẽ dễ dàng thu thập con lệ quý này hơn, nhưng hiện tại cũng không đại biểu cô không thể đối phó với con lệ quý này, chỉ cần trả giá một chút đại giới mà thôi.

*câu hồn liên, khóa hồn tháp: bắt hồn nhốt vào trong một cái tháp

"Mất trái linh đồng, mất phải quý đồng!" Đồng tử Tô Vũ lập tức tập trung nhìn vào bóng dáng màu đỏ, trong miệng thở nhẹ một tiếng, hai con mắt màu đen hóa thành màu đỏ quý dị.

Một đạo mâu quang đỏ như máu phát ra, bao phủ chung quanh bóng dáng màu đỏ, toát ra khí tức tà ác đỏ như máu, đoàn khí tức này lập tức bao trùm nữ quý Hồng Y!

"A a. . . . ., ô ô. . . . ." Nữ quý Hồng Y cùng đứa con không ngừng kêu lên thảm thiết, liên tục gãy dựa trong đoàn khí tức màu đỏ, bị quý đồng công kích không ngừng, toàn bộ cơ thể của nữ quý bị châm chích giống như hòa thiêu, có thể tưởng tượng được có bao nhiêu thống khổ!

Vật lộn hồi lâu, nữ quý Hồng Y rốt cục chống không lại攻势 cùm xiềng xích của quý đồng, hóa thành một đạo hồng quang, nháy mắt, bóng dáng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nhân quả luân hồi (1)

Tô Vũ thờ dài, cô bây giờ, vẫn còn quá yếu, dựa vào năng lực thông linh sư tầng một, lệ quý Hồng Y không làm gì được cô, nhưng cô cũng không thể hoàn toàn tiêu diệt lệ quý Hồng Y này!

"Quên đi, không nghĩ nữa !" Tô Vũ lắc đầu, đôi mắt khôi phục lại bình thường, lúc mất phải hóa thành quý đồng đã tiêu hao năng lượng quá lớn, tầm mắt biến thành một mảnh mơ hồ, ngay cả đầu cũng có cảm giác choáng váng, phải nghỉ ngơi tốt vài ngày mới có thể khôi phục lại. Sau đó, Tô Vũ đi nhanh về phía trước, quẹo vào một con hẻm, không bao lâu, đã về đến nhà.

"Tiểu Vũ, con đã trở lại?" Tô Tuyết Dung đã sớm làm com xong, chờ Tô Vũ về nhà cùng nhau ăn, lúc này, bà mang ra vài loại bánh ngọt khác nhau, còn có một chén cháo hầm nóng hổi, "Tiểu Vũ, ăn com đi, đây là đồ ăn và bánh ngọt mẹ làm ở trong cửa hàng, con ăn thử xem hương vị thế nào?"

Tô Vũ cầm lấy một miếng bánh ngọt màu vàng nhạt bỏ vào trong miệng, nhẹ nhàng nếm thử một chút, hương vị không tệ, mềm xốp nhưng vừa miệng, còn mang theo vị ngọt của bơ, vô cùng ngon miệng, Tô Vũ khen: "Dạ, ăn rất ngon, cửa hàng bánh ngọt của mẹ nhất định có thể oanh động trấn Thanh Sơn!"

Được con gái khen ngợi, Tô Tuyết Dung rất vui vẻ, nhưng lại buồn bã tâm sự với con gái: "Tiểu Vũ, con thích là tốt rồi, thật ra, nguyện vọng lớn nhất của mẹ chính là con có thể thi đậu vào một trường trung học trọng điểm, chỉ có như vậy, con mới có thể thuận lợi thi đậu vào một trường đại học tốt, hoàn toàn thay đổi vận mệnh của mình!"

Thật ra, mỗi lần nguyên chủ nghe Tô Tuyết Dung nói tới điều này đều cảm thấy mất hứng, thậm chí, xuất phát từ tâm lý phản nghịch, tranh luận với Tô Tuyết Dung không biết bao nhiêu lần, nhưng lần này Tô Vũ lại không hề có chút mất hứng nào, thản nhiên nói: "Mẹ, đây là nguyện vọng lớn nhất của mẹ đối với con? Được, con nhất định sẽ làm được."

Giọng nói của cô rất bình thản, không có một chút do dự nào, giống như chắc chắn có thể làm được. Bởi vì, đối với Tô Vũ, nếu đây là tâm nguyện của Tô Tuyết Dung, cô sẽ vì bà mà hoàn thành, coi như là trách nhiệm của người con gái đối với mẹ mình.

Được Tô Vũ cam đoan, Tô Tuyết Dung cảm thấy vô cùng vui mừng, nói: "Tiểu Vũ, con thật sự càng ngày càng hiểu chuyện, mẹ vô cùng tự hào về con!"

Ngày hôm sau, Tô Vũ đeo cặp sách đi tới trường học, cái gọi là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, chuyện tình hôm qua của trường học được mọi người bàn tán không dứt, không ít học sinh nghị luận về việc này, cho nên cũng tự nhiên rơi vào lỗ tai của Tô Vũ. Hơn nữa, phần lớn mọi người nói Trương Đình Đình cùng ba nữ sinh chơi bút tiên, bị nữ quý ám ảnh, nữ quý không ngừng tra tấn Trương Đình Đình, ba nữ sinh cũng trốn không thoát.

Tô Vũ cười nhạt, ngay sau đó, cô đi vào khu năm ba, gần như tất cả các học sinh đều nghị luận về việc này, hơn nữa, sắc mặt Triệu Viện tái nhợt, cảm giác có vài phần hoảng sợ, không biết có phải bị lời đồn dọa sợ hay không.

Hà Tâm Kỳ ở một bên an ủi: "Viện Viện, cậu không cần sợ, tớ đã nói chuyện với Trương đại sư, tối hôm nay, ngài sẽ theo chúng ta đến bệnh viện đuổi quỷ, cậu cứ yên tâm".

Triệu Viện đỡ đầu lắc đầu: "Tâm Kì, cậu có biết hay không, ngày hôm qua tớ nhìn thấy cái kia, ô ô. . . . ., ngày hôm qua trên đường về nhà, tớ nhìn thấy phía sau có một bóng dáng màu đỏ đi theo, may mắn trên tay của tớ có một chuỗi Phật Châu, bằng không. . . . ., ô ô. . . . ."

Triệu Viện nói xong, kéo cổ tay áo, lộ ra một chuỗi Phật Châu màu vàng nhạt.

Tô Vũ liếc nhìn một cái, chuỗi Phật châu quả thật có chút pháp lực Phật gia, nhưng rất mỏng manh, tuyệt đối không thể chống cự nữ quý Hồng Y, sở dĩ Triệu Viện có thể tránh được một kiếp, đó là do đêm qua nữ quý Hồng Y bị cô đã thương, cho nên, mới không có tùy tiện ra tay!

Hà Tâm Kì cả kinh, không tự chủ liếc mắt nhìn Tô Vũ, sắc mặt người nọ vẫn như trước bình tĩnh tự nhiên, biểu tình thờ ơ, chẳng biết tại sao, trong lòng cô dâng lên mong đợi, thầm nghĩ: "Nếu Tô Vũ nguyện ý ra tay, vậy là tốt rồi, đáng tiếc, ba người bọn họ đã đắc tội với Tô Vũ, biết vậy chẳng làm!"

Vì sự việc ngày hôm qua, nên hôm nay không có lên lớp, lúc chuông sắp khai hòa, giáo vụ của trường học đưa ra thông báo, tất cả học sinh và giáo viên, công nhân viên chức của trường trung học Đệ Nhị tập hợp ở sân thể dục, về phần nguyên nhân, cho dù không nói cũng có thể đoán được, hiện tại trong trường học lưu truyền chuyện ma quái, ảnh hưởng thật sự không tốt, đề nghị hướng không xấu thêm nữa, nhất định phải tiến hành ngăn chặn.

Không bao lâu, mấy ngàn người tập hợp ở sân thể dục, thầy hiệu trưởng lên sân khấu nói chuyện, quả nhiên không ngoài dự kiến của Tô Vũ, đầu tiên nói về lịch sử của tòa nhà bỏ hoang, tuy rằng tòa nhà này từng có người nhảy lầu, nhưng tuyệt đối sẽ không có chuyện ma quái vô căn cứ, mà Trương Đình Đình, thật rõ ràng là do áp lực học tập quá lớn, nên mới phát bệnh tâm thần, làm ra hành động nhảy lầu tự sát, cần được trị liệu đặc biệt, lời đồn cần phải dừng lại đúng lúc, nếu ai ở trong trường học dám nói những lời như thế, bị trường học bắt được, nhất định xử phạt thật nặng. . .

Sau khi tan họp, trường học thể nhưng tuyên bố học sinh năm ba được nghỉ một ngày, coi như giảm bớt áp lực học tập một chút, không muốn phát sinh thêm sự tình giống Trương Đình Đình, quyết định này nhất thời được học sinh năm ba nhất trí đồng ý. Tô Vũ trở lại lớp học, rất nhiều học sinh mang vẻ mặt sung sướng chạy vội ra ngoài, không bao lâu, trong phòng học chỉ còn lại Tô Vũ, mấy người Hà Tâm Kì, Triệu Viện, Lục Hoàn Vũ.

Một tay Tô Vũ cầm sách tiếng Anh, một tay cầm từ điển Anh ngữ, lẳng lặng học tập. Tô Vũ cho rằng, trường học là nơi học tập tốt, hơn nữa, hiện tại cô đã nắm giữ không ít bí quyết học tập môn Anh Văn, đối Anh Văn sinh ra không ít hứng thú.

Nhưng mấy người Triệu Viện không có nhẹ nhàng như vậy, bọn họ vô cùng lo sợ, nên ở lại trong phòng học thương lượng đối sách.

Hà Tâm Kì nói: "Viện Viện, chúng ta đến bệnh viện thăm Đình Đình đi, tớ nghe bác sĩ bệnh viện nói, từ khi Đình Đình tỉnh lại, thần chí không được bình thường."

Triệu Viện nhanh chóng lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Tớ, không dám, hiện tại chỉ cần tớ nhắm mắt lại, là có thể nghĩ đến cái bóng dáng màu đỏ đáng sợ kia, Tâm Kì, cậu nói Trương đại sư ở nơi nào? Cậu nhanh chóng nhờ ngài khổng chế vật bản này đi, tiền không là vấn đề, bao nhiêu tiền tớ đều có thể trả!"

Hà Tâm Kì nhìn khuôn mặt đau khổ của Triệu Viện, không biết có nên cảm thấy may mắn là nữ quý Hồng Y không tìm tới cửa hay không, cô cười khổ một tiếng, nói: "Trương đại sư nói, ban ngày không phải là thời điểm tốt để đuổi quỷ, đến buổi tối mới có thể động thủ, chúng ta đợi chút đi!"

Chớp mắt một cái, đã tới buổi trưa, lúc giữa trưa, Tô Vũ về tới nhà, chợt nghe thấy Tô Tuyết Dung hỏi: "Tiểu Vũ, mẹ nghe nói chủ nhiệm lớp Trương lão sư và con gái Trương Đình Đình nhập viện rồi, xế chiều chúng ta đi thăm một chút, được không?"

Tô Vũ hết nói nôi, tuy rằng chỗ này cách trường học không xa, nhưng tin tức này cũng không cần truyền nhanh như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nhân quả luân hồi (2)

Tuy nói như thế, nhưng tình huống hiện tại của Trương Thiểu Hoa và Trương Đình Đình như thế nào vẫn chưa biết, không nên mạo hiểm để mẹ đi bệnh viện, Tô Vũ nói: "Mẹ, con ở trường học nghe nói, bởi vì Trương Đình Đình có áp lực học tập quá lớn, nên mới phát bệnh tâm thần, chúng ta không nên đi!"

"Tại sao lại thành như vậy?" Ai ngờ ý kiến của Tô Vũ ngược lại khơi dậy sự đồng tình của Tô Tuyết Dung, kiên trì nói: "Tiểu Vũ, Trương lão sư dạy con hai năm, hiện tại xảy ra chuyện, phải nằm bệnh viện, chúng ta cũng phải đi thăm một chút, bày tỏ tâm lòng, còn nữa, mẹ nghe người ta nói con gái của Trương lão sư hình như đụng phải cái gì đó không sạch sẽ, nên mới điên điên khùng khùng, thật đáng thương!"

Tô Vũ bất đắc dĩ, cũng không khuyên mẹ nữa, với lại, với năng lực hiện tại của cô, cho dù xảy ra bất cứ tình huống nào, cũng có thể tự bảo vệ mình!

Hơn sáu giờ chiều, Tô Tuyết Dung vội vàng làm xong công việc trong tiệm bánh, mang theo Tô Vũ rời khỏi nhà. Mấy ngày nay, bọn họ đã làm ra hơn mười bảy mười tám loại bánh khác nhau, để bán trong cửa hàng đã muốn dư dả, đoán chừng không bao lâu, cửa hàng bánh ngọt có thể khai trương.

Tô Tuyết Dung khẽ cắn môi, dùng không ít tiền mua một giỏ hoa quả cầm ở trên tay, cùng Tô Vũ đi tới bệnh viện duy nhất ở trấn Thanh Sơn, hỏi thăm một chút, hai người biết được Trương Đình Đình và Trương lão sư ở phòng bệnh 302, bởi vì cha con hai người Trương Đình Đình liên quan đến chuyện

ma quái, mọi người đều trốn tránh, không ai dám đến thăm. Cho nên, lúc Tô Tuyết Dung và Tô Vũ đi tới cửa, nhìn thấy Trương Thiếu Hoa nằm ở trên giường, nhìn qua tiêu tụy gầy yếu không ít, mà Trương Đình Đình lại mê man, cả người quần đầy dây thừng, trong phòng bệnh không có người nào, chỉ có một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, sau khi tự giới thiệu, hóa ra là vợ của Trương Thiếu Hoa - Vương Tuyết.

Đội Tô Tuyết Dung và Tô Vũ giải thích mục đích đến đây, viên mất Vương Tuyết đỏ lên, thiếu chút nữa rơi nước mắt, về mặt cảm kích, nói: "Từ lúc lão Trương cùng Đình Đình gặp chuyện không may, mọi người đều sợ hãi kiêng kỵ, may mắn còn có hai người nhớ đến Thiếu Hoa, cảm ơn hai người, Thiếu Hoa, sau khi ông xuất viện, ông nhớ chiều cố tốt Tô Vũ, giúp em ấy thi đỗ vào một trường trung học tốt, có được không?"

"Được, tôi biết rồi, cảm ơn em, Tô Vũ." Về mặt Trương Thiếu Hoa phức tạp gập đầu. Thành thật mà nói, lúc trước Tô Vũ ở trong lớp học mang đến cho người khác cảm giác như không tồn tại, thậm chí, hắn cũng biết Tô Vũ ở trường học chịu không biết bao nhiêu khi dễ, nhưng cũng chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua, lười trông nom. Nhưng khi hắn gặp chuyện không may, người đầu tiên tới thăm hắn lại là Tô Vũ, đáng tiếc, hiện tại hắn đã không xong rồi, xương hai chân đều đã đập nát, trong thời gian ngắn khó có thể trở lại trường học.

Tô Vũ nhìn Trương Đình Đình đang nằm trên giường, âm khí quần quanh cả người cô ấy, rõ ràng bị linh thể ám lâu ngày, ấn đường tràn ngập tử khí, dương khí chẳng còn lại bao nhiêu, có lẽ không còn bao nhiêu thời gian.

Tô Tuyết Dung nhìn thấy Trương Đình Đình bị dây thừng buộc chặt, hỏi: "Cái đó, Trương lão sư, con gái thầy làm sao vậy?"

Vương Tuyết khụt khịt, lau đi nước mắt nơi khóe mắt, về mặt đau khổ, nói: "Bác sĩ nói, bệnh rối loạn tâm thần của Đình Đình rất nghiêm trọng, khi phát bệnh sẽ mạnh vô cùng, lúc vui mừng lúc hồ ngôn loạn ngữ, để ngừa vạn nhất, chỉ có thể trói lại trước, cần phải uống thuốc đúng giờ, bằng không, Đình Đình sẽ phát điên."

Tô Tuyết Dung thở dài, trong lòng bà vô cùng cảm thông, nhưng lại không có biện pháp, chỉ hy vọng Thượng Đế phù hộ, con bé có thể tốt lên một chút!

Mọi người trò chuyện trong chốc lát, lúc chuẩn bị rời đi, đột nhiên, cửa phòng bệnh vang lên tiếng đập cửa, trong chốc lát, có vài người đi đến, dẫn đầu là một người hơn sáu mươi tuổi, một thân đạo bào, thoạt nhìn có vài phần tiên phong đạo cốt, phía sau đạo nhân, cũng vài người đi theo, chính là ba người Triệu Viện, Lục Hoàn Vũ, Hà Tâm Kỳ.

Hà Tâm Kỳ nói: "Di à, tụi con đi thăm Đình Đình và Trương thúc thúc!"

Vương Tuyết đương nhiên biết mấy người Triệu Viện, nhưng khi nhìn thấy người có vài phần tiên phong đạo cốt này, có chút không hiểu, nhưng không dám chậm trễ, hỏi: "Xin hỏi, ngài là?"

Về mặt đạo nhân ngạo nghễ, nói: "Bà cứ gọi bản đạo là Trương đại sư, bản đạo ở Long Hồ sơn tu hành hơn ba mươi năm, một thân bản lĩnh trăm yêu trừ ma, con gái của bà bây giờ đang bị lệ quỷ quần thân, sinh mệnh chẳng còn lại bao lâu, cho nên, bản đạo đặc biệt đến đây bắt con lệ quỷ này, để nó không thể ở khắp nơi quấy phá!"

Lúc hắn nói chuyện, Tô Vũ có chú ý tới, về mặt Trương Thiếu Hoa có điểm cổ quái, dường như trong đầu có hai thanh âm đang kịch liệt đấu tranh với nhau.

Vương Tuyết vừa sợ vừa nghi, vội hỏi: "Trương đại sư, con gái của tôi không có mắc bệnh tâm thần, mà bị lệ quỷ quần thân? Trương đại sư, chỉ cần ngài cứu được con gái tôi, lấy bao nhiêu tiền cũng được. . . . ."

"Đuổi ma bảo vệ người là bổn phận của bản đạo, làm sao có thể lấy tiền!" Trương đại sư khoát tay, một thân không nhiễm khói lửa nhân gian, dường như nhắc đến tiền chính là vũ nhục hắn, giọng nói vừa chuyển, lấy ra ba đạo linh phù* từ trong tay áo, nói: "Bản đạo đoán, sở dĩ lệ quỷ này dây dưa với con gái của bà, bởi vì kiếp trước con gái bà và cô ta có ân oán, không ngừng xảy ra khúc mắc, cho nên, kiếp này như trước dây dưa không dứt, ba đạo linh phù này tiêu tốn không ít linh lực của bản đạo, phải dùng thêm máu của linh hồn, thành công hay không, toàn bộ đều dựa vào vận khí của con gái bà, chẳng qua, linh hồn lại quý giá. . . . ."

*linh phù: bùa chú

Lời vừa nói ra, Trương Thiếu Hoa lập tức cả kinh mở to hai mắt.

Vương Tuyết lập tức nghe ra ý tứ của Trương đại sư, nhưng hiện tại chỉ có thể mong ngựa chết trở thành ngựa sống, cam đoan nói: "Trương đại sư, ngài yên tâm, chỉ cần con gái Đình Đình tôi không có việc gì, tôi nhất định sẽ hậu tạ Trương đại sư chu đáo!"

"Xi. . . . .", Tô Vũ rớt cuộc nhìn không được, cười lên tiếng.

Thật ra ba đạo linh phù của Trương đại sư không có nửa điểm linh lực, cũng không có sử dụng cái gọi là máu của linh hồn, ngay cả chu sa cũng không có dùng, hình như là dùng mực nước vẽ tranh mà chấm, Trương đại sư, tuyệt đối là một kẻ lừa đảo không hơn không kém!

Về mặt Trương đại sư nhất thời khó chịu quay đầu về phía Tô Vũ, lạnh lùng nói: "Như thế nào? Xem ra thí chủ không tin bản đạo là người có thực học, mà xem bản đạo là người giang hồ chuyên đi lừa đảo, có phải hay không?"

Tô Vũ nghĩ, không phải coi hắn là kẻ lừa đảo, mà hắn vốn là một kẻ lừa đảo, nhưng cô không có nói ra, bởi vì Tô Vũ luôn ân oán rõ ràng, Trương đại sư không có đắc tội cô, cô cũng không tội gì gây khó dễ cho hắn.

"Hừ, bản đạo sẽ cho thí chủ thấy bản lĩnh của bản đạo!" Trương đại sư thuận tay cầm lấy một quả chuối quăng ra phía trước, kỳ quái là, quả chuối thể

nhưng không có roi trên mặt đất, mà thần kỳ bay lững ở trong không trung.

Chiêu thức ấy lập tức hù dọa mọi người, ánh mắt của mọi người nhìn Trương đại sư thay đổi, nhất là Vương Tuyết, vốn trong lòng còn có chút nghi ngờ, hiện tại đã hoàn toàn tin nhiệm, kích động thiếu chút nữa lệ nóng doanh trùng, "Đình Đình có đức hạnh gì, mà có thể được thần tiên tương trợ?"

Ngược lại, Tô Vũ lại hết chỗ nói với Trương đại sư, hóa ra, như vậy cũng có thể cải trang thành đại sư! Quả thực quá dễ dàng!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nhân quả luân hồi (3)

Vương Tuyết, Hà Tâm Kỳ là người bình thường nên nhìn không rõ, nhưng Tô Vũ lại nhìn thấy rành mạch. Sự thật, lúc Trương đại sư ném trái chuối, trên người hắn có bay ra một cái bóng đen nâng trái chuối lên, cho nên trái chuối mới không có rớt xuống mặt đất.

Bóng đen thoát nhìn là đứa con nít năm sáu tuổi, hai mắt không có đồng tử, toàn thân tối đen, đặc biệt khó coi, rõ ràng Trương đại sư nuôi dưỡng tiểu quý!

Xem ra, Trương đại sư cũng không hoàn toàn là kẻ lừa đảo, tối thiểu còn biết nuôi tiểu quý, không chế tiểu quý vì mình mà đi lừa gạt người khác. Có điều, Tô Vũ không có vạch trần. Ở kiếp trước, Tô Vũ nhìn thấy không ít những kẻ lừa đảo tương tự như vậy, ngăn cản con đường sự nghiệp và tiền tài của người khác, nhưng không tổn hại đến tính mạng con người, Tô Vũ cũng không thích xen vào việc của người khác, mặc kệ hắn ta!

Lúc này, Trương đại sư cho rằng chiêu thức ấy đã thuyết phục được mọi người, tay hắn duỗi ra, trái chuối rơi xuống bàn tay hắn, mà tiểu quý cũng nhẹ nhàng lui xuống, đứng ở phía sau Trương đại sư, Trương đại sư dương dương tự đắc, nói: "Tất cả mọi người lui ra, bản đạo muốn bắt đầu hành động!"

Đám người Vương Tuyết vội vàng lui thật xa, Tô Vũ cũng bị Tô Tuyết Dung lôi kéo lui ra, cô cảm thấy không thú vị, cũng lười xem Trương đại sư biểu diễn thần côn, nói: "Mẹ, chúng ta cũng đến thăm Trương lão sư rồi, nếu không còn việc gì chúng ta trở về nhà đi!"

Tô Tuyết Dung lắc đầu, nói: "Tiểu Vũ, chúng ta nhìn xem, Trương đại sư có thể hoàn toàn khống chế vật bản này hay không, có vậy mẹ mới an lòng một ít."

Nói xong, Trương đại sư đã bắt đầu biểu diễn, hắn lấy ra một bức tranh nhún nhúm đầy chữ như gà bới và một cái hồ lô từ trong cái bọc ở phía sau lưng, đồng thời, tay kia cầm lấy một thanh kiếm gỗ, chậm rãi đi tới trước giường Trương Đình Đình, trong miệng Trương đại sư lầm bầm, cầm kiếm gỗ đưa qua đưa lại, khoa chân múa tay, qua hồi lâu, đột nhiên, hắn giơ tay lên, ném ra ba đạo bùa chú, hét lớn một tiếng: "Yêu nghiệt, bản đạo hôm nay vì dân trừ hại, còn không mau mau hiện hình!"

"Tư tư. . . . ." Đúng lúc này, ba đạo bùa đột nhiên bốc cháy, trong hư không, truyền đến một tiếng kêu thảm thiết thê lương, trên người Trương Đình Đình quả nhiên xuất hiện một cái bóng đen!

"Yêu nghiệt, xem bản đạo thu phục ngươi!" Trương đại sư hét lớn một tiếng, đột nhiên tháo nút hồ lô ra, trong hồ lô phóng ra một đạo hồng quang, cái bóng đen kia phát ra từng đợt tiếng kêu phẫn nộ nhưng bất lực, thống khổ giãy dụa muốn vùng lên, chỉ trong chốc lát, bóng đen lại hét thảm một tiếng, bay vào bên trong hồ lô.

Trương đại sư gắn lại nút hồ lô, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, bộ dáng hao tổn không nhẹ, nói: "Mọi người yên tâm đi, bản đạo đã bắt được lệ quý thu vào bên trong pháp khí!"

Tô Vũ nhìn Trương đại sư và tiểu quý hắn nuôi dưỡng một màn như vậy, trong lòng cảm thấy buồn cười, nếu Trương đại sư đổi nghề diễn trò, có lẽ cũng có chút tiền đồ.

Bây giờ, đám người Vương Tuyết đã hoàn toàn tin tưởng không còn nghi ngờ Trương đại sư, dù sao, bọn họ cũng đã nhìn thấy Trương đại sư thu bóng đen kia vào bên trong hồ lô, chuyện này tuyệt đối không thể làm giả.

Tô Tuyết Dung cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nói với Tô Vũ: "Không nghĩ tới, đứa nhỏ này thật sự gặp phải vật bản này nọ, cũng may đã không còn việc gì!"

"Trương đại sư, thật sự cảm ơn ngài, ngài quả thực chính là Bồ Tát sống cứu khổ cứu nạn!" Vương Tuyết quả thực muốn cúng bái Trương đại sư như Bồ Tát thật, chẳng qua, bà cũng không quên chính sự, từ trong túi lấy ra một xấp tiền mặt thật dày, cẩn thận đưa lên, giải thích: "Trương đại sư, đây là thù lao của ngài, hi vọng ngài không chê ít, dù sao, Thiếu Hoa và Đình Đình nằm viện cũng tốn không ít tiền. . . . ."

Ánh mắt Trương đại sư sáng ngời, trong lòng vui đến nở hoa, hắn nào dám chê ít, so với ngày thường hắn làm trong bãi quán còn lời hơn nhiều lắm. Nhưng bộ dáng Trương đại sư vẫn như trước tiên phong đạo cốt, thờ dài, "Bản đại sư vốn không muốn thu những vật này của thế tục, nhưng người đang ở hồng trần, thân bất do kỷ, chỉ có thể thu. . . . ."

Lúc tay hắn vươn tay lấy tiền, đột nhiên, toàn bộ căn phòng tối sầm, “Băng” một tiếng, truyền tới âm thanh của một đoạn dây thừng bị kéo, Trương đại sư đột nhiên cảm giác được, một cánh tay lạnh như băng đang nắm lấy cánh tay của hắn!

Hắn quay đầu nhìn lại, hóa ra, không biết từ khi nào Trương Đình Đình đã ngồi dậy ở trên giường, khuôn mặt âm trầm gắt gao theo dõi hắn, hắn sợ tới mức thần hồn nát thần tính!

“Mẹ, cẩn thận!” Tô Vũ nhanh chóng bảo hộ Tô Tuyết Dung ở sau người, trong khoảnh khắc đèn tắt, Tô Vũ đã cảm giác được cỗ oán khí quen thuộc kia, lệ quỷ Hồng Y lại ám Trương Đình Đình.

Triệu Viện sợ tới mức kêu thảm một tiếng, lớn tiếng nói: “Trương đại sư, đây là làm sao vậy, không phải ngài nói thứ ở trên Đình Đình đã được loại trừ rồi sao?”

“Khanh khách. . . . .” Trương Đình Đình đột nhiên phát ra một tiếng cười lạnh âm trầm: “Trương Thiếu Hoa, Vương Tuyết, các người đều ở đây, ta đã sớm chán ghét trò chơi mèo vờn chuột, đêm nay, một nhà ba người các người sẽ đền mạng cho đứa con của ta, còn có các người, các người đều phải chết, một ai ta cũng không buông tha, ha ha. . . . .”

Đám người Trương Thiếu Hoa cũng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, sợ thành một đoàn, Triệu Viện quát to một tiếng, nhanh chóng vọt tới trước cửa, dùng sức mở cửa, nhưng mà, cánh cửa giống như bị khóa lại, căn bản mở không ra, tình cảnh bây giờ giống như đúc cảnh tượng ngày ấy ở lầu năm chơi trò bút tiên.

Triệu Viện gần như sụp đổ, la to, nói: “Trời ạ, Hoàn Vũ, Trương đại sư, làm ơn cứu con!”

Tùng đột âm thanh âm trầm quanh quẩn bên trong phòng bệnh, Trương Đình Đình hung hăng quát Trương đại sư ra, người nọ ngã trên mặt đất, kêu thảm một tiếng, Trương Đình Đình quay người lại, đi đến trước mặt Vương Tuyết, về mặt quỷ dị mà oán độc, tay duỗi ra, không chút khách khí bóp cổ Vương Tuyết!

A. . . . ., nhất thời, Vương Tuyết không thể hít thở, theo bản năng kéo hai tay Trương Đình Đình, nhưng mà, tay của đối phương lại lạnh như băng giống như kim thép chắc chắn vô cùng, qua một lúc, Vương Tuyết giống như con cá mắc cạn, khuôn mặt biến thành một mảnh xanh tím.

Trương Thiếu Hoa vốn nằm ở trên giường, trơ mắt nhìn vợ mình bị bóp chết ở trước mặt, hắn dồn sức đi tới, về mặt cầu xin, nói: “Không, đừng, Tiểu Anh, là tôi sai, là tôi đẩy em xuống dưới lầu, tôi hại chết em, hại chết đứa nhỏ của chúng ta, em giết tôi đi! Nhiều năm như vậy, lương tâm của tôi lúc nào cũng cắn rứt, mỗi khi tôi nhắm mắt lại, đều nhớ tới thi thể vô cùng thê thảm của em, ngày nào tôi cũng sống không bằng chết, tôi xin lỗi em, em giết tôi đi, đây là tội của tôi, còn cô ấy là vô tội, em thả cô ấy đi, tôi cầu xin em!”

“Hối hận? Đã muộn!” Trương Đình Đình cười lạnh, hai mắt bắn ra quang mang oán độc, phẫn nộ dùng hai tay chế trụ cổ Trương Thiếu Hoa: “Người muốn chết, bản thân ta có thể thành toàn cho người!”

Đám người Tô Vũ bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra, ngày đó, nữ quỷ Hồng Y ám Trương Đình Đình kể chuyện xưa đều là sự thật, thầy giáo ngay cả cảm thú không bằng, chính là Trương Thiếu Hoa, quả nhiên là nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Quỷ Anh*, thu phục!

Edit: thienbao95

*quỷ anh: ma con nít.

“Đi mau!” Trương đại sư nghiêng ngả lão đảo đứng lên, thừa lúc lệ quỷ Hồng Y không rảnh bận tâm tới hắn, điên cuồng chạy về phía cửa, cánh cửa vốn bị âm khí lệ quỷ Hồng Y niêm phong, nhưng điều này cũng không làm khó được Trương đại sư, hắn hung hăng không chế tiểu quỷ lao vào trước cửa!

“Bành!” lúc bóng đen đụng phải cánh cửa, phát ra một tiếng kêu thảm thiết thật nhỏ, rõ ràng bị thương không nhẹ, dù sao, tiểu quỷ này cũng không thể so với lệ quỷ Hồng Y thật sự.

Có điều, cũng may Trương đại sư dùng tiểu quỷ giải khai âm khí, hắn là người đầu tiên lao ra ngoài.

“Mẹ, chúng ta đi!” Ngay sau đó, Tô Vũ cũng lôi kéo Tô Tuyết Dung xông ra ngoài, Tô Vũ muốn tự mình động thủ, nhưng không muốn bại lộ năng lực đặc thù ở trước mặt Tô Tuyết Dung, bởi vì, cô căn bản không biết phải giải thích như thế nào, nhưng Trương đại sư đã ra tay, cô cũng đỡ phải động thủ.

Mấy người Triệu Viện, Lục Hoàn Vũ cũng không phải đồ ngốc, lập tức phản ứng kịp thời, chạy ra khỏi phòng bệnh, phía sau, ai cũng lục đục chạy theo.

Lúc này, bên trong phòng bệnh, chỉ còn lại Trương Thiếu Hoa, Vương Tuyết, và đứa con gái dày đặc âm khí kia, Trương Thiếu Hoa bị nữ quỷ gắt gao

bóp cổ, đã muốn nhắm mắt chờ chết, còn Vương Tuyết ngồi ở dưới đất, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Bên trong hành lang một mảnh hắc ám, toàn bộ bệnh viện đều bị cúp điện, nơi nơi không có một bóng người, đám người Trương đại sư vội vàng chạy xuống dưới lầu, đến lúc này, Hà Tâm Kỳ vẫn như trước không tin Trương đại sư là một kẻ lừa đảo, lòng nóng như lửa đốt, nói : “Trương đại sư, đây là có chuyện gì, vì sao vật bần kia vẫn còn ở trên người Đinh Đình?”

Trương đại sư thật bất đắc dĩ, hắn cũng không thể tự thú nhận mình là một kẻ lừa đảo! đành phải làm ra vẻ mặt không biết làm sao, thờ dài, nói: “Thật xin lỗi, hạnh đạo bần đạo không đủ, làm liên lụy mọi người!”

“Hừ!” Triệu Viện hừ lạnh một tiếng, thật muốn bắt lấy Trương đại sư mắng một trận, hờ cha vừa thôi (nguyên văn tác giả), vậy mà lúc trước hùng hổ tuyên bố có thể trừ bỏ vật kia cho lắm vào.

Trái tim Hà Tâm Kỳ rơi vào đáy vực, cô không tự chủ dùng ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn về phía Tô Vũ, nhưng thần sắc Tô Vũ lại lạnh nhạt, căn bản nhìn không ra có ý muốn ra tay.

Tuy những người này oán giận lẫn nhau, nhưng cước bộ vẫn rất vội vàng, sợ chậm nửa nhịp, bị lệ quỷ Hồng Y đuổi tới, ngay lúc chạy xuống cầu thang, mọi người lại nghe thấy từng đợt tiếng cười “Khanh khách” bên tai, bên cạnh cầu thang, đột nhiên vuren ra một đôi tay trẻ con xanh tím, gắt gao bám chặt cổ chân Trương đại sư!

Trương đại sư căn bản không có chú ý tới, thân trên thu thể không được, bùm một tiếng, thẳng tắp ngã xuống cầu thang, thân thể trượt thật xa, đầu hung hăng nện vào tường!

“Khanh khách. . . . ., chơi rất vui. . . . .”

Một bóng dáng màu đen cười ở trên lưng Trương đại sư, bóng đen vừa quay đầu, nở một nụ cười làm mọi người sồn gai ốc, đây là quỷ Anh* của lệ quỷ Hồng Y.

*quỷ anh: đứa con ma của lệ quỷ nhà mọi người

“A. . . . .” Đám người Triệu Viện thiếu chút nữa bị hù chết, chạy như bay ra ngoài.

Thế nhưng, Tô Vũ không có trốn, quỷ Anh so với lệ quỷ Hồng Y yếu hơn không ít, nếu cô sử dụng quỷ đồng, là có thể bắt được con quỷ Anh này, “Muốn. . . . . Ra tay sao?”

“Tiểu Vũ!” Tô Tuyết Dung nhìn thấy Tô Vũ không nhúc nhích đứng ở nơi đó, tưởng cô bị tình cảnh khủng bố này dọa sợ cho cháng váng, tuy bà sợ hãi muốn chết, nhưng dựa vào bản năng người mẹ, vẫn gắt gao bảo hộ Tô Vũ ở phía sau.

“Khanh khách. . . . .”

Quỷ anh cười quái dị vài tiếng, bóng dáng bay lên, vuren hai cánh tay xanh tím, muốn bắt lấy Tô Tuyết Dung!

“A. . . . .”

Tô Tuyết Dung sợ tới mức kêu thảm một tiếng, gắt gao nhắm hai mắt lại, nhưng dù như thế, bà vẫn như trước che ở trước người Tô Vũ, chưa từng lui ra phía sau nửa bước!

“Muốn chết!” Tô Vũ nhìn thấy quỷ Anh công kích mẹ mình, trong lòng một mảnh lạnh như băng, cô chui ra từ phía sau, mắt phải nháy mắt biến thành màu đỏ như máu!

Phía sau, Trương đại sư vừa lúc quay đầu, nhìn thấy được con người Tô Vũ đỏ như máu, lập tức cả kinh há to miệng, cười khổ một tiếng, hóa ra, cô bé Tô Vũ này mới là người có linh lực chân chính, lúc trước hắn còn hồn nhiên không biết, biểu diễn một màn lừa gạt như vậy, đối phương thế nào cũng xì mũi coi thường mình cho coi!

“Quỷ đồng, trấn hồn!” Tô Vũ nhẹ giọng niệm chú ngữ, một đoàn mâu quang đỏ như máu hung hăng bao trùm quỷ Anh.

“A. . . . ., a. . . . .” Quỷ Anh liên tục kêu thảm thiết, nó bị mâu quang quỷ đồng khống chế, giống như dần thân vào liệt hỏa, loại thống khổ này giống như rơi vào địa ngục, quỷ Anh bị đoàn quang mang tà ác này trói buộc thật sâu, không thể thoát ra được.

Tô Vũ lộ ra khuôn mặt tươi cười trắng bệch, âm thanh lạnh lùng nói: “Trương đại sư, người còn không mau động thủ, bắt lấy thứ này!”

Trương đại sư như ở trong mộng mới tỉnh, Tô Vũ đã thu phục thứ này, cần hắn phối hợp biểu diễn một chút, hắn nhanh chóng đứng lên, lại lấy ra hồ lô trong cái túi, hét lớn một tiếng: “Yêu nghiệt, còn không thúc thủ chịu trời!”

Tô Vũ vừa niệm, khổng chế đoàn hào quang đỏ như máu chui vào bên trong hồ lô của Trương đại sư, Trương đại sư nhanh chóng gắn lại nút hồ lô, sờ cái đầu đầy mồ hôi, trong lòng yên tâm một chút.

“Trương đại sư, ngài đã khống chế vật bần đó rồi? Ngài không hồ là cao nhân tiên phong đạo cốt!” Triệu Viện vội vã đi đến, nhất thời sùng bái Trương đại sư mà quên đi vết thương của mình, thao thao bất tuyệt khen ngợi không ngừng.

Tô Vũ đưa lưng về phía bọn họ, cho nên, trừ bỏ Trương đại sư, cũng không có ai nhìn thấy quá trình Tô Vũ phóng thích quý đồng, chỉ thấy Trương đại sư dùng hồ lô thu quý Anh, chẳng qua, đây cũng là điều mà Tô Vũ muốn, cô hy vọng mình có thể điệu thấp mà làm việc, không muốn bại lộ thân phận của mình, để rồi gặp nhiều phiền toái.

“Trương đại sư, đa tạ, cảm ơn ngài đã cứu hai mẹ con chúng tôi!” Tô Tuyết Dung tránh được một kiếp, bà không biết nội tình, tưởng rằng Trương đại sư xuất ra năng lực cứu giúp hai mẹ con bà, trong lòng biết ơn Trương đại sư vô cùng.

Trương đại sư chột dạ nhìn Tô Vũ, vẻ mặt Tô Vũ lạnh nhạt, cảm giác giống như sự tình gì cũng chưa có phát sinh quá, hẳn đã sớm không còn kiêu ngạo giống như ngày xưa, chột dạ nói vài câu có lẽ.

“Trương đại sư, theo tôi được biết, ở tòa nhà bỏ hoang này có hai con quý, một là quý anh này, còn lại là lệ quý Hồng Y chân chính, ám ở trên người Trương Đình Đình, lệ quý Hồng Y mẫu tử liên tâm, nhất định đã cảm giác được quý Anh bị nhốt ở trong hồ lô của ngài, hi vọng ngài có thể ra tay, giúp chúng tôi trừ bỏ lệ quý Hồng Y!” Tô Vũ mở miệng nói.

Cô đã quyết định trừ bỏ lệ quý Hồng Y này, bởi vì lệ quý Hồng Y đã coi cô là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, sớm hay muộn cũng sẽ tìm cô gây phiền toái, nếu đã như vậy, còn không bằng lợi dụng cơ hội lần này mà tiên hạ thủ vi cường, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Tâm tình Hà Tâm Kỳ kích động, cô đương nhiên biết Tô Vũ có thủ đoạn phi phạm, nhưng không muốn bộc lộ ra, bây giờ cậu ấy đã nói như vậy, có nghĩa là Tô Vũ sẽ ra tay giúp đỡ.

Triệu Viện hừ lạnh một tiếng, cô đương nhiên không muốn mạo hiểm ở lại chỗ này, nói: “Hừ, cậu nói nghe nhẹ nhàng thế, vật bản kia nào có dễ dàng đổi phó như thế? Tổ nghĩ chúng ta nên nhanh đi về nhà đi!”

Lục Hoàn Vũ nhìn thoáng qua Triệu Viện, lúc trước hẳn cảm thấy Triệu Viện có diện mạo xinh đẹp, gia cảnh không tệ, còn cho rằng là một người con gái tốt, nhưng hiện tại so với Tô Vũ, quả thực chính là một đứa con gái nạm vàng bên ngoài, nhưng bên trong lại rỗng ruột.

Thanks+comment ủng hộ Bảo nha mọi người :love: chúc mọi người đọc truyện vui vẻ :flower2:

hix truyện ít ng comment+like quá à, truyện ko hay hà các nàng :cry:

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đường Hoàng Tuyền, kết bạn cùng đi!

Edit: thienbao95

Tô Vũ nhìn thoáng qua Triệu Viện, thần nhiên nói: “Cậu muốn đi thì đi đi, chẳng qua, bốn người chơi bút tiên đêm đó đã bị lệ quý Hồng Y bỏ lên, ai cũng không thể cam đoan, cậu có thể đụng phải cái gì hay không.”

“Cậu. . . . .” Triệu Viện tức giận dậm chân một cái, cô tuyệt đối không có can đảm rời khỏi mọi người, tự một mình đi về nhà.

Trương đại sư liếc nhìn Tô Vũ một cái, hẳn hiểu được Tô Vũ không muốn bại lộ năng lực, nên mượn hắn làm bia đỡ đạn, nếu Tô Vũ đã nói như vậy, nhất định có biện pháp đối phó lệ quý Hồng Y, không khỏi có vài phần yên tâm.

“Thùng thùng. . . . ., trả đứa con lại cho ta. . . . .”

Đúng lúc này, một giọng nói nặng nề, tiếng bước chân vội vã vang lên, mọi người chỉ kịp nghe thấy một trận tiếng động bén nhọn, trong một thời gian ngắn, tóc dài che mặt, môi xanh tím, Trương Đình Đình quý khí dày đặc xuất hiện ở hành lang, đôi mắt có đồng tử màu trắng hung hăng nhìn chằm chằm hồ lô trong tay Trương đại sư, nó có cảm giác rằng, đứa nhỏ của nó ở trong đó.

“A. . . . ., chạy mau!” Đám người Triệu Viện chạy ra bốn phía, chỉ hận cha mẹ sinh ra cái chân quá ngắn, không thể chạy thật xa.

“Tiểu Vũ, đi mau!” Tô Tuyết Dung cũng bị dọa chết khiếp, dựa vào bản năng liều mạng lôi kéo Tô Vũ chạy như bay đến phía hành lang bên kia, mà Hà Tâm Kỳ cũng tự nhiên đi theo Tô Vũ, hiện tại, chỉ có ở cùng một chỗ với Tô Vũ, cô mới có cảm giác an toàn.

Tô Vũ âm thầm khó chịu, nếu cô tu luyện tới tầng thứ hai của thông linh sư, thu thập một lệ quý Hồng Y còn không phải là chuyện dễ dàng, nhưng hiện tại lại khó giải quyết, không thể không bày ra trận pháp đối phó.

“A a !” Trương Đình Đình kêu gào, cũng nặc kệ những người khác, mở ra hai tay, sống chết bay về phía Trương đại sư.

“Không cần lại đây!” Trương đại sư gạt mình, thân hình lóe lên, khó khăn lắm mới tránh thoát được công kích của Trương Đình Đình, hẳn muốn triệu hồi

tiểu quý, nhưng tiểu quý hấn nuôi đã sớm sợ hãi khi cảm nhận được oán khí của lệ quý Hồng Y, không dám đi ra.

Tâm Tô Vũ vừa động, lớn tiếng nói: “Hà Tâm Kỳ, nhờ cậu chăm sóc mẹ tớ, lệ quý Hồng Y kia đang công kích Trương đại sư, tớ đi hỗ trợ!”

Nói xong, Tô Vũ nhanh như chớp chạy trốn không thấy bóng dáng.

“Tiểu Vũ, trăm nghìn lần không được đi qua!” Tô Tuyết Dung sợ hãi kêu một tiếng, bà không thể trơ mắt nhìn con gái mạo hiểm, bà muốn chạy tới, nhưng lại bị Hà Tâm Kỳ kéo lại.

Hiện tại trên hành lang một mảnh hắc ám, Tô Vũ chạy tới hàng lang, liền thấy được Trương đại sư đang bị lệ quý Hồng Y gắt gao bóp cổ, đã sớm hết hơi không thở nổi, nhưng hai tay vẫn như trước ôm chặt cái hồ lô.

“Trương đại sư, đưa hồ lô cho tôi!” Tô Vũ hô lớn một tiếng.

Trương đại sư cố gắng dồn sức, đưa tay ra, ném hồ lô về phía Tô Vũ, Tô Vũ bắt được hồ lô, bóng dáng chợt lóe, nhanh chóng chạy về phía trước, Trương Đình Đình kêu một tiếng, buông tha Trương đại sư, đuổi theo phương hướng Tô Vũ.

Một lát sau, Tô Vũ thấy được một căn phòng đang mở cửa, cô chạy nhanh vào căn phòng, nhanh chóng chặn cửa lại, lúc này, Tô Vũ mới thấy rõ ràng, đây là phòng bệnh của Trương Thiếu Hoa, Vương Tuyết thì lâm vào trạng thái hôn mê, cũng không biết còn sống hay đã chết, tuy Trương Thiếu Hoa tránh được một kiếp của lệ quý Hồng Y, nhưng lại bị trọng thương, giống như con cá mắc cạn, rất nhanh, ngoài cửa truyền đến âm thanh va chạm, sớm hay muộn Trương Đình Đình cũng sẽ phá vỡ cửa phòng xông vào.

Không được rồi, cô phải nhanh chóng ra tay, Tô Vũ cố gắng bình tâm lại!

Cô ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai tay ngưng tụ ra linh lực nhàn nhạt, đầu ngón tay vẽ một cái, một đạo phù nguyên rùa trong suốt được vẽ ra từ đầu ngón tay, sau đó, đạo phù này nhẹ nhàng bay lơ lửng ở trong không trung.

Cô là thông linh sư, không chỉ có một loại thủ đoạn là quý đồng, cũng có thể thông qua phù chú triệu hồi một ít thần linh có linh lực cường đại, giống như đạo phù nguyên rùa này, quý phù Chung Quý trăm, triệu hồi một đạo hư ảnh Chung Quý chém giết lệ quý!

Trong lúc đó, Tô Vũ liền vẽ ra năm đạo phù chú, như ẩn như hiện bay ở trong không trung, vừa vận tạo thành một cái phù trận, cách một khoảng với đạo phù nguyên rùa, cũng chỉ có thông linh sư mới có năng lực này, đúng lúc này “Ba” một tiếng, cánh cửa đã bị phá hỏng, “Trương Đình Đình” xông vào!

Tô Vũ đi đến một bên, lắc lắc hồ lô trong tay, ném vào bên trong phù trận.

“Trả lại cho ta!” Trương Đình Đình hô to một tiếng, không quan tâm xông vào chính giữa phù chú, năm cái phù chú lập tức giống như có cảm ứng, phát ra quang mang nhàn nhạt.

Tô Vũ lập tức lớn tiếng đọc chú ngữ: “Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn thông linh, tôi là thông linh sư tên Tô Vũ, triệu hồi đại thần đuổi quỷ, Chung Quý chi linh, hàng!”

Trong chốc lát, năm cái phù chú biến thành năm đôi mắt tròn tròn, hình thành một hư ảnh Chung Quý cầm Hàng Ma Kiếm trong tay, phía trên hư ảnh phóng ra quang mang đỏ như máu!

“A. . . . .” Trương Đình Đình đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể ngã trên mặt đất, lộ ra chân diện mục của nữ quý Hồng Y, giống như đắm chìm bên trong Viêm Hỏa, cả người không ngừng run rẩy, liên tục kêu thảm thiết.

“Xôn xao. . . . .” Tô Vũ giơ lên một ngón tay, cùng lúc đó một đạo hư ảnh Chung Quý giờ lên Hàng Ma Kiếm, xẹt qua một đạo quang mang đỏ như máu, hung hăng trăm ở trên người nữ quý Hồng Y.

“A. . . . .” lệ quý Hồng Y lại hét thảm một tiếng, nửa người giống như bị ăn mòn, toát ra khói trắng!

“Không, đại cừu của ta còn chưa có báo, ta không cam lòng!” Lệ quý Hồng Y hét thảm một tiếng, đôi mắt oán độc gắt gao nhìn chằm chằm Trương Thiếu Hoa, cho tới bây giờ, người mà lệ quý Hồng Y hận không phải là Tô Vũ, không phải Trương đại sư, rõ ràng chính là người đẩy lệ quý từ trên lầu xuống- Trương Thiếu Hoa.

Bị ánh mắt này nhìn trúng, Trương Thiếu Hoa giống như rơi vào hầm băng, như thể linh hồn đã không còn chịu sự khống chế của hấn!

Nữ quý Hồng Y nữ rống lên một tiếng, đột nhiên, bàn tay biến thành một cái trảo quý sắc bén, trống rỗng vươn ra vài thước, hung hăng chộp vào trên người Trương Thiếu Hoa, Trương Thiếu Hoa kêu thảm một tiếng, hỗn phách của hấn lập tức bị trảo quý kéo đến bên người lệ quý Hồng Y, hấn đồng dạng cũng chịu ảnh hưởng của quý phù Chung Quý trăm, rốt cuộc không chế không được thảm thiết kêu ra tiếng.

“Khanh khách. . . . ., trên đường Hoàng Tuyền, có người làm bạn với ta, ta mới có thể an tâm, khanh khách. . . . .”

Vừa rồi nữ quý Hồng Y dùng hết toàn lực, lúc này quý thể đã muốn hấp hối, nhưng vẫn như trước phát ra vài tiếng kêu sồn gai óc, bị vài đạo Hàng Ma Kiếm chém xuống, rốt cục, hỗn phách nữ quý Hồng Y và Trương Thiếu Hoa trong tiếng kêu gào thê thảm, bị đánh hồn phi phách tán.

Cùng lúc đó, ánh đèn toàn bộ phòng bệnh, hành lang sáng lên, hết thấy khôi phục lại bình thường. Tựa hồ cái gì cũng đều chưa có phát sinh qua, chỉ còn

lại khuôn mặt kinh hoàng của Trương Thiếu Hoa chứng minh chuyện tình vừa xảy ra.

Tô Vũ đi đến nhật hồ lô lên, trong này còn phong ấn một con quỷ Anh, nếu Trương Thiếu Hoa là vì nhân quả tuần hoàn, trừng phạt đúng tội, mà lệ quỷ Hồng Y oán khí tận trời, trở thành tà vật làm hại mọi người, giờ bị đánh hồn phi phách tán, cũng không còn gì để lo ngại. Nhưng quỷ Anh quả thật đáng thương, vừa mới sinh ra, đã bị mất đi tánh mạng, nếu đánh nó cho hồn phi phách tán, tựa hồ cũng không nhân đạo cho lắm.

Thanks+comment ủng hộ Bảo nha mọi người, chúc mọi người đọc truyện vui vẻ

Các nàng ơi, vì truyện khá dài nên qua vài chương nữa bạn Tô Vũ chúng ta mới giàu lên được nhé, dù sao cũng cảm ơn các nàng ủng hộ Bảo. Như Bảo đã nói, 1 tuần sẽ up 3c, nên hôm nay Bảo đăng chương mới nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Luyện hóa thông linh đồng tử

Edit: thienbao95

Tô Vũ mở ra hồ lô, thả ra quỷ Anh, ở dưới lực lượng quỷ dị của quỷ đồng, quỷ Anh hấp hối, làn da xanh tím, con ngươi không có đồng tử, môi đỏ tươi, nhìn qua có vài phần dữ tợn khủng bố.

“Quên đi, coi như mình làm việc thiện đi!” Tâm Tô Vũ vừa động, dòi đi quang mang quỷ đồng đỏ như máu, quỷ Anh quát to một tiếng, oa oa đánh tới Tô Vũ, Tô Vũ không chút hoang mang, trong miệng lầm bầm, hai tay vẽ ra một cái Thủ Ấn, bên trong Thủ Ấn, một đạo linh quang thanh lương hiện ra, rơi vào trên người quỷ Anh, lập tức bao phủ quỷ Anh.

Nháy mắt, vô số tử khí, oán khí, quỷ khí trên người quỷ Anh tan đi, từng đạo linh quang nhập vào bên trong quỷ thể quỷ Anh!

Toàn bộ quá trình chỉ kéo dài trong chớp mắt, thế nhưng, quỷ Anh trải qua linh quang rửa tội, đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, không còn hình tượng quỷ khí dày đặc, ngược lại biến thành một đứa nhỏ ba bốn tuổi, một cậu bé mập mạp trắng nõn, hần mặc một cái yếm màu hồng, trên đầu có một cái búi tóc hướng lên trời, đôi mắt vô cùng linh hoạt.

Tô Vũ thần nhiên nói: “Từ nay về sau, em không còn là quỷ Anh, mà là thủ hộ chi linh của thông linh sư Tô Vũ, thông linh đồng tử. Chị cho em cái tên, từ hôm nay trở đi, em gọi là Linh Nhi, nhớ kỹ chưa?”

“Dạ, tiểu Linh Nhi nhớ kỹ!” Thông Linh đồng tử vô hại gật đầu, thông linh đồng tử vừa mới thành hình nên vô cùng trong sáng, tâm vô tạp niệm, hơn nữa mang lại cơ duyên lớn có ích cho Tô Vũ, vì vậy mà thoát khỏi bản chất ma quỷ, đi trên con đường tu hành.

“Thế nào?” Đúng lúc này, Trương đại sư vui vẻ lên tiếng, chặt vật không chịu nổi chạy tới.

Đồng thời, thông linh đồng tử hóa thành một đạo hào quang, trôn vào bên trong ống tay áo Tô Vũ, cho nên Trương đại sư không có phát hiện sự tồn tại của hắn.

Tô Vũ thần nhiên nói: “Thu phục, nhưng có điểm ngoài ý muốn!”

Tuy nói như vậy, nhưng Tô Vũ cũng không cho rằng Trương Thiếu Hoa có cái gì đáng để đồng tình, cái gọi thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, hần rơi vào kết cục này, cũng là nhân quả của hần mà thôi.

“Vây là được rồi!” Trương đại sư thở phào một hơi, hần thề, hôm nay tránh được một kiếp, từ nay về sau, sẽ không dám tùy tiện ngụy trang cao nhân đi lừa gạt nữa.

“Tiểu Vũ, con ở chỗ nào?” Một tiếng gọi lo lắng truyền tới, Tô Vũ quay đầu nhìn lại, hóa ra Tô Tuyết Dung và Hà Tâm Kỳ chạy tới, Tô Tuyết Dung lo lắng cho con gái, vội vã đi tới.

Tô Vũ nhanh chóng trở về bên cạnh mẹ mình, mỉm cười nói: “Mẹ, không có việc gì, Trương đại sư đã đánh con quỷ kia hồn phi phách tán!”

Trương đại sư biết Tô Vũ có ý đồ hết mọi chuyện cho hần, vì thế, lập tức bày ra bộ dáng cao nhân, thờ dài, “Bần đạo cũng không ngờ mọi chuyện lại như thế, cũng may cái hồ lô này chưa mất linh, bần đạo mới có thể ra tay thu phục nó, đáng tiếc, Trương tiên sinh vẫn bị yêu nghiệt kia động thủ!”

Không bao lâu, Triệu Viện lời kéo Lục Hoàn Vũ cùng tiến đến, biết được lệ quỷ Hồng Y đã bị tiêu diệt, biết mình sống sót sau tai nạn mà nhẹ nhàng thở ra.

Ngay sau đó, Trương đại sư báo cảnh sát, cảnh sát rất nhanh đến bệnh viện, mọi người làm ghi chép, cuối cùng đưa ra kết luận, Trương Đình Đình có bệnh tâm lý nghiêm trọng, có thể là chứng bệnh đa nhân cách phân liệt, lúc bị bệnh, bóp chết cha của mình, bởi vì trên cổ Trương Thiếu Hoa có dấu tay

của Trương Đình Đình, tuyệt đối không thể làm giả.

Không bao lâu, Vương Tuyết cũng tỉnh lại, đối mặt với kết quả này, trong lòng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không biết nên khổ sở hay phẫn nộ, nhưng trong lòng bà vẫn biết rõ đó là do nhân quả, nhưng vì danh dự của chồng, đành phải ngậm miệng không nói gì.

Trương Đình Đình khi... tỉnh lại, biết được cha chết ở trong tay mình, lúc ấy liền khóc lớn, bởi vì vài ngày nay bị nữ quỷ Hồng Y ám ảnh, đầu óc cô trống rỗng, căn bản không biết chuyện gì xảy ra, bởi vì âm khí xâm nhập, thân thể cũng suy yếu rất nhiều, căn bản không thể quay về trường học học tập, chỉ có thể tạm thời ở lại bệnh viện dưỡng bệnh.

Buổi tối hơn chín giờ, Tô Vũ, Tô Tuyết Dung hai mẹ con rời khỏi bệnh viện, Tô Tuyết Dung vẫn còn kinh hồn bạt vía, có thể nói, bà vốn là người theo chủ nghĩa vô thần, chuyện xảy ra ở bệnh viện đã hoàn toàn làm đảo lộn nhận thức của bà.

Tô Vũ cũng không muốn mẹ mình bị chuyện này quẩn quanh trong lòng, dù sao, đối với người thường mà nói, ma quỷ hay thần linh luôn làm người ta sợ hãi, liền cố ý nói sang chủ đề khác: “Mẹ, tốt lắm, mọi chuyện đã kết thúc, cửa hàng bánh ngọt của chúng ta có nên nhanh chóng khai trương hay không?”

Tô Tuyết Dung nở nụ cười, lộ ra sắc mặt vui mừng, nói: “Ừ, vốn đã chuẩn bị không sai biệt lắm, qua vài ngày hẳn là có thể!”

Ngày hôm sau, Tô Vũ đi tới lớp học như bình thường, tin tức Trương Thiếu Hoa chết đã truyền tới lớp học, hơn nữa, căn cứ tin tức nhỏ nhỏ, trường học tựa hồ chuẩn bị phân cho lớp một tân chủ nhiệm mới. Rất cực, lúc chuông reo vào lớp, một cô giáo ước chừng hai mươi mấy tuổi, xinh đẹp thanh tú, tóc dài tung bay đi đến, cô cười nhẹ, lộ ra hai cái lúm đồng tiền say lòng người, tự giới thiệu nói: “Chào các em học sinh, cô tên là Lâm Mạn, là tân chủ nhiệm lớp của các em, sau này, cô sẽ chủ nhiệm lớp các em một năm, hơn nữa, cô sẽ cố gắng giúp các em thi đậu vào một trường cao trung thật tốt!”

“Ba ba. . . . .”

Giữa phòng học vang lên tiếng vỗ tay kịch liệt, bất luận là nam sinh hay nữ sinh, đều tràn ngập hào cảm với vị tân chủ nhiệm lớp xinh đẹp này.

Tô Vũ cũng vỗ tay, vị tân chủ nhiệm lớp này nhìn qua cũng dịu dàng, bộ dáng có thể ở chung. Cô chỉ mong có thể ở nơi này an ổn vượt qua một năm, mà không gặp chuyện gì giống Trương Đình Đình, Triệu Viện và các tôm tép nhãi nhép khác.

Rất nhanh đã tới giữa trưa, học sinh tranh thủ chạy về phía căn tin, Tô Vũ lại rời khỏi trường học, bởi vì, cô dự định đi đến chợ đồ cổ trấn Thanh Sơn mua một khối Cổ Ngọc, tuy rằng trấn Thanh Sơn Trấn là một trấn nhỏ, nhưng chung quanh lại có vô số mộ của đế vương hay các tướng nằm rải rác, những người có tay nghề ở trấn Thanh Sơn cũng rất nhiều, cho nên, trấn Thanh Sơn Trấn cũng chậm rãi hình thành chợ đồ cổ riêng.

Bởi vì thông linh đồng tử trốn ở bên trong tay áo Tô Vũ, trong thời gian ngắn thì không sao, nhưng âm dương khác biệt, cứ để thế mãi, sẽ có hiệu quả không tốt. Nhưng Cổ Ngọc có linh khí dồi dào, đúng là nơi cư trú tốt nhất cho thông linh đồng tử.

Đi trên con đường xi măng, Tô Vũ đeo túi sách, dựa vào trí nhớ đi tới quảng trường trong trấn, quảng trường là nơi phồn hoa nhất trấn Thanh Sơn, nơi nơi đều có tiếng rao hàng của những người bán hàng rong, quanh đó còn có bác gái đang khiêu vũ giữa quảng trường, buổi tối còn có suối phun biểu diễn. Nhưng Tô Vũ lại không để ý, lập tức đi tới ngã tư đường phía tây quảng trường, hai bên ngã tư đường có các loại sạp bán hàng lớn nhỏ, có âm thanh cò kè mặc cả, nhưng phần lớn các sạp nhỏ bán các loại đồ cổ thật giả, đây là chợ đồ cổ trấn Thanh Sơn Trấn.

Tô Vũ đi vài bước, tùy tiện nhìn vài quầy hàng, ông chủ các sạp hàng luôn miệng khoe đồ của mình là hàng thật, Tô Vũ lắc đầu, cô không hiểu đồ cổ, nhưng thân là thông linh sư đối với linh khí có mọi loại cảm ứng trời sinh, thứ này không cần nhìn cũng đã biết là hàng giả!

Thanks+comment ủng hộ Bảo nha mọi người, chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Xin lỗi mọi người Bảo up trễ, mấy ngày nay Bảo ko được khỏe nên ko up truyện được, mọi người đừng giận Bảo nha :love:

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chợ đồ cổ (1)

Edit: thienbao95

Tô Vũ đi vài bước, tùy ý nhìn xung quanh, ánh mắt lập tức nhìn về phía một cái sạp nhỏ, sạp nhỏ này cũng rất bình thường, chỉ bày ra vài món ngọc khí, đồ cổ, Tô Vũ chậm rãi đi tới, ánh mắt của cô dừng lại ở một vật có màu vàng nhẹ, một tượng Phật Di Lặc nở nụ cười.

Ông chủ nhìn thấy khách đến, vội vàng giới thiệu: “Ha ha, cô bé, cháu đã đến đúng nơi rồi đó, tượng Phật Di Lặc này được làm từ gỗ cây lê Hải Nam ngàn năm, cháu ngửi mùi này, nhìn màu sắc này đi. . . .”

“Ba mươi đồng, ông bán hay không?” Không đợi hắn nói xong, Tô Vũ đã báo giá, tuy rằng cô không có kinh nghiệm giám định đồ vật, nhưng gỗ cây lê kém nhất cũng sẽ tỏa ra linh mẫn bốn phía, chứ không phải có không khí trầm lặng giống như bây giờ, thậm chí có cảm giác gần đất xa trời, quả thực giả

không thể giả hơn.

Ông chủ cả kinh há to miệng, hần còn chưa kịp mở miệng rao giá trên trời, vị này đã trả giá trước .

Về mặt Tô Vũ lạnh nhạt, nói: “Ba mươi đồng, ông rút cuộc bán hay không, không bán tôi đi!”

“Bán, bán!” Ông chủ nhanh chóng đồng ý, tuy rằng tượng phật Di Lặc này hần bỏ ra hai mươi đồng mua ở trong thôn, nhưng tốt xấu cũng lời được mười đồng, cũng đỡ hơn là không bán được gì.

Tô Vũ nở nụ cười, đang muốn trả tiền, nhưng khi sờ vào túi tiền của mình, đột nhiên im lặng, trong túi tiền chỉ còn mười đồng tiền tiêu vặt do mẹ đưa vào buổi sáng khi cô đi học, căn bản không đủ ba mươi đồng để mua tượng gỗ điêu khắc Di Lặc.

“Cháu, đừng nói là cháu không có tiền nha!” Ông chủ liếc mắt nhìn Tô Vũ một cái, không khỏi có chút ừ ừ, tưởng rằng sẽ kiếm được một ít sinh ý từ cuộc buôn bán này, không nghĩ tới sẽ có kết quả như vậy.

“Đại sư, đại sư, ngài như thế nào ở chỗ này?” Đúng lúc này, phía sau Tô Vũ vang lên một giọng nói kinh hi, cô nhìn lại, trước mắt là một người đàn ông mặc tây trang chân mang giày da, người này chính là người mà Tô Vũ đã cứu một mạng Lưu Chí Quân!

“Đại sư, tôi rất cực tìm được ngài, thật sự tốt quá!” Bộ dáng Lưu Chí Quân quá mức hưng phấn, ngày đó, Lưu Chí Quân thông qua khách sạn tìm được địa chỉ nhà Tô Vũ, lúc hần đi đến, mẹ con Tô Vũ đã chuyển nhà. Lưu Chí Quân buồn bã thất vọng, tưởng rằng sẽ không còn gặp được vị đại sư này nữa, không nghĩ tới lúc hần đi dạo chợ đồ cổ, thế nhưng ngẫu nhiên gặp được đại sư.

“Đại sư?” Xưng hô thế này Tô Vũ không quen, nhú nhú mày, thoáng gật đầu, hai người chỉ gặp mặt có một lần, không coi là thâm giao, cô cũng không có đề ý nhiều đến Lưu Chí Quân.

Tô Vũ sờ túi tiền, tuy rằng cô có thể về nhà lấy tiền, nhưng làm như vậy sẽ mất rất nhiều thời gian, tượng gỗ điêu khắc có khả năng sẽ bị người khác mua mất, Tô Vũ âm thầm cân nhắc, thầm nghĩ: “Hiện tại nên làm thế nào cho phải? Chẳng lẽ. . . . . mạnh mẽ cướp lấy sao?”

Lưu Chí Quân là một thương nhân, rất giỏi đoán ý qua lời nói và sắc mặt, lúc này, hần lập tức hiểu được tâm tư của Tô Vũ, nếu đại sư thích, vừa vặn có thể mua để tạo quan hệ, vội vàng nói: “Ông chủ, tượng gỗ điêu khắc bao nhiêu tiền?”

Ông chủ mừng rỡ, báo giá, dù sao giá cũng không mắc, Lưu Chí Quân sáng khoái trả tiền, đưa tượng gỗ điêu khắc phật Di Lặc đến trong tay Tô Vũ, nói: “Đại sư, coi như tôi hiến kính cho ngài!”

“Đa tạ!” Tô Vũ nở nụ cười, cầm tượng gỗ điêu khắc, chậm rãi rời khỏi sạp nhỏ, tuy Lưu Chí Quân bị hất hủi, nhưng không dám chậm trễ, vội vàng đi theo.

Đi được hai bước, hai người đi tới một góc không có người, Tô Vũ hung hăng đập phật Di Lặc trên mặt đất, ba một tiếng, phật Di Lặc bẻ thành bốn năm miếng, một đoạn tơ lụa màu đỏ rơi ra, Tô Vũ mỉm cười, mở ra từng tầng tơ lụa màu đỏ, rốt cục, một cái ngọc trụ màu xanh biếc xuất hiện ở trên tay Tô Vũ.

Đây mới là vật mà Tô Vũ chân chính muốn tìm, sự thật, khi Tô Vũ nhìn thấy tượng phật Di Lặc, liền cảm nhận được ở trong Di Lặc tràn đầy linh khí, nhưng linh khí cũng không phải phát ra từ thân tượng phật Di Lặc, cho nên, cô nghĩ trong cơ thể tượng phật Di Lặc có khả năng có vật khác, quả nhiên, phán đoán của cô là hoàn toàn chính xác .

“Này, đây là đá Phi Thúy? Giá trị của vật này tối thiểu là ba trăm vạn, trời à!” Lưu Chí Quân không dám tin mở to hai mắt nhìn, rõ ràng chỉ dùng ba mươi đồng để mua vật này, tiền cũng là do hần chủ động đưa, tuyệt đối không thể làm giả, nếu ông chủ kia biết chân tướng, chỉ sợ sẽ học ra ba lít máu .

Giờ khắc này, hần vô cùng bội phục Tô Vũ, đồng thời hần cũng thề, vô luận như thế nào, cũng phải tạo quan hệ tốt với Tô Vũ, với hần mà nói, tuyệt đối là trăm lợi mà không có một hại.

Tô Vũ trực tiếp đeo ngọc trụ lên cổ, thông linh đồng tử đã sớm cảm giác vật này tràn đầy linh khí, cũng lập tức chui vào, Tô Vũ quay đầu nhìn về phía Lưu Chí Quân, nói : “Xem ra ông cũng là người rất có quyết tâm, ông tìm tôi có việc sao?”

“Đại sư, là như vậy. . . . .” Lưu Chí Quân kể lại việc buôn bán thất bại của mình, từ việc trở lại Trấn Thanh Sơn rồi làm những việc gì đều được hần kể lại đầu đuôi ngọn nguồn, lại nói: “Đại sư, nếu ngài có thể chỉ điểm một hai cái cho tôi, tôi nhất định có thể trở lại thời huy hoàng giống như ngày xưa!”

“Ông là thương nhân?” Tâm tư Tô Vũ xoay chuyển, bỗng nảy ra một ý tưởng, rất nhiều người cho rằng những người Tu Luyện đều đứng ngoài xã hội, không quan tâm đến tiền tài của thế tục, kỳ thật không phải, Tu Luyện Giả cần nhất năm thứ này: tài, lữ, đích, pháp, thiên*, tiền tài đứng thứ nhất, điều này cũng đã nói rõ tiền tài có tầm quan trọng như thế nào.

*tài, lữ, đích, pháp, thiên: tiền tài, bạn bè, địa điểm, phương pháp, thời gian.

Đương nhiên, Tô Vũ cũng giống như vậy, nếu chỉ điểm cho một người đi vào con đường sai trái, tránh né những điều không may mà kiếm tiền cũng rất dễ dàng, nhưng mỗi người đều có số mệnh nhất định, nếu mạnh mẽ thay đổi, liên vi phạm nhân quả, cứ thế mãi, khẳng định sẽ gây bất lợi cho Tô Vũ, giống như các tướng sĩ trong lịch sử, lúc nào cũng bị chết sớm.

Cho nên, Tô Vũ cần phải kiếm tiền một cách quang minh chính đại, buôn bán chính là biện pháp tốt nhất, nhất là làm thương nhân buôn bán đồ cổ, có

vậy mới có thể lợi dụng một chút .

Lưu Chí Quân lại nghĩ rằng thân phận thương nhân làm cho Tô Vũ chán ghét, vội vàng nói: “Không sai, tôi là thương nhân, làm sao vậy, đại sư?”

Tô Vũ thản nhiên nói: “Nếu ông đồng ý làm việc cho tôi, tôi chẳng những có thể giúp cho ông quay trở về thời huy hoàng, còn có thể so với ngày xưa càng thêm sáng lạn, ông cảm thấy thế nào?”

Lưu Chí Quân nghẹn họng nhìn trân trối, hẳn không nghĩ tới Tô Vũ sẽ nói ra một phen như vậy, thật lâu chưa có phản ứng, chủ yếu là tâm lý của hắn tiếp thu không kịp, Tô Vũ nhìn qua cũng chỉ có mười ba mười bốn tuổi, mà hắn, sẽ làm việc cho cô gái vẫn còn là học sinh trung học sao?

Tô Vũ cười yếu ớt, cô sao có thể không biết ý nghĩ của Lưu Chí Quân, nói : “Xem ra ông vẫn có chút không cam lòng làm việc cho tôi, vậy được rồi, nếu ông không muốn, tôi cũng không miễn cưỡng ông, nhưng mà, lựa chọn so với cô gắng quan trọng hơn, một ý niệm, chính là khác biệt giữa trời và đất, ông cần phải hiểu rõ!”

Tâm tư Lưu Chí Quân xoay chuyển, nửa ngày, chậm rãi thờ dài, có chút quyết đoán, thầm nghĩ: “Thôi, tôi đã nghèo đến như vậy, còn có mặt mũi cái gì nữa, đại sư, từ nay về sau, Lưu Chí Quân tôi sẽ làm việc cho cô!”

Thanks+comt ủng hộ Bảo nha mọi người, chúc mọi người đọc truyện vui vẻ nhé :love:

Bảo quay trở lại rồi đây, các nàng đừng bỏ Bảo nhé, thi xong Bảo sẽ quay về edit up chương bù lại cho các nàng đây, các nàng nhớ ủng hộ Bảo nhé, đừng bỏ Bảo :cry:

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chợ đồ cổ (2)

Edit: thienbao95

Tô Vũ cười nói: “Chúc mừng ông, đã đưa ra một quyết định sáng suốt, chắc chắn có một ngày, ông nhất định sẽ tự cảm kích mình vì đã biết nhìn xa trông rộng!”

Trong lòng Lưu Chí Quân hơi động, đột nhiên hiện lên một suy nghĩ: “Có lẽ, đưa ra quyết định như vậy, tương lai của mình sẽ được cải biến!”

“Đi thôi, đã vất vả đến đây một chuyến, chúng ta đi dạo thêm một chút đi!” Tô Vũ nói xong, lại tiếp tục đi đến chợ đồ cổ, đi dạo được một lát, Tô Vũ lắc đầu, chuyện may mắn không phải lúc nào cũng có thể xảy ra, từ sau khi cô tìm được viên ngọc phi thúy kia, cũng không có tìm được vật nào có giá trị.

Một lát sau, hai người đã đi đến cuối phiên chợ đồ cổ, đúng lúc này, Tô Vũ nhìn thấy phía trước có một cái sạp nhỏ, đầy người đang đứng, dường như đang thảo luận kịch liệt cái gì đó.

“Đại sư, chúng ta đi qua nhìn một chút!” Lưu Chí Quân nói xong, hẳn đi dạo ở chợ đồ cổ đã được một khoảng thời gian, cũng không thu hoạch được gì, nói không chừng ở chỗ đó có vật gì đó có giá trị, nếu không cũng sẽ không hấp dẫn sự chú ý của nhiều người như vậy.

Hai người đi tới, chen chúc vào đám người, hóa ra, có một người khách và người bán hàng xảy ra tranh cãi, người khách này mua một cái bát sứ ở cái sạp nhỏ này, sau đó phát hiện ra mình mua phải hàng giả, cái bát sứ vốn đã bị mẻ một miếng, người bán hàng lại dùng keo vụn năng dán lên, nên người khách muốn trả lại hàng, nhưng chủ sạp thật vất vả mới bán được cái bát sứ này, làm sao sẽ đồng ý trả hàng, theo lý thuyết, quy tắc ở chợ đồ cổ là đã mua thì không được trả hàng, nên trước khi mua phải nhìn thật kỹ, nếu vẫn còn muốn trả lại hàng, xảy ra tranh cãi là chuyện bình thường. Hai người âm ỹ cả lên, hấp dẫn không ít người thích xem náo nhiệt.

Người khách hàng cầm cái bát sứ bị bể trong tay, mắng to nói : “Ông xem đi, đây là cái bát sứ bị bể của ông này, rốt cuộc có trả tiền lại không, cẩn thận tôi kêu mấy người anh em đến đánh ông!”

Người bán hàng cũng phát hỏa, phản kích nói : “Mày cũng không hỏi thăm xem, ông đây ở chợ đồ cổ lăn lộn mười mấy năm, ai không cho tao mặt mũi, tên nhóc con mày còn léo nha léo nhéo, ông đây sẽ bóp cô mày, mày chán sống rồi có phải không!”

.....

Hai người càng cãi càng lớn, từ tranh luận đến mắng nhau, lúc này, gần như đã muốn động tay chân, đám người chung quanh không biết từ lúc nào đã tản ra một khoảng trống, nhưng vẫn hứng thú đứng xem.

“Ai, thật sự đáng tiếc !” Lưu Chí Quân thờ dài một hơi, hẳn là thương nhân lập nghiệp từ đồ cổ, tự nhiên thấy rõ, đây chính là men sứ Cảnh Đức Trấn, giá trị cao ngàn vạn, chính vì bị mẻ một miếng, liền không đáng một đồng .

Tô Vũ cẩn thận cảm nhận một chút, ở trên cái bát sứ này có một tầng linh quang dao động, rõ ràng có lịch sử lâu năm, không phải là hàng nhái, điểm duy nhất không được hoàn mỹ đó là bị bể một miếng, bảo vật liền biến thành phế phẩm.

“Vật này bao nhiêu tiền?” Tô Vũ nhẹ giọng hỏi.

“Năm trăm đồng!” Người kia nổi giận đùng đùng nói, vừa tàn nhẫn trừng mắt nhìn chủ sạp, hẳn tưởng rằng mình đã kiếm được một khoảng to, năm trăm đồng mua được đồ thật, trong lòng vui sướng vô cùng, ai ngờ, hẳn mới thật sự là người coi tiền như rác.

“Được rồi, hai người đừng âm ỉ nữa, cái bát này tôi mua!” Tô Vũ thản nhiên nói.

“Cái gì?” Lần này, chẳng những hai người trước mặt đồng thời quay đầu lại, ngay cả Lưu Chí Quân cũng kinh ngạc há to miệng, vội vàng khuyên nhủ: “Đại sư, ngài nên suy nghĩ lại, cái bát này đã bị bể một góc, không đáng một đồng đó.”

Tô Vũ nở nụ cười, cũng không muốn giải thích nhiều, chỉ nói: “Cho dù nó có một phần không đáng giá, nhưng dù gì cũng là đồ thật, có thể dùng để luyện nhãn lực, năm trăm đồng, ông rút cuộc bán hay không?”

“Bán!” Người nọ lập tức đồng ý, thế giới to lớn, loại người gì cũng có, hẳn cũng không muốn quan tâm nhiều, chỉ cần cô đưa ra năm trăm đồng, về phần Tô Vũ muốn làm cái gì, cũng không sao cả.

Trong lòng Lưu Chí Quân vô cùng không muốn, nhưng không thể phản bác Tô Vũ, đành phải ngoan ngoãn thanh toán tiền, cầm lấy cái bát bị hỏng một góc, ngay cả một góc bị hư cũng không buông tha, trong lòng thầm nghĩ: “Có lẽ chỉ có những người mới không chú ý mới bị lừa gạt như vậy đi”.

“Đại sư, tôi có mở một cửa hàng nhỏ ở chợ đồ cổ này, vốn dự định ở trong này buôn bán đồ cổ kiếm ít tiền, Đông Sơn tái khởi, ngài có muốn đi hay không, đến chỗ của tôi ngồi một chút?” Lưu Chí Quân hỏi.

Tô Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Cũng được, ông dẫn đường đi!”

Không bao lâu, hai người đi tới cửa hàng của Lưu Chí Quân, gọi là Đồ Cổ Trai, nằm ở bên trong chợ đồ cổ, bên trong Đồ Cổ Trai chỉ có một ít hàng nhái, nhìn không ra cấp bậc, chẳng qua điều này cũng khó trách, dù sao cửa hàng này cũng chỉ mới mở vài ngày.

Lưu Chí Quân đặt cái bát ở trên bàn, đồng thời cầm một góc bị bể đặt kế bên, không khỏi có một trận thịt đau cùng đáng tiếc, nói: “Đại sư, tôi có thể mời một người có tay nghề làm lại cái bát này một chút, xong rồi đặt ở trong cửa hàng làm chi bảo cũng được!”

“Ông có phải cảm thấy tôi quá phung phí? Vô duyên vô cớ coi tiền như rác?” Tô Vũ cười cười, không đợi Lưu Chí Quân nói chuyện, đồng tử mắt trái của cô lập tức biến thành màu trắng, một đạo quang mang bạch sắc rơi vào chỗ nứt của cái bát, vết nứt lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được trở nên trơn nhẵn, cái bát cùng mảnh nhỏ cứ như vậy quý dị hòa lại với nhau, hoàn mỹ không tỳ vết!

Tô Vũ nhắm hai mắt lại, chờ lúc cô mở mắt ra, đồng tử đã khôi phục lại bình thường, mà cái bát cũng trở nên sáng bóng như mới, không có một chút tỳ vết nào!

Lưu Chí Quân cả kinh mở to hai mắt, tất cả những điều này, hoàn toàn trái ngược với khoa học, ngay cả những nhà khoa học vĩ đại nhất cũng không thể giải thích. Sự thật, khi Tô Vũ làm điều này, hoàn toàn không có kiêng dè Lưu Chí Quân, đó cũng là dụng ý của Tô Vũ, cô cố ý thể hiện ra năng lực cường đại, muốn Lưu Chí Quân thật lòng khâm phục mình.

“Đại sư, ngài, ngài có dị công năng?” Thật lâu sau, Lưu Chí Quân hồ nghi hỏi một câu.

“Ông cũng có thể hiểu như vậy!” Tô Vũ thản nhiên lên tiếng, lại đứng lên, nói: “Thời gian không còn sớm, tôi phải quay về trường học, đúng rồi, cái bát này, hẳn là men sứ Cảnh Đức Trấn, chắc chắn giá trị không ít tiền, liền giao cho ông xử lý!”

“Đại sư, ngài đi thong thả!” Lưu Chí Quân càng thêm cung kính đứng lên, hẳn đối với năng lực của Tô Vũ kính sợ vô cùng, thậm chí, một chút tâm lý ngăn cách và khó chịu trước đây, đã sớm tan thành mây khói.

Trước khi Tô Vũ đi, hai người trao đổi số điện thoại để tiện liên lạc với nhau, Tô Vũ nhìn vào màn hình di động của mình, chỉ có ba số điện thoại, mẹ cô, Lưu Chí Quân, còn có nam thần mà nguyên chủ tâm tâm niệm niệm, Lục Hoàn Vũ!

Tô Vũ đặc biệt không nói gì, vội vàng xóa số Lục Hoàn Vũ. Sau đó, cô rời khỏi chợ đồ cổ, trải qua hơn mười phút, cô về tới trường học.

Lúc bấy giờ, Tô Vũ mới cảm thấy đói bụng, nhớ giữa trưa hôm nay cô không có ăn cơm, mà lúc này, căn tin trường học đã sớm đóng cửa, Tô Vũ đành đi tới quán cơm nhỏ bên cạnh trường học, tùy tiện gọi một số món ăn, cũng gọi thêm một bát canh cà chua.

Đúng lúc này, một bóng người đi tới, giọng nói dịu dàng vang lên: “Tô Vũ, tớ mời cậu ăn cơm nha!”

Chương 16: Người thân cực phẩm tìm tới cửa

Tô Vũ ngẩng đầu lên, người đến dĩ nhiên là, Lục Hoàn Vũ!

Về mặt Tô Vũ vẫn như trước, hồ hững nói: “Lục Hoàn Vũ, tớ với cậu hình như không có quen thân với nhau!”

Lục Hoàn Vũ nhìn chăm chăm Tô Vũ, nhìn một lúc, rồi lại lắc đầu, nếu là Tô Vũ trước kia, giờ phút này chắc hẳn đã sớm kích động đến run người, làm sao có thể bình tĩnh như bây giờ? Hắn nói: “Tô Vũ, cậu thật sự đã thay đổi, so với trước đây, quả thật như biến thành một người khác.”

“Trước đây tớ đặc biệt thích cậu, đúng không!” Tô Vũ cười lạnh một tiếng, nói: “Nhưng tại thời điểm đó, ở bên cạnh cậu có bao nhiêu cô gái vây quanh, nhiều không đếm xuể, bởi vì như thế, nên cậu lười không muốn nhìn thấy tớ, đúng không, hiện tại tớ lạnh nhạt với cậu, cậu lại tìm cơ hội đến gần tớ, thật có ý tứ!”

Tô Vũ cũng không có ý định dây dưa với hắn, vung tay nói: “Cậu vẫn nên cách xa tớ ra một chút đi, tớ đối với cậu, thật sự một điểm ý tứ cũng không có!”

Lục Hoàn Vũ một trận lúng túng, một lúc sau, bỗng mỉm cười nói: “Tớ đã chia tay với Triệu Viện, cho nên, tớ có tư cách theo đuổi cậu, đúng không? Trước đây cậu thích tớ, tớ không thích cậu, hiện tại tớ yêu thích cậu, cậu lại không thích tớ, chẳng qua cũng không sao, tớ đồng ý theo đuổi cậu, sớm muộn có một ngày, cậu sẽ yêu tớ một lần nữa!”

Tô Vũ khẽ ngẩng đầu, Lục Hoàn Vũ mặc một bộ đồng phục học sinh rộng rãi, chiều cao khoảng chừng một mét bảy, dưới chân mang đôi giày thể thao màu trắng, làn da trắng nõn, khuôn mặt tuấn tú, mái tóc cắt ngắn tôn lên gương mặt rạng rỡ như ánh mặt trời, bộ dáng không chê vào đâu được, không hổ là hotboy của trường trung học Đệ Nhị, thu hút vô số ánh mắt ái mộ của các nữ sinh, bao gồm cả nguyên chủ trước đây.

Nhưng Tô Vũ là người nào? Là thông linh sư mạnh nhất trong lịch sử, kiếp trước, không biết có bao nhiêu người hi vọng được Tô Vũ nhìn đến, nên từ lâu đã dưỡng thành một tính cách kiêu ngạo, Lục Hoàn Vũ, ở trong mắt cô, vẫn không tính là cái gì.

Tô Vũ vốn không để ý đến Lục Hoàn Vũ, nên tự nhiên sẽ không có một chút tình cảm với Lục Hoàn Vũ, hai người vốn không cùng một thế giới, cô nở nụ cười: “Chao ôi, con người ở trên đời này luôn như vậy, có được lại không biết quý trọng, không chiếm được thì lại nhớ mãi không quên, thật đáng thương!”

Lúc này, bát canh cà chua được mang tới, Tô Vũ đã sớm đói bụng đến cồn cào, bắt đầu ăn như hùm như sói.

Lục Hoàn Vũ bị bỏ mặt ở một bên, hắn vẫn chưa chết tâm, trái lại kích thích ra vô số ý chí chiến đấu, hắn nắm tay âm thầm thề, sớm muộn có một ngày, hắn làm cho Tô Vũ thích hắn một lần nữa!

Ăn cơm xong, Tô Vũ trở lại khu năm ba, bắt đầu đi học như bình thường. Hà Tâm Kỳ nhìn thấy Tô Vũ, trở nên vô cùng kích động, cô gắng cùng Tô Vũ rút ngắn quan hệ, cô biết gia cảnh Tô Vũ khá nghèo, vốn chuẩn bị mời Tô Vũ ăn cơm, nhưng chỉ trong chớp mắt, đã không thấy tăm hơi.

Ngược lại, sắc mặt Triệu Viện tái nhợt, xem ra hai người quả thật đã chia tay.

Trong nháy mắt, một tuần lễ trôi qua, Tô Vũ đã hoàn thành thích ứng với chương trình học của năm ba. Vào ngày thứ bảy, cửa hàng Tô Tuyết Dung khai trương.

Tên cửa hàng rất đơn giản, gọi là tiệm bánh mì hạnh phúc, do Tô Tuyết Dung đặt tên, không cầu đại phú đại quý, chỉ cầu hạnh phúc an bình.

“Đùng đùng. . . . .”

Hai chuỗi tiếng pháo nổ vang lên, nhất thời hấp dẫn vô số ánh mắt người qua đường.

Hơn nữa, vì là ngày đầu tiên tiệm bánh mì hạnh phúc khai trương, toàn bộ bánh mì sẽ được giảm giá, nếu như mua bánh mì trên ba mươi đồng, sẽ được tặng một ly trà sữa miễn phí, cứ thế mà suy ra, mua càng nhiều, ưu đãi càng nhiều.

Nhiều người cảm thấy mới mẻ, tràn vào tiệm bánh mì, nhất thời bị hấp dẫn bởi các chủng loại phong phú, đẹp đẽ của bánh mì. Thằng thán mà nói, trấn Thanh Sơn cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện một cửa hàng như thế, trong khoảng thời gian ngắn, khách hàng ngồi đầy cửa hàng. . . . .

Tô Tuyết Dung nhìn thấy cửa hàng buôn bán đắt như vậy, cao hứng đến nỗi không ngâm mồm vào được, đi tới bên người Tô Vũ nói: “Tiểu Vũ, nếu như sau này chúng ta kiếm được tiền, mẹ sẽ cho con học ở một trường cao học quý tộc, như vậy, con có thể thi đậu vào một trường đại học tốt rồi!”

Tô Vũ biết nguyện vọng lớn nhất của mẹ chính là chuyện này, cũng không phản bác, gật đầu.

Rất nhanh, đã tới giữa trưa, buổi trưa không có nhiều khách hàng lắm, Tô Tuyết Dung kiểm kê hàng tồn kho, vát và lăm mới kiếm lời hơn một ngàn, tương đương với nửa năm tiền lương của bà, Tô Tuyết Dung không kiềm chế được kích động, phảng phất như nhìn thấy tương lai tốt đẹp của mình. . . . .

Tô Tuyết Dung nghẹn ngào một chút, chậm rãi nói: “Tiểu Vũ, mẹ thật sự rất vui!”

Tô Vũ an ủi: “Mẹ cứ yên tâm, có Tiểu Vũ ở đây, tất cả đều sẽ khá hơn.”

“Tô Tuyết Dung, cô ra đây cho tôi!” Bỗng nhiên, hai người Tô Tuyết Dung, Tô Vũ nghe được một giọng nói cực kì hung dữ, cùng lúc đó, một người đàn bà với khuôn mặt nhăn nhó, lôi kéo một người đàn ông đang sợ hãi rụt rè xuất hiện ở cửa.

“Anh cả, chị dâu!” Tô Tuyết Dung giật mình, từ khi bà không có kết hôn sinh ra Tô Vũ, đã cùng nhà mẹ đẻ đoạn tuyệt quan hệ, cho dù ngày lễ ngày tết có tới thăm cha mẹ, cũng thoát không khỏi bà chị dâu hung hãn này. Ngày hôm nay, chị dâu vì sao lại tìm tới cửa, hơn nữa xem bộ dáng này, đoán chừng là đến gây sự.

“Cô còn biết tôi là chị dâu của cô?” Người phụ nữ hung dữ cười lạnh một tiếng, “Ít nhất tôi cũng có kết hôn, chứ không có giống như cô chưa kết hôn mà đã có con, làm mất hết mặt mũi người em chồng này, tôi cũng không muốn nói mấy lời vô ích với cô nữa, mẹ tôi cho cô bao nhiêu tiền, đưa ra đây, một phần cũng không thể thiếu, bằng không, tôi liền không khách khí với cô!”

Bị chế nhạo trần trụi như vậy, sắc mặt Tô Tuyết Dung tái nhợt, cắn răng nói: “Chị dâu, tôi không hiểu chị nói cái gì?”

“Ồ trước mặt tôi mà còn giả bộ hồ đồ, đúng không!” Người phụ nữ hung hãn cười gằn, đưa tay kéo người đàn ông bên cạnh, nói: “Nếu em gái ông đã muốn giả bộ hồ đồ, vậy ông liền nói rõ ràng với nó đi!”

Người đàn ông hiển nhiên là một người sợ vợ, vô cùng sợ hãi với người phụ nữ hung dữ này, chỉ có thể run cầm cập đi ra nói chuyện.

Hóa ra, người phụ nữ hung dữ này gọi Lý Hà, là chị dâu của Tô Tuyết Dung, cũng là vợ của Tô Vũ. Mấy ngày trước, người phụ nữ hung dữ này phát hiện trong nhà ba vạn đồng, bà tìm vô số lần, cũng không tìm được, nhưng vào hôm nay, bà nghe được tin tức Tô Tuyết Dung mở tiệm bánh mì, vì lẽ đó, bà lập tức hoài nghi nhìn về phía mẹ chồng mình, cũng chính là mẹ ruột Tô Tuyết Dung, cũng là người mà hồi này người phụ nữ này nhắc đến.

Bởi vì mấy năm qua, bà ngoại Tô Vũ không kìm lòng được khi thấy con gái chịu khổ, liền lén lút tiết kiệm một ít tiền giúp đỡ con gái, mà lần này cũng thế, bằng không, tiền ở đâu ra mà Tô Tuyết Dung mở tiệm bánh mì?

Nghĩ như vậy, người phụ nữ tên Lý Hà liền kiếm tới cửa, hướng Tô Tuyết Dung đòi lại ba vạn đồng, mà cậu của Tô Vũ Tô Vĩnh cũng là dạng người yếu đuối, đối với lời nói của vợ mình không dám phản bác một tiếng, đành để bà xã mang mình đến đây.

Tô Tuyết Dung nhanh chóng giải thích: “Chị dâu, thật ra mẹ không có cho em tiền, khoảng thời gian này, em không có gặp mẹ, tất cả tiền của em đều là bạn của Tô Vũ cho mượn!”

“Cô nói hay nhỉ, mượn ? Phải có giao tình lớn như thế nào, mới cho cô mượn một khoản tiền lớn như thế!” Lý Hà căn bản không nghe Tô Tuyết Dung giải thích, lớn tiếng nói: “Bà đây đã nói rồi, nếu cô không đưa tiền cho tôi, ngày hôm nay tôi sẽ không để cho cô làm ăn gì hết!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tử khí nhập thể, diễm đại hung

"Chị dâu, chị. . . . ." Không dễ dàng gì mà Tô Tuyết Dung mở được cửa hàng mà bà mơ ước từ lâu, nhưng vô duyên vô cớ bị chị dâu lừa gạt như vậy, làm bà tức giận đến đỏ mắt.

"Mẹ à!" Tô Vũ tiến lên vài bước, mẹ của cô quá nhu nhược, vẫn là cô nên đứng ra làm chủ thì tốt hơn, Tô Vũ cười lạnh một tiếng nói: "Mợ, người đang làm trời đang nhìn, mợ không sợ làm chuyện xấu, nửa đêm đụng tới quỷ sao?"

"Thiệt, đứa con hoang này, mày dám dọa tao. . . . . A. . . . ."

Lý Hà chưa kịp nói hết một câu, liền sợ đến kêu thảm một tiếng, liên tục bước thụt lùi, bởi vì, vừa nãy bà nhìn thấy Tô Vũ hóa thành một đứa trẻ con có thân thể xanh tím vô cùng khủng bố, đứa trẻ làm mặt quỷ với bà, tuy rằng đứa trẻ này chỉ lóe lên một lát, nhưng bà thật sự cảm nhận được.

Lý Hà vừa nhìn lại, Tô Vũ đã khôi phục nguyên trạng, giống như vừa nãy chỉ là ảo giác. Bà hoảng hốt, nói: "Mày, mày. . . . . , rốt cuộc mày là người hay quỷ?"

Tô Vũ cũng lười để ý đến bà ta, từ tốn nói: "Tôi nói cho mợ biết, tiền chúng tôi dùng để mở tiệm bánh mì hạnh phúc không hề có tí liên quan gì đến mợ, cút ra xa một chút, nếu như mợ vẫn còn ở nơi này gây sự, phá hoại danh dự của mẹ tôi, đừng trách tại sao tôi lại không khách khí với mợ!"

Lý Hà cũng chỉ là người hay bắt nạt kẻ yếu, trong nhà cũng chỉ dám bắt nạt ông xã hiền lành và mẹ chồng, lúc này nhìn thấy ánh mắt Tô Vũ đằng đằng sát khí, nhất thời bị dọa sợ.

"Mày, mày chờ đấy, tao sẽ không để yên việc này đâu!" Sau khi Lý Hà hung dữ nói ra câu này, liền lôi kéo chồng mình chạy trốn chết.

Tô Vũ lạnh lùng nhìn bóng lưng của người đàn bà kia, thật ra, vừa nãy khi cô tới gần Lý Hà, liền cảm nhận được đối phương bị tử khí và âm khí dày đặc quấn quanh, điều này đã nói rõ, bên người Lý Hà có vật bản quán lấy, e rằng không còn sống được bao lâu, nếu đổi thành người khác, Tô Vũ sẽ nhắc nhở một chút, nhưng đối với người đàn bà hung dữ này, Tô Vũ hoàn toàn không có nửa điểm hảo cảm, cũng lười nhiều lời.

Tô Tuyết Dung vừa mừng vừa sợ, không ngờ bà chị dâu hay đây đưa lại bị con gái mình dễ dàng thu phục như vậy, vội vàng hỏi: "Tiểu Vũ, con làm sao mà dọa sợ được mẹ con vậy?"

Tô Vũ thản nhiên nói: "Mẹ, người hiền sẽ bị bắt nạt, ngựa hiền sẽ bị người ta cười, mẹ càng nhu nhược nhường nhịn, bà ta càng hung hăng can quấy, như vậy, không bằng tàn nhẫn đáp trả, tranh thủ làm cho bà ta không dám ăn hiếp mẹ nữa!"

Tô Tuyết Dung không nghĩ tới con gái sẽ nói mấy câu như thế này, trong lòng hơi xao động, từ trước tới giờ bà luôn nhu nhược như vậy sao? Bởi vì nhu nhược mà bà mất đi tình yêu, mất đi những thứ thuộc về bà, để rồi lưu lạc ở trấn Thanh Sơn kéo dài hơi tàn, nếu như bà có dũng khí một chút, có thể mọi chuyện sẽ khác.

Nháy mắt, đã tới buổi tối, chín giờ tối, tiệm bánh mì đóng cửa, Tô Tuyết Dung, Tô Vũ đi lên tầng trên, ăn cơm tối, ngày hôm nay là ngày đầu tiên khai trương, kiếm được khá nhiều tiền lời, gần như lời hơn hai ngàn, ngoại trừ tiền mua vật liệu, tiền trả cho nhân viên phục vụ, thợ làm bánh, cũng còn lời hơn bảy tám trăm ngàn, nói tóm lại, buôn bán khá là thuận lợi.

Lúc này, dưới lầu bỗng truyền đến một tiếng quát tháo tan nát cõi lòng: "Tô Tuyết Dung, mày ra đây cho tao!"

Mẹ con hai người vừa nghe thấy tiếng quát, liền biết người đến chính là Lý Hà, Tô Vũ cau mày, nói: "Bà ta không yên phận mà, mẹ cứ chờ ở đây, con ra ngoài xem bà ta lại nháo cái gì?"

"Không được, mẹ đi cùng với con!" Tô Tuyết Dung làm vậy, vì những lời nói hôm nay của Tô Vũ đã khuấy động trái tim bà, bà quyết định không trốn tránh nữa, cho dù vì mình hay là con gái, bà muốn mình có thể dũng cảm đối mặt!

Mẹ con hai người đi xuống lầu, ngay khi ra ngoài tiệm bánh nhìn thấy Lý Hà, vợ chồng Tô Vĩnh, Lý Hà vừa nhìn thấy Tô Vũ, liền vô cùng kích động đánh tới, la to nói: "Tô Tử, mày mau nói xem, rốt cuộc mày đã làm gì con trai tao?"

Thân thể Tô Vũ lóc lên, kịp thời né tránh móng vuốt của bà ta, lạnh lùng nói: "Mẹ, tôi thật sự không hiểu nổi mẹ, từ trước đến giờ tôi chưa gặp qua con trai mẹ, thì sao có thể làm gì hắn?"

Đúng lúc này, Lý Hà bộp một tiếng quỳ trên mặt đất, khô sở khẩn cầu nói: "Mẹ cầu xin con, buông tha con trai mẹ đi, tất cả đều là lỗi của mẹ, mẹ không nên đắc tội con!"

Tô Vũ lắc đầu một cái, nói: "Tôi không hiểu mẹ đang nói cái gì, nhưng tôi chỉ nói một lần, bất luận con trai của mẹ gặp chuyện gì, đều không hề liên quan đến tôi!"

Về mặt Lý Hà lúc trắng lúc đỏ, cuối cùng biến thành vô vàng đau khổ, ngồi chồm hổm trên mặt đất, bộ dáng như sắp sụp đổ, lắm bầm nói: "Không, không, thật sự không phải là con làm?"

Tô Tuyết Dung không nhìn nổi nữa, vội vàng nhìn về phía Tô Vĩnh, gấp gấp hỏi: "Anh hai, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?"

"Tiểu Nam, Tiểu nam xảy ra chuyện rồi!" Về mặt Tô Vĩnh đau khổ, ủ rũ gục đầu xuống, "Gia đình ba đời Tô gia chúng ta chỉ có một đứa con độc đinh, xem ra, đứa con độc đinh này . . . . Không giữ nổi rồi!"

Hóa ra, buổi trưa hôm nay, Lý Hà và Tô Vĩnh trở về nhà, Lý Hà không đòi được tiền, tàn nhẫn mắng thăm Tô Tuyết Dung và Tô Vũ một trận, chồng mình và mẹ chồng có liên quan cũng lôi ra mắng cả buổi, đúng lúc này, người con trai duy nhất, không hay đi ra ngoài, hay trốn ở trong phòng đột nhiên đi ra, nhưng lại trịnh trọng nói với bà, hắn phải đi, muốn cùng người con gái mình yêu rồi đi, hi vọng cha mẹ không nhớ thương hắn, vân vân.

Lúc đó, Lý Hà đang nổi nóng, căn bản không coi lời nói của con là thật, đến khi ăn cơm tối, bà phát hiện con trai không chịu lộ diện, nhanh chóng mở cửa phòng, liền nhìn thấy con trai mình yên lặng nằm trên giường, bà gọi sao cũng không nhúc nhích, hai người bọn họ vội vàng đưa con mình đến bệnh viện, kết quả chẩn đoán con trai bà phải sống đời sống thực vật!

Kết quả này đối với một nhà Lý Hà mà nói, quả thật quá mức chịu đựng, một nhà Lý Hà cẩn thận suy nghĩ lại, phát hiện có nhiều chỗ khó hiểu, rất có khả năng chính là đụng phải vật bản gì đó, vì lẽ đó, Lý Hà tự nhiên liên tưởng đến Tô Vũ, cho rằng Tô Vũ ghi hận bà, dùng tà thuật hại con trai mình, vì thế, Lý Hà mới lật đật chạy tới, nhận sai cũng được, dập đầu cũng được, chỉ cần Tô Vũ có thể buông tha con trai mình.

Tô Vũ đối với người anh họ chưa từng gặp gỡ không có cảm giác gì, nhưng Tô Tuyết Dung lại không giống vậy, trong lòng bà rất nóng ruột, lập tức nghĩ tới cao nhân chân chính gặp ở bệnh viện lần trước, Trương đại sư, vội vàng nói: "Anh hai, chị dâu, hai người bình tĩnh lại đi, Tiểu Vũ chỉ là người bình thường, không thể hại Tiểu Nam được, thật ra em có biết ở trong trấn Thanh Sơn chúng ta có một cao nhân, gọi là Trương đại sư, hai người có thể mời ngài ấy đến cứu Tiểu Nam."

"Trương đại sư, hay, hay!" Lý Hà nói năng có chút lộn xộn: "Nếu như Trương đại sư đúng là cao nhân, có thể cứu Tiểu Nam, chị nhất định sẽ vĩnh viễn ghi nhớ đại ân đại đức của em!"

Tô Vũ nở nụ cười, Trương đại sư vốn là cao nhân giả, thần côn giả, thì sao có thể đi diệt quỷ được đây?

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tử khí nhập thể, diễm đại hung (2)

Mắt Tô Vinh sáng lên, ít đi mấy phần khúm núm trong ngày thường, nói: “Đúng rồi, Sao có thể quên Trương đại sư? Trương đại sư mà anh biết, chính là cao nhân có danh tiếng hiển hách của trấn Thanh Sơn chúng ta!”

“Anh sẽ đi mời Trương đại sư liền!” Tô Vinh nói xong, vội vàng đạp xe rời đi.

“Đi, chị dâu, chúng ta vào bệnh viện chăm sóc Tiểu Nam!” Trong lòng Tô Tuyết Dung không yên lòng, luôn thấp thỏm bất an, vội vàng nói.

Vào lúc này, Lý Hà đã không còn thành kiến gì đối với mẹ con Tô Tuyết Dung nữa, cùng mẹ con Tô Tuyết Dung vội vàng đi về phía bệnh viện.

Không lâu lắm, Tô Vũ lại một lần nữa đi tới lầu ba bệnh viện, cách lần trước ở đây gặp phải nữ quý Hồng Y đã trôi qua hơn một tuần lễ, nên hiển nhiên, trong lòng Tô Tuyết Dung vẫn còn sợ hãi, nhưng vẫn nhắm mắt đi tới.

Lý Hà mở cửa phòng bệnh, mẹ con Tô Vũ đi vào, nằm trên giường bệnh là một thiếu niên mười tám mười chín tuổi, sắc mặt trắng bệch, bên cạnh thiếu niên là một bà lão hơn sáu mươi tuổi, chính là bà ngoại Tô Vũ!

“Mẹ!” Tim Tô Tuyết Dung như bị dao cắt, hô một tiếng.

“Tiểu Dung!” Bà ngoại Tô Vũ quay đầu, kinh ngạc một chút, từ khi Tô Tuyết Dung chưa kết hôn mà có con, con dâu liền nhất định không cho bọn họ lui tới, trước đây bà còn có thể lén lút đến thăm con gái, bây giờ già cả, đi đứng bất tiện, muốn gặp con gái cũng không dễ dàng.

“Tiểu Vũ của chúng ta đã trở mã thành cô gái rồi!” Bà ngoại Tô Vũ thân mật lôi kéo Tô Vũ, trên mặt hơi lộ ra vẻ vui mừng.

Tô Vũ hỏi thăm một tiếng: “Dạ, bà ngoại khỏe!”

Tô Tuyết Dung cắn môi, nói: “Mẹ, khoảng thời gian này mẹ có khỏe không?”

“Mẹ vẫn còn tốt lắm!” Bà ngoại Tô Vũ gật gù, ánh mắt nhìn vào Tô Nam trên giường bệnh, suýt chút nữa rơi nước mắt: “Chỉ là, Tiểu Nam, nó. . . . . , Tô gia chúng ta đến cùng tạo ra cái nghiệt gì, đứa con độc đĩnh duy nhất lại thành bộ dạng này. . . . .”

Tô Tuyết Dung đi lên, sờ sờ cái trán Tô Nam, sắc mặt trắng bệch không hề có một chút máu, hơi thở mong manh, xem ra thật sự không tốt.

Tô Vũ cũng liếc nhìn Tô Nam, ấn đường màu đen, tử khí quấn quanh, hỏa khí yếu ớt, ba hồn bảy vía rời thể, rõ ràng là diễm đại hung, không còn sống bao lâu nữa.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Tô Nam không sống quá mười hai giờ khuya đêm nay.

Lý Hà nhìn thấy bộ dáng con trai mình lúc này, cũng không có đứng lên, nằm nhào trên giường bệnh, gào khóc: “Con trai yêu của mẹ, nếu con thật sự xảy ra chuyện, mẹ cũng không muốn sống nữa!”

Tô Tuyết Dung nhanh chóng an ủi chị dâu, trong lòng cũng không khỏi sốt ruột, tuy nhiều năm nay, người nhà mẹ đề đối xử với bà không được tốt, nhưng trong lòng Tô Tuyết Dung vẫn tồn tại hình bóng của bọn họ.

Không lâu lắm, cửa phòng bệnh mở ra, hóa ra Tô Vinh mang theo Trương đại sư đến, lần trước Trương đại sư suýt chút nữa bại lộ mặt thật, cũng không dám tiếp tục giả thần giả quỷ gạt người, nhưng không chịu được Tô Vinh khổ sở cầu xin, nên mới đến đây.

Lúc tiến vào phòng bệnh, Trương đại sư liền nhìn thấy Tô Vũ, không nhận được mặt già đồ ùng, vô cùng ngại ngùng khi đứng đây.

Tô Tuyết Dung, Lý Hà và mọi người không biết nguyên nhân, chỉ biết Trương đại sư là cao nhân chân chính, vội vã đau khổ cầu xin: “Trương đại sư, cầu xin ngài cứu đứa nhỏ này, hần mới mười tám tuổi, là dòng độc đĩnh của Tô gia chúng tôi, không thể để nó chết như thế này, cầu xin ngài.”

Trương đại sư chột dạ, không nói gì, quay đầu nhìn về phía Tô Vũ.

Tô Vũ thở dài một hơi, ý tứ Trương đại sư rất rõ ràng, nếu Tô Vũ có yêu cầu, hần có thể phối hợp một lần, Tô Vũ suy nghĩ một lúc, tuy rằng cô rất không thích Lý Hà hung hăng can quấy, nhưng nề mặt mẹ mình, nên giúp một lần đi.

Sau đó, Tô Vũ cũng nói theo: “Trương đại sư, cầu xin ngài, giúp anh họ của tôi đi!”

Trương đại sư hiểu ý, suy nghĩ một chút, nói: “Bàn đạo sẽ bắt đầu ngay bây giờ, sự tình của đứa nhỏ này không phải chuyện nhỏ, tất cả mọi người trước tiên rời khỏi phòng bệnh, đứa bé này tuổi còn nhỏ, Thiên Nhân chưa đóng, ở lại giúp đỡ ta đi!”

“Cảm ơn, cảm ơn Trương đại sư, cảm ơn Tô Vũ, nhiều năm như vậy, chúng tôi có lỗi với hai người rồi!” Lý Hà lau nước mắt, liên tục nói cảm ơn. Không ngờ lúc này, lương tâm Lý Hà lại trời dậy.

Tô Tuyết Dung do dự một chút, thật ra, bà không muốn con gái liên quan đến những chuyện như vậy, thế nhưng, nếu không làm như vậy, Tô Nam liền. . . . .

Tô Vũ lại nói: “Mẹ, con không sao đâu, mọi người ra ngoài trước đi!”

Tô Tuyết Dung có chút yên tâm, cuối cùng, bị Lý Hà và mọi người lôi ra ngoài, cứ như vậy, bên trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người Tô Vũ và Trương đại sư.

Tô Vũ đi tới, trong nháy mắt, mắt phải đã biến thành quỹ đồng đỏ như máu, một đạo hào quang đỏ ngòm rơi vào trên người Tô Nam, nếu người bình thường bị quang mang màu đỏ này chiếu vào, sẽ có một loại cảm giác bị bỏng đến từ sâu trong linh hồn, thế nhưng, Tô Nam một chút động tĩnh đều không có.

Điều này có thể nói rõ, hồn phách Tô Nam đã rời đi thân thể, chính xác mà nói, là bị vật bản thiêu câu đi rồi!

Nếu muốn Tô Nam trở về, phải dùng chiêu hồn thuật, nhưng Tô Vũ không dự định làm như thế, bởi vì, chiêu hồn có thể tìm về hồn phách, nhưng cũng sẽ chiêu những hồn phách khác mà tà vật câu đi, vì lẽ đó, chỉ có thể dùng biện pháp khác.

Tô Vũ mở miệng nói chuyện: “Trương đại sư, ông đi lấy vài giọt máu và một ít tóc của cha mẹ đứa trẻ này lại đây, tay đứt ruột xót, dùng máu ở đầu ngón tay là được rồi!”

Trương đại sư nghe thấy Tô Vũ dặn dò, không dám thất lễ, bởi vì hắn biết Tô Vũ là một người có bản lĩnh, không giống như hắn, chỉ là vị thần côn, chỉ biết dưỡng quý, lừa gạt tiền thôi.

Không lâu sau, Trương đại sư cầm ly trà, phải vắt vả lắm mới lấy được nửa chén máu trở về, trong ly trà là hỗn hợp máu của Lý Hà và Tô Vĩnh, còn có hai lọn tóc.

Tô Vũ cầm lấy ly trà, dùng sức hắt ra, nửa chén máu quý dị bay ở giữa không trung, Tô Vũ tùy tiện vạch một đường nơi ngón tay, trong chớp mắt, vẽ ra một tấm bùa chú quý dị.

Tiếp theo, Tô Vũ ném hai lọn tóc vào trong bùa chú, hồng quang quanh bùa chú ngày càng lớn hơn, phát ra từng trận âm thanh xì xì, lại một lúc, hai lọn tóc biến thành một sợi tơ, sợi tơ đỏ như máu tung bay ở không trung.

“Xong rồi!” Tô Vũ khẽ mỉm cười, cái mà cô luyện hóa chính là bùa chú mẫu tử liên tâm, sợi tơ này sẽ mang bọn họ tìm tới vị trí hồn phách của Tô Nam.

Trương đại sư đã bị chiêu thức ấy của Tô Vũ làm cho kinh sợ, giờ phút này, hắn càng thêm khâm phục Tô Vũ, thậm chí, có chút ước ao, đây mới là một phong thái của một Thiên Sư chân chính!

Về mặt Tô Vũ hồ hững, nói: “Trương đại sư, tôi nói ông cái này, hồn phách Tô Nam đã bị vật bản thiêu câu đi rồi, ngày hôm nay trước mười hai giờ nhất định phải tìm trở về, bằng không, Tô Nam chắc chắn phải chết, ông đã biết cách tìm tới vị trí hồn phách của hắn, ông nhất định phải cùng với tôi đi tìm hồn phách Tô Nam trở về!”

“Tôi biết rồi!” Trương đại sư gật đầu, hắn mở cửa phòng, dựa vào lời bàn giao của Tô Vũ nói rõ ràng mười mười một lần.

Lý Hà và mọi người tự nhiên không chút hoài nghi, sau đó, Tô Vũ dựa vào đầu ngón tay, sợi tơ máu bay ra ngoài phòng bệnh, mang theo hai người đi đến nơi hồn phách của Tô Nam.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Quỷ miếu, huyết ngọc chí âm

Tô Vũ, Trương đại sư đuổi theo sợi tơ đỏ như máu rời khỏi bệnh viện, rất nhanh, hai người đã đi ra trấn Thanh Sơn, đến một nơi hoang vu ở ngoài trấn Thanh Sơn.

Bóng đêm sâu thẳm, vùng hoang vu không có một bóng người, chỉ có tiếng của các loại côn trùng khác nhau, có vẻ càng đi xa thì càng thêm đáng sợ.

“Cái kia, Tiểu Thiên Sur, phía trước chính là bãi tha ma rồi!” Trương đại sư nói, giọng nói của hắn có chút run rẩy, đêm hôm khuya khoắt mà đi tới nơi này, bất kể là ai cũng đều bị dọa sợ.

“Nếu như ông sợ hãi, hãy về trước đi!” Tô Vũ nhàn nhạt nói, sau đó, cô gọi ra thông linh đồng tử bên trong ngọc trụ, tiểu Linh Nhi tung bay ở giữa không trung, mơ hồ bảo vệ Tô Vũ.

Hắn có thể rời khỏi sao? Bỏ một cô bé ở nơi này? Trương đại sư lắc đầu, hắn thật sự không làm được, liền nói: “Tiểu Thiên Sur, tôi đi cùng với cô, cũng có thể mở mang thêm kiến thức!”

Nếu Trương đại sư nói như vậy, Tô Vũ cũng không thêm quan tâm hắn, nhanh chân đi theo sợi tơ tiến về phía trước.

Chốc lát sau, bọn họ liền đến bãi tha ma tràn ngập không khí âm u, khắp nơi toàn là ma trôi bay bồng lúc sáng lúc tối, thậm chí, còn có một vài bóng trắng phiêu đảng.

Hai người đi theo đường nhỏ xuyên qua bãi tha ma, liền thấy cách đó không xa có một ngôi miếu cỏ hoang lổ, miếu cỏ lâu năm không có người tu sửa, nên bên ngoài vô cùng đổ nát, sợi tơ đỏ như máu bay vào trong miếu cỏ, trong nháy mắt, liền biến mất không thấy.

“Trong miếu này có gì đó quái lạ!” Tô Vũ nói như vậy, cũng là để nhắc nhở Trương đại sư nhất định phải cẩn thận.

“Kéo kẹt” một tiếng, Tô Vũ đi trước mở ra hai cánh cửa đầy tro bụi, nụ cười ánh sáng của ánh trăng chiếu vào, Tô Vũ nhìn thấy trong miếu toàn là tro bụi và mạng nhện, còn có vài vết chân hỗn độn, trong miếu không có thờ cúng tượng Phật, cũng không thờ đạo tổ Tam Thanh, mà là một cô gái.

Nhìn qua cô gái này chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, mặc một bộ quần áo màu đỏ thẫm khác hẳn với người hiện đại, mặc dù đầy tro bụi, nhưng màu sắc vẫn tươi sáng như mới, khuôn mặt được trang điểm lộng lẫy, hé ra dung nhan tinh xảo, trên mặt nở một nụ cười mà không phải cười, vô cùng quý dị.

Ở đây vào lúc nửa đêm, bất kể là ai, nhìn thấy một nụ cười quý dị, khó coi như vậy, cũng sẽ cảm thấy không thoải mái!

Thế nhưng Tô Vũ lại vô cùng bình thường, hồ hững nói: “Trương đại sư, ông thấy thế nào?”

“Chao ôi, Tiểu Thiên Sur, năng lực của tôi chẳng lẽ ngài còn không biết?” Trương đại sư tự giấu nờ nụ cười, lại nói: “Nhưng tôi cảm thấy, tượng đất này có chút vấn đề.”

“Không sai, tượng đất này xác thật có rất nhiều vấn đề!” Tô Vũ tiếp tục nói, “Hơn nữa, ngôi miếu cỏ này cũng không được bình thường, không giống với những ngôi miếu bình thường khác, mà là quỷ miếu nuôi dưỡng âm hồn!”

Đúng lúc này, Tô Vũ bỗng nhiên đi tới bàn thờ, duỗi tay ra, trực tiếp cầm lấy ngọc bội đỏ như máu trên cổ cô gái!

Khi chạm tay vào, Tô Vũ cảm thấy lạnh lẽo đến thấu xương, giống như chạm vào một vật vô cùng lạnh lẽo đang không ngừng hấp thu nhiệt khí trong tay người!

Tô Vũ hơi dùng sức, cầm ngọc bội kia xuống,捏 mất một cái, trong miệng lầm bầm nói: “Không sai, không sai, quả nhiên là huyết ngọc chí âm!”

Tô Vũ cảm thấy không uống công khi đi chuyến này, huyết ngọc chí âm, phải trải qua thời gian trăm năm ở nơi cực âm, mới có thể nuôi dưỡng nó, tạo ra bảo vật cao cấp nhất trong giới tu luyện.

Nếu như cô có thể hấp thu linh khí huyết ngọc chí âm, chắc hẳn sẽ tăng lên cảnh giới tầng thứ hai thông linh sư!

Nhưng mà, nếu như âm hồn bình thường được huyết ngọc chí âm nuôi dưỡng hồn phách, có thể hấp thu linh lực huyết ngọc chí âm, sẽ có khả năng biến thành một con quỷ vô cùng mạnh mẽ, rất hiển nhiên, con quỷ trong miếu cỏ này có đạo hạnh không thấp.

“Khánh khách. . . . .”

Lúc này, bên trong miếu cỏ truyền đến từng đợt tiếng cười như tiếng chuông bạc, âm thanh này vô cùng mị mị, nhưng lại gần như trước mắt, làm người nghe cảm thấy không lạnh mà run.

Trương đại sư sợ hết hồn, hắn vội vàng gọi tiểu quỷ ra, nhanh chóng đến gần Tô Vũ, có như vậy, hắn mới cảm thấy bớt sợ một chút.

“Khánh khách. . . . .” Lại một trận tiếng cười như chuông bạc truyền đến.

Tô Vũ cười lạnh một tiếng, mắt phải của cô biến thành quỷ đồng đỏ như máu, bỗng nhiên ánh mắt nhìn đến trên người tượng đất, trên tượng đất quả nhiên có một bóng dáng đỏ như máu đang bám vào.

“A. . . . .” Tiếng cười khó nghe kia trong nháy mắt biến thành một tiếng hét thảm, một bóng dáng màu đỏ bỗng đứng trôi nổi giữa không trung, ở trên cao nhìn xuống, dùng một ánh mắt thâm độc nhìn chòng chọc vào hai người Tô Vũ và Trương đại sư.

Dưới chân bóng dáng màu đỏ cũng xuất hiện mấy bóng dáng khác, nhìn cách bọn họ trang điểm, căn bản không phải người của thời đại này, hơn nữa, tất cả bọn họ đều giống như nhau bị một sợi tơ màu đỏ buộc chặt phần eo, không thể thoát ra.

Tô Vũ liếc nhìn, phát hiện hồn phách Tô Nam cũng ở trong đó.

Tô Vũ lạnh lùng nói: “Tô Nam, anh hôn mê bất tỉnh, cha mẹ anh hằng ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, tại sao anh lại tới nơi này? Ở lại chỗ này làm cái gì?”

“Cứu cứu anh, cứu anh!” Trên mặt Tô Nam hiện lên hồi hận, hô to một tiếng: “Anh sai rồi, anh thật hối hận, em có thể cứu anh không?”

“A. . . . .”

Đúng lúc này, sợi tơ màu đỏ kia giống như đang bốc cháy, hồn phách Tô Nam bốc lên khói trắng, thống khổ kêu thảm một tiếng.

Bóng dáng màu đỏ cười khúc khích, lạnh giọng nói: “Hối hận, chậm, ông xã, anh hãy làm bé ngoan ở lại chỗ này, làm quý phu của em, không vui về hơn sao!”

Tô Vũ đã hiểu rõ đại khái, có khả năng cô gái này ở trong đêm tân hôn bị chồng mình vứt bỏ, nên hình thành oán niệm, bắt lấy hồn phách người sống, ép buộc đối phương phải ở bên cạnh cô, thật sự có chút buồn cười.

“Quý đồng, mở!” Tô Vũ lười nói nhiều, trực tiếp mở ra quý đồng, một đạo hào quang màu đỏ như máu lập tức bắn vào bóng dáng màu đỏ.

Bóng dáng màu đỏ lại hét thảm một tiếng, nổi giận gầm lên, vô số vãi đỏ rơi xuống, cuốn về phía Tô Vũ!

“Quý đồng, trấn hồn!” Hồng quang đỏ như máu bên trong quý đồng nháy mắt mãnh liệt hơn, vô số mảnh vãi bị hồng quang đốt cháy, tạo thành một đồng tro bụi.

“Thiên Địa Vô Cực, mượn pháp Càn Khôn, tôi thông linh sư tên Tô Vũ, triệu hoán thần linh Chung Quý, hàng!”

Tô Vũ vừa niệm chú, vừa vẽ ra một đạo phù chú trong không trung, bùa chú phát ra linh quang, tạo thành bóng mờ Chung Quý đỏ như máu, bóng mờ giờ lên trăm ma kiếm thật cao, một đạo hào quang màu đỏ lập tức chém xuống, bỏ về phía bóng dáng màu đỏ!

Bóng dáng màu đỏ nhất thời cảm giác được nguy hiểm, bóng người lóe lên, né tránh công kích trăm ma kiếm, nhưng vẫn bị ảnh hưởng không ít, tỏa ra một làn khói xanh, quan trọng nhất chính là, sợi tơ màu đỏ trên người Tô Nam đã bị trăm ma kiếm chém đứt.

“Lại đây nhanh lên một chút, tiến vào bên trong ngọc trụ của tôi!” Tô Vũ hét lớn một tiếng.

Tô Nam lập tức hồi thần lại, hóa thành một ánh hào quang, bay đến bên người Tô Vũ, chui vào bên trong ngọc trụ trên cổ Tô Vũ, biến mất không còn tăm hơi.

“A. . . . . Trả chồng lại cho tao!” Quý ảnh Hồng Y điên cuồng kêu lên một tiếng, hoàn toàn rơi vào trạng thái nổi khùng!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thu phục Trương đại sư

Ma nữ Hồng Y rơi vào trạng thái thịnh nộ, từng tầng sợi tơ đỏ như máu bay tới, cuốn về phía hai người Tô Vũ và Trương đại sư.

Hồng quang trong mắt Tô Vũ toả sáng, không ngừng thiêu đốt sợi tơ được làm từ quý khí, ác quỷ Hồng Y thấy đánh lâu cũng không xong, trong miệng thét một tiếng chói tai, bay xuống, hai móng vuốt lạnh lẽo chụp vào cổ Tô Vũ!

Quý đồng phát ra hồng quang đỏ như máu không ngăn cản nổi ma nữ Hồng Y, trên người ma nữ Hồng Y toát ra từng đợt khói trắng, không ngừng kêu rên, chịu đựng đau nhức, giống như nhất định phải dồn Tô Vũ vào chỗ chết.

Lạnh lẽo, Tô Vũ chỉ cảm thấy trên cổ giống như đang có hàn băng bao trùm, lạnh lẽo đến nghẹt thở!

Trương đại sư đứng ở một bên, đã sợ đến lạnh cả người, ánh mắt ác quỷ Hồng Y trước sau đều đặt ở trên người Tô Vũ, dường như quên đi sự tồn tại của hắn, hắn không biết nên cảm thấy sợ sệt hay là nên vui mừng, nhưng hắn biết, nếu Tô Vũ bị giết chết, hắn tuyệt đối cũng không thể thoát khỏi nơi này.

“Thông linh đồng tử!” Môi Tô Vũ hơi cử động, nhẹ nhàng hô một tiếng, lúc này, nên để tiểu Linh Nhi ra trận.

“Khánh khách. . . . .”

Tiểu Linh Nhi mập mạp đã sớm ẩn núp ở trong bóng tối, nghe được Tô Vũ gọi mình, nó từ trên trời bay xuống, rơi vào trên người ma nữ Hồng Y, quán thật chặt ở trên cổ ma nữ Hồng Y, hai móng vuốt đâm về phía hai con mắt ma nữ Hồng Y.

“A. . . . .”

Quý thể ma nữ Hồng Y bị thương, thống khổ thét một tiếng, thả Tô Vũ ra, đôi tay gắt gao chụp vào thông linh đồng tử, thông linh đồng tử lại nhanh tay hơn, đã sớm hóa thành một ánh hào quang, thoát khỏi ác quỷ Hồng Y.

“Đi!” Thừa dịp cơ hội ngàn năm có một này, Tô Vũ kéo Trương đại sư, nhanh chóng chạy như bay ra ngoài miếu, Trương đại sư như ở trong mộng mới tỉnh, cũng chạy theo Tô Vũ ra ngoài.

“Đứng lại, tội mày đều phải chết!”

Ác quỷ Hồng Y thể thâm kêu to một tiếng, hóa thành một bóng dáng màu đỏ, lập tức đuổi theo.

Tô Vũ dừng bước, khoe miệng khẽ mỉm cười, cô đương nhiên không có ý định chạy trốn, cô làm như vậy chỉ là để tranh thủ bố trí trận pháp mà thôi.

Cô búng ngón tay một cái, ba đạo bùa chú đỏ như máu phát ra muôn vàn ánh sáng, bay về phía ma nữ Hồng Y, tạo thành thế đối chọi, vây quanh ma nữ Hồng Y.

Tô Vũ bấm quyết, trong miệng đọc thần chú, ba đạo bùa chú hiện lên ba đạo bóng mờ Chung Quỷ, trong tay bóng mờ Chung Quỷ cầm Hàng Ma Kiếm giờ lên trước ngực, trong giây lát, liền biến thành cự kiếm Kinh Thiên, từng đạo bùa chú màu đen lấp lánh xoay quanh, hiện ra khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Ma nữ Hồng Y có dự cảm không tốt, ma nữ buông tha Tô Vũ, thân thể xoay một cái, chuẩn bị trốn trở về trong miếu, nhưng đã quá muộn.

Ba Hàng Ma Kiếm của Chung Quỷ vẽ ra ba đạo ánh kiếm thủy thiên diệt địa, cùng nhau chém về phía ma nữ Hồng Y!

“A. . . . .”

Từng trận tiếng kêu gào thê thảm, ma nữ Hồng Y dưới uy lực của Hàng Ma Kiếm, trong nháy mắt hồn phi phách tán .

Trương đại sư thở phào một cái, cảm thấy hai chân như muốn nhũn ra, không đứng thẳng được, một màn vừa xảy ra thật sự quá kinh tâm động phách, đây là lần thứ hai hắn nhận thức được thực lực thật sự của Tô Vũ.

“Trương đại sư, đi thôi!” Tô Vũ hồ hững nói, sau đó xoay người rời đi.

Trương đại sư cắn răng, cơ hội đang ở trước mắt, nếu bỏ qua thì sẽ không có lần thứ hai, nói: “Chờ chút, Tiểu Thiên Sư, tôi, tôi có thể bái ngài làm thầy hay không?”

“Bái tôi làm thầy?” Ánh mắt Tô Vũ rơi vào trên người Trương đại sư.

Trương đại sư chỉ cảm thấy khuôn mặt già nua của mình nóng lên, nhắm mắt nói: “Đúng, tôi không muốn làm thần côn lừa người lừa mình nữa, cầu ngài cho ta một cơ hội!”

“Cái này không thể nào, tôi không có dự định thu đồ đệ!” Tô Vũ thắng thắn từ chối, tuy nhiên, giọng nói lại xoay chuyển: “Thế nhưng, Trương đại sư, nếu ông đồng ý làm việc cho tôi, tôi sẽ không từ chối!”

“Được!” Trương đại sư không hề nghĩ ngợi, liền đồng ý, bởi vì thân pháp của Tô Vũ vô cùng tuyệt vời, cho dù là kẻ ngu si cũng có thể thấy, khẳng định tiền đồ trong tương lai của Tô Vũ bất khả hạn lượng*.

* bất khả hạn lượng: không thể đo lường.

Tô Vũ thoả mãn gật đầu, lại nói: “Trương đại sư, ông làm thần côn rất có tiền đồ, cứ làm như vậy đi!”

“Còn có, nếu ông muốn làm việc cho tôi, như vậy đi, ngày mai ông đến chợ đồ cổ tìm một người tên là Lưu Chí Quân, một thương nhân chuyên buôn bán đồ cổ, hãy nói là tôi đề cử ông, hai người liên thủ, nỗ lực làm cho việc kinh doanh mở rộng hơn, thay tôi kiếm nhiều tiền hơn, hiểu chưa?”

Trương đại sư gật gù, nói: “Tôi rõ rồi, tôi sẽ không làm cho ngài thất vọng !”

Tô Vũ rất hài lòng, Lưu Chí Quân là một thương nhân buôn bán đồ cổ, tự nhiên có giá trị, mà Trương đại sư lại là thần côn, bộ dáng rất dọa người, những người có quyền có tiền, đối với Trương đại sư lại vô cùng cung kính, hai người đều có ưu thế khác nhau, đối với cô đều có trợ giúp rất lớn.

Cơ nghiệp mà cô muốn từng bước xây dựng, đây chỉ là mới bắt đầu.

Không tới nửa tiếng đồng hồ, Tô Vũ và Trương đại sư trở lại bệnh viện, đi xuyên qua đám người Lý Hà, Tô Vũ thả ra hồn phách Tô Nam, lại dặn dò: “Chuyện xảy ra ở quý miếu ngày hôm nay, không được tiết lộ cho bất cứ người nào!”

Tô Nam cuống quýt đồng ý, vội vàng nói: “Tiểu Thiên Sư, làm thế nào để tôi quay trở lại?”

Ngón tay Tô Vũ hơi điểm nhẹ trên hõn phách Tô Nam, lập tức ở trong hõn phách của hắn truyền vào một luồng linh khí, dùng sức đẩy một cái, toàn bộ hõn phách của Tô Nam liền rơi vào bên trong thân thể, cuối cùng cũng coi như thuận lợi hoàn hồn.

Lúc này, Trương đại sư lớn tiếng nói: “Hõn phách đã tìm trở về, tất cả mọi người vào đi!”

Lý Hà và mọi người đã sớm nóng lòng như lửa đốt, vội vã cùng nhau chen vào, liền nhìn thấy Tô Nam hơi mở mắt.

Bà ngoại Tô Vũ kích động đến nỗi nước mắt rơi đầy mặt, nói năng lộn xộn: “Cháu của bà, cuối cùng con cũng tỉnh rồi, hừ chết bà nội, Trương đại sư, ngài đúng là thần tiên hạ phàm, thật cảm ơn ngài!”

Trương đại sư rất lúng túng, nhìn thấy người nhà Tô Nam biểu đạt lòng biết ơn đối với mình, miễn cưỡng cười hai tiếng.

Tô Nam dùng giọng nói yếu ớt, nói: “Bà nội, cha, mẹ, con có lỗi với hai người!”

Tô Vĩnh dường như già thêm mười tuổi, liên tục nói: “Tiểu nam, con không cần phải nói như vậy, tất cả đã là quá khứ rồi!”

“Không, không, cha, mẹ hãy nghe con nói!” Tô Nam vội vã lắc đầu một cái, ánh mắt ảm đạm, nói: “Một buổi tối của tuần trước, con và bạn học đi chơi game, con cùng mấy bạn học lên lút chạy đến một ngôi miếu cổ, con nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, cùng các bạn học nói, nếu có thể cưới người con gái xinh đẹp như vậy làm vợ, có chết cũng đáng. Sau đó, con liền bị một cái cô gái áo đỏ quấn lấy, buổi tối mỗi ngày, con đều bị thức giấc ở nửa đêm, nhìn thấy bên ngoài cửa sổ có một cái cô gái áo đỏ đang đứng. . . . .”

Tô Tuyết Dung, Lý Hà và mọi người nghe được Tô Nam kể lại, trong lòng run sợ không thôi, đừng nói tự mình đi thử nghiệm, chỉ cần nghe Tô Nam nói đến cũng đã cảm thấy vô cùng khó coi.

“Sau đó thì sao?” Tô Vũ nhàn nhạt hỏi.

“Sau đó, cô gái kia đi đến bên cạnh giường con, nói với con, bảy ngày, bảy ngày sẽ mang con đi, con sợ vô cùng, nhưng không dám nói cho mọi người, liền chạy đến chợ đồ cổ gần đây tìm một người mù đoán số, con kể lại mọi chuyện từ đầu đến đuôi, người mù đoán số nói hẳn có thể giúp con, nhưng phải tốn 50 ngàn thù lao. . . . .”

“Bởi vì như vậy, con liền trộm trong nhà 3 vạn nguyên?” Lý Hà không nhịn được, vội vàng hỏi, bà nhìn không được một trận thịt đau, con trai lại bị lừa 3 vạn?

Thanks+comt ủng hộ Bảo nha mọi người :ou: , chúc các bạn đọc truyện vui vẻ nhé : ">

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Câu hồn liên, trấn hồn tháp

Bộ dáng Tô Nam xấu hổ gần chết, gật đầu.

Lý Hà tái mặt, lớn tiếng nói: “Không được, mẹ muốn đòi lại toàn bộ số tiền kia!”

“Đã muộn!” Tô Vũ nói: “Nếu như bà là tên lừa đảo, thật vất vả mới lừa được 3 vạn đồng, bà còn có thể ở lại chỗ cũ chờ người tới cửa đòi tiền sao?”

Lý Hà nghe Tô Vũ nói, cũng biết số tiền này tám chín phần một đi không trở lại, cắn chặt môi, đáng vẻ không cam lòng, cho dù bà oan uổng Tô Tuyết Dung, cũng không hề có một chút ý tứ muốn xin lỗi.

Tô Vĩnh không biết vì sao, lớn gan hơn rất nhiều, lấy dũng khí nói: “Thôi, bà xã à, Tiểu Nam không xảy ra chuyện gì là may lắm rồi, 3 vạn đồng kia coi như của đi thay người đi!”

Tô Vĩnh lại nói: “Hơn nữa Trương đại sư, cũng là ân nhân cứu mạng Tiểu Nam nhà chúng ta, chúng ta cũng nên biểu đạt một chút gì đó chứ!”

“Đó là tự nhiên!” Lý Hà ngoài miệng cười, nhưng ai cũng có thể thấy, bà cười có bao nhiêu miễn cưỡng, nhưng mà, bà vẫn rút từ trong bao ra năm tấm một trăm, đưa cho Trương đại sư, nói: “Trương đại sư, đây là một chút lòng thành của hai vợ chồng chúng tôi, ngài cứu Tiểu Nam nhà chúng tôi, thì chính đại ân nhân của chúng tôi, ngài không nên cảm thấy quá nhiều, đây đều là ngài nên lấy.”

Trương đại sư không biết nói gì, Tô Vũ cũng cảm thấy không biết nói gì, thậm chí, bao gồm Tô Vĩnh và bà ngoại Tô Vũ đều cảm thấy có chút ngượng ngùng, nhưng lại không dám đứng ra giải quyết, không ngờ Lý Hà lại keo kiệt đến mức độ này, nếu không có Tô Vũ đứng đây, có khả năng đã sớm phát tay áo rồi đi.

“Mẹ, nơi này đã không sao rồi, sắc trời cũng đã tối, chúng ta trở về nhà thôi!” Tô Vũ từ tốn nói.

“Được rồi!” Tô Tuyết Dung do dự một chút, vẫn gật đầu một cái, “Mẹ, anh hai, chị dâu, còn có Tiểu Nam, cô và Tô Vũ đi rồi, con nhớ nghỉ ngơi thật tốt, biết không?”

Lúc này, ánh mắt Tô Nam mới rơi xuống trên người Tô Vũ, hẳn đương nhiên sẽ không quên, Tô Vũ mới chính là người đã cứu mạng hắn, không nghĩ tới, một người con gái mười mấy tuổi, lại là em họ của mình, Tô Vũ.

Tô Nam nhớ tới là đã đồng ý với Tô Vũ giữ kín chuyện này, sẽ không vạch trần thân phận của Tô Vũ, chỉ thoáng gật đầu, nói: “Tiểu Vũ, cảm ơn em . . .
. . . Đã cứu anh!”

“Không cần cảm ơn!” Tô Vũ hờ hững gật đầu, đáp một tiếng.

Khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, hai người Tô Vũ, Tô Tuyết Dung trở lại tiệm bánh mì.

Tâm tình Tô Tuyết Dung rõ ràng rất tốt, bởi vì chuyện ngày hôm nay, quan hệ của Tô Tuyết Dung và nhà mẹ đẻ rõ ràng hòa hoãn không ít, tới thiếu chị dâu sẽ không còn gây khó dễ cho bà nữa.

Buổi tối, đêm khuya yên tĩnh, Tô Vũ trở lại phòng, cô ngồi xếp bằng ở trên giường, lấy ra khối huyết ngọc cực âm, hai tay nắm thật chặt huyết ngọc, bấm lên pháp quyết, bày ra tư thế tu luyện.

Tô Vũ thông qua tu luyện không ngừng mà hấp thu linh khí trong trời đất, đáng tiếc, thế giới này linh khí quá mỏng manh, nhất định phải dùng một ít thiên tài địa bảo mới có thể tu luyện thành công. Một lát sau, không khí lạnh lẽo, sương mù đỏ như máu từ bên trong huyết ngọc tản mát ra, ở giữa tay Tô Vũ hình thành một cái lỗ xoáy, không ngừng bị Tô Vũ hấp thu vào trong cơ thể, tiện đà chuyển hóa thành linh khí của bản thân.

Tô Vũ cảm thấy lỗ chân lông cả người mở lớn, thậm chí, mỗi một kinh mạch giống như đói khát nhiều năm, không ngừng hút vào linh khí của huyết ngọc.

Cứ như vậy, một đêm Tô Vũ không ngủ, duy trì tư thế tu luyện ròng rã bảy, tám tiếng đồng hồ, đến khi sắc trời mờ sáng, huyết ngọc chỉ cỡ bàn tay trẻ con đã biến to bằng trái trứng ngỗng.

Lúc này, trên người Tô Vũ tỏa ra một luồng khí thế kịch liệt, rầm một tiếng, tất cả mọi thứ chung quanh đều bị ảnh hưởng, nằm rải rác trên mặt đất. Cùng lúc đó, trên người Tô Vũ bốc lên một đoàn linh quang mát mẻ, Tô Vũ đắm chìm bên trong tia sáng này, tạo ra một cảm giác vô cùng thánh khiết.

“Rốt cục đột phá đến tầng thứ hai thông linh sư rồi!” Tô Vũ thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa hai chân tê rần, từ trên giường nhảy xuống.

Cô đứng ở trên mặt đất, hơi suy nghĩ, đưa tay trái ra, một cái tháp nhỏ đỏ như máu xuất hiện ở trên tay, tháp nhỏ tổng cộng có ba tầng, tỏa ra hào quang đỏ ngòm, nhìn qua vô cùng khủng bố, tay phải giơ lên, rầm một tiếng, một chiếc đĩa đỏ như máu có độ lớn bằng một cái dây xích xuất hiện ở trên tay.

Tâm Tô Vũ vừa động, hai đồ vật đều biến mất không thấy, trong lòng cô dâng lên vô hạn vui sướng, tự lẩm bẩm: “Cảm giác thật quen thuộc, rốt cục có thể một lần nữa triệu hoán Trấn Hồn tháp, tòa hồn liên* rồi!”

*trấn Hồn tháp, tòa hồn liên: tháp nhốt hồn, xích bắt hồn.

Không có ai hiểu rõ hơn cô, hai vật này có tác dụng mạnh mẽ cỡ nào, kiếp trước, tòa hồn liên của Tô Vũ bắt giữ không biết bao nhiêu yêu ma quỷ quái, Trấn Hồn tháp không biết trấn áp bao nhiêu quỷ quái yêu ma, kiếp trước Tô Vũ có thể trở thành thông linh sư đại danh鼎鼎, hai đồ vật này có công hiến không nhỏ.

Điều đáng tiếc duy nhất là, một khối huyết ngọc cực âm chỉ có thể giúp đỡ cô tu luyện đến tầng thứ hai mà thôi, mà từ tầng thứ hai muốn đột phá đến tầng thứ ba thông linh, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy.

Chỉ có tu luyện tới tầng thứ ba thông linh sư, mới có thể chân chính ở trên con đường thông linh sư bộc lộ tài năng.

Lúc này, Tô Vũ mới cảm thấy đau đầu, hai mắt mê mang, vô cùng buồn ngủ, cô nhanh chóng nằm trên giường, dù sao, cảnh giới hiện tại còn quá thấp, vẫn cần phải ngủ để dưỡng sức.

Tô Tuyết Dung làm xong điểm tâm, chuẩn bị gọi con gái ăn cơm, phát hiện dáng ngủ Tô Vũ không thoải mái, ngủ say như chết, bà sợ hết hồn, còn tưởng Tô Vũ sinh bệnh, nhanh chóng sờ trán con gái, tự nhủ: “Không giống bị bệnh, lẽ nào đêm qua thức khuya học bài, rất có thể, chao ôi, con gái sắp phải thi cao trung, vẫn không nên để con gái có áp lực quá lớn!”

Cứ như vậy, chớp mắt một cái đã qua mười mấy ngày, mười mấy ngày nay Tô Vũ trải qua vô cùng bình tĩnh. Rốt cuộc, Trương Đình Đình cũng đến trường học, lập tức lao vào học tập, bất luận xảy ra chuyện gì, thời gian vẫn phải trôi đi, nhưng khi trải qua chuyện tình kia, Đình Đình có vẻ biết điều hơn rất nhiều.

Tô Vũ cũng từng bước đến trường, cô đã dần dần nắm bắt được sự tinh hoa trong học tập, đối với cô mà nói, chương trình học sơ trung đã không tính là cái gì.

Ngày đó, kì thi trung khảo chỉ còn năm mươi ngày đếm ngược, dựa theo thông lệ của trường học, mỗi một học sinh năm ba đều phải đến miếu bái Phật, hy vọng được thần Phật phù hộ, đạt được thành tích cao, khóa này của Tô Vũ tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Tô Vũ đối với điều này cũng không phản đối, phạm phu tục tử chính là như vậy, gặp phải một việc trọng đại nào đó đều muốn đi cầu Phật để cảm thấy yên lòng, nhưng có tác dụng hay không, ai cũng không nói chắc được, nhưng Tô Vũ cũng không thể không theo thông lệ của trường. Chủ nhiệm lớp Lâm Mạn làm lãnh đạo, mang theo học sinh đi đến miếu Bạch Long nổi tiếng nhất trấn Thanh Sơn.

Có người nói, miếu Bạch Long là đạo trường* của Thiên Long bát bộ Tây Phương, rất linh nghiệm, mang tới danh tiếng rất lớn cho trấn Thanh Sơn, hương hỏa vô cùng thịnh vượng.

*đạo trường: nơi làm phép

Giữa trưa, đoàn học sinh năm ba rốt cục tiếp cận miếu Bạch Long, từ xa nhìn lại, chính là một toà Tự Miếu vô cùng cổ xưa, Tự Miếu có hai cánh cửa lớn mở rộng, bên trong Tự Miếu, trước cửa đại điện là hai cây cột màu đỏ, mang đến khí thế vô cùng trang nghiêm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tình duyên kiếp trước, kiếp này tới (1)

Edit: thienbao95

Bình thường hương hỏa miếu Bạch Long rất hưng thịnh, sương khói lượn lờ, hôm nay có vẻ càng náo nhiệt hơn.

“Các em học sinh, chúng ta vào thôi!” Lâm Mạn híp con mắt thành hình lưỡi liềm, nói: “Các em học sinh, người xưa thường nói thà tin rằng có, cũng không thể không tin, vì thế, sau khi mọi người đi vào, nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không được có hành động nào bất kính với thần Phật nha các em”

Gần như tất cả các học sinh đều đồng thanh đáp lại, dù sao học sinh năm ba cũng khá nghe lời của thầy cô, hơn nữa nơi này ở trấn Thanh Sơn tương đối khép kín, người ở nơi này đối với mấy chuyện thần linh hay ác quỷ cũng có mấy phần kính sợ, vì lẽ đó, đối với miếu Bạch Long tràn ngập tò mò, dồn dấp tranh trước tranh sau nối đuôi nhau mà vào.

Tô Vũ nở nụ cười, cũng không nói gì thêm.

Hà Tâm Kỳ liếc nhìn Tô Vũ, thấy Tô Vũ không có dáng vẻ phản đối, trong lòng hơi động, liền hỏi: “Tô Vũ, cậu nói trên đời này thật sự có Phật không?”

Tô Vũ nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: “Ai biết được? Có thể có!”

Chẳng qua, cô là thông linh sư mạnh nhất trong lịch sử, nhất định phải nắm giữ vận mệnh của mình, không giống như phạm phu tục tử mang theo khiên tốn trong lòng, hướng về thần Phật cầu phù hộ.

Triệu Viện nhìn lại, xem thường hừ lạnh một tiếng, nói: “Hừ, Tâm Kỳ, cậu hỏi cậu ấy, cậu ấy sẽ biết sao? Thật buồn cười!”

Hơn mười ngày trước, sau khi Lục Hoàn Vũ và Triệu Viện chia tay, Triệu Viện thật sự sa sút một thời gian, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, không biết con hồ ly tính nào quyến rũ Lục Hoàn Vũ, sau một khoảng thời gian cô quan sát, Lục Hoàn Vũ cũng không có qua lại với bạn nữ khác, vì lẽ đó, mấy ngày nay lại có xu hướng quay trở lại tính cách cũ, tiếp tục đóng vai Lương Tiểu Sư* phách lối ở trước mặt Tô Vũ.

*Lương Tiểu Sư: một nhân vật phản diện nào đó, xin lỗi mọi ng, phần giải thích hơi vô năng một tí.

“Viện Viện, cậu ít nói một vài câu đi!” Hà Tâm Kỳ lôi kéo Triệu Viện, lắc đầu, ra hiệu cô không nên nói chuyện lung tung, Tô Vũ là người mà bọn họ không thể chọc được.

Triệu Viện thờ phỉ phò trừng mắt một cái, giận dữ nói: “Tâm Kỳ, con nhỏ chết tiệt kia, ngay cả cậu cũng bênh vực cô ta, hừ, từ giờ trở đi, Triệu Viện tó tuyệt đối không có người bạn như vậy!”

Lục Hoàn Vũ đi tới, mơ hồ dùng cơ thể bảo vệ Tô Vũ, nói: “Được rồi, Viện Viện, mọi người đều là bạn học của nhau, chúng ta nên ở chung hòa thuận, không nên tranh cãi ầm ĩ!”

Nhiều lúc ở trước mặt mọi người, Lục Hoàn Vũ không có biểu hiện ra là mình đối xử tốt với Tô Vũ, bởi vì hấn biết, nếu hấn làm như vậy, Tô Vũ sẽ phải chịu nhiều đố kỵ của các bạn nữ khác, điều này chính là hại Tô Vũ.

Mà hấn, tự nhiên cũng không biết thân phận thông linh sư của Tô Vũ, còn tưởng rằng Tô Vũ chỉ là một cô gái bình thường.

Nhìn thấy Lục Hoàn Vũ lên tiếng, bộ dáng nổi giận của Triệu Viện lập tức đã không còn, ánh mắt xoay chuyển, cười nói: “Hoàn Vũ, tớ nghe lời cậu, sau này tuyệt đối sẽ không làm khó dễ Tô Vũ nữa!”

Tuy rằng hai người đã chia tay, nhưng cô vẫn hy vọng có thể cùng Lục Hoàn Vũ tái hợp lại.

Tô Vũ đối với những chuyện này không hề có hứng thú, cũng lười để ý tới. Không lâu lắm, sau khi chủ nhiệm lớp Lâm Mạn sắp xếp xong, tất cả học sinh xếp hàng đi vào bên trong đại điện dâng hương bái Phật.

Mấy người Tô Vũ xếp ở hàng cuối cùng, đến khi đến phiên Tô Vũ, cô chỉ dâng lên ba nén nhang, không có giống như các bạn học sinh khác quỳ xuống dập đầu, làm cho mọi người chung quanh đều ngạc nhiên một phen, mười mấy đạo ánh mắt rơi vào trên người Tô Vũ, chung quanh vang lên âm thanh khe khẽ bàn luận, Tô Vũ một chút cũng không quan tâm đến những lời bàn luận đó.

Đúng lúc này, Tô Vũ cảm giác được có một ánh mắt sắc bén đang nhìn cô, ánh mắt kia quá mức mãnh liệt, thậm chí còn mang theo vẻ mừng rỡ và kinh ngạc, làm cho cô muốn không chú ý cũng khó.

Tô Vũ ngẩng đầu lên, liền nhìn một vị hòa thượng đứng bên tượng Phật, hán gần ba mươi tuổi, làn da trắng nõn, mặt mũi hiền lành, tạo cho người ta cảm giác vị hòa thượng này rất từ bi.

Nhìn thấy Tô Vũ nhìn mình, hòa thượng khẽ gật đầu, lộ ra một nụ cười hiền hòa.

“Là ảo giác sao?” Tô Vũ lắc đầu một cái, tuyệt đối không phải, nhưng cô vẫn cẩn thận đề phòng.

Một lát sau, sau khi tất cả học sinh dâng hương xong, chủ nhiệm lớp Lâm Mạn đứng dậy, tuyên bố: “Các bạn học sinh, cô mang đến cho mọi người một tin tức tốt, chủ trì đại sư miếu Bạch Long có thể sẽ lập tức chọn năm người tiến hành nghi thức cầu phúc, chủ trì đại sư đã bắt đầu chọn người, mọi người nên chuẩn bị sẵn sàng!”

Tiếng nói vừa dứt, tất cả các học sinh đều trở nên sốt sắng lên, nguyên nhân là do miếu Bạch Long có một vị chủ trì rất nổi danh. Mà ở trong lòng người dân ở trấn Thanh Sơn lại luôn tin rằng có thần linh tồn tại, nên khi được một nhân vật như vậy cầu phúc cho mình, làm sao có thể không khiến người ta động lòng?

Lúc này, vị hòa thượng kia đứng dậy, đưa tay ra, rất nhanh đã chọn ra năm người, theo thứ tự là Lục Hoàn Vũ, Triệu Viện, Hà Tâm Kỳ, Trương Đình Đình, và Tô Vũ!

Mấy người Trương Đình Đình kích động hoan hô, chỉ có Tô Vũ lại dâng lên cảnh giác, “Sao có thể trùng hợp như vậy, hòa thượng này cứ một mực chú ý tới mình, lẽ nào chỉ là do trùng hợp sao?”

Tiếp theo, Tô Vũ nghe được Lâm Mạn nói: “Chủ trì đại sư có nói, lúc làm nghi thức cầu phúc, cần đi đến một nơi yên tĩnh, nên năm em hãy đi theo cô!”

“Có nên đi hay không đây?” Tô Vũ suy nghĩ một hồi, trong lòng tính toán, cho dù vị hòa thượng này có ý đồ xấu xa, dựa vào thủ đoạn của mình, vẫn có thể ứng phó như thường.

Mà Trương Đình Đình, Triệu Viện và những người khác không hề có một chút cảnh giác, một nhóm năm người và Lâm Mạn cùng chủ trì đại sư đi tới hậu viện miếu Bạch Long, tiến vào một gian phòng đơn sơ, gian phòng được trang trí hết sức đơn giản, không gây chú ý, điểm bắt mắt duy nhất chính là một bức tranh sơn thủy treo trên tường, có núi có sông, phong cảnh như vẽ, rất có khí thế.

Ở trên dòng sông, có một tòa đình nhỏ, có thể thấy được trong đình có một người đàn ông mặc áo trắng, thấy không rõ dung mạo và thần thái, nhưng có thể thấy được lời mờ phong thái tao nhã tuyệt thế và bất kham kia.

Chỉ nhìn một chút, mà hầu như tâm trí của Tô Vũ đã rơi vào trong bức tranh kia, người mà kiếp trước quá nhiều giấc mơ của cô lại một lần nữa xuất hiện rồi!

Tô Vũ chỉ cảm thấy trước mặt cô là một vùng tăm tối, lỗ tai truyền đến một giọng nói ôn nhu như gió xuân thổi: “Vũ, anh chờ em, ngàn năm không đổi!”

Tô Vũ cắn môi, bên tai truyền đến cảm giác đau đớn, dưới sự đau đớn kích thích này, Tô Vũ đột nhiên thức tỉnh.

Trước mắt đã trở lại khung cảnh bình thường, Lâm Mạn sờ đầu cô, mang theo lo lắng hỏi: “Vừa nãy em làm sao vậy? Có phải em cảm thấy không thoải mái ở đâu không?”

“Cô giáo, em không có xảy ra chuyện gì đâu. Em như vậy là bởi vì em không có nghỉ ngơi tốt thôi!” Tô Vũ khẽ lắc đầu, nói.

Mà ánh mắt của cô, lại một lần nữa rơi vào bức tranh sơn thủy kia, tranh vẫn như cũ, nhưng chuyện vừa rồi tuyệt đối không phải là ảo giác, đến tận cùng là có chuyện gì xảy ra?

Tô Vũ âm thầm hạ quyết tâm, bức tranh này rất có thể có liên quan đến nhân quả tình kiếp của kiếp trước, cho dù như thế nào, cũng phải lấy được bức tranh này!

Vị chủ trì đại sư cũng nhìn Tô Vũ vài lần, phát hiện cô không có dị thường, nói: “Các thí chủ hãy chuẩn bị sẵn sàng, nghi thức cầu phúc lập tức sẽ bắt đầu!”

Sau khi chủ trì đại sư an bài xong, năm người Tô Vũ ngồi xếp bằng ở trên giường, nắm tay của nhau, mà tay Tô Vũ nắm vừa vặn là của Lục Hoàn Vũ và

Hà Tâm Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tình duyên kiếp trước, kiếp này đến (2)

Lục Hoàn Vũ cảm giác được bàn tay mềm mại, trong lòng liền thích Tô Vũ thêm một chút.

Nhưng mà, trên mặt Tô Vũ không hề có một chút cảm xúc nào, không có ngượng ngùng, không có phẫn nộ, vô cùng thờ ơ.

Trong lòng Lục Hoàn Vũ rất khó chịu, mặc dù hắn là hot boy của trường trung học Đệ Nhị, có vô số nữ sinh ngưỡng mộ hắn, nhưng ở trong mắt Tô Vũ, hắn chỉ là cái thá gì.

Chủ nhiệm lớp Lâm Mạn ngồi ở một bên, nhìn toàn bộ tất cả, không biết tại sao, trong lòng lại có cảm giác đặc biệt căng thẳng, giống như sắp có nguy hiểm xảy ra, cái cảm giác này, ngay cả bản thân cô cũng không thể nói rõ!

Không một ai nhìn thấy, ánh mắt của trụ trì nhìn năm người, toát ra vẻ tham lam và tàn nhẫn!

Trụ trì lấy ra một chuỗi Phật Châu màu vàng kim để trong tay, trong miệng niệm vài câu, bỗng nhiên lúc đó, Phật châu phóng ra vô số quang mang màu vàng, bao phủ năm người ở bên trong kim quang!

Tô Vũ vốn nhắm mắt lại, bỗng nhiên, cảm giác được một lực lượng cực kỳ tà ác chui thẳng vào trong linh hồn, cảm giác giống như ba phần hồn phách sắp bị lôi ra ngoài!

Tô Vũ cảm giác được nguy hiểm cực lớn, đột nhiên mở mắt, chuẩn bị gọi ra tháp Trấn Hồn để chống lại, cho dù bại lộ thân phận cũng mặc kệ!

Ngay lúc này, loại cảm giác sơn tóc gáy đột nhiên biến mất không còn tăm tích, nhưng Tô Vũ lại phát hiện, nơi cô đang đứng bỗng dưng biến hóa đến long trời lở đất!

Nơi này đẹp như tiên cảnh, non xanh nước biếc, cô đang đứng trên một con thuyền nhỏ, mặt nước sáng như gương, con thuyền nhỏ thuận lợi xuôi dòng, thần kỳ hơn chính là, Hà Tâm Kỳ, Lục Hoàn Vũ, trụ trì đại sư và mấy người khác cũng ở trên thuyền nhỏ, bởi vì đột nhiên đi tới nơi này, nên ai cũng có dáng vẻ kinh ngạc đến ngây người.

Lâm Mạn phản ứng lại đầu tiên, hỏi: “Trụ trì đại sư, không phải làm nghi thức cầu phúc sao? Đây là nơi nào?”

Trụ trì dường như không nghe thấy, trên mặt một trận mừng rỡ, rồi đột nhiên hoảng hốt, bỗng, hắn làm ra một động tác làm cho tất cả mọi người kinh ngạc, chỉ thấy hắn phịch một tiếng, quỳ trên mặt đất, trên mặt mang theo dáng vẻ tiêu tụy, lớn tiếng nói: “Ma Quân đại nhân, ngài rất cực chịu gặp tôi sao? Thần quân đại nhân, chỉ cần ngài ban tặng phép thuật cho tôi, tôi nguyện ý làm đầy tớ của ngài, cả đời làm người hầu, cầu xin ngài hãy chấp nhận tôi!”

“Trụ trì đại sư, ngài làm sao vậy?” Hà Tâm Kỳ nhíu mày, cô không hiểu tại sao lại vô duyên vô cớ đi tới nơi này, lại càng không rõ vì sao trụ trì đại sư lại thay đổi sắc mặt nhanh như vậy, giống như bị ám ảnh một cái gì vậy!

Tô Vũ không nói nhiều, cô cẩn thận nhìn chung quanh bốn phía, trong lòng không ngừng suy nghĩ: “Sao mình lại có cảm giác đã từng đến nơi này, đúng rồi, chính là bức tranh kia! Phong cảnh bên trong bức tranh cùng với hoàn cảnh chung quanh giống nhau như đúc!”

Tô Vũ rốt cục ý thức được, cô tiến vào thế giới bên trong bức tranh!

Thế nhưng, Tô Vũ không những hoảng sợ mà còn mừng rỡ, có thể ở nơi này, cô sẽ tìm được căn nguyên* tình kiếp của kiếp trước, sau đó tìm biện pháp hóa giải, chỉ cần hóa giải tình kiếp này, đời này kiếp này, cô có lòng tin sẽ đột phá đến cảnh giới cao hơn!

*căn nguyên: nguồn gốc

“Ma Quân đại nhân, cầu xin ngài, ngài gặp tôi một lần đi, tôi đồng ý vì ngài mà làm bất cứ chuyện gì!” Trụ trì đại sư vẫn như trước quỳ gối ở trên thuyền, khổ sở cầu xin.

Đúng lúc này, giữa không trung truyền đến một tiếng quát lớn, nói: “Ồ ào, quấy rối Ma Quân nghỉ ngơi, thật đáng chết!”

Tiếng nói vừa dứt, bỗng nhiên lúc đó, một bàn tay đỏ ngòm đột nhiên vồ xuống, chụp vào trên đỉnh đầu trụ trì đại sư!

“A. . . . .”

Trụ trì phát sinh từng tiếng kêu thảm thiết thê lương, lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy hóa thành một mảnh sương mù đỏ như máu, theo gió tung bay,

trong chớp mắt, cả người trụ trì đại sư hóa thành một mảnh tro bụi!

“A. . . . ., ô ô. . . . .”

Ngoại trừ Tô Vũ, sắc mặt tất cả mọi người đều sợ đến xám ngoét, Triệu Viện sợ hãi hô một tiếng, nhanh chóng che miệng lại, sợ chọc đến yêu quái kia, nếu không người xui xẻo kế tiếp sẽ là cô!

Tô Vũ hiểu được, cái này chẳng qua là hạ mã uy* mà thôi, nếu như yêu quái này muốn động thủ với tất cả mọi người, thì đã giải quyết từ lâu rồi, sẽ không chờ đến bây giờ mới ra tay!

*hạ mã uy= ra oai phủ đầu

Lâm Mạn cũng bị dọa hoảng sợ, nhưng vẫn cắn răng, lớn tiếng chất vấn: “Mấy người là ai? Tại sao giết trụ trì đại sư, các người thật quá đáng!”

“Đại sư? Thật buồn cười!” Giọng nói kia cười nhạo một tiếng, nói: “Hắn chẳng qua là một tên lừa đảo ham ăn hốc uống, ba mươi năm trước gặp được Ma Quân đại nhân, Ma Quân đại nhân tặng hắn ma lực trường sinh bất lão, có thể làm cho dung nhan mãi mãi tươi trẻ, hắn đã hút không biết bao nhiêu dương thọ của người khác, các người có biết, dương thọ tối thiểu mà hắn hấp thu là phải hơn hai mươi năm không, ha ha, các người thế nhưng coi hắn là đại sư? Thật quá buồn cười!”

Sắc mặt Lâm Mạn lúc đỏ lúc trắng, tốt xấu gì cô cũng là giáo viên, thế nhưng lại để học sinh của mình rơi vào trong tay kẻ cặn bã như vậy, thật quá xấu hổ!

Giọng nói kia lại phát ra tiếng cười sồn tóc gáy, nói: “Ha ha . . . . ., yên tâm, sẽ có cơ hội cho các người sống sót, Ma Quân đại nhân đã bày ra một thử thách, nếu các người có thể vượt qua thử thách này, thì sẽ không phải chết, nếu như không vượt qua được, ha ha, không cần nói, các người tự mình hiểu, bắt đầu đi!”

Bỗng nhiên lúc đó, Tô Vũ cảm thấy mình rơi vào một vùng tăm tối, rất rõ ràng, thử thách đã bắt đầu rồi!

Tô Vũ nắm chặt nắm đấm, lần đầu tiên cảm giác được thực lực của mình thật yếu kém, trong bức tranh này, tồn tại một cỗ lực lượng vô cùng cường đại, cường đại đến nỗi cô cũng không thể chống đỡ được!

Không lâu sau, bóng tối thối lui, ánh sáng lại một lần nữa xuất hiện trước mặt, lúc này cô đang xuất hiện trước một khóm hoa, xung quanh sương mù lượn lờ. Cách đó không xa, có một Tiểu Đình, bốn phía Tiểu Đình đều có lụa trắng, loáng thoáng có thể thấy được một bóng người, tiếp theo, bên tai Tô Vũ truyền đến tiếng đàn trong trẻo, tiếng đàn gọn sóng, như đang khóc lóc đang kể lể, tựa như một người đa sầu đa cảm đang không ngừng nói lên suy nghĩ của mình, khiến lòng người đau đớn, khiến lòng người say mê!

Ngược lại, Tô Vũ càng thêm cảnh giác, cô đi từng bước đến tiểu đình, lụa trắng bỗng bành, mơ hồ có thể nhìn thấy một người con trai mặc áo trắng, tuy chỉ mới nhìn qua, nhưng Tô Vũ lại không tự chủ kinh ngạc một phen, người con trai mặc áo trắng này có một khí chất vô cùng thoát tục, không một ngôn ngữ nào có thể diễn tả hết vẻ đẹp hoàn mỹ của hắn, quả thực đẹp đến không thể đẹp hơn nữa, thậm chí, không hề có một chút khoa trương nào khi nói, nếu bất cứ người con gái nào nhìn thấy hắn, sẽ có thể điên cuồng vì hắn!

*thoát tục: không dính bụi trần

Thế nhưng, Tô Vũ là một ngoại lệ.

Ánh mắt của cô bình tĩnh tự nhiên, không có một tia mê hoặc, đồ vật càng đẹp, thì đồ vật đó càng độc, ở một nơi quý dị khó lường này, cẩn thận vẫn là điều nên làm.

Người con trai mặc áo trắng ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười với Tô Vũ, nét cười của hắn đẹp đến làm say lòng người.

Tâm Tô Vũ hơi động, tựa hồ đoán được hắn dùng sắc đẹp mê hoặc người khác, cô lập tức thay đổi bộ dáng, trong ánh mắt ẩn chứa si mê và ngượng ngùng, giống như linh hồn đã bị cái gì đó thu hút.

Rốt cục, Tô Vũ từng bước đến gần tiểu đình, lập tức, người con trai mặc áo đã biến mất không thấy tăm hơi!

“Ai. . . . .” Bên tai Tô Vũ truyền đến một tiếng thờ dài thăm thẳm, giống như người yêu nói nhỏ bên tai, nhưng lời nói lại làm lòng người phát lạnh!

“Dong chi tục phần, cũng chỉ có như thế, cô, có thể đi chết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tình duyên kiếp trước, kiếp này đến (3)

Lúc này, ánh mắt Tô Vũ vô cùng lạnh lẽo, cô động thủ .

“Rầm” một tiếng, tay phải của cô biến ra một tòa hồn liên đỏ như máu, lập tức Tô Vũ xoay người, bỗng nhiên tòa hồn liên bay ra ngoài, vừa lúc cuốn lấy bóng dáng màu trắng ở phía sau.

“Tháp trần Hồn!” Tay trái Tô Vũ đưa ra, tháp trần hồn đỏ như máu bay lên, mượn gió nâng lên, biến cao hơn nửa người, phát ra ánh sáng đỏ ngầu, hoàn toàn bao phủ bóng dáng màu trắng!

Một loạt động tác được thực hiện vô cùng trôi chảy, chỉ cần một khoảng thời gian ngắn, cho dù bóng dáng màu trắng kia có là Đại La thần tiên, cũng không thể trốn thoát khỏi tháp trần hồn.

“Thu!” Tâm Tô Vũ hơi động, hét lớn một tiếng.

Lối vào của tháp trần hồn hóa thành một vòng xoáy đỏ như máu, sinh ra một luồng sức mạnh không ngừng hút vào, liều mạng kéo bóng dáng màu trắng vào bên trong tháp trần hồn, chỉ cần như thế, Tô Vũ đã có thể triệt để thu phục con yêu quái này rồi!

“Vũ, đúng là em?” Đột nhiên giọng nói của bóng dáng màu trắng vô cùng mừng rỡ, hần mặc kệ tòa hồn liên và tháp trần hồn, đi ra từ bên trong hào quang màu đỏ như máu, bóng người lóe lên, ôm chặt lấy Tô Vũ!

Nhất thời, chớp mũi Tô Vũ ngửi được một luồng hương thanh nhã, thế nhưng, cô chưa từng cùng người khác phái tiếp xúc thân mật như vậy.

“Buông ra!” Tô Vũ nhất thời không thích ứng kịp, dùng sức đẩy một cái, nhưng hai cái tay của người con trai mặc áo trắng lại như gọng kìm ôm chặt Tô Vũ, làm thế nào cũng đẩy không ra.

Người con trai mặc áo trắng lẩm bẩm nói: “Vũ, em biết không, một ngàn năm, anh ở chỗ này chờ em một ngàn năm, mỗi ngày anh đều nhớ đến em, mong đợi em đến, vừa này, anh cảm giác được em xuất hiện, không lại không ngờ người đó đúng là em, thực sự quá tốt rồi!”

“Một ngàn năm?” Tâm Tô Vũ hơi động, đây cũng là lúc nên hóa giải tình kiếp, nhân tiện nói: “Tôi không muốn biết anh là ai, một ngàn năm qua, anh nên cũng nhìn thấu, tình yêu vốn chỉ là mây khói mà thôi, cần gì phải u mê không tỉnh?”

“Em nói cái gì?” Cả người con trai mặc áo trắng run lên, nhìn thật sâu vào đôi mắt của Tô Vũ, khuôn mặt đẹp trai hiện lên vẻ thống khổ, nói: “Vũ, quả nhiên em đã quên Hiên Viên Tuyết Triệt anh, quên đến không còn một mống, chẳng qua cũng không sao cả, hai người chúng ta có duyên phận ngàn năm, bất kỳ sức mạnh nào cũng không thể chia rẽ chúng ta!”

“Hiên Viên Tuyết Triệt?” Tô Vũ lập lại mấy lần cái tên này, bỗng một trận đau đầu ập đến, giống như muốn xé toạc đầu cô vậy, cô nhanh chóng không suy nghĩ nhiều nữa, thần nhiên nói: “Chỉ vì một chữ tình, mà anh bị nhốt ở đây một ngàn năm, có đáng giá không?”

Hiên Viên Tuyết Triệt lắc đầu một cái, kiên định nói: “Đáng giá, đừng nói một ngàn năm, cho dù mười ngàn năm cũng đáng giá!”

Tô Vũ im lặng, cô hi vọng có thể chấm dứt đoạn tình duyên này, nhưng rõ ràng Hiên Viên Tuyết Triệt không muốn từ bỏ, tạm thời cô cũng không có cách nào, không thể làm gì khác ngoài chờ đợi.

Cô ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Tuyết Triệt, dáng người hần thon dài đều đặn, trên người mặc một bộ quần áo trắng như tuyết, con ngươi đen nhánh, tóc đen như thỏ cảm, da dẻ trắng nõn, tóc mai tung bay trong gió, mày kiếm sắc bén, đôi mắt thâm thúy, cổ cao thẳng, môi đỏ khiêu gợi, ngũ quan vô cùng tinh tế, không có một chút tí vết nào, hoàn mỹ không một tí vết, chỉ có dùng từ “hoàn mỹ” mới có thể miêu tả hết vẻ đẹp của người con trai trước mắt.

Lục Hoàn Vũ không bằng một phần của Hiên Viên Tuyết Triệt, nếu như hần được coi là hot boy, được vô số nữ sinh yêu thích, thì Hiên Viên Tuyết Triệt đẳng cấp nam thần, chỉ sợ không đến một giây, tất cả các nữ sinh khi nhìn thấy hần sẽ thích hần đến phát điên đi!

Tô Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Anh có thể nói cho tôi biết, một ngàn năm trước, rốt cuộc chúng ta đã xảy ra chuyện gì?”

Hiên Viên Tuyết Triệt lắc đầu, nói: “Vũ, tất cả đã là quá khứ, anh không hy vọng em nhớ tới những chuyện không hay kia, nhưng anh xin thề, từ nay về sau, anh nhất định sẽ bảo vệ em, sẽ không để em chịu một chút tổn thương nào!”

Tô Vũ thờ dãi, nếu Hiên Viên Tuyết Triệt không chịu nói, vậy thì thôi, cô lại nói: “Vậy tôi hỏi anh, làm thế nào mới có thể mang anh ra khỏi nơi này?”

Hiên Viên Tuyết Triệt ôn nhu nở nụ cười, nói: “Vũ, hơn một ngàn năm trước, anh và bốn người hầu đều bị phong ấn ở trong bức tranh này, bức tranh này gọi là Càn Khôn phong ma đồ, đây là một pháp khí cực kì lợi hại, bình thường anh không thể rời khỏi nó, thế nhưng, một ít phần hồn của anh vẫn có thể tạm thời rời đi, nếu như em gặp nguy hiểm, anh sẽ xuất hiện ở trước mặt em đầu tiên, chẳng qua, phải phiền em mang theo anh ở bên người!”

“Có thể, nhưng tôi vẫn chưa chấp nhận anh, anh tuyệt đối phải giữ một khoảng cách nhất định với tôi!” Tô Vũ nghiêm nghị nói.

Bỗng, cô giật mình nhớ đến cái gì, lại nói: “Có mấy người đồng thời cùng với tôi đi đến nơi này, anh không có giết bọn họ không, nếu bọn họ chết rồi, chỉ có một mình tôi hoàn hảo không chút tổn hại gì, tôi sẽ bị nghi ngờ.”

“Không có!” Hiên Viên Tuyết Triệt ôn nhu sờ tóc Tô Vũ, nói: “Em yên tâm đi, anh sẽ mang em và mấy người kia rời khỏi nơi này!”

Tiếng nói vừa dứt, trên người Tô Vũ tỏa ra một tia sáng trắng, cô lập tức mở mắt, liền nhìn thấy Hà Tâm Kỳ, Lục Hoàn Vũ và những người khác đều đồng loạt mở mắt ra.

Triệu Viện lập tức nói: “Chao ôi chao ôi, vừa nãy các cậu có nhìn thấy gì không? Tớ nhìn thấy một vị thần tiên mặc áo trắng đó, tớ đang chuẩn bị đi tới xem cho rõ ràng, thế mà, vị thần tiên kia đã biến thành quái vật xấu xí rồi!”

Trương Đình Đình và những người khác nhao nhao hòa theo, chỉ có Lục Hoàn Vũ vẫn còn ngồi ở trên giường nhỏ, ảo giác gì cũng không thấy.

Chỉ có Lâm Mạn chú ý tới vị trụ trì đại sư kia, hắn ngồi ở trên giường, đầu nghiêng qua một bên, mặt xám như tro tàn, hiển nhiên đã chết.

Lâm Mạn sợ hết hồn, nói lắp bắp: “Các em xem, trụ trì đại sư có phải là. . . . . đã chết rồi không?”

Lâm Mạn vừa nói xong, Triệu Viện và những người khác lập tức sợ hết hồn, Lục Hoàn Vũ đánh bạo đi tới chỗ trụ trì đại sư, đưa tay sờ lên mũi, ngay lập tức đã rút trở về, quả nhiên đã chết.

“Người chết rồi, người chết rồi!” Hai người Trương Đình Đình, Triệu Viện sợ đến hồn vía lên mây, ngay cả giày cũng không thèm mang, la to chạy ra ngoài, bọn họ không muốn ở lại nơi quỷ quái này một khắc nào, vừa nãy, những gì bọn họ trải qua không phải là ảo giác, là chuyện chân thật một trăm phần trăm, Lâm Mạn và Hà Tâm Kỳ cũng bị dọa cho phát sợ, không tự chủ chạy theo mọi người ra ngoài cửa.

“Tiểu Vũ, đi nhanh lên, nơi này quá tà ma rồi!” Lục Hoàn Vũ đưa tay kéo Tô Vũ, chuẩn bị kéo cô chạy trốn.

Đúng lúc này, Càn Khôn phong ma đồ trên tường chớp động một cái, hai đạo hào quang đỏ ngòm bay ra ngoài, thẳng tắp đánh vào cánh tay đang lôi kéo Tô Vũ của Lục Hoàn Vũ.

Lục Hoàn Vũ không kịp chuẩn bị, cánh tay bị cái gì đó đánh trúng, kêu thảm thiết vài tiếng, đau đến nỗi muốn hôn mê bất tỉnh.

“Em làm sao vậy?” Lâm Mạn vội vàng quay đầu hỏi.

Không cần phải nói, Tô Vũ cũng biết là ai làm, nhưng cô lại không nói gì, quay qua nói với Lâm Mạn: “Cô Lâm Mạn, cô nên nhanh chóng mang theo cậu ấy đi thôi!”

Sau khi Lâm Mạn và những người khác vội vàng rời đi, Tô Vũ tiến lên một bước, lấy xuống Càn Khôn phong Ma đồ, cuộn thành một cuộn giấy, giấu ở trong tay áo, sau đó đuổi theo mọi người ra khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Hiểu rõ cuộc thi

Edit: thienbao95

Không lâu sau, tất cả mọi người đi tới đại điện, cánh tay Lục Hoàn Vũ không hiểu tại sao lại bị đau, nhưng cũng may đã bớt rất nhiều, chỉ còn đau một chút như kim chích, không còn đáng lo ngại.

Lâm Mạn lấp ba lấp bắp kể lại đầu đuôi sự việc xảy ra, cô cũng coi như thông minh, không hề nói ra sự tình xảy ra bên trong bức tranh kia, bởi vì nếu nói như vậy, chắc chắn Lâm Mạn sẽ không cần làm giáo viên nữa, trực tiếp đưa đến bệnh viện tâm thần trong thành phố, vì lẽ đó, Lâm Mạn chỉ nói là vô duyên vô cớ phát hiện xác chết của trụ trì đại sư.

Mấy người Lục Hoàn Vũ cũng không ngốc, biết có nói ra cũng không ai tin, còn có thể bị xem là mắc bệnh thần kinh, cũng thông minh nói lại lời của cô giáo Lâm Mạn. Thật ra, ở trong lòng bọn họ, trụ trì đại sư chính là người hấp thu tuổi thọ của con người, giả thần còn làm đủ trò xấu, chết chưa hết tội.

Bên trong đại điện loạn tưng phèo, các vị hòa thượng vừa sợ vừa lo, vội vàng gọi người chạy đến căn phòng nhỏ, nhìn thấy trụ trì đại sư quả nhiên đã chết, các vị hòa thượng bị dọa cho phát sợ, nhanh chóng đi báo cảnh sát.

Không tới mười phút, cảnh sát trấn Thanh Sơn đã tới hiện trường, người dẫn đầu vẫn là người mà Tô Vũ đã gặp một lần : Đội trưởng Chu.

Pháp y cũng tới, cẩn thận kiểm tra thi thể của trụ trì đại sư, trên người hắn không có vết thương nào, cho nên, trong khoảng thời gian ngắn cũng đoán không ra đây là mưu sát hay là chuyện ngoài ý muốn. Do đó, Tô Vũ, Lâm Mạn và những người khác vẫn phải ở lại chỗ này, tạm thời thoát không khỏi tội tình nghi.

Đúng lúc này, một vị hòa thượng lên tiếng: “Đội trưởng Chu, bản đạo nhớ trong căn phòng của đại sư có một bức tranh, không biết bức tranh đó đâu rồi?”

Trong lòng Tô Vũ căng thẳng, tuy rằng cảnh sát không thể soát người, nhưng nếu bị phát hiện bức tranh kia ở trên người cô, chắc chắn cô sẽ bị nghi ngờ.

Thế nhưng, ngay khi Tô Vũ hiện lên ý nghĩ này, bỗng, bức tranh bên trong tay áo Tô Vũ lập tức thu nhỏ lại vô số lần, chui vào chỗ sâu hơn trong quần áo Tô Vũ.

Nghe được câu hỏi này, sắc mặt Lâm Mạn và những người khác không tự chủ trắng nhợt, bức tranh kia chính là ác mộng của tất cả mọi người, vì thế, hầu như tất cả mọi người đều đồng thanh nói không nhìn thấy.

Cảnh sát dò hỏi Lâm Mạn và những người khác vô số lần, nhưng tất cả mọi người đều nói giống nhau, vì vậy cảnh sát cũng không thu thập được chứng cứ của vụ việc, lần qua lần lại đã đến trưa, cũng chưa điều tra ra sự việc.

Lúc trở về, Tô Vũ liên tục căn dặn, nói: “Hiên Viên Tuyết Triệt, sau này không thể tùy tiện hại người, ở thời đại này, tùy tiện giết người sẽ gặp phiền toái lớn, thậm chí, còn có thể liên lụy đến mẹ tôi!”

“Anh biết rồi!” Hiên Viên Tuyết Triệt đáp: “Yên tâm, anh sẽ dùng biện pháp của anh giúp em giải quyết phiền phức!”

Tô Vũ im lặng không nói gì, có quý mới biết biện pháp của hắn đến tốt cùng là biện pháp gì?

Trải qua một ngày, đã có kết quả tử vong của trụ trì đại sư, không phải trúng độc, chính là bất ngờ đột tử*.

*Đột tử là cái chết tự nhiên do nguyên nhân tim mạch được báo trước bằng mất tri giác trong vòng 1 giờ. Có thể biết hoặc không biết bệnh tim trước đó và không thể dự đoán trước cách thức và thời gian tử vong.

Cứ như vậy, Tô Vũ, Lâm Mạn và những người khác triệt để thoát khỏi tội tình nghi, chuyện này cuối cùng cũng kết thúc.

Vài ngày sau, khối năm ba đã bắt đầu hiểu rõ quy tắc của cuộc thi, cuộc thi kéo dài hai ngày, đồng thời lấy tiêu chuẩn của cuộc thi trung khảo mà ra đề, nếu như thi không tốt, đảm bảo tránh không thoát số mệnh bị mời phụ huynh, trong khoảng thời gian ngắn, mặt mày tất cả mọi người đều ủ rũ.

Ngược lại, Tô Vũ cảm thấy không sao cả, bởi vì, trải qua khoảng thời gian dài học tập, cô tin tưởng có thể thi đạt thành tích cao đưa cho mẹ cô xem.

Chốc lát sau, Lâm Mạn phát xuống đề thi ngữ văn, ở trong phòng học vang lên tiếng than thở, tất cả học sinh đều bắt đầu làm bài, Tô Vũ cũng không ngoại lệ, cô nhanh chóng xem lướt các câu hỏi qua một lần, rất nhanh, đã bắt đầu làm bài.

Chớp mắt một cái, đã thi xong môn ngữ văn. Chờ đến buổi trưa, Tô Vũ đã sớm đói bụng dán chặt vào lưng, chuông lớp vừa vang, Tô Vũ đã theo dòng người đi tới căng tin, chọn một phần cơm tẻ cùng rau xanh, tùy tiện tìm một nơi ngồi xuống.

Không nghĩ tới, Lục Hoàn Vũ lại ngồi bên cạnh Tô Vũ, nhất thời vô số ánh mắt ước ao ghen tỵ rơi vào trên người Tô Vũ, Lục Hoàn Vũ ôn nhu nói: “Tiểu Vũ, ăn rau xanh không có nhiều dinh dưỡng, tớ mời cậu ăn đùi gà nha!”

Tô Vũ theo bản năng muốn tránh xa Lục Hoàn Vũ, bởi vì Hiên Viên Tuyết Triệt chính một bình dấm chua, không cẩn thận, Lục Hoàn Vũ sẽ gặp vô số xui xẻo, vì lẽ đó, Tô Vũ lạnh nhạt nói: “Ngại quá, tôi không ăn thịt!”

Thế nhưng, Lục Hoàn Vũ nghe không ra ý tứ của Tô Vũ, còn tưởng rằng là do tự ái nên cô mới từ chối, vì thế, mới không chịu ăn đùi gà của hắn, lập tức nói: “Tiểu Vũ, áp lực học tập của năm ba rất lớn, cậu đang tuổi mới lớn, không ăn thịt làm sao được?”

Nói xong, hắn gấp đùi gà trong hộp cơm bỏ vào trong hộp thức ăn của Tô Vũ.

Tô Vũ thăm thò dài, thăm nghĩ: “Cơm với rau xanh đã không thể ăn, Lục Hoàn Vũ này nhiệt tình chả đúng lúc tí nào!”

Tô Vũ không nghĩ tới, một màn này đều được Triệu Viện và những người khác nhìn thấy, Triệu Viện tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, mắng to: “Tớ biết rồi, thật không nhìn ra, con nhỏ này chính là hồ ly tinh, hồ ly tinh quyến rũ Hoàn Vũ, bằng không, Hoàn Vũ sẽ không chia tay với tớ!”

Hà Tâm Kỳ lại nói: “Viện Viện, cậu cũng nhìn ra, rõ ràng là Lục Hoàn Vũ lấy lòng Tô Vũ, việc này không liên quan đến Tô Vũ mà!”

Triệu Viện tức giận đến lần át lí trí, lớn tiếng nói: “Tớ mặc kệ, Đinh Đinh, chúng ta đến đó đi, tớ nhất định phải cho con hồ ly tinh này một bài học, Đinh Đinh, có lẽ cậu không biết, sau khi cha cậu xảy ra chuyện, con hoang này đặc ý đến mấy ngày đấy, cậu ta còn nói, cha của cậu bị như vậy là hoàn toàn xứng đáng đó!”

Vì đề lời kéo Trương Đinh Đinh, Triệu Viện cũng không ngại đặt điều nói dối.

Ánh mắt Trương Đinh Đinh tối sầm lại, nắm chặt nắm đấm, chuyện này chính là nỗi đau lớn nhất trong lòng cô, cha cô qua đời, không cần nghĩ cũng biết Tô Vũ có bao nhiêu hưng phấn!

Trương Đinh Đinh suy bụng ta ra bụng người, tự cho là Tô Vũ đang cười nhạo cô, nên đem những hủ thẹn trong lòng mấy ngày hóa thành sự thù hận với Tô Vũ, nhưng Trương Đinh Đinh cũng không biết rằng, Tô Vũ chính là lười để ý đến cô.

Hà Tâm Kỳ mặt không biến sắc rời xa hai người đã từng bạn thân của cô, hai người không nghe lời cô khuyên bảo, sớm muộn có một ngày, sẽ triệt để

làm cho Tô Vũ tức giận, rước lấy tai họa.

Triệu Viện lôi kéo Trương Đình Đình đến chỗ Tô Vũ, ở trước mặt tất cả các học sinh, lớn tiếng mắng: “Tô Vũ, không nghĩ tới cậu lại là người quyến rũ Hoàn Vũ, làm Hoàn Vũ chia tay với tớ, con hoang chính là con hoang, không biết xấu hổ mà làm ra những chuyện này!”

“Triệu viện, cô nói cái gì đó? Tôi đã chia tay với cô, tự nhiên tôi có tư cách theo đuổi những người khác, xin cô đừng có lo chuyện bao đồng!” Lục Hoàn Vũ tàn nhẫn trừng mắt nhìn Triệu Viện một cái, nói.

“Anh theo đuổi cậu ta?” Triệu Viện sốt ruột đến mức quát: “Hoàn Vũ, anh chính là con trai của Trần Trường, cô ta tướng mạo không có tướng mạo, muốn thân phận không có thân phận, nếu không phải cô ta quyến rũ anh, làm sao anh sẽ để ý đến cô ta!”

Hai người cãi vã nên thu hút không ít sự chú ý của mọi người, Tô Vũ vốn là người ngoài cuộc, nhưng gặp phải đồng đảng ánh mắt ước ao đồ kị xem thường, thật sự khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Đúng lúc này, cũng không biết chuyện gì xảy ra, hộp cơm trong tay Lục Hoàn Vũ bỗng nhiên bay lên, bên trong hộp cơm chứa đầy các món ăn nóng hổi, tất cả đều rơi vào trên mặt hai người Lục Hoàn Vũ và Triệu Viện.

Trong nháy mắt, trên tóc, trên mặt, trên đồng phục hai người đều bị dính đầy mỡ, cơm và nước canh, thật sự. . . . . vô cùng thê thảm.

Tô Vũ đứng lên, nhìn xuống Triệu Viện đang chật vật, lạnh lùng nói: “Triệu Viện, tốt nhất cậu đừng cố gắng chọc giận tớ, vạn nhất tớ thật sự tức giận, chỉ sợ lửa giận của tớ ngay cả cậu cũng không thể chịu đựng được, cậu tự lo lấy!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Gian lận?

Edit: thienbao95

Nhìn ánh mắt Tô Vũ uy nghiêm đáng sợ, Triệu Viện nhìn không được rung mình một cái.

Nhưng cái cảm giác đó rất nhanh đã bị thay thế bởi nước canh dội vào người, Triệu Viện chỉ tay vào Tô Vũ, mắng to: “Cậu, cậu dùng đồ ăn hắt vào tớ? Cậu dám làm như vậy với tớ, cậu sẽ phải trả giá thật lớn!”

“Trả giá? Tớ chờ!” Tô Vũ lười nói nhiều với Triệu Viện nào tàn này, vừa nói dứt câu, nhẹ nhàng rời khỏi căng tin.

Cả người Lục Hoàn Vũ toàn là mảnh vụn của đồ ăn, khuôn mặt âm trầm, nói: “Triệu Viện, hai chúng ta đã chia tay, nếu cô có tự trọng, thì đừng dây dưa với tôi nữa!”

Nói xong, Lục Hoàn Vũ cũng phát tay áo bỏ đi.

“Hừ, Hừ!” Triệu Viện tức giận không chịu nổi, cô giờ chân lên đá cái bàn, trái lại càng làm cho chân đau hơn, suýt chút nữa tức điên.

Trương Đình Đình đi tới, nói “Viện Viện, cậu hà cớ gì phải như vậy, mau về nhà tắm rửa đi, thay bộ quần áo khác, buổi chiều còn phải thi nữa đó”

Triệu Viện khó chịu nói: “Hừ, con hoang Tô Vũ này bắt nạt chúng ta như vậy, nếu cứ thế bỏ qua chuyện này, tớ thật sự không cam lòng!”

Trương Đình Đình như đã dự liệu trước, nói: “Giáo huấn cậu ấy, có rất nhiều cơ hội, chút nữa sẽ có một cơ hội tuyệt vời, nếu làm thành công, sau này Tô Vũ sẽ không bao giờ xuất hiện ở trường học nữa!”

Mắt Triệu Viện sáng lên, Trương Đình Đình kẻ sát vào bên tai cô, nói ra “Điều kế”.

Triệu Viện nghe xong kế hoạch của Trương Đình Đình, khó chịu trong lòng lập tức tan thành mây khói, liên tục gật đầu, nói: “Không tệ, kế hoạch tốt lắm, không ngờ cậu có thể nghĩ được như vậy, nếu chuyện này thành công, tớ sẽ khao cậu một bữa ăn no nê!”

Tô Vũ rời khỏi căng tin, đến quán ăn nhỏ ở bên ngoài trường học ăn một bát mì đơn giản, sau khi ăn xong, lại trở về phòng học, không lâu lắm, chuông vào học vang lên, cuộc thi buổi chiều lại bắt đầu.

Nhưng mà, đáng lẽ người ngồi trước mặt Tô Vũ là một bạn nam sinh, hiện tại lại đổi thành Trương Đình Đình, người nam sinh kia thì ngồi ở chỗ Trương Đình Đình.

“Cô ta lại muốn làm gì?” Tô Vũ thấy buồn cười, cô căn bản không quan tâm đến hành vi mờ ám của hai người này, chỉ là cô cảm thấy hai người Trương Đình Đình và Triệu Viện hành động giống như một tên hề vậy, thỉnh thoảng phải làm ra một số việc ngu ngốc, nếu không, cả người sẽ không được thoải

mái.

Rất nhanh, đề thi Anh ngữ đã được phát xuống, cuộc thi chính thức bắt đầu, Tô Vũ cũng lười để ý tới Trương Đình Đình, chỉ để thông linh đồng tử chú ý nhất cử nhất động của Trương Đình Đình.

Đang thi được nửa thời gian, Tô Vũ bỗng nghe thấy một tiếng bịch nhẹ nhàng vang lên, trên bàn có thêm cục giấy tròn tròn to như trứng ngỗng, cô lập tức nghiêng đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt đắc ý tươi cười của Trương Đình Đình.

Trương Đình Đình lập tức giơ tay lên, lớn tiếng nói: “Cô ơi, Tô Vũ gian lận trong cuộc thi!”

Giọng nói này, nhất thời thu hút sự chú ý của mọi người trong lớp, Lâm Mạn vội vã đi xuống, ánh mắt nhìn về phía Tô Vũ.

Triệu Viện chờ mãi mới có được cơ hội này, lập tức nói: “Cô giáo, em nhớ trường học có quy định, học sinh gian lận sẽ bị đuổi học, đúng không ạ?”

“Cô giáo, em không có gian lận, em thấy Trương Đình Đình mới là người gian lận!” Tô Vũ nhàn nhạt nói, lật bài thi lên, kiểm tra lại tay áo, túi áo, không phát hiện được vật gì khả nghi.

Ánh mắt Lâm Mạn chuyển về phía Trương Đình Đình, rõ ràng trên bàn cô có một cục giấy được vo tròn.

Lâm Mạn cau mày, cầm cục giấy trên tay, mở ra xem, hóa ra bên trong có ghi một ít từ đơn và vài cụm từ trọng điểm, sắc mặt Lâm Mạn trầm xuống, nói: “Trương Đình Đình, rõ ràng chính em mới là người gian lận, em còn vu oan cho bạn học Tô Vũ, em còn gì để nói không?”

“Cái này không thể nào!” Trương Đình Đình triệt để há hốc mồm.

Chỗ ngồi của cô và Tô Vũ cách nhau một khoảng khá xa, chỉ trong một thời gian ngắn, Tô Vũ không thể làm ra bất kì hành động gì, vậy thì tại sao cục giấy lại xuất hiện ở trên bàn của cô?

Trương Đình Đình đương nhiên sẽ không hiểu, bởi vì Tô Vũ có thông linh đồng tử, có một số việc cũng không cần tự mình ra tay.

Lâm Mạn có chút không vui, nói: “Trương Đình Đình, em hãy coi lại thái độ học tập của em đi, hành vi không tốt này lại xuất hiện trong cuộc thi, cô thật sự rất đau lòng, em có biết hay không, ngang nhiên gian lận trong cuộc thi, sẽ bị trường học đuổi học, như vậy đi, ngày mai em mời mẹ em đến trường học, cô sẽ nói chuyện với mẹ em một phen!”

Trương Đình Đình lập tức choáng váng, cha cô vừa qua đời, nếu mẹ cô lại bận tâm đến vấn đề học tập của cô, như vậy sẽ rất bất hiếu. Trương Đình Đình cuống quýt nói: “Cô giáo Lâm, em biết sai rồi, xin cô, xin cô niệm tình cha em đã từng là giáo viên chủ nhiệm lớp này, cho em thêm một cơ hội nữa đi!”

“Cái này. . . . ., lần sau không được như vậy nữa nghe chưa!” Lâm Mạn đã nghe qua hoàn cảnh của Trương Đình Đình, không khỏi có mấy phần đồng tình, sau khi nói vài ba câu, cũng hơi hột bùng tha.

Tô Vũ lạnh lùng nhìn hai người Trương Đình Đình và Triệu Viện, nở nụ cười khẩy, hai người thật sự coi cô là quả hồng mềm, muốn bắt nạt lúc nào thì bắt sao?

Tối hôm nay, cô sẽ cho hai người có một kỉ niệm khó quên.

Trải qua chuyện lần này, Trương Đình Đình chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, đồng thời cũng chứng tỏ kế hoạch thất bại, an phận không ít. Bây giờ tối hơn, chuông tan học vang lên, cuối cùng cũng thi xong.

Trương Đình Đình và Triệu Viện cùng nhau rời khỏi trường học, Triệu Viện oán hận nói: “Trương Đình Đình, cậu hãy nghĩ biện pháp gì đi. Lần này không những không hại được đứa con hoang kia, trái lại tớ còn bị liên lụy, nghĩ cho tớ biện pháp khác đi, hay là chúng ta dùng tiền mua vài tên lưu manh, giáo huấn Tô Vũ một trận trên đường về. . . . .”

“Khánh khách. . . . .”

Lời còn chưa nói hết, bỗng, bên tai hai người truyền đến tiếng cười khanh khách của một đứa con nít.

“Viện Viện, cậu có nghe thấy cái gì không?” Trương Đình Đình sợ hãi, vội vàng hỏi, đối với những chuyện này cô vô cùng miễn cảm.

Triệu Viện bị dọa sợ tới nỗi mặt như màu đất, gật đầu, nhỏ giọng trả lời: “Tớ cũng có nghe thấy!”

Đúng lúc này, phía sau hai người vang lên một giọng nói: “Chị ơi, em thật cô đơn, hai người chơi với em có được không?”

Trương Đình Đình, Triệu Viện quay đầu nhìn lại, suýt chút nữa ngã xiu, hóa ra phía sau hai người có một bé trai, toàn thân của nó một màu xanh tím, đôi con ngươi không có đồng tử nhìn chằm chằm hai người, trong miệng phát ra tiếng cười khanh khách.

“A a. . . . ., cứu mạng!” Tiếng hét thảm xuyên thẳng bầu trời đêm, hai người Triệu Viện, Trương Đình Đình sợ đến hồn vía lên mây, liều mạng chạy về phía trước, thậm chí chạy ở hướng nào cũng mặc kệ!

Cũng không biết qua bao lâu, Triệu Viện, Trương Đình Đình đã chạy đến kiệt sức, Triệu Viện thở hồng hộc, nói: “Đình Đình, chắc là chúng ta đã thoát được cái vật kia rồi!”

“Chắc là vậy!” Trương Đình Đình cũng mệt mỏi, thuận miệng nói một câu, cô vừa ngẩng đầu, bỗng nhiên trong đầu ong một tiếng, giống như có một cây búa đánh vào đầu, tay vừa nhấc, không tự chủ run rẩy cả người.

Bởi vì, con quỷ anh* khủng bố vừa nãy, giờ phút này lại đang gắt gao nằm nhào trên lưng Triệu Viện, quanh đầu lại nhìn mình, trên miệng còn nở nụ cười sồn sồn tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Sợ mất mặt rồi!

Triệu Viện nhìn thấy Trương Đình Đình đứng ngây ngốc như thế, kỳ quái hỏi: “Đình Đình, cậu làm sao vậy?”

Trương Đình Đình chỉ tay vào Triệu viện, nói năng lộn xộn, đứt quãng nói: “Cậu. . . . ., trên lưng cậu, có cái gì kia?”

“Cái gì?” Triệu Viện không hề nghi ngờ, đột nhiên nghiêng đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt màu xanh tím của một đứa trẻ con, bàn tay nhỏ bụ bẫm của quỷ anh* còn đang đặt trên vai cô, lúc này, khóe miệng đang nhếch lên, lộ ra một nụ cười sồn cả tóc gáy.

*quỷ anh: ma con nít

“A. . . . .” Con người Triệu Viện co rút lại, phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, còn Trương Đình Đình đã sớm hoảng sợ mà chạy mất.

“Chao ôi, một cô gái xinh đẹp như vậy lại là một người điên, thật đáng tiếc!” Dáng vẻ điên cuồng của Triệu Viện hấp dẫn không ít ánh mắt của những người đi đường gần đó, mọi người cảm thán vài tiếng, sau đó không tự chủ được đi ra xa một chút.

Trương Đình Đình đã sợ muốn vỡ mặt, cố gắng hết sức chạy trốn, bỗng, cô cảm thấy dưới chân mình hình như vấp phải một vật gì. Cơ thể không kịp thu thế, cả người nghiêng sang một bên, té lộn trên đất.

Đúng lúc này, dưới chân Trương Đình Đình vang lên một cái giọng nói lạnh như băng: “Chị, đừng chạy mà, ở lại chơi với em, có được không?”

Trương Đình Đình theo bản năng quay đầu nhìn lại, suýt chút nữa ngã xui tại chỗ. Hóa ra, con quỷ anh khủng bố màu xanh tím kia chẳng biết từ lúc nào, đã bám thật chặt vào chân cô, Trương Đình Đình ngay cả dũng khí để phản kháng cũng không có.

Cả người Trương Đình Đình nằm liệt trên đất, khổ sở cầu xin: “Cầu xin ngài, đừng có đi theo tôi nữa, tôi sẽ báo đáp cho ngài, tôi nhất định sẽ đốt cho ngài thật nhiều tiền giấy, mời cao tăng siêu độ cho ngài, để ngài sớm ngày đầu thai chuyển thế, có được hay không?”

“Tôi không muốn đầu thai chuyển thế, tôi chỉ muốn đi chơi với chị thôi, hi hi. . . . .” Sau đó, con quỷ anh khủng bố kia bò từ trên đùi đến trên cổ Trương Đình Đình, hai bàn tay mập mạp bóp chặt lấy cái cổ Trương Đình Đình, nhất thời, Trương Đình Đình cảm thấy cái cổ bị một luồng sức mạnh mạnh mẽ bóp lấy, cảm giác được từng trận nghẹt thở.

Trương Đình Đình đau khổ khóc lớn, nói: “Không, tôi không muốn chết, ô ô. . . . ., Viện Viện, cậu cứu tớ với. . . . .”

Vào lúc này, Triệu Viện cũng nhìn thấy thảm trạng của Trương Đình Đình, trong lòng cô sợ muốn chết, nào dám đi lên giúp đỡ? Thậm chí, hai chân cô như nhũn ra, ngay cả khí lực để chạy trốn cũng không có.

“Cứu mạng, làm ơn cứu tôi với!” Triệu Viện nhỏ giọng khóc thút thít, cảm giác những gì đang xảy ra như một cơn ác mộng.

Bỗng, Triệu Viện nhìn thấy một nữ sinh quen thuộc chậm rãi đi tới, cô mặc một bộ đồng phục học sinh đã bạc màu, trên mặt hiện lên vẻ ung dung bình tĩnh, nữ sinh này chính là Tô Vũ.

Trong lòng Triệu Viện nhất thời nổi lên ý định gấp lửa bỏ tay người*: “Hừ, cô ta tới thật đúng lúc, để xem cô ta có bị sợ mất mặt không?”

*gấp lửa bỏ tay người: giống như vu khống để gieo vạ cho người khác một cách độc ác

“Có phải cậu cảm thấy tớ có thể giúp cậu dụ con quỷ anh sang nơi khác?” Tô Vũ cười nhạt, nói toạc ra tâm tư của Triệu Viện, cô xem thường cười gằn, nói: “Tiểu Linh Nhi, mau trở về đi! Chơi đã rồi!”

Tiếng nói vừa dứt, quỷ anh liền buông Trương Đình Đình ra, rất nghe lời bay tới trước mặt Tô Vũ.

Trương Đình Đình thật vất vả mới tỉnh bình lại, nhìn thấy cảnh tượng này, kinh sợ đến há hốc mồm.

Triệu Viện kinh ngạc há to miệng, không nhận được lớn tiếng hỏi: “Tô Vũ, rốt cuộc cậu là người hay quỷ?”

“Điều này không quan trọng, tôi chỉ muốn trừng phạt hai người một chút, thuận tiện nói cho hai người biết, sau này nên thông minh một chút, không nên trêu chọc tôi, bởi vì người muốn trêu chọc tôi còn chưa tồn tại đâu, hơn nữa, ở trong mắt tôi, hai người căn bản chẳng là cái thá gì, sau này đừng có lớn vồn ở trước mặt tôi, nếu không, tôi sẽ để quỷ anh động thủ giết hai người, tôi bảo đảm cảnh sát sẽ không tìm được một chút chứng cứ nào, hiểu chưa?”

“Còn nữa, Lục Hoàn Vũ, có thể ở trong mắt hai người, hắn là hotboy vạn người mê, nhưng đối với tôi, cũng chỉ có như thế, nên tôi không hề có hứng thú gì với hắn, sẽ không để hắn ở trong lòng, sau này, nếu hai người lại tới trêu chọc tôi, thì đừng trách tôi không khách khí!”

Nói xong, Tô Vũ chậm rãi xoay người rời đi, chỉ để lại bóng lưng và vờ không thể với tới.

Lúc này, Triệu Viện mới ý thức được rằng mình có bao nhiêu buồn cười, cô vẫn luôn gây phiền phức cho Tô Vũ, mà Tô Vũ lại không phải người bình thường, cô ấy căn bản là không thêm đề ý tới mình đi!

Nghĩ tới đây, trong lòng Triệu Viện tràn ngập sự không cam lòng, nhưng rất nhanh, điểm không cam lòng ấy liền tan thành mây khói, Tô Vũ, có thể là người mà cô vĩnh viễn không thể vượt qua!

Trương Đình Đình cũng choáng váng, suy nghĩ trong lòng cô cũng giống như Triệu Viện, loại cảm giác vô lực kia sẽ tồn tại mãi mãi trong ý thức của cô.

Ngày thứ hai, cuộc thi lại một lần nữa bắt đầu, trải qua chuyện của ngày hôm qua, Triệu Viện và Trương Đình Đình có vẻ an phận thủ thường hơn rất nhiều, cũng không làm ra hành động mờ ám gì. Năm giờ chiều, sau khi thi xong, Tô Vũ nhìn trái nhìn phải thấy sắc trời vẫn chưa tối hẳn, cô chợt muốn đến chợ đồ cổ xem một chút, không biết cửa hàng đồ cổ Trai của Lưu Chí Quân làm ăn như thế nào rồi?

Tô Vũ xuyên qua quảng trường trấn Thanh Sơn, xuyên qua phố đồ cổ, cũng không có dừng lại, đi thẳng đến cửa hàng đồ cổ trai của Lưu Chí Quân.

So với một tháng trước, đồ cổ trai có chuyển biến khá tốt, ít nhất cũng có một chút cảm giác đại khí cao cấp, mà Lưu Chí Quân thì đang cò kè mặc cả với một ông lão mặc đồ nông dân. . . . .

Lưu Chí Quân phát huy năng lực của một gian thương, hắn nhìn một chút là biết ông lão này cái gì cũng không rành rẽ, hơn nữa trên giấy thêu còn dính một ít đất có mùi tanh, đoán chừng là vội vàng đến đây, nóng lòng muốn giao dịch, nói: “Bác à, đôi giấy thêu này mặc dù là đồ của nước Tống, nhưng trên thân chỉ thêu một đường kim tuyến, căn bản bán không được bao nhiêu tiền, như vậy đi, tôi nghĩ bác kiếm được đồ vật này cũng không dễ dàng gì, nên tôi sẽ ra một giá, là một ngàn đồng, coi như là tôi chăm sóc bác, sau này nếu có chuyện làm ăn nào thì nhớ đến đồ cổ trai tôi là được!”

“Một ngàn đồng?” Ông lão nông dân khoa trương kêu to một tiếng, ngược lại làm Lưu Chí Quân sợ hết hồn.

Đâu ai biết ông lão nông dân này đang sung sướng đến phát rồ, nắm thật chặt bàn tay Lưu Chí Quân, lớn tiếng nói: “Thật sự là một ngàn đồng, tôi ở trong thôn cày cuốc cả một năm mới có thể kiếm được hai ngàn, chàng trai, cậu thật tốt bụng!”

Tô Vũ có chút không biết nói gì, những người thành thật thường hay bị người khác lừa gạt, cô quay đầu, nhìn về phía ông lão nông dân, trước mắt bỗng hiện lên một hình ảnh, năm, sáu người nông dân mở ra một quan tài hoa lệ, bên trong quan tài là một nữ thi trông rất sống động, bên cạnh nữ thi có vô số đồ vật chôn cùng, mà người nông dân trước mắt, đang lấy xuống một đôi giấy thêu trên thi thể nữ thi. . . . .

Ngay lập tức, Tô Vũ liền hiểu rõ, hóa ra, những người nông dân này trong lúc vô tình phát hiện ở sau núi một nữ thi, liền tiến hành trộm mộ, rất hiển nhiên, đôi giấy thêu không đáng giá bao nhiêu tiền, mà người nông dân này cũng không hiểu rõ giá cả của chợ đồ cổ, vì lẽ đó, nên đến đây thăm dò trước.

Tô Vũ khẽ mỉm cười, nếu cô đã gặp phải, tất nhiên sẽ không buông tha, nghĩ như vậy, Tô Vũ chậm rãi đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Dời mộ

Edit: thienbao95

Tô Vũ đi lên, khẽ mỉm cười, hỏi: “Ông ơi, ông từ đâu đến?”

Ông lão nông dân lập tức tỉnh táo, nói: “Cháu gái, ông là thôn dân của làng Thanh Thủy, cháu có biết nơi đó không, làng Thanh Thủy là một nơi địa linh nhân kiệt, xuất thân của thị trưởng trấn Thanh Sơn là từ làng ông đó.”

*địa linh nhân kiệt: là vùng đất linh thiêng, có nhiều nhân tài nổi bật

Tô Vũ khẽ mỉm cười, chuyện này tới cũng thật đúng lúc, liên quan đến quê quán của Lục Hoàn Vũ.

Tô Vũ nói tiếp: “Ông chủ Luru, con trai của thị trưởng là bạn học cùng lớp với cháu. Ông chủ thấy đấy, bác nông dân đã phải đi một chặn đường dài để tới đây, đi một chuyến cũng không hề dễ dàng gì, không bằng ông chủ trả cho bác ấy thêm một ngàn đồng nữa đi. Ông ơi, sau này ông có mỗi làm ăn gì thì hãy nhớ đến cửa hàng đồ cổ trai nha, ông chủ Luru làm ăn rất đáng hoàng, hàng thật giá thật!”

Luru Chí Quân sừng sốt một chút, không biết Tô Vũ có ý tứ gì, nhưng vẫn như trước không nói gì thêm, thanh toán cho ông lão nông dân hơn hai ngàn nguyên.

“Cảm ơn ông chủ Luru, cảm ơn cháu!” Ông lão cao hứng không ngậm mồm vào được, liên tục cảm ơn Tô Vũ.

Đúng lúc này, Tô Vũ lại thờ dài, làm bầm lâu bầu nói: “Chao ôi, ông chủ Luru, mấy hôm trước có một vị khách muốn mua một xác ướp cổ mấy trăm năm, cháu nghĩ cửa hàng của chú không thể kiếm được một bộ rồi!”

Luru Chí Quân tuy không hiểu Tô Vũ muốn làm gì, nhưng vẫn lập tức trả lời lại: “Đúng nha, vị khách này ra giá là tám ngàn đồng đấy? Chao ôi, ta nghĩ số tiền này chúng ta không kiếm được rồi!”

“Cái gì, cái gì, xác ướp cổ các người cũng mua? Vậy nữ thi có được hay không?” Ông lão nông dân vội vàng hỏi một câu, nhưng trong lúc lơ đãng đã lộ ra tin tức hữu dụng.

Luru Chí Quân là một người vô cùng thông minh, ánh mắt sáng lên, ông đối với Tô Vũ quả thật là phục sát đất, chỉ với một ít công phu như thế, Tô Vũ đã thăm dò ra gốc gác của ông lão này, hần lập tức nắm bắt trọng điểm, cảm khái một tiếng, nói: “Nếu nữ thi càng đẹp thì càng đáng giá, đáng tiếc, trong tay cháu lại không có, nếu có thể thu mua một bộ là tốt rồi!”

Hai mắt ông lão tỏa sáng, ngập ngừng một chút, cổ nén kích động nói ra, nhưng lời nói lại chứa đầy hàm ý: “Ông chủ Luru, cậu là một người đầy nghĩa khí, có thể, chúng ta sẽ lập tức hợp tác thêm lần nữa!”

Sau khi nói chuyện vài câu, ông lão cầm hai ngàn đồng vội vã rời đi.

Luru Chí Quân khẩn trương, nhanh chóng mời Tô Vũ ngồi xuống, lại rót cho Tô Vũ một ly trà, Tô Vũ vung tay, đi thẳng vào vấn đề: “Trong thời gian gần đây, nơi này làm ăn thế nào rồi?”

Sắc mặt Luru Chí Quân hiện lên vẻ vui mừng, nói: “Tất cả là nhờ vào đại sư, trong tiệm chúng ta có bát men sứ tọa trấn, tạo ra không ít tiếng tăm, khoảng thời gian này, cửa hàng đã chậm rãi đi vào quỹ đạo rồi!”

“Như vậy cũng tốt!” Tô Vũ gật đầu, lại nói: “Trong tay của ông lão nông dân hôm nay có một ít thứ tốt, có khả năng trong tối nay sẽ đến cửa hàng mua bán lần nữa, ông nhớ tới tiếp đón tốt một chút, còn có bộ nữ thi Đại Tổng gia, chắc hẳn cũng đáng giá không ít tiền đi!”

“Đâu chỉ là đáng giá, quả thật chính là bảo vật vô giá!” Luru Chí Quân vui sướng nói: “Dựa theo giá tiền quốc tế, một bộ nữ thi được bảo tồn hoàn hảo có giá trị tối thiểu là mười mấy triệu đôla Mỹ đấy.”

“Đúng rồi, đại sư, ở đây có một tấm thiệp mời!” Nói xong, Luru Chí Quân lấy thiệp mời từ trên bàn, đưa cho Tô Vũ.

Tô Vũ mở ra xem, hóa ra buổi tối ngày mai, cửa hàng đồ cổ lớn nhất nước: Cổ Ngọc lâu, mời chủ cửa hàng đồ cổ trai tham gia đại hội đồ thạch.

“Đại hội đồ thạch?” Tô Vũ suy nghĩ một chút, gật gù, có thể tham gia một chút, biết được thêm kiến thức.

Hai người nói chuyện một lát, đột nhiên, Trương đại sư đi xuống. Trương đại sư nhìn thấy Tô Vũ, cũng lập tức cung kính hỏi thăm một tiếng: “Đại sư, ngài đã tới?”

Trong khoảng thời gian này, Trương đại sư cũng đồng dạng ở trấn Thanh Sơn ăn sung mặc sướng, mỗi ngày không biết có bao nhiêu người tìm tới để cầu xin xem phong thủy, hoặc xem tướng, tính vận thế, ngược lại Trương đại sư dựa vào tiêu quỹ trong tay, cũng lừa gạt được mấy người.

Tô Vũ gật gù, “Trương đại sư, ông ngồi xuống đi, tôi không có chuyện gì, chỉ thuận tiện tới xem một chút mà thôi!”

Tô Vũ vừa nói xong, bỗng có một chiếc xe ngừng trước cửa đồ cổ Trai, chỉ trong chốc lát, từ bên trong xe đi ra ba, bốn người. Tô Vũ vừa nhìn, liền thấy bên trong đám người này có Lục Hoàn Vũ. Đi bên cạnh Lục Hoàn Vũ là một người đàn ông trung niên không gian mà uy, Tô Vũ vừa nhìn, liền biết người đàn ông này có chức vị rất cao.

“Tiểu Vũ!” Đồng thời, Lục Hoàn Vũ cũng nhìn thấy Tô Vũ, vô cùng kinh ngạc, nói: “Tại sao cậu lại ở chỗ này?”

Tô Vũ lắc đầu một cái, hờ hững nói: “Không có gì, nhàn rồi buồn chán, liền đến nơi này đi một vòng, còn cậu thì sao, cậu tới đây làm gì?”

“Chúng tôi đến tìm Trương đại sư!” Lúc này, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, bộ dáng giống như thư kí trả lời câu hỏi, trên mặt hiện lên vẻ kiêu ngạo, nói: “Không biết vị nào là Trương đại sư? Thị Trưởng có việc muốn mời Trương đại sư ra tay!”

Trương đại sư đứng lên, lập tức bày ra bộ dáng cao nhân, thân nhiên nói: “Bản đạo chính là Trương đại sư, không biết các người có chuyện gì?”

Hóa ra, Thị trưởng- Lục Văn Sinh tìm Trương đại sư có việc cần thương lượng, mười mấy năm trước, lúc cha của Lục Văn Sinh được chôn cất ở làng Thanh Thủy, thầy phong thủy có nói, mồ mả của cha hắn nhất định phải dời đi vào hôm nay, bằng không, nhà họ Lục liền có đại họa, Lục Văn Sinh cũng không coi đây là chuyện to tát, không nghĩ tới mọi việc trong năm nay đều không được thuận lợi, khiến hắn đắc tội với rất nhiều người, thậm chí, con trai và vợ của hắn cũng phát sinh một số vấn đề nhỏ, hắn rốt cục sợ rồi, cho nên muốn mời Trương đại sư chủ trì công việc dời mộ.

Trương đại sư do dự, trình độ của hắn như thế nào, trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, lừa gạt người bình thường thì được, nhưng thị trưởng lại là một nhân vật lớn, vạn nhất bị phát hiện, cuộc đời hắn sẽ kết thúc ở trong nhà giam.

“Thế nào, Trương đại sư không muốn?” Người đàn ông lại mở lời, “Trương đại sư, Thị trưởng trong lúc cấp bách nhưng vẫn đến đây viếng thăm ông, nhưng vậy cũng đủ cho ông mặt mũi rồi đi, Trương đại sư tại sao còn phải từ chối?”

Kỳ thật, lời này của hắn cũng có chút giả, tiếng tăm của Trương đại sư ở trấn Thanh Sơn Trấn vô cùng lừng lẫy, nếu như công khai xuất hiện ở văn phòng thị trưởng, sẽ có ảnh hưởng không tốt, vì thế, hắn cũng chỉ có thể điệu thấp mà làm việc.

Trương đại sư thật bất đắc dĩ, nếu như hắn không đồng ý, có nghĩa là không nể mặt mũi của thị trưởng, không biết nên làm thế nào, chỉ có thể nói: “Thị trưởng, yên tâm, bản đạo đồng ý, lúc nào thì lên đường đây?”

Khuôn mặt lạnh như băng của thị trưởng rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện, nói: “Chiều nay, tôi sẽ phái người tới đón Trương đại sư!”

Nói xong vài câu, thị trưởng để xuống một cốc tiền đây, xoay người rời đi.

Tô Vũ hơi trầm ngâm một chút, nói: “Trương đại sư, ngày mai ông cần phải cẩn thận một chút, làng Thanh Thủy là nơi sẽ xuất hiện nữ thi Đại Tổng, nơi như vậy cũng không phải chỗ tốt.”

Tô Vũ suy nghĩ, đáng tiếc ngày mai cô phải tham gia đại hội đồ thạch, nếu không, cô có thể đi với Trương đại sư đi một chuyến, đề phòng vạn nhất.

Trương đại sư gật đầu, chỉ mong đừng xảy ra chuyện gì, nếu không, chỉ dựa vào tiểu quỷ mà hắn nuôi dưỡng sẽ không đối phó nổi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Đại hội đồ thạch (1)

Edit: thienbao95

Tô Vũ ở lại đồ cổ Trai đến mười giờ hơn, trong khoảng thời gian này, Tô Tuyết Dung có gọi điện thoại đến, Tô Vũ đành phải nói dối là đang học ở trường, Tô Tuyết Dung không hề nghi ngờ cô, chỉ căn dặn Tô Vũ về nhà sớm một chút, đồ phải xảy ra bất trắc trên đường đi...

Rốt cục, một lát sau, hai người Tô Vũ, Lưu Chí Quân cũng chờ được món làm ăn lớn.

Ông lão nông dân lại tới, hơn nữa, còn mang theo ba bốn người trẻ tuổi, phía sau có một chiếc xe ba bánh, trên xe ba bánh chở đầy hàng hóa, vừa vào cửa, liền vô cùng thần bí nói: “Ông chủ Lưu, tôi lại tới nữa rồi đây, lần này, tôi muốn cùng ông chủ làm một mối làm ăn lớn!”

Nói xong, hắn vừa cười thần bí vừa chỉ huy mấy người trẻ tuổi kia thừa dịp trời tối bắt đầu dỡ hàng, lấy ra hàng hóa nguy trang bên ngoài, rốt cục cũng lộ ra hàng thật ở tầng dưới chót của chiếc xe ba bánh, trong đó có các loại châu báu và đồ trang sức, ông lão nông dân gom lại, thần bí nói: “Ông chủ Lưu, những vật này cũng không tệ lắm đúng không, đồ vật mà cậu muốn, tôi đã mang đến rồi!”

Lưu Chí Quân cố gắng giữ vững tinh thần, vội vàng nói: “Nhanh, nhanh, mang tới lâu hai!”

Chỉ chốc lát sau, hai người trẻ tuổi nâng lên một chiếc chiếu đang bọc một vật gì đó lên lâu hai, đoàn người tiến vào một căn phòng bí mật, căn phòng này dùng để tiếp đón khách quý.

Đội chiếc chiếu được mở ra, hô hấp Lưu Chí Quân có chút gấp gáp.

Bởi vì, bên trong chiếc chiếu quả thật có một nữ thi, bên ngoài nữ thi mặc một áo cưới màu hồng, khuôn mặt được trang điểm vô cùng tỉ mỉ, xem ra chỉ hơn hai mươi tuổi, không biết đã chết bao nhiêu năm, nhưng khuôn mặt vẫn trắng nõn, trông rất sống động, giống như đang ngủ vậy.

Nhất thời, Tô Vũ cảm giác được một luồng oán khí mãnh liệt phả vào mặt, cho dù đã chết nhiều năm như vậy, nhưng cỗ oán khí này tựa hồ không có dấu hiệu tiêu tán, trái lại càng thêm ngưng tụ.

Ông lão nông dân lại nói: “Ông chủ Luru, cậu cảm thấy thế nào?”

Luru Chí Quân không dám nói chuyện, trái lại cúi đầu quay qua hỏi Tô Vũ: “Đại sư, vật này có phải là cương thi hay không?”

“Không phải, mua đi!” Tô Vũ lắc đầu một cái, nói.

Cô ngồi xồm người xuống, nhẹ nhàng mở miệng nữ thi ra, đúng như dự đoán, trong miệng nữ thi có ngậm một khối hạt châu màu lục bích, nếu như cô đoán không sai, cô gái này bị hàm oan mà chết, hài cốt lại không bị phân hủy, vì để tránh cho thân thể chuyển hóa thành cương thi, cho nên mới để trong miệng một viên thi châu, nếu lấy thi châu này ra, thi thi thể cô gái này sẽ biến thành cương thi.

Nghe được Tô Vũ nói vậy, Luru Chí Quân cũng hơi yên tâm, nói: “Bác à, nữ thi này cháu mua, đi thôi, chúng ta xuống lầu, nhìn những thứ khác một chút, yên tâm, cháu nhất định sẽ đưa ra một cái giá vừa ý!”

Nói xong, Luru Chí Quân liền lôi kéo ông lão nông dân đi xuống lầu.

Lúc hai người rời đi, Tô Vũ suy nghĩ một chút, dùng sức cắn vào đầu ngón tay, vẽ ra một đạo bùa chú đỏ như máu, ánh sáng của bùa phát ra vô cùng mãnh liệt, lập tức, bay vào trong ấn đường của nữ thi, vì lý do an toàn, Tô Vũ mới phải dùng máu của mình để tạo ra một phù trần thi.

Trải qua hơn một giờ trao đổi, Luru Chí Quân mua được một bộ nữ thi, hai vòng tay, hai đôi bông tai ngọc, một mũ phượng, mười mấy cây trâm cài, còn có một ít đồ vụn vặt, tổng cộng bỏ ra hơn tám vạn.

Ông lão nông dân không ngậm mồm vào được, tám vạn, thật ra bọn họ không hề nghĩ đến sẽ bán được nhiều tiền như vậy, cho nên vô cùng vui sướng.

Luru Chí Quân vội vàng dặn dò: “Bác à, chuyện của ngày hôm nay, bác đừng nói lại với người nào khác, bằng không, khi chuyện này bị lộ ra, cháu và bác sẽ gặp xui xẻo đấy!”

Ông lão nông dân gật đầu liên tục, nói: “Tôi hiểu được mặt lợi mặt hại của chuyện này, bọn tôi bảo đảm sẽ không nói với người khác, cho dù có đánh chết tôi, tôi cũng không nói!”

Nói chuyện một lúc, Luru Chí Quân tiễn ông lão nông dân, vui mừng nói với Tô Vũ: “Đại sư, lần này chúng ta phát tài rồi, tôi sẽ lập tức liên hệ với khách hàng trước đây, đảm bảo nữ thi này một khi đã bán ra, giá trị sẽ tăng gấp mấy lần, tôi thiếu chúng ta có thể thu vào mấy chục triệu!”

Nói tới chỗ này, Luru Chí Quân có chút đắc ý, đối với Tô Vũ càng thêm kính trọng, nếu như lúc trước không gặp Tô Vũ, hẳn làm sao có thể Đông Sơn tái khởi nhanh như vậy.

“Bán? Tại sao chúng ta lại phải bán?” Tô Vũ khẽ mỉm cười, nói: “Ông chủ Luru, bộ nữ thi Đại Tổng này rất hiếm có, nếu đồ cổ Trai muốn làm ăn to, nhất định phải giữ lại một ít đồ vật tốt để tạo chấn động, nữ thi chính là một mảnh lối tốt, điều này không đúng hay sao?”

“Đúng, đúng, là tôi nhất thời hồ đồ, chỉ cần lấy ra nữ thi được bảo tồn hoàn hảo và cả bảo vật dưới đáy hòm, chắc chắn sẽ gây chấn động vang trời, cửa hàng đồ cổ Trai chúng ta không muốn phát đạt cũng khó!” Luru Chí Quân bỗng kích động lên, mấy câu nói của Tô Vũ đã hoàn toàn đánh vào tâm trí hắn, chính xác mà nói, lúc trước hắn là người có chí hướng rộng lớn, chỉ có điều bị khó khăn liên tục cản trở, làm hắn phải ẩn dấu chí hướng rộng lớn vào bên trong.

Tô Vũ gật đầu, nói: “Được, ông có thể nghĩ như thế thì rất tốt, hiện tại không còn sớm, tôi phải trở về nhà, buổi tối ngày mai, tôi sẽ đến đúng giờ để tham dự đại hội đồ thạch!”

“Đại sư, tôi có xe, tôi sẽ đưa ngài đi!” Luru Chí Quân vội vàng nói.

. . . . .

Khoảng chừng mười lăm phút sau, Tô Vũ được Luru Chí Quân chở về nhà, Tô Tuyết Dung còn chưa ngủ, đang ngồi đợi Tô Vũ, sau khi nhìn thấy Tô Vũ trở về, lập tức đứng dậy, nói: “Vũ nhi, học tập cực khổ rồi, ăn cơm chưa? Mẹ hầm lại cơm cho con ăn?”

“Dạ, cảm ơn mẹ!” Tô Vũ hí hóp mắt nở nụ cười, cô ở lại đồ cổ Trai cũng hơn nửa ngày, quả thật có chút đói bụng.

Chỉ chốc lát sau, một ly sữa bò, một chén trứng gà, mấy khối bánh gatô được bung lên bàn, Tô Vũ bắt đầu ăn như hổ như sói, nhưng lại thấy Tô Tuyết Dung có lời muốn nói lại thôi, nhẹ nhàng thờ dài.

Tô Vũ lập tức hỏi: “Mẹ, làm sao vậy? Có người bắt nạt mẹ hả?”

Tô Tuyết Dung cuống quýt vung tay, nói: “Không phải, không phải, chào ôi, Tiểu Vũ, con đừng hỏi gì hết, chờ sau khi con thi trung khảo xong, mẹ sẽ nói cho con biết, hiện tại không thể làm gián đoạn việc học của con!”

Nhìn thấy Tô Tuyết Dung không muốn nói, Tô Vũ nhìn mẹ mấy lần, phát hiện ánh mắt mẹ có chút lấp lóe, tâm tình phức tạp, vì lẽ đó, cũng không có hỏi nhiều, nhưng sớm muộn có một ngày, cô sẽ biết rõ mọi chuyện.

Sáng sớm ngày hôm sau, mẹ cô đã phải bận bịu đi tới đi lui trong tiệm bánh ngọt, Tô Vũ muốn giúp đỡ, nhưng lại bị Tô Tuyết Dung từ chối, lấy lý do là cô sắp phải thi trung khảo, nên phải ở trong phòng chuẩn bị cho cuộc thi.

Tô Vũ bắt đầu đi, mở ra sách giáo khoa, chuẩn bị học bài.

Lúc này, phần phật một tiếng, một bức họa bay lên trước mắt Tô Vũ, lập tức, một đoàn tia sáng từ bên trong Càn Khôn phong Ma đồ nhẹ nhàng đi ra, đoàn tia sáng này trong nháy mắt biến thành một bóng người hoa lệ, bóng người ấy chính là Hiên Viên Tuyết Triệt.

Dung mạo của hắn hoàn mỹ không tì vết, khí chất phong hoa tuyết đại, tìm không ra một chút khuyết điểm nào, đương nhiên đây không phải là bản thể của Hiên Viên Tuyết Triệt, là do một tia hồn phách biến ảo ra, còn bản thể của hắn vẫn như trước bị nhốt ở bên trong Càn Khôn phong Ma đồ không thoát ra được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đại hội đồ thạch (2)

Edit: thienbao95

Tô Vũ tức giận liếc một cái, nói: “Tại sao anh lại đi ra, cẩn thận làm mẹ tôi sợ!”

“Tất nhiên là do anh nhớ em, Vũ nhi!” Hiên Viên Tuyết Triệt nói những lời buồn nôn như thế, mặt không đỏ, tim không run, vẻ mặt vô cùng tự nhiên, vui vẻ nói: “Vũ nhi, em yên tâm, đừng có ghen, nếu như em không muốn, anh sẽ không để bất cứ người nào nhìn thấy khuôn mặt này.”

Tô Vũ im lặng không nói gì, đúng lúc này, cô cảm giác được có một bàn tay trắng nõn đang vòng qua bên hông cô, đối phương rõ ràng chỉ là hồn phách, nhưng Tô Vũ lại có cảm giác nói không ra lời, quay đầu lại trừng mắt nhìn Hiên Viên Tuyết Triệt.

Hiên Viên Tuyết Triệt làm bộ không thấy, mang theo khó chịu nói: “Còn cái thằng nhóc Lục Hoàn Vũ kia, rõ ràng có dụng ý không tốt với em, sau này em nên cách xa hắn một chút, nếu như hắn cứ bám theo em, anh sẽ thay em giáo huấn hắn, Vũ nhi, em thấy thế nào?”

“Người có dụng ý bất lương chính là anh thì đúng hơn.” Trong lòng Tô Vũ nhỏ một ngụm nước bọt khinh bỉ.

Lúc này, Tô Vũ bỗng nghe được tiếng cửa mở, Tô Tuyết Dung cầm điện thoại đi động vội vàng đi lên, xông vào phòng của mình, đóng chặt cửa phòng, dường như sợ có người nghe được.

Tâm Tô Vũ hơi động, cô đứng lên, rón ra rón rén đi tới cửa, khẽ sát vào cánh cửa lắng lắng nghe động tĩnh bên kia, chẳng qua, căn phòng được cách âm khá tốt, nhưng Tô Vũ là thông linh sư, tai mắt so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều, vì lẽ đó, cũng có thể nghe được một chút thanh âm.

Thế mà, Tô Vũ lại nghe thấy âm thanh nức nở của mẹ mình: “Anh Hạo, chúng ta đã xa nhau nhiều năm như vậy, em gần như đã quên anh rồi, anh không cần phải tìm em nữa, em và con gái sống rất tốt, anh hãy quên hai mẹ con em đi!”

Tô Vũ cá kinh, dường như biết được việc gì, yên lặng ngồi xuống.

Qua hồi lâu, giọng nói của Tô Tuyết Dung bắt đầu âm trầm: “Thật ra quân gia đã tới tìm em, anh nói đúng, con gái chúng ta nên sống ở thành phố lớn, nơi đó lớn hơn trấn Thanh Sơn này rất nhiều, tuy em không nỡ xa con gái, nhưng em cũng không phải là người ngoan cố không hiểu sự đời, anh đợi thêm một quãng thời gian nữa đi, đợi sau khi con gái thi trung khảo xong, em sẽ uyển chuyển nói hết mọi chuyện cho con biết, nhưng anh Hạo này, trong lúc con thi, anh đừng nói gì cả, tuyệt đối không được làm ảnh hưởng đến việc học tập của con. Có được hay không, em cầu xin anh đó!”

Hiện tại, nếu còn nghe không rõ, thì chính là một kẻ ngốc, rất rõ ràng, người cha hờ của khối thân thể này đã tìm tới cửa!

Tô Vũ cười lạnh một tiếng, không chút biến sắc trở lại phòng mình. Người cha hờ này, cô không hề thích chút nào, cô thừa nhận Tô Tuyết Dung là mẹ cô bởi vì bà ấy đối xử với cô rất tốt, coi cô như con gái ruột của bà ấy vậy, mà cái người cha hờ này, nếu muốn cô thừa nhận hắn ta, chính là chuyện không thể!

“Vũ nhi!” Tay Hiên Viên Tuyết Triệt nhẹ nhàng khoát lên trên bờ vai cô, nhẹ giọng an ủi: “Đừng đau lòng, hận một người, yêu một người thì đó cũng là một thứ tình cảm, mà người không đáng, thì không xứng để cho em có tình cảm!”

Bỗng, Tô Vũ ngẩng đầu nhìn về phía Hiên Viên Tuyết Triệt, hắn hoàn mỹ thánh thiện giống như một vị thần vậy, Tô Vũ không nhịn được nói: “Vậy còn anh, anh vì tôi mà bị nhốt ở trong Càn Khôn phong Ma đồ ngàn năm, mà tôi, lại hoàn toàn không nhớ rõ anh, điều này có đáng giá không?”

Hiên Viên Tuyết Triệt nở nụ cười, nói: “Đáng giá, Vũ nhi, vì em mà anh sẵn sàng trả giá tất cả, kể cả tính mạng của anh, thật sự!”

Nghe thấy những lời này, trong lòng Tô Vũ hơi rung động, nhất thời xuất hiện một cảm giác khác thường, bởi vì như thế, mà cô cũng không bài xích sợ hãi tình cảm giữa hai người nữa.

Dù sao Tô Vũ cũng không phải là loại người dầy dụa lòng vòng, cô nhìn vào ánh mắt của Hiên Viên Tuyết Triệt, nói: “Hiên Viên Tuyết Triệt, nếu như tôi có thể nhớ lại những kí ức của kiếp trước, tôi nhất định sẽ nối lại tình duyên với anh!”

“Vũ nhi!” Hiên Viên Tuyết Triệt vui đến không thể kiềm chế, ôm thật chặt Tô Vũ vào lòng.

.....

Tô Tuyết Dung cố ý tránh Tô Vũ, cho nên, Tô Vũ cũng làm bộ không biết người cha hờ sẽ tìm tới cửa. Buổi chiều hơn sáu giờ, Tô Vũ viện có đi sinh nhật bạn, chuẩn ra khỏi nhà, một lần nữa đi tới đồ cổ Trai ở chợ đồ cổ.

Lưu Chí Quân đã chờ rất lâu, hẩn mặc một bộ âu phục trắng tấp, toát lên vài phần đẹp trai. Ngược lại, Tô Vũ vẫn mặc đồng phục bình thường, cô mặc một bộ đồng phục học sinh đã giặt đến bạc màu, cột tóc đuôi ngựa ở phía sau, vốn dĩ, Tô Vũ cũng không quan tâm đến vấn đề trang điểm lắm, nhưng nếu có người cẩn thận chú ý tới cô, sẽ phát hiện Tô Vũ tuyệt đối không chỉ là một cô gái trung học bình thường.

“Đại sư, ngài đã tới?” Lưu Chí Quân nhanh chóng tiến lên đón. Lúc này, Trương đại sư chắc đã đến làng Thanh Thủy xem phong thủy, bởi vì thế nên không có mặt ở đồ cổ Trai.

Tô Vũ do dự một chút, nói: “Ông chủ Lưu, ông không nên gọi tôi là đại sư, hãy gọi tôi là. . . . . Diễm tiểu thư là được rồi!”

“Diễm” là danh xưng mà kiếp trước người khác gọi cô, bởi vì cô thích mặc quần áo màu đỏ, lại có thực lực cường hãn, người khác không dám gọi thẳng tên cô, lâu dần, đã hình thành nên cái danh xưng này, mà Diễm tiểu thư cũng khá phù hợp để xưng hô ở thế giới này.

Lưu Chí Quân không chút nào do dự, lập tức đổi giọng hô một tiếng: “Đã biết, Diễm tiểu thư!”

“Được rồi, chúng ta đi thôi!” Tô Vũ thoả mãn gật đầu.

Lưu Chí Quân lái xe, khoảng chừng năm sáu phút sau, đã đến Cổ Ngọc lâu, dưới lầu Cổ Ngọc lâu ngừng đầy các loại xe, hiển nhiên có không ít khách đến.

Hai người xuống xe, Lưu Chí Quân tiến lên một bước, đưa ra thiệp mời, được một người phục vụ dẫn vào, hai người đi thang máy đi tới lầu ba, vừa lên lầu ba, liền nghe thấy một trận tiếng động ầm ĩ.

Mặc dù trấn Thanh Sơn Trấn là một trấn nhỏ, nhưng bởi vì có chợ đồ cổ, nên vẫn có rất nhiều người hứng thú với đại hội đồ thạch, lần đại hội đồ thạch này cũng thu hút không ít sự chú ý.

Lầu ba nhìn sơ qua khá là rộng rãi, mười mấy tủ trưng bày được sắp xếp ở khắp mọi nơi, bên trên ngăn tủ được bày ra từng khối nguyên thạch, không ít người vây quanh vài tủ đặt nguyên thạch, bọn họ hoặc là xem xét tỉ mỉ, hoặc là giao lưu kinh nghiệm vân vân.

Đúng lúc này, một người béo đi tới, tuổi hơn bốn mươi, nhìn sơ qua có vẻ biết cách ăn nói, khi nhìn thấy hai người Tô Vũ, Lưu Chí Quân, hẩn cười tiến lên đón, nói: “Ai nha, tôi xin giới thiệu mình một chút, tôi họ Triệu, là quản lí của Cổ Ngọc lâu này, ông chủ đồ cổ Trai đại giá quang lâm, hạnh ngộ hạnh ngộ*!”

*hạnh ngộ: gặp nhau một cách may mắn

Có thể là do làm trong giới đồ cổ, nên quản lí Triệu nói chuyện có chút văn vẻ nho nhã, nhưng lại trực tiếp quên đi sự tồn tại của Tô Vũ, Tô Vũ cũng không thêm đề ý, như vậy càng tốt hơn, miễn cho cô phải xã giao với người khác.

Lưu Chí Quân đã quen thuộc với những chuyện như thế này, lập tức thân thiện hẩn lên, ân cần nói: “Hóa ra là quản lí Triệu, tôi đã nghe đại danh của ông đã lâu, hạnh ngộ hạnh ngộ!”

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, quản lí Triệu tự mình dẫn Lưu Chí Quân và Tô Vũ đi vào bên trong lầu ba, rồi mới tiếp đãi khách mời khác. Sau đó Tô Vũ và Lưu Chí Quân cũng bắt đầu xem xét các nguyên thạch trong này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Đại hội đồ thạch (3)

Edit: thienbao95

“Ông chủ Lưu, ông cũng có nghiên cứu đồ thạch sao?” Tô Vũ hỏi.

Lưu Chí Quân cười khò một tiếng, đáp: “Diễm tiểu thư, mặc kệ là đồ thạch hay đồ cổ, nhãn lực mặc dù quan trọng, nhưng quan trọng hơn là vận may.

Có người có thể giàu lên trong một đêm ở đây, cũng có người một đêm biến thành nghèo rớt mồng tơi, thua mất hết vốn liếng.”

Nói tới chỗ này, trong lòng Luru Chí Quân vẫn như trước còn sợ hãi, chính vì bị thua mất hết tất cả, hần mới phải quay trở về trấn Thanh Sơn bắt đầu lại, sau đó gặp phải Tô Vũ, cá mặn xoay người, có ngày hôm nay.

“Không sao, chúng ta đi xem thử một chút!” Tô Vũ nói, ngón tay chỉ về phía tảng đá được trưng bày ở quầy hàng, nói: “Ông chủ Luru, ông cảm thấy món hàng thô này thế nào?”

Nghe Tô Vũ hỏi, Luru Chí Quân hít sâu một hơi, nói: “Khối đá này có màu vàng như vỏ lê, bình thường mà nói, những khối đá có màu vỏ lê thường cho ra vật phẩm rất cao, hơn nữa hoa văn nhẵn nhụi, tinh tế, nhưng vẫn còn một ít màu xanh đen phân bố ở khắp nơi, khả năng bị hỏng vẫn khá cao, kết quả cuối cùng ra làm sao, tôi cũng không dám chắc chắn, đồ thạch nói trắng ra là chính là đánh bạc, sao có thể tự tin trăm phần trăm đây?”

Kỳ thật, đại hội đồ thạch cũng giống như là đánh bạc vậy, nhìn giống thật nhưng lại là giả, khiến người ta không nhìn ra được thật giả, nhưng giá lại quá cao, không cần thận mấy trăm ngàn hoặc mấy triệu như nước trời đi.

Tô Vũ khẽ mỉm cười: “Không liên quan, ngày hôm nay chính là ngày mà đồ cổ Trai chúng ta chân chính phát triển!”

Đang nói chuyện, con người bên trái của Tô Vũ đã biến thành một tia sáng, nhìn về tảng đá trước mắt, nhất thời, trong mắt Tô Vũ hiện lên một khối đá to bằng móng tay, bên ngoài có một lớp bụi màu xanh lục mỏng manh, rất rõ ràng, món hàng thô này không có hàng bên trong, ai mua sẽ phải chịu lỗ.

Lập tức, đôi mắt Tô Vũ khôi phục nguyên dạng, cô ngẩng đầu lên, phát hiện cách đó không xa có một tú trung bày đang được nhiều người vây quanh, Tô Vũ liền nói: “Ông chủ Luru, bên kia hình như rất náo nhiệt, chúng ta qua xem một chút đi!”

Sau khi nói xong, hai người đi tới, chen qua đám người, phát hiện ở phía trong tú trung bày có để một khối đá to bằng cái chậu rửa mặt, không thể không nói, ngoại hình của khối đá thô này thật sự không dễ nhìn, có màu xám đen, còn có vài chỗ loang lổ lốm đốm, màu sắc thừa thớt, vừa nhìn liền biết là phế liệu, nhưng ở giữa khối đá lại nứt ra một cái khe, bên trong khe hở lại lộ ra một ít màu xanh biếc, vừa nhìn thật giống như có hàng, vì lẽ đó, làm cho lòng người ngứa ngáy khó nhịn .

“Ông chủ Ngô, ông cảm thấy thế nào?” Luru Chí Quân mở miệng hỏi, ông chủ Ngô cũng là thương nhân buôn bán đồ cổ có tiếng, rất có nhãn lực, dựa vào đồ thạch, kiếm được không ít tiền.

Ông chủ Ngô ngẩng đầu nhìn một chút, lắc đầu nói“A, hóa ra là ông chủ Luru, lâu rồi chưa gặp ông nha!”

Đồ thạch chính là như vậy, khiến người ta cực kỳ xoắn xuýt, lại cực kỳ kích thích, vì thế, có rất nhiều người sa vào, muốn ngừng mà ngừng không được.

Tô Vũ lại một lần nữa mở ra mắt trái linh đồng, nhìn về phía khối đá khủng lồ này, kết quả lại khiến người ta dờ khóc dờ cười, bên trong vết nứt có một tầng lục chất to bằng cái móng tay, để lộ ra một màu xanh biếc, mê hoặc mọi người, nhưng lại không phải phi thủy thật, đồ vật chân chính chính là nằm ở chỗ sâu của khối đá, đó là một khối phi thủy màu xanh nhạt to bằng đầu ngón tay, mặc dù chất lượng không phải tốt nhất, không thể so sánh với đế vương lục hoặc ngọc lục bảo nhưng phẩm chất cũng không tính là quá kém.

Tô Vũ nhìn giá tiền của khối đá này, vừa đúng ba mươi vạn. Cô thở dài một tiếng, cửa hàng của Luru Chí Quân vừa mới đi vào quỹ đạo, ngày hôm qua mua nữ thi Đại Tổng đã tốn không ít tiền, nên hôm nay tham gia đại hội đồ thạch cũng chỉ mang theo mười vạn đồng, thật sự mua không nổi khối đá này.

Ngay lúc Tô Vũ muốn từ bỏ, bỗng, ông chủ Ngô cắn chặt răng, giống như là hạ quyết tâm, nói: “Mua, không phải chỉ có ba mươi vạn thôi sao, nếu hôm nay bỏ qua, thì không biết tới khi nào mới gặp được khối đá như vậy?”

Mọi người chung quanh dồn dập khen hay, bọn họ cũng muốn biết kết quả của lần đồ thạch này ra sao. Đương nhiên, hai người Tô Vũ, Luru Chí Quân cũng theo dòng người đi tới mấy cái đá bên cạnh, yên lặng theo dõi diễn biến.

Nhân viên cắt đá hỏi: “Xin hỏi, ông chủ Ngô muốn cắt khối đá này như thế nào?”

“Đương nhiên là cắt theo vết nứt này!” Ông chủ Ngô không chút nghĩ ngợi trả lời.

Rất nhanh, nhân viên liền bắt đầu công việc, tiếng máy cắt đá vang lên, cắt khối đá thành hai nửa, một tầng lục chất bên trong vết nứt hiện ra, nhưng không có gì cả, tầng lục chất đó chỉ là chất thải màu xanh mà thôi, nhất thời, khuôn mặt ông chủ xám như tro tàn, chung quanh truyền đến từng tiếng thở dài.

“Tôi đã nói rồi, tư chất của khối hàng thô này thô ráp, làm sao có khả năng ra hàng?”

“Ai, ba mươi vạn liền như nước trời sông, ông chủ Ngô làm sao chịu nổi!”

. . . . .

Bên tai nghe những lời bàn luận như vậy, ông chủ Ngô có chút buồn bực, hần tuyệt vọng với khối hàng thô này rồi, luôn ra khỏi đám người, chuẩn bị rời đi nơi này .

"Chờ chút!" Tô Vũ đột nhiên nói: “Ông chủ Ngô, tôi cảm thấy khối hàng thô này rất có thể còn có hàng, tôi trả 50 ngàn, ông bán hai khối hàng thô này cho tôi đi!”

Ông chủ Ngô ngạc nhiên, thậm chí, mọi người chung quanh cũng kinh ngạc đến ngất người, cô bé này không hề đùa giỡn, còn bỏ tiền mua hai khối phế liệu này, thật sự là tiền nhiều nên không có chỗ tiêu đi!

Mà Luru Chí Quân hơi suy nghĩ, hẳn đã chứng kiến qua những thủ đoạn phi phạm của Tô Vũ, trong lòng không nhận được phỏng đoán: “Chẳng lẽ, bên trong hai khối hàng thô này còn có thứ tốt?”

“Ông chủ Ngô, rốt cuộc ông có bán hay không?” Tô Vũ hơi thiếu kiên nhẫn hỏi lại:

“Nếu như ông không bán, hay cả 50 ngàn ông cũng không lấy lại được, ông hãy suy nghĩ kĩ đi!”

Tô Vũ cũng là đang đánh cược, đánh cược ông chủ Ngô có chịu bán lại hay không, hơn nữa ông ấy có thể lấy lại 50 ngàn đồng, cũng coi như là một chuyện tốt.

Ông chủ Ngô chần chờ nhìn Tô Vũ, lại nhìn hai khối hàng thô trong tay, hẳn không có nhìn lầm, xác thực chỉ có một tảng lục chất mỏng manh, hơn nữa còn có tro trộn lẫn trong đó. Chốc lát sau, hẳn thở dài một tiếng, nói: “Thôi, 50 ngàn đồng, tôi bán!”

Tô Vũ khẽ mỉm cười, gọi Luru Chí Quân đưa tiền, sau đó lại dặn dò nhân viên cắt đá làm việc. Lúc này, đám người hồi nãy lại một lần nữa xông tới, ngay cả ông chủ Ngô cũng có hứng thú đứng ở một bên. Nhân viên cắt đá dựa theo lời dặn dò của Tô Vũ, cắt hai khối hàng thô ra thành nhiều khối, kết quả chẳng mò ra được cái gì.

“Hóa ra, thật sự chẳng có cái gì cả!” Tô Vũ cố ý thờ dài, thật ra đồ vật thật chính là nằm ở bên trong khối hàng thô kia.

Đám người chung quanh bỗng nhiên tĩnh ngó, hóa ra, Tô Vũ chính là một đứa con nít không hiểu chuyện, ngay cả ông chủ Ngô cũng có chút cười trên sự đau khổ của người khác, nếu như Tô Vũ cắt được hàng, hẳn thật sự sẽ hối hận chết.

“Phiền anh, cắt khối đá này dùm tôi!” Tô Vũ nói, nếu cắt một đường ở trên khối đá này, sẽ không làm thương tổn đến phi thủy bên trong, đồng thời có thể làm lộ ra một ít da lông của phi thủy.

“Răng rắc!” Lại một đao đi xuống, hàng thô chia làm ra hai nửa, một tảng lục chất hiện ra.

Lập tức, tất cả mọi người trợn mắt há mồm. Đặc biệt là ông chủ Ngô, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, trông rất đẹp mắt.

*Đồ thạch: đồ là đặt cược, thạch là đá ~> đặt cược vào mấy tảng đá ==)) trong một lô một lốc đá thương nhân bán ra, sẽ có khả năng trong 1 tảng đá nào đó có ngọc bích, phi thủy ..... người ta dựa vào màu sắc, đường vân... để đánh giá xem tảng đá có khả năng chứa phi thủy ko, rồi mua, khi tách tảng đá đó ra nếu bên trong có phi thủy với chất lượng tốt -> thì đem bán phi thủy đi -> chúc mừng bạn đã có 1 khoản \$ kha khá, còn nếu tách ra mà bên trong chả có khí gì thì -> xin chia buồn hẹn gặp lại lần sau @@ (Giải thích từ nhà Nastsu)

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Thi độc

Edit: thienbao95

Tô Vũ giả bộ không rành thế sự, vuissướng nói: “Ông chủ Luru, ông xem, tôi đã nói chắc chắn sẽ “Có hàng” mà!”

Mọi người chung quanh kinh ngạc không ngớt. Không nghĩ tới cô bé này đánh bại đánh bại, mèo mù gặp cá rán mà cũng ra hàng, thậm chí, có một số người cũng bắt đầu ảo não, tại sao vừa rồi không lạnh tay lẹ mắt mua trước.

Ông chủ Ngô bất đắc dĩ thờ dài, hẳn bỏ ra mấy trăm ngàn, vậy mà để chocôbé này hưởng lợi.

Nhân viên cắt đá cũng sững sốt một chút, lập tức nói: “Chúc mừng quý khách, hiện tại đã ra hàng rồi, vì không để thương tổn đến món hàng ở bên trong tôi nghĩ hay là dùng phương thức mài đá để giải thạch đi!”

“Ừm!” Tô Vũ gật đầu.

Sau khi nhìn thấy Tô Vũ gật đầu, nhân viên bắt đầu tách khối đá ra.

Mọi người chung quanh bao gồm ông chủ Ngô đều trợn to hai mắt chờ kết quả, tuy chỉ mất nửa tiếng, nhưng cảm giác chờ đợi lại dài đằng dặc, rốt cuộc, giải thạch đã hoàn thành thuận lợi, nhân viên cầm một viên phi thủy to bằng nắm tay đặt vào trong tủ trưng bày, lập tức, vô số ánh mắt đều tập trung vào đó.

Tô Vũ khẽ mỉm cười, nói: “Ông chủ Luru, ông cảm thấy viên phi thủy này trị giá bao nhiêu tiền?”

Luru Chí Quân suy tư một thoáng, nói: “Viên phi thủy này là loại phi thủy thường gặp trên thị trường, chất lượng của nó chỉ tầm trung, nhưng kích thước lại to bằng nắm tay, vì thế giá cả bán ra có thể hơn 200 vạn!”

Mọi người chung quanh cũng gật đầu, Luru chí Quân nói ra cái giá này không quá thấp cũng không quá cao, coi như thỏa đáng, lập tức, có người ra giá.

“Ông chủ Luru, tôi mua 200 vạn!”

“Ông chủ Luru, tôi ra giá là 210 vạn, bán cho tôi đi!”

.....

Mọi người dồn dập trả giá, rốt cuộc, ra giá đến 245 vạn thì ngừng lại. Nhưng mà, ánh mắt Luru Chí Quân lại rơi vào trên người Tô Vũ, Tô Vũ không để lại dấu vết gật đầu.

Được Tô Vũ đồng ý, Luru Chí Quân đồng ý, dưới con mắt mọi người, hai trăm năm mươi vạn liền tiến vào thẻ ngân hàng của Luru Chí Quân.

“Đi thôi, ông chủ Luru, chúng ta lại đi dạo!” Tô Vũ nói một tiếng, hai người chen khỏi đoàn người, đi tới tú trưng bày bên cạnh. Lần này, Tô Vũ rốt cuộc cũng ý thức được, đối với cô, mua bán đồ thạch chính là một việc làm dễ kiếm tiền nhất.

Chớp mắt một cái, bốn năm tiếng đã trôi qua. Trong khoảng thời gian đó, Tô Vũ không qua mắt trái linh đồng đã xem gần hết các nguyên thạch, cuối cùng cô tiêu hết 200 vạn, mua lại sáu khối nguyên thạch to nhỏ, màu sắc khác nhau. Dựa vào phỏng đoán của Tô Vũ, nếu những khối đá này được giải ra, sẽ thu hoạch được tối thiểu bảy, tám trăm vạn.

Hồi nãy, Tô Vũ đã biểu hiện quá mức chói mắt, vì thế, lần này Tô Vũ tự nhiên thông minh không có giải thạch ở đây, bằng không, cô giải ra nhiều hàng như vậy, sẽ mang lại những ánh mắt đố kỵ của người khác, đương nhiên, điều này cũng làm cho những người xung quanh chờ mong biểu hiện của Tô Vũ thất vọng.

Buổi chiều năm giờ hơn, đại hội đồ thạch hạ màn, có người thất vọng có người hài lòng, nhưng người vui vẻ nhất không thể nghi ngờ chính là Tô Vũ, mặc kệ thế nào, đại hội đồ thạch lần này vẫn kết thúc tốt đẹp.

Luru Chí Quân cầm một cái túi to, trong đó có sáu khối đá, cùng Tô Vũ rời khỏi Cổ Ngọc Lâu. Sau đó, lại lái xe trở về đồ cổ Trai.

Bốn bề vắng lặng, Tô Vũ trầm trọng dặn dò: “Nhớ kỹ, sáu khối đá này giá trị liên thành, nhất định phải bảo quản thật tốt, còn có bộ nữ thi mua ngày hôm qua, có thể bán ra giá rất cao, đây sẽ là vốn để chúng ta tiến quân vào thành phố Tây Giang, hiểu chưa?”

“Diễm tiểu thư, tôi đã rồi!” Luru Chí Quân gật gù, hẩn hít sâu một hơi, nắm thật chặt nắm đấm, lúc trước, hẩn từ thành phố Tây Giang chặt vật quay về đây, chỉ trải qua mấy tháng ngắn ngủi, hẩn đã có thể xoay người trở về lần nữa!

“Vậy tôi về trước, bận bịu cả một đêm, ông cũng nên nghỉ ngơi một lúc đi!” Tô Vũ nói.

Tiếng nói vừa dứt, bộp một tiếng, cửa phòng được mở ra, một bóng người chặt vật chui vào đồ cổ Trai, Tô Vũ định thần nhìn lại, hóa ra là Trương đại sư!

Mặt mày Trương đại sư xám xịt, quần áo trên người bị lủng vô số lỗ nhỏ, điều giật mình chính là, tay trái của hẩn có năm vết cào, máu đỏ sậm chậm rãi chảy ra, thậm chí, còn mơ hồ tỏa ra một mùi hôi thối.

Tô Vũ nhú mày, nói: “Trương đại sư, ông bị cương thi cào tổn thương!”

“Cương thi, cương thi?” Luru Chí Quân sợ hết hồn, nói lắp bắp: “Nhanh, dùng gạo nếp!”

“Vô dụng rồi!” Trương đại sư cười khổ lắc đầu, nói: “Lúc cương thi cào bị thương đã trôi qua hơn một giờ, thi độc công tâm, không cứu kịp rồi, thôi, cả đời tôi làm tên lừa đảo, cũng coi như là bị báo ứng đi!”

Lời vừa nói ra, Sắc mặt Luru Chí Quân nhất thời một mảnh ảm đạm.

“Ai nói ông sẽ chết?” Tô Vũ chậm rãi đi tới, bàn tay để lên cánh tay bị thương của Trương đại sư.

Tô Vũ thân là thông linh sư, mắt phải quý đồng của cô tác dụng trấn hồn, mắt trái linh đồng lại có tác dụng trị liệu, chữa trị vô cùng thần kì, thậm chí, linh khí trong cơ thể cũng có hiệu quả không hề bình thường.

“Ông chủ Luru, phiền ông đi lấy gạo nếp!” Tô Vũ đưa từng sợi linh khí vào trong cơ thể Trương đại sư, trong chốc lát, nửa bên cánh tay trái thái ra một ít thi độc, Tô Vũ không chểnh mảng xua tan thi độc, tập trung những thi độc còn lại lên trên cánh tay trái.

“Tư tư. . . .” Trương đại sư đau đến sắc mặt đều đặn, miệng vết thương bên cánh tay trái của hẩn không ngừng chảy xuống máu độc màu đen, những máu độc nhỏ ở trên sàn nhà, phát ra âm thanh bị ăn mòn.

Sau khoảng nửa tiếng, máu độc trên cánh tay Trương đại sư rút cuộc trôi hết, sau đó, Tô Vũ đắp gạo nếp lên cánh tay Trương đại sư.

“A a !” Trương đại sư hét một tiếng thảm thiết như tan nát cõi lòng, vị trí vết thương bốc lên từng trận khói trắng, giống như bị lửa thiêu đốt.

Sắc mặt Tô Vũ hờ hững, tiếp tục hỏi: “Hiện tại đã không sao rồi, Trương đại sư, ông ở làng Thanh Thủy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ài!” Trương đại sư thở dài, kể lại rõ ràng chuyện xảy ra ở làng Thanh Thủy.

Hóa ra, chiều hôm qua, Trương đại sư theo thị trưởng và một nhóm người bỏ ra hơn một giờ để đi tới làng Thanh Thủy, công việc của thị trưởng bận rộn, nên Trương đại sư cũng muốn làm cho xong công việc.

Mặc dù Trương đại sư là một người ngốc, hẳn xem không hiểu phong thủy, nhưng dù sao cũng nuôi một tiểu quý, nên sẽ để tiểu quý hỗ trợ, nếu như chọn nơi nào đó, tiểu quý cảm thấy không thoải mái, chứng tỏ chỗ đó bài xích với những thứ không sạch sẽ, dựa vào chiều thức ấy, Trương đại sư mới lần lộn được nhiều năm như vậy.

Thế nhưng tối hôm qua, Trương đại sư hầu như đã tìm khắp nơi ở làng Thanh Thủy, tiểu quý kia không những không thoải mái, trái lại càng thêm vui vẻ, đối mặt với những ánh mắt khinh thường của thị trưởng và những người khác, trong lòng Trương đại sư cực kỳ hoảng loạn, rốt cuộc, trước khi trời tối, qua loa tìm được một nơi.

Bởi vì mở quan tài nên không thể thấy mặt trời, vì thế, hơn bốn giờ sáng hôm nay, Trương đại sư liền mang theo thị trưởng và nhóm người đi dò mộ, nhiều người cùng làm, nên không lâu lắm, đã đào ra quan tài.

Trương đại sư gọi người mở quan tài ra, đi lên kiểm tra một chút, nhưng ngạc nhiên phát hiện, cha của thị trưởng mặc một bộ áo liệm, sắc mặt trông rất sống động, giống như đang ngủ say vậy.

Cái này cũng chưa tính, chuyện dọa người hơn nữa là, thi thể kia bỗng dưng đưa tay ra, vồ một cái ở trên tay Trương đại sư, Trương đại sư liều mạng tránh thoát, không ngờ, thi thể đột nhiên nhảy ra, trực tiếp tóm lấy thị trưởng!

Lúc đó, Trương đại sư bị dọa sợ, may là hắn đã sớm chuẩn bị một túi gạo nếp, nhanh tay ném gạo nếp vào trên người cương thi, cương thi kêu thảm vài tiếng, chạy trốn về hướng làng Thanh Thủy.

Lúc đó, tất cả mọi người đều kinh ngạc sửng sờ, trong lòng vô cùng lo lắng, cùng ngồi xe chật vật chạy về trấn Thanh Sơn.

Nói xong, về mặt Trương đại sư vô cùng áy náy, khẩn cầu Tô Vũ: “Đại sư, xin ngài xuất thủ cứu những người của làng Thanh Thủy, nguyên nhân của chuyện này tất cả đều bắt nguồn từ tôi, một khi cương thi chưa bị diệt trừ, trong đêm nay làng Thanh Thủy chắc chắn sẽ gặp xui xẻo!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cương thi đột kích (1)

Edit: thienbao95

Trương đại sư nói xong, Tô Vũ cảm thấy bình thường, nhưng Lưu Chí Quân đã sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Thế nhưng, Tô Vũ lắc đầu, nói: “Một khi cương thi thành hình, việc đầu tiên muốn làm chính là tìm kiếm người thân, cho dù cách xa nhau ngàn dặm cũng trốn không được, vì thế, so với người của làng Thanh Thủy, người gặp nguy hiểm nhanh hơn chính là cha con thị trưởng!”

Trương đại sư cũng có chút cuống lên, nói: “Vậy thì nên nhanh chóng gọi điện thoại cho thị trưởng, thông báo bọn họ biết, không đúng, tôi không có số điện thoại của thị trưởng!”

“Yên tâm, chuyện này giao cho tôi đi, Trương đại sư, ông chủ Lưu, hai người quản lý tốt đồ cô Trai là được rồi!” Tô Vũ nói xong, nhanh chân rời khỏi đồ cô Trai, trở về nhà.

Đêm qua Tô Vũ không về, Tô Tuyết Dung nhớ con cả một đêm, nhìn thấy Tô Vũ bình an trở về, trong lòng mới yên tâm.

Tô Vũ một đêm không ngủ, cảm thấy vừa đói vừa mệt, ăn qua loa bữa sáng một chút, liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Chớp mắt đã đến giữa trưa, Tô Vũ phục hồi lại thể lực, từ trên giường ngồi dậy, nói: “Mẹ, con đến nhà cô giáo làm bài tập, đến tối con mới trở về nhà!”

Tô Tuyết Dung mỉm cười, nói: “Tiểu Vũ, vậy con đến nhà cô giáo phải học tập thật tốt đó!”

“Con biết rồi!” Nói xong, Tô Vũ liền ra khỏi nhà. Đi được một lúc, đã đến nhà của thị trưởng. Nhà của thị trưởng nằm ở trong khu biệt thự lớn, Tô Vũ

tùy tiện hỏi mấy người gác cổng, mới hỏi thăm được địa chỉ nhà của thị trưởng là số 302.

Tô Vũ không có chú ý tới, bên ngoài khu biệt thự có hai nữ sinh đang ngồi trên xe, hai nữ sinh đó chính là Trương Đình Đình và Triệu Viện. Sau khi Triệu Viện và Lục Hoàn Vũ chia tay, cô ta vẫn không cam tâm, cho nên vẫn tìm mọi cách để Lục Hoàn Vũ quay trở lại.

Sau khi nhìn thấy Tô Vũ đi vào, Triệu Viện tức giận đến tái mặt, lớn tiếng nói:

“Đình Đình, cậu xem, Tô Vũ rõ ràng đã nói không thích Lục Hoàn Vũ, vậy mà hôm nay lại đến đây tìm Lục Hoàn Vũ, thật đáng ghét!”

“Thôi, Viện Viện, cậu đã quên . . . . . sự việc kia rồi sao?” Nói đến đây, trong lòng Trương Đình Đình vẫn như trước còn sợ hãi, thật sự quá đáng sợ, vật xấu xí khủng bố như thế, vậy mà Tô Vũ lại nuôi dưỡng nó.

Nghe được Trương Đình Đình nói như thế, Triệu Viện cũng cắn môi, không nói lời nào, nhưng trong mắt lại có sự không cam lòng dày đặc. Một lúc sau, mắt Triệu Viện bỗng sáng hẳn lên, nói: “Đình Đình, cậu có còn nhớ Trương đại sư không, Trương đại sư là cao nhân chân chính, lần trước cậu bị quý nhập vào người. . . . . Haha, không bằng, chúng ta tiêu ít tiền mời ngài ấy tới đối phó con yêu nữ này?”

Trương Đình Đình có chút khiếp sợ hỏi: “Trương đại sư thật sự có thể đối phó được sao?”

Triệu Viện khẳng định gật đầu: “Đương nhiên, con yêu nữ này thì sao chứ? Làm sao có thể so được với Trương đại sư tiên phong đạo cốt, chỉ cần Trương đại sư ra tay, nhất định có thể bắt được con yêu nữ này!”

Cứ như vậy, hai người này lại đàn độn đi tìm Trương đại sư đối phó Tô Vũ.

Tô Vũ đi tới trước cửa, ấn chuông một cái, lập tức có giọng nói của một người phụ nữ truyền tới: “Xin hỏi, cháu tìm ai?”

Tô Vũ không chút nghĩ ngợi trả lời: “Cháu tên Tô Vũ, cháu tìm bạn Lục Hoàn Vũ, cháu là bạn học của cậu ấy!”

Người phụ nữ khinh thường nói: “Bạn học? Mỗi ngày không biết có bao nhiêu bạn học nữ tới tìm Hoàn Vũ nhà chúng tôi, chao ôi, Hoàn Vũ nhà chúng tôi lớn lên chỉ đẹp trai một chút, điều kiện gia đình tốt một chút, vậy mà cứ dây dưa không tha, tiểu quý như mấy cô, thì nên tập trung học hành đi, đừng nên yêu sớm làm gì, hiện tại không phải là thời điểm thích hợp đâu. . . . .”

Tô Vũ cảm thấy bất đắc dĩ, lớn tiếng nói: “Cháu tới là để cứu mạng mọi người, làng Thanh Thủy, mộ tổ tiên, cương thi, nói vậy mọi người hiểu chưa?”

“Tô Vũ, là cậu sao, đúng là cậu?” Đúng lúc này, giọng nói kích động của Lục Hoàn Vũ vang lên, nói: “Cậu chờ một chút, tớ lập tức đi xuống!”

Đợi một lúc, Tô Vũ đang chuẩn bị rời khỏi nơi này, đột nhiên, cửa hàng lang mở ra, ba người: thị trưởng và một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, Lục Hoàn Vũ tất cả đều xuất hiện ở trước mặt Tô Vũ.

Về mặt thị trưởng Lục Văn Hoa nghiêm túc, nói: “Cháu gái, xin mời, chúng ta vào trong nói chuyện!”

Tô Vũ không từ chối, theo một nhà ba người lên lầu. Sau khi đóng chặt cửa, Tô Vũ ngồi ở trên ghế salông, đi thẳng vào vấn đề: “Chuyện xảy ra ở làng Thanh Thủy cháu đã biết hết rồi, thị trưởng, người có biện pháp đối phó nào không?”

“Tôi không biết, thành thật mà nói, giữa trưa vừa nãy tôi cũng không biết nên làm gì?” Thị trưởng lắc đầu nói, sau đó lại hỏi ngược lại: “Cháu gái, cháu có quan hệ gì với Trương đại sư, cháu có cách nào không, vì sao cháu nói là tới cứu mạng chúng ta?”

Về mặt Tô Vũ hồ hững, nói: “Cháu với Trương đại sư có quan hệ gì mọi người không cần để ý tới, hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là con cương thi kia, cương thi kia là trưởng bối của mọi người, một khi đã thoát ra, mục tiêu đầu tiên muốn ra tay chính là văn bối của mình, vì thế, mọi người phải hết sức cẩn thận!”

Trong lòng thị trưởng hơi động, cách nói chuyện của Tô Vũ giống y như thần côn, đặc biệt là Lục Hoàn Vũ, đã kinh ngạc đến ngây người, hẳn không nghĩ tới, Tô Vũ thế nhưng lại là nhân vật giống như Trương đại sư, thành thật mà nói, so với Trương đại sư Tô Vũ mang đến cảm giác uyên thâm hơn rất nhiều.

Dựa vào kinh nghiệm sống, thị trưởng cảm thấy Tô Vũ không có nói dối. Trong lòng hẳn đang vô cùng hoang mang, ngay cả một biện pháp hẳn cũng chưa nghĩ ra, chỉ có sợ hãi bủa vây.

“Tô Vũ, ông nội sẽ thật sự hại chúng ta sao?” Lục Hoàn Vũ bỗng mở miệng hỏi. Hẳn vẫn chưa chấp nhận nỗi sợ thật rằng ông nội đã biến thành cương thi.

Tô Vũ cười nhạo một tiếng, nói: “Cương thi vốn là vật không có ý thức, nó chỉ dựa vào bản năng mà hành động, thậm chí, có thể cảm ứng được người thân cùng huyết thống để hạ độc thủ, mọi người nên chuẩn bị tâm lý đi.”

Tiếp theo, Tô Vũ lại nói: “Thị trưởng, phu nhân thị trưởng, thành thật mà nói, phòng chừng tối hôm nay cương thi sẽ tìm tới cửa, thừa dịp hiện tại vẫn còn thời gian, nên nhanh chóng báo cảnh sát đi, lúc báo cảnh sát không nên nhắc đến cương thi, cảnh sát có thể sẽ không tin, chỉ cần nói trong làng có tên điên, đáng sợ như dã thú, gặp người liền cắn. Làm như thế, một mặt cảnh sát có thể phái người đến bảo vệ người dân của làng Thanh Thủy, mặt khác tối hôm nay, mọi người hãy trốn ở trong cục cảnh sát để cảnh sát có thể bảo vệ mọi người dễ dàng hơn!”

Nghe Tô Vũ nói như vậy, người phụ nữ đối diện đã sợ đến mặt như màu đất, không còn cao cao tại thượng như trước, run rẩy nói: “Cháu gái, không, không, Tiểu Thiên Sư, ngài nói thật hay nói giả vậy, đêm nay cương thi sẽ đến sao? Tiểu Thiên Sư, xin ngài cứu chúng tôi, tốn bao nhiêu tiền cũng được!”

“Sợ, phu nhân sợ thật sao?” Tô Vũ cười lạnh một tiếng, nói: “Yên tâm, coi như cương thi có đến, thì cũng sẽ đi tìm ông xã và con trai bà trước tiên, bà sợ cái gì? Nếu như bà sợ, cứ ở nhà là được rồi!”

“Không, không, tôi không muốn ở nhà!” Người phụ nữ điên cuồng lắc đầu. Người phụ nữ lúc này đã là chim sợ cành cong, nghe Tô Vũ nói vậy, nào còn có lá gan dám ở trong nhà?

Ngược lại, thị trưởng có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, hần suy nghĩ một lúc, nói: “Tiểu Thiên Sư, tôi sẽ làm theo lời của ngài, tôi sẽ gọi điện thoại ngay cho cục cảnh sát!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cương thi đột kích (2)

Edít: thienbao95

Nói xong, thị trưởng cầm điện thoại lên, gọi cho cục cảnh sát, kể lại toàn bộ sự việc, chỉ có điều nói thành thủ dũ xổng chuồng thay cho cương thi mà thôi.

Mặc dù toàn bộ sự việc có nhiều chỗ sơ hở, nhưng thị trưởng hạ lệnh, cảnh sát trưởng đương nhiên không dám thất lễ, rất nhanh, cục cảnh sát đã có hành động.

Một nhóm cảnh sát đi đến làng Thanh Thủy, bọn họ còn mang theo mười mấy tấm võng lớn để bắt dã thú, mặc kệ như thế nào, chỉ cần làm vậy trong một giờ, cho dù cương thi thật sự gây hại cho người dân của làng Thanh Thủy, thì Tô Vũ và những người khác vẫn có đủ thời gian để chạy xe đến.

Mặt khác, lúc sắc trời vừa tối đi, một nhà ba người thị trưởng đi tới cục cảnh sát, trở thành đối tượng được chăm sóc đặc biệt, đội trưởng Chu và những cảnh sát khác đích thân bảo vệ cả nhà thị trưởng.

Tuy nhiên, phu nhân thị trưởng vẫn còn sợ hãi vô cùng, bà run lập cập hết nhìn về phía cửa cục cảnh sát rồi lại nhìn Tô Vũ và đội trưởng Chu, run cầm cập nói: “Con cương thi, không, không phải, lúc thú dữ đến, mấy người nhất định phải bảo vệ chúng tôi!”

“Phu nhân, xin yên tâm, đây là trách nhiệm của cảnh sát chúng tôi!” Đội trưởng Chu nói, nhưng trong lòng lại không cho là đúng, cho dù có thú dữ trong trấn Thanh Sơn đi chăng nữa, nhưng thị trưởng là một nhân vật lớn, hành động như vậy thật sự có chút khoa trương, hơn nữa phu nhân thị trưởng luôn luôn mất cao hơn đầu, hiện tại lại bị dọa thành bộ dáng như vậy, thật sự có chút mỉa mai.

Nghe được đội trưởng Chu bảo đảm, phu nhân thị trưởng an tâm không ít, nói: “Vây là tốt, vây là tốt, cảm ơn. . . . . Đội trưởng Chu!”

Tô Vũ không nói gì, mắt không chớp nhìn sắc trời, lẳng lặng chờ đợi.

Lúc này, Triệu Viện và Trương Đình Đình đang ngồi ở trên xe, mắt vẫn nhìn chăm chăm trước cửa cục cảnh sát, trong lòng bức mình không thôi.

Lúc xế chiều, bọn họ đi đến đồ cổ Trai mời Trương đại sư tay đối phó Tô Vũ, không nghĩ tới, lại bị Trương đại sư quát lớn một trận, đuổi ra ngoài, trong lòng hai người tức giận không thôi, liền chuẩn bị đến cục cảnh sát tố giác Trương đại sư tội lừa gạt.

Lại không ngờ, nhìn thấy Tô Vũ và một nhà Lục Hoàn Vũ tiến vào cục cảnh sát, những người đó đã ở trong đấy vài giờ, cũng không thấy đi ra, bọn họ muốn đi vào tìm hiểu một chút, lại bị bảo vệ ngăn cản, đồng thời dùng lời lẽ đanh thép cảnh cáo bọn họ nên nhanh chóng về nhà, tuyệt đối không nên ở lại cục cảnh sát.

Triệu Viện là tiểu thư nhà có tiền, làm sao có thể chịu được đối xử như vậy? Cộng thêm những việc hôm nay không được suôn sẻ, đã sớm tức giận muốn bốc khói.

“Thôi, Viện Viện, chúng ta trở về thôi!” Trương Đình Đình từ khi trải qua sự việc bút tiên, đã không còn vênh váo hung hăng như trước kia nữa, nói: “Chao ôi, Viện Viện, tớ nghĩ đêm nay cục cảnh sát có khả năng phát sinh chuyện lớn, chúng ta vẫn nên về sớm một chút đi!”

Triệu Viện cười nhạo một tiếng, nói: “Về cái gì? Chúng ta cứ chờ ở đây, bọn tiểu thư ngược lại muốn xem, sẽ phát sinh chuyện gì?”

Trương Đình Đình biết thuyết phục Triệu Viện không được, chỉ có thể thở dài.

“Tùng tùng tùng. . . . .” Đúng lúc này, cô bỗng nghe được có tiếng bước chân của ai đó ở phía xa, hơn nữa còn có âm thanh gầm gừ của dã thú.

“Viện Viện, cậu nghe thấy gì không, giống như âm thanh của dã thú!” Nói xong, Trương Đình Đình kéo kính chắn gió xuống, nhìn thấy một màn khó quên trong đời.

Xa xa, dưới ánh trăng, trên con đường cái rộng lớn có một bóng người mặc áo liêm màu xanh đậm, bóng người thẳng tắp hai tay duỗi ra, hai chân nhảy từng bước một. Tuy Trương Đình Đình không thấy rõ diện mạo của bóng người này, nhưng cũng tinh tường nhìn thấy móng tay dài ngoằn, cùng với răng nanh sắc nhọn!

“A a! ! Cương thi! !” Trương Đình Đình theo bản năng kêu thảm một tiếng, cương thi Hồng Kong ở thập niên 90 phổ biến một thời, cùng với cương thi này không khác gì nhau!

“Cương thi, cậu đùa à!” Triệu Viện tự nhiên cũng nhìn thấy cương thi cách đó không xa, không chút nào không để ý, nói: “Giả thần giả quỷ thôi, nếu như trên đời có quỷ, tớ còn có thể tin mấy phần, nếu như nói có cương thi, bốn tiểu thư một chữ cũng không tin, người chết như đèn tắt, ở đâu ra cương thi? Có đoàn kịch đóng kịch ở trấn Thanh Sơn sao, cương thi này hóa trang thật giống nha, ha ha, tớ rất thích!”

Trương Đình Đình khóc không ra nước mắt, lớn tiếng nói: “Bác tài xế, mau mau lái xe, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi nơi này!”

Tài xế cũng là người, đã sợ đến mất hồn, chỉ đợi câu nói này .

Ngay lúc tài xế chuẩn bị lái xe, Triệu Viện lại ngăn cản, nói: “Tài xế, không được lái xe, bằng không, tôi sẽ kêu ba tôi đuổi việc ông, hừ, một nhà ba người của ông cứ việc chờ chết đi!”

Đúng lúc này, cương thi tựa hồ nghe thấy cái gì, từng từng từng . . . . . , nhanh chân nhảy về phía mấy người Trương Đình Đình, chỉ chớp lát, gần như xuất hiện ở trước mặt mấy người Triệu Viện, nhất thời, mùi bùn đất hỗn tạp cùng mùi xác thối mãnh liệt phả vào mặt.

Trương Đình Đình sợ đến nỗi tim muốn ngừng đập, vội vàng kéo kính chắn gió lên, ngồi trên xe không thể nghi ngờ là chờ chết, nhưng xuống xe thì sẽ chết nhanh hơn, cô hay xem phim có cương thi, biết cương thi có thính giác và khứu giác vô cùng phát triển, cô chắc chắn sẽ chạy không thoát!

Tài xế gần như sắp khóc, khò sở cầu xin: “Đại tiểu thư, cầu xin cô, chúng ta lái xe đi thôi, đây nhất định không phải là người giả cương thi, người bình thường nào có thể lực tốt và mùi thối như vậy?”

Lúc này, cương thi đã đi tới trước mặt, một khuôn mặt nhợt nhạt dán chặt vào cửa xe, răng nanh sắc nhọn toả ra ánh sáng chói lóa, hai móng vuốt dài ngoằn không ngừng cọ vào kính chắn gió, trong miệng không ngừng mà phát ra tiếng gầm gừ khủng bố của dã thú.

Trương Đình Đình sợ đến nỗi không thể động đậy, giờ phút này, cô chỉ cách cương thi qua cái kính chắn gió, chỉ cần ngẩng đầu, là có thể nhìn thấy gương mặt kinh khủng của cương thi, loại tự vị khủng bố đến cực hạn này, quả thật giống như sống không bằng chết, ngược lại Triệu Viện ngồi ở bên kia, có mấy phần an toàn hơn, một tay Trương Đình Đình bịt chặt miệng mình, chỉ lo không cẩn thận thét ra tiếng chói tai.

Lúc này, Triệu Viện có ngốc cũng đã biết vật trước mặt đúng là cương thi hàng thật giá thật, không phải là người giả dạng, nếu là người giả dạng, diễn viên này chắc chắn có thể thắng giải Oscars .

Cương thi không tìm thấy gì, không cam lòng nhảy xung quanh ô tô, Triệu Viện bị dọa đến điên rồi, nhỏ giọng nói: “Tài xế, nhanh lái xe, nhanh lái xe.

Tài xế cũng sợ đến nỗi tay chân lạnh lẽo, nào dám lộn xộn, nếu bây giờ lái xe, tiếng vang sẽ kinh động đến cương thi, hậu quả như thế nào không cần đoán cũng biết.

Không hề nghĩ tới, vừa vặn lúc đó, điện thoại của Triệu Viện không đúng lúc vang lên, Triệu Viện ngay cả thời gian khóc cũng không có, vội vàng tắt điện thoại, thế nhưng, đã quá muộn.

“Răng rắc!” Cương thi nghe được tiếng vang, gầm gừ một tiếng, hai móng vuốt cào vào kính chắn gió, răng rắc một tiếng, kính chắn gió bị bể thành nhiều mảnh!

Vô số mảnh kiếng bể rơi xuống, thân thể Triệu Viện bị nhiều mảnh kiếng vỡ văng trúng, cô nhin không được kêu thảm một tiếng!

Đúng lúc này, hai móng vuốt của cương thi tàn nhẫn nắm lấy cánh tay Triệu Viện, nó đưa đầu vào, mở ra cái miệng rộng, hướng về cái cổ trắng nõn của Triệu Viện cắn tới!

Trương Đình Đình sợ đến nỗi khóc không thành tiếng, cô xin thề, nếu hôm nay có thể tránh được một kiếp, cô sẽ không bao giờ tìm cách đối phó với Tô Vũ nữa, cô sợ rồi, triệt để sợ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cương thi đột kích (3)

Cương thi mở ra cái miệng rộng, hai chiếc răng nanh trắng toát sắc nhọn, một mùi hôi thối phả vào mặt, hai tay cương thi cứng như cọng kiềm, gắt gao nắm lấy cánh tay của Triệu Viện, cánh tay bị nắm chặt đến mất cảm giác.

“A. . . . .” Triệu Viện vô cùng hoảng sợ, đầu óc trống rỗng, trong miệng không tự chủ phát ra tiếng kêu, trong lúc hốt hoảng, cô lập tức giơ lên một cánh tay khác, dựa vào bản năng đánh vào đầu của cương thi, ra sức chống cự.

“Xi. . . . .” Đúng lúc này, trên xe lóe lên một tia sáng màu vàng, cương thi kêu thảm một tiếng, thả Triệu Viện ra, kinh hoàng lui về phía sau vài bước. Hóa ra, từ sau sự việc bắt tiên kia, trên tay Triệu Viện liền có thêm một phật châu Khai Quang, vào lúc mấu chốt, phật châu đã cứu Triệu Viện một mạng.

“Nhanh, nhanh lái xe!” Trương Đình Đình gấp gấp hô to một tiếng.

Tài xế như ở trong mộng mới tỉnh, lập tức khởi động xe, phàn phật một tiếng, xe đã khởi động xong, nhanh chóng lao đi.

“Thùng thùng. . . . .” Cương thi ở phía sau đuổi theo một hồi, rốt cục từ bỏ mấy người Triệu Viện, dựa vào cảm ứng huyết thống mà nhảy về phía cục cảnh sát.

Ba người Triệu Viện rốt cục tránh được một kiếp, liều mạng chạy xe về, mãi đến khi chạy đến dưới nhà Triệu Viện, mới chịu ngừng lại.

Triệu Viện rốt cục có cũng có cảm giác sợ hãi, mang theo tiếng khóc nức nở vỗ vỗ lồng ngực, nói: “Quá đáng sợ, hù chết tở, tở suýt chút nữa bị cương thi cắn, trấn Thanh Sơn Trấn từ lúc nào lại có cương thi, sau này làm sao mà sống đây? Ô ô. . . . ., đều là do đứa con hoang đó hại, ô ô. . . . .”

Trương Đình Đình tỉ mỉ quan sát Triệu Viện, bỗng nhìn thấy trên cánh Triệu Viện có một lỗ máu mà giật mình, sắc mặt cô càng thêm trắng xám mảy phần, run giọng hỏi: “Viện Viện, cánh tay của cậu bị thương, có đau hay không?”

Triệu Viện cũng chú ý tới vết thương của mình, nhưng lắc đầu, nói: “Vẫn còn tốt, vừa nãy đau chết, hiện tại không có cảm giác gì, ngày mai đi bệnh viện bôi ít thuốc cao là hết!”

Lập tức, mặt Trương Đình Đình tái mét, cô mím môi mấy lần, cuối cùng không nói câu nào, quay qua tạm biệt Triệu Viện: “Viện Viện, cậu về nhà đi, để tài xế chở tớ về nhà là được rồi!”

“Được, tạm biệt!” Triệu Viện nhanh chân xuống xe, nhưng không có nhìn thấy thân thể Trương Đình Đình lúc này đang kịch liệt run rẩy.

“Làm sao bây giờ, Viện Viện bị cương thi cào tổn thương, cậu ấy cũng sẽ biến thành cương thi!” Trương Đình Đình ngồi ở trên xe, vô cùng bối rối, cảm thấy sợ hãi không ngớt, tự nhủ: “Mình có nên nói cho cậu ấy biết dùng gạo nếp trừ độc không nhỉ? không, không, đã quá muộn, vết thương Viện Viện đã xơ cứng, ngay cả gạo nếp cũng cứu không được, Viện Viện, xin lỗi. . . . .”

May cho Trương Đình Đình không bị làm sao. Mặc khác, Tô Vũ và những người khác đang canh giữ ở trước cửa cục cảnh sát, cô có thể đoán được, cương thi một đường đến đây, có khả năng một số người dân của trấn Thanh Sơn sẽ là con ma đen đuôi trong miệng cương thi, Tô Vũ cũng không có biện pháp, cô không thể cứu hết mọi người trong trấn Thanh Sơn.

“Thùng thùng. . . . .” Lúc này, trước cửa cục cảnh sát bỗng dừng truyền đến từng trận âm thanh va chạm mặt đất, nghe được thanh âm này, phu nhân thị trưởng đã sợ thành một đoàn, cả người sợ đến nổi run lấy bầy.

Tô Vũ âm thầm suy nghĩ, nói với đội trưởng Chu bên cạnh: “Cương thi đến rồi, đội trưởng Chu, nhớ kỹ, không nên để cương thi cào trúng người của ông, nếu không, sẽ có nguy cơ biến thành cương thi!”

Đội trưởng Chu kinh ngạc, nói: “Cương thi? Cái gì cương thi? Không phải thú dữ sao?”

“Chờ một lúc, chính ông nhìn là sẽ biết” Tô Vũ nhàn nhạt nói, bên tai nghe âm thanh va chạm mặt đất càng ngày càng rõ ràng, rầm một tiếng, mọi người rõ ràng nhìn thấy một cái bóng đen phá tan hai cửa sắt của cục cảnh sát dễ như ăn cháo, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ, từ bên ngoài vọt vào.

“Chuyện này. . . . .” Đội trưởng Chu một mảnh yên lặng, hẳn rốt cục nhìn rõ được bộ mặt thật của bóng đen, hẳn không thừa nhận cũng không được, con bà nó con cương thi này giống y như đực nấy con cương thi trong phim ảnh đây mà! Không nhịn được hỏi: “Con này ở đâu ra vậy?”

Tô Vũ không nói gì thêm, chỉ nói: “Giăng lưới đi!”

Đội trưởng Chu gạt đầu, làm một cái thủ thế, nhất thời, một cái lưới lớn từ trên không rơi xuống, vừa vãn bọc lại cương thi, bốn cảnh sát từ bên trong đi ra, trong tay mỗi người cầm một bên, liều mạng dùng lưới quấn chặt ở trên người cương thi, tám vòng lớn này vốn là để bắt dã thú, hiện tại lại có thêm công dụng là bắt cương thi.

Rất nhanh, cương thi bị cái võng lớn quấn lấy chặt chẽ, không thể động đậy, nhưng nó chẳng hề hết hy vọng, kịch liệt giẫy giụa, trong miệng phát ra tiếng kêu gầm gừ, cũng không biết tám võng lớn này có thể kiên trì được bao lâu.

Tô Vũ lập tức nói: “Đội trưởng chủ, mau dùng hỏa thiêu, chỉ có như vậy, mới có thể triệt để giết chết con cương thi này!”

“Các người không thể làm như vậy!” Ý kiến của Tô Vũ lập tức bị thị trưởng phản đối, thị trưởng đau xót nói: “Cha của tôi tuy biến thành cương thi, nhưng dù sao cũng là thân nhân của tôi, không thể đốt, tôi phải tìm cho hắn một chỗ có phong thủy tốt để chôn cất!”

Tô Vũ không nói gì, cô đang chuẩn bị nói cái gì, đúng lúc này, cương thi kêu gào một tiếng, hung mãnh tránh thoát vòng lớn, bốn cảnh sát bị chấn động đến mức bay ngược ra ngoài, còn cương thi thì thả người nhảy lên một cái, ngẫu nhiên đi về hướng một trong bốn vị cảnh sát.

“A! !” Cảnh sát kia sợ đến nỗi tè ra quần, chân cẳng như nhũn ra, việc duy nhất có thể làm chính là nhắm mắt lại đón nhận cái chết, lúc này, chỉ cần người có đầu óc đều biết vật trước mắt là cái gì.

Ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tô Vũ chạy vội qua, cô đột nhiên mở mắt phải, lần thứ hai mở ra quỹ đồng, một đạo hào quang đỏ ngòm bắn vào trên người cương thi, tuy cô chỉ mới đột phá tầng thứ hai, nhưng sức mạnh của quỹ đồng lại tăng lên không ít, tuy nhiên vẫn không thể đối phó với con cương thi này, nhiều lắm là kiềm chế nó được một lúc mà thôi.

Hơn nữa, Tô Vũ không thể ở trước mặt mọi người sử dụng câu hồn liên và tháp Trấn Hồn, bởi vì quá kinh thể hãi tục, nên chỉ có thể sử dụng quỹ đồng, quá lắm là nói con mắt phát sinh biến dị, nhưng dưới con mắt mọi người, trong tay có thêm một sợi dây xích, tuyệt đối vượt qua phạm vi tiếp thu của người bình thường.

Quả nhiên, lúc ánh sáng quỹ đồng của Tô Vũ bắn tới, cương thi giống như bị kích thích, oa oa kêu loạn, lui lại mười mấy bước, tránh xa phạm vi công kích của quỹ đồng, ánh mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm Tô Vũ, khá kiên cường, nhưng không có ý tứ muốn rút lui.

“Các người đi mau!” Tô Vũ khoát tay một cái, nói.

“Tiểu Thiên Sư, cảm ơn ngài đã cứu tôi, ngài nhất định phải cẩn thận!” Cảnh sát kia nhanh chóng bò dậy, chạy về phía đồng nghiệp đồng thời cùng ba người khác lui về bên trong cục cảnh sát.

“Tô Vũ, nhanh, cậu mau quay về!” Đúng lúc này, Lục Hoàn Vũ không biết từ chỗ nào chạy ra, kéo lấy cánh tay của Tô Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tháp trấn hồn bắt cương thi

Edit: thienbao95

“Cậu mau trở về, nơi này nguy hiểm lắm!” Tô Vũ đẩy Lục Hoàn Vũ ra, lớn tiếng nói.

Thế nhưng, Lục Hoàn Vũ xuất hiện đã kích thích cương thi phát điên, dựa vào cảm ứng huyết thống mãnh liệt, cương thi nổi giận gầm lên một tiếng, liều mạng tấn công về phía Lục Hoàn Vũ.

“Quỹ đồng, trấn hồn!” Tô Vũ lại lần nữa mở ra quỹ đồng, ánh sáng đỏ như máu rơi vào trên người cương thi, lập tức trên người cương thi bốc lên từng trận khói trắng, thế nhưng cương thi vẫn không ngừng điên cuồng, không hề có một chút đáng sợ muốn tránh xa, hai ba lần nhảy đến trước mặt Lục Hoàn Vũ, hai móng vuốt đen thui điên cuồng chụp vào người Lục Hoàn Vũ!

Lục Hoàn Vũ dường như bị dọa sợ, con mắt tròn trĩnh lên, đứng ngốc tại chỗ không nhúc nhích.

“Cẩn thận!” Tô Vũ hét lớn một tiếng, che ở trước người Lục Hoàn Vũ, nhanh chóng cắn vào ngón tay, vẽ một phù trấn thi, ngón tay búng một cái, phù trấn thi bỗng dưng bay về phía trấn cương thi.

“Àm!” Cương thi vốn đang nhe nanh múa vuốt, lập tức không còn nhúc nhích.

“Đi mau!” Tô Vũ biết phù trấn thi không thể khống chế cương thi trong thời gian quá lâu, cô lôi kéo Lục Hoàn Vũ nhanh chân trở lại cục cảnh sát.

Thị trưởng và những người khác vô cùng kinh hoàng khi thấy một màn này, nhìn từ trên xuống dưới thân thể Lục Hoàn Vũ, sốt ruột hỏi: “Hoàn Vũ, con trở về rồi, không bị thương ở đâu chứ!”

“Mẹ, con không có chuyện gì!” Lục Hoàn Vũ nói xong, hắn không tự chủ nhìn về phía Tô Vũ, vừa nãy, động tác của Tô Vũ hắn đã nhìn thấy rõ ràng, trong lòng hắn chấn động vô cùng, không nghĩ tới, Tô Vũ lại biết pháp thuật, không phải là người bình thường.

Tô Vũ không có thời gian để tâm đến tâm tình của hắn, lập tức nói: “Thị trưởng, phu nhân thị trưởng, đội trưởng Chu, ông mau dẫn ba người trốn vào trong đi, đừng lộ mặt ra ngoài, con cương thi này cứ giao cho tôi đối phó!”

Chỉ cần những người này không ở đây, Tô Vũ mới có thể xuất ra thủ đoạn chân chính, triệt để hàng phục cương thi.

Tô Vũ vừa nói dứt câu, bên ngoài lại truyền đến tiếng gầm gừ của cương thi, hiển nhiên phủ trấn thi đã hết hiệu nghiệm, bộp một tiếng, cương thi mở ra cửa cục cảnh sát, vọt vào.

Mọi người bị dọa phát sợ, hét chói tai vài tiếng, dồn dập đi vào bên trong cục cảnh sát, trong chớp mắt đã giải tán xong.

Tô Vũ đi chuyển, “Rầm” một tiếng, trong tay cô bỗng dựng hiện ra một tòa hồn liên, vung tay lên, quát về phía cương thi!

Nhất thời, tòa hồn liên chặt chẽ cuốn lấy cương thi, từng vòng ánh sáng đỏ như máu nổi lên từ tòa hồn liên, bắt đầu chậm rãi nhấp nháy, vầng vàng trời chặt cương thi.

“Tháp trấn hồn, thu!” Tô Vũ khẽ quát một tiếng, bên tay trái có thêm một tháp trấn hồn màu đỏ, tháp trấn hồn chậm rãi bay lên, trôi nổi trên đỉnh đầu cương thi, lồi vào cửa tháp trấn hồn chiếu xuống một luồng ánh sáng mãnh liệt đỏ như máu, bao phủ cả người cương thi.

Cương thi kịch liệt giãy giụa, không cam lòng phản kháng, nhưng vẫn như trước không làm được gì, chỉ thấy tháp trấn hồn tỏa ra ánh sáng mãnh liệt, gió cuốn lên, thậm chí, tháp trấn hồn còn bốc lên một vòng xoáy đỏ như máu, hút chặt cương thi vào trong đó.

Cuối cùng, cương thi không thể kiên trì được nữa, kêu thảm một tiếng, bị khổng chế hút vào bên trong tháp trấn hồn.

Tất cả dị tượng biến mất trong nháy mắt, tâm Tô Vũ hơi động, tháp trấn hồn ngay lập tức bay trở về trong tay cô, con cương thi đã bị bắt vào bên trong tháp, chỉ cần Tô Vũ dành chút thời gian luyện hóa cương thi, năng lượng trong cơ thể cương thi có thể chuyển hóa thành linh khí, sau đó Tô Vũ có thể hấp thu để nâng cao tu vi của mình.

Tô Vũ hơi suy nghĩ, tháp trấn hồn liền biến mất, cô đi vào chỗ sâu của cục cảnh sát, rốt cuộc, ở một gian phòng thăm vấn tìm thấy mọi người đang run lấy bầy, Tô Vũ nói: “Được rồi, hiện tại đã không sao, mọi người có thể đi ra!”

“Cảm ơn ngài, thật cảm ơn ngài!” Phu nhân thị trưởng thở phào một hơi, những người khác cũng nhẹ nhõm không ít.

Thăng thần mà nói, Tô Vũ vốn không thích quản việc không đâu, nhưng cương thi này có liên quan đến công việc của Trương đại sư, Trương đại sư là người của cô, vì thế, cô mới không thể không quản, thuận tay giải quyết việc này.

Thị trưởng đi lên, chần chờ một chút hỏi: “Cương thi kia, cha của tôi đâu rồi?”

“Cương thi? Bị tôi dùng lửa thiêu rồi!” Tô Vũ nhàn nhạt nói xong, liền nhìn thấy sắc mặt thị trưởng vô cùng khó coi, Tô Vũ cười nhạt một tiếng, nói: “Thị trưởng, có phải ông vẫn muốn đem nó đi an táng? Nói thật cho ông biết, con cương thi này bắt từ, nếu hiện tại không triệt để tiêu diệt, nói không chừng sẽ gieo vạ cho con cháu đời sau của ông, đến lúc đó ông có hối hận cũng đã muộn!”

Lục Hoàn Vũ cũng đứng dậy, nói: “Thôi ba, Tô Vũ nói đúng, ông nội đã hóa thành cương thi, không thể ở lại trên đời, nếu Tô Vũ không giúp chúng ta lần này, nói không chừng chúng ta đã chết rồi”

Thị trưởng thở dài, gật đầu: “Hoàn Vũ, Tô thiên sư, dù sao tôi cũng là người hiểu đạo nghĩa, tôi không phải trách ngài, bởi vì tôi có chút không cam lòng mà thôi!”

Nói chuyện được một lúc, Tô Vũ nhìn thời gian, gần như đã hơn mười giờ tối, cô nói: “Thị trưởng, Lục Hoàn Vũ, đội trưởng Chu, bây giờ đã không còn sớm, tôi phải đi về, các người cũng nên trở về nhà đi!”

“Tô Vũ, nhà tớ có xe, tớ đưa cậu về!” Lục Hoàn Vũ đứng dậy, nói.

Tô Vũ cũng không từ chối, dù sao, khoảng cách từ cục cảnh sát đến nhà có chút xa, nếu như có người đưa cô về, vậy thì không thể tốt hơn.

Không lâu lắm, hai người đã ngồi trên xe thị trưởng, được tài xế của thị trưởng lái xe, xe đi được một lúc, Lục Hoàn Vũ bỗng nói: “Tô Vũ, từ nhỏ cậu đã có pháp thuật sao, tại sao trước đây tớ không có phát hiện?”

Tô Vũ suy nghĩ một chút, tá thi hoàn hồn là chuyện không thể nói bừa, chỉ có thể nói: “Tớ cũng không biết chuyện gì xảy ra, từ mấy tháng trước, tớ bỗng nhiên thông suốt, nhưng vẫn không hiểu tại sao lại có phép thuật, tớ cũng không thể giải thích rõ ràng đến tận cùng là có chuyện gì.”

“Thảo nào, thảo nào cậu giống như biến thành người khác!” Lục Hoàn Vũ cảm khái một tiếng. Cũng không có hoài nghi lời nói của Tô Vũ.

Tô Vũ lại nói: “Lục Hoàn Vũ, cậu cũng đã rõ ràng, giữa chúng ta không thể có tình cảm, chỉ có thể làm bạn học hoặc bạn bè, cậu hiểu chứ?”

“Ừ, Tô Vũ, tớ đã rõ ràng!” Khuôn mặt Lục Hoàn Vũ âm trầm, gật đầu, hần tự biết lượng sức mình, Tô Vũ đối với hắn mà nói, quả thật là một việc quá xa vời.

Một lát sau, Tô Vũ trở lại tiệm bánh mì, đi lên lầu, liền nhìn thấy Tô Tuyết Dung đang ngồi ở trên bàn cơm chờ cô về ăn cùng.

Tô Vũ đi tới, ngồi xuống, nói: “Mẹ, con đã về!”

“Ừ, Tiểu Vũ, mau mau ăn cơm!” Tô Tuyết Dung mỉm cười rồi bắt đầu ăn cơm, rồi lại làm bộ lơ đãng hỏi: “Tiểu Vũ, mẹ nghĩ hay là như vậy, thành phố Tây Giang là thành phố lớn thứ hai cả nước, nếu như con có thể học trung học ở thành phố Tây Giang, tương lai sẽ có cơ hội phát triển tốt hơn, có đúng

hay không?”

Tô Vũ chấn động một chút, nếu như cô đoán không sai, người cha hờ của khối thân thể sống ở thành phố Tây Giang.

Tô Vũ giả vờ không biết, hỏi: “Ở thành phố Tây Giang, ngay cả một người thân chúng ta cũng không có, con có thể học tập ở đâu ? Với lại, nhất định sẽ tốn một số tiền lớn, hay là thôi đi!”

Tô Tuyết Dung lại nói: “Tiểu Vũ, những điều này con không cần lo lắng, trước đây mẹ ở thành phố Tây Giang có quen một người bạn, tên là Diệp Thiên Hạo, sau khi đến đây, anh Hạo, hẳn sẽ chăm sóc con thật tốt !”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đứng đầu cả lớp, huyết án

Edit: thienbao95

“Diệp Thiên Hạo sao?” Tô Vũ không chút biến sắc, vừa không có đồng ý vừa không có phản đối.

Tô Tuyết Dung vẫn cẩn thận từng li từng tí quan sát Tô Vũ, nhìn thấy Tô Vũ không truy hỏi nguyên do, mới thở phào nhẹ nhõm. Bà muốn để Tô Vũ tiếp nhận sự tồn tại của Diệp Thiên Hạo trước đã, sau kì thi trung khảo, bà sẽ tự mình nói ra thân phận thật của Diệp Thiên Hạo, thế nhưng Tô Tuyết Dung không hề biết, Tô Vũ đã sớm biết chuyện này.

Ăn xong cơm tối, Tô Vũ đi về phòng, học bài một lúc, mới lên giường nghỉ ngơi .

Ngày hôm sau, Tô Vũ đứng giờ đi tới trường học, không nghĩ tới, hiệu suất làm việc của thầy cô thật quá tốt, thứ sáu mới tiến hành làm bài thi, vậy mà hôm nay đã có kết quả.

Rất nhanh, tiếng chuông đầu tiên vào lớp đã reng, chủ nhiệm lớp Lâm Mạn đi vào, trong tay cô cầm một bài thi ngữ văn, nói: “Các em học sinh, kết quả của cuộc thi lần này, đã vượt qua ngoài dự đoán của mọi người, có một số em học sinh giỏi không biết tại sao lại không phát huy hết khả năng của mình, vậy mà có một em học tập kém nhưng kết quả thi lại khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa!”

Nói xong, ánh mắt của Lâm Mạn nhìn về phía Tô Vũ, nói: “Ngày hôm nay, cô đặc biệt muốn tuyên dương em Tô Vũ, trước đây Tô Vũ học tập cũng không được tốt lắm, nhưng thành tích của cuộc thi ngữ văn lần này lại được 92 điểm, là người có số điểm cao nhất lớp, hơn nữa theo lời các thầy cô khác, thành tích của em ấy ở các môn khác cũng rất tốt, tổng điểm bình quân đứng nhất lớp ta!”

Rầm . . . . ., lúc này, tất cả các học sinh đều quay đầu nhìn về phía Tô Vũ đang ngồi trong góc, thực tế, ở khối năm ba này, Tô Vũ chính là một người vô hình không đáng chú ý tới, chỉ mang lại cho người khác một ít cảm giác tồn tại, không nghĩ tới trải qua cuộc thi lần này, lại trở thành một con hắc mã to lớn.

Đối mặt với sự thảo luận sôi nổi của mọi người trong lớp học, Tô Vũ dường như không nghe thấy, lẳng lặng xem sách, đầu cũng không nâng lên một chút nào.

“Đương nhiên, cũng có một số học sinh khiến cô rất thất vọng!” Nói xong, ánh mắt Lâm Mạn rơi vào trên người Trương Đình Đình, nói: “Trương Đình Đình, em và Triệu Viện cũng là học sinh tốt có thành tích cao, thành tích lần này sao lại chênh lệch nhiều như vậy?”

“Xin lỗi cô, em làm cô thất vọng rồi!” Trương Đình Đình cắn môi, lại nhìn về phía chỗ ngồi của Triệu Viện, trái tim bỗng đập mạnh lên, bởi chỗ ngồi kia trống không, ngày hôm nay Triệu Viện không có đi học.

Sau đó, Lâm Mạn cũng chú ý tới chuyện này, không khỏi có chút tức giận, nói: “Triệu Viện xảy ra chuyện gì? Điện thoại thì gọi không được, đã vậy còn trốn tiết, em ấy có còn coi cô là chủ nhiệm lớp hay không?”

“Hừ, cô ngược lại muốn hỏi phụ huynh của Triệu Viện xem rốt cuộc là bọn họ đang nghĩ cái gì?” Nói xong, Lâm Mạn thờ phỉ phò trực tiếp gọi điện thoại cho mẹ của Triệu Viện, điện thoại vẫn reng chuông, nhưng không có ai trả lời.

“Thôi, mặc kệ em ấy, chúng ta tiếp tục học!” Lâm Mạn không gọi điện thoại được, cũng không để ý tới nữa, để lớp trưởng phát bài thi, rồi nói về nội dung của cuộc thi lần này.

Chớp mắt, đã đến giữa trưa, bài thi cũng đã phát xuống hết rồi, thành tích của Tô Vũ quả nhiên rất tốt, khiến các bạn trong lớp nhìn cô với cặp mắt khác xưa .

Tô Vũ đi tới căng tin, bỗng nhìn thấy một đám người đang vây quanh TV trong căn tin, trong đó đại bộ phận là học sinh năm ba, bao gồm cả Trương Đình Đình và Lục Hoàn Vũ.

Tô Vũ đi tới, nhìn thấy một màn khiến người ta kinh ngạc, nghe từ đài tin tức của trấn Thanh Sơn. Hóa ra tối hôm qua, chỉ trong một đêm, một gia đình giàu có ở trấn Thanh Sơn đã bị sát hại, cả tài xế và người giúp việc không có một người nào may mắn thoát khỏi, chết một cách vô cùng thê thảm, toàn thân giống như bị một con thú dữ cắn qua, chỉ có cô con gái duy nhất tránh được một kiếp, nhưng tinh thần lại không được bình thường, run lẩy bẩy, cảnh sát dò hỏi một vài vấn đề, kết quả cũng không tra ra được cái gì, mà tài sản của gia đình đó cũng không bị mất, nên đã loại bỏ nghi ngờ là cướp của giết người.

Mà con gái của gia đình đó, không thể ngờ chính là Triệu Viện.

Bạn học quen biết Trương Đình Đình bắt đầu dồn dập nghị luận, có người nói là vì tình yêu nên giết người, có người nói là báo thù, cũng có người không đồng ý với hai giả thuyết trên, còn có người phát huy trí tưởng tượng, cho là bị thú dữ ăn thịt.

Trương Đình Đình đứng ở trong đám người, mặt như màu đất, nếu như cẩn thận nhìn kỹ, có thể phát hiện cả người cô đang run lẩy bẩy.

Tô Vũ cũng liếc nhìn, nhưng không có hứng thú, Triệu Viện đối với cô cũng chỉ là người đi đường, cô không muốn để tâm quá nhiều.

Tô Vũ lấy một phần canh trứng, bánh bao và một vài món ăn, tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống. Một lát sau, Tô Vũ cảm giác được có người ngồi kế bên, cô quay đầu nhìn lại, hóa ra là Trương Đình Đình.

Tô Vũ chỉ liếc mắt rồi quay đầu về, còn Trương Đình Đình thì ngượng ngùng mở miệng, nói: “Cái kia, Tô Vũ, trước đây tớ đối xử với cậu không được tốt, tất cả đều là sai lầm của tớ, hôm nay tớ mời cậu ăn cơm, ăn một bữa thật lớn, coi như tớ chuộc tội với cậu, có được không?”

“Không cần, chỉ cần cậu không chủ động trêu chọc tớ, tớ sẽ không tính toán với cậu!” Tô Vũ thản nhiên nói.

Trương Đình Đình đối mặt với thái độ lạnh lùng của Tô Vũ, cô vô cùng lúng túng, qua một hồi lâu, mới lấy dũng khí, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Tô Vũ, thật ra tớ có việc cần cậu giúp, cậu làm ơn cứu tớ với, tớ không dám trêu chọc cậu nữa, cầu xin cậu, tớ biết cậu không phải người bình thường, cậu biết không, tớ hoài nghi Viện Viện, tối hôm qua cậu ấy bị cưỡng thi cào bị thương, cậu ấy đã biến thành cương thi, sát hại cha mẹ chính mình, ô ô . . . , tớ rất sợ, tớ sợ Viện Viện sẽ tìm đến tớ, ô ô . . . . .”

Tô Vũ chấn động một chút, không nghĩ tới, Triệu Viện lại bị cưỡng thi độc thủ, đáng tiếc đã trôi qua hơn buổi tối, đoán chừng thi độc đã đi vào tim, không cứu kịp rồi, duy nhất có một điểm không hiểu, chính là tại sao Triệu Viện đã biến thành cương thi, mà vẫn có thể giữ lại suy nghĩ của con người? Chẳng qua, chỉ cần Triệu Viện không đến trêu chọc cô, cô sẽ không quan tâm. Sau đó, Tô Vũ khẽ lắc đầu, nói: “Tớ với cậu không có quen thân, tại sao tớ phải giúp cậu, cương thi sợ nhất là gạo nếp và máu chó, nếu như cậu vẫn còn sợ hãi, hãy mang theo hai vật này bên người, chú ý nhiều một chút là được.”

Bị Tô Vũ lạnh lùng từ chối, nước mắt Trương Đình Đình rơi như mưa, chỉ cảm thấy bầu trời như muốn sụp xuống, cả người sợ phát run, cắn môi, một lát sau, mới âm u rời đi.

Tô Vũ không muốn giúp cô, cũng là chuyện thường tình, dù sao, cô đã từng làm nhiều chuyện để hại Tô Vũ, Trương Đình Đình thờ dài, Tô Vũ sẽ không lừa cô, bên cạnh trường học có một tiệm bánh ngọt, mua trước một ít gạo nếp phòng thân vậy.

Sau một thời gian, chuông vào học lần thứ hai reng lên, các lớp năm ba lại tiến vào những giờ học tập căng thẳng.

Chớp mắt một cái, một buổi chiều lại trôi qua, Trương Đình không giống như những bạn học khác, cô vừa sợ lại vừa lo, sống một ngày bằng một năm, làm thế nào để thoát khỏi vụ này đây?

Rốt cuộc, chuông tan học vang lên, tìm Trương Đình Đình đập nhanh hơn, đeo cặp sách trên lưng theo dòng người rời khỏi trường học, thế nhưng, khi cô sắp về đến nhà, người chung quanh càng ngày càng ít, trong lòng Trương Đình Đình cầu khẩn vô số lần, chỉ mong, chỉ mong đừng gặp lại Triệu Viện.

Thế nhưng, thường thường cái gì mà mình không mong muốn, càng không hy vọng xảy ra, thì chuyện đó lại càng xảy ra.

“Đình Đình!” Đúng lúc này, một tiếng kêu quen thuộc, ở phía sau lưng Trương Đình Đình vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Kinh hoàng

Edit: thienbao95

Trương Đình Đình vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy phía trước có một cô gái mặc quần áo màu trắng đang đứng, cô gái mỉm cười giơ tay, vẫy tay về phía

cô, không phải Triệu Viện thì là ai?

Lúc này, Trương Đình Đình sợ đến tê cả da đầu, hoảng sợ lui về phía sau vài bước, nói: “Viện Viện, cậu không nên đến đây, không nên đến đây!”

Thế nhưng, Triệu Viện lại bước từng bước đến gần, đồng thời lộ ra một nụ cười tựa như không cười, lạnh lùng nói: “Ha ha, Đình Đình, tớ là bạn thân tốt nhất của cậu, sao cậu lại làm bộ như không quen biết tớ!”

“Cầu xin cậu, cậu đừng có tới đây, đừng có hại tớ!” Trương Đình Đình muốn khóc, Triệu Viện đang chặn đường về nhà của cô, cô nên làm gì bây giờ?

“Đình Đình, tại sao cậu lại sợ tớ, tại sao tớ phải hại cậu?” Triệu Viện từng bước một đến gần. Lúc này, Trương Đình Đình mới nhìn thấy rõ, sắc mặt Triệu Viện trắng bệch không hề có một chút máu, thật đáng sợ, trên mặt cậu ta nở nụ cười, nhưng nụ cười này thấy thế nào cũng có vẻ âm u quỷ dị.

Cô thật sự nghĩ không ra, Triệu Viện bị cương thi trúng, hẳn phải biến thành cương thi mới đúng, tại sao lại biến thành nửa người nửa quỷ như thế này?

Triệu Viện bước tới gần, tốc độ của cô chẳng hề nhanh, nhưng mỗi một bước đều đánh vào trong linh hồn của Trương Đình Đình, giống như đang chơi trò mèo vờn chuột vậy.

“A. . . . .”

Trương Đình Đình rốt cục không chịu nổi nữa, cô kêu thảm một tiếng, chạy về phía ngược lại, đánh phải mặt dây tím Tô Vũ, Tô Vũ nhất định có biện pháp đối phó với tà vật này.

Thế nhưng, đúng lúc này, một cái bóng trắng đã nhanh chóng xuất hiện, rất nhanh đã đứng ở phía trước mặt Trương Đình Đình, ngăn cản đường lui của cô.

Trong tình thế cấp bách, Triệu Viện lấy ra một bịch gạo nếp rồi đổ lên người Triệu Viện, đồng thời cũng run cầm cập, lớn tiếng nói: “Viện Viện, cậu đã không phải là người, cầu xin cậu, buông tha cho tớ đi!”

Lúc này, dị biến nảy sinh, chỉ thấy Triệu Viện bị gạo nếp công kích, kêu thảm một tiếng, lùi lại vài bước, cả người bốc lên một đám khói trắng, đặc biệt gương mặt của cô vốn rất bình thường, bây giờ lại bị bóng thành nhiều lỗ máu to nhỏ, nhìn qua vô cùng đáng sợ.

“Trương Đình Đình, ngày đó mày trơ mắt nhìn tao bị cương thi cào bị thương, hại tao biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, làm hại tao phải giết chết cha mẹ mình, tao sẽ không tha mày, tuyệt đối sẽ không!”

Nói xong, trong mắt Triệu Viện hiện lên vô số oán độc, quát chói tai một tiếng, nhào tới Triệu Viện.

“Cứu mạng!”

Trương Đình Đình kêu thảm một tiếng, liều mạng chạy về phía nhà mình, chạy được một khoảng thời gian, quay đầu nhìn lại một chút, bỗng nhìn thấy bóng dáng phía sau chợt xa chợt gần, giống nhưng là cố ý. Trương Đình Đình thật vất vả mới chạy về đến nhà, đầu tiên là bấm chuông cửa, sau đó run cầm cập móc ra chìa khoá chuẩn bị mở cửa.

“Khánh khách. . . . .” Trương Đình Đình nghe được một tiếng cười trừ tức, tiếp theo, tay phải của cô bị một bàn tay lạnh như băng tóm lấy.

Trương Đình Đình hoảng hốt, tay trái vội vàng lấy ra một túi gạo nếp rồi dựa vào cảm giác mà ném ra ngoài, sau đó liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, bàn tay lạnh lẽo đang nắm lấy tay cô đã biến mất không còn tăm hơi. Vào lúc này, cánh cửa rốt cuộc mở ra.

Trương Đình Đình nhanh chóng mở cửa, lách người chui vào. Thế nhưng, lúc cô chuẩn bị đóng cửa, một bàn tay trắng bệch thò vào, chấn ở khe cửa, lực của cô ta lớn vô cùng, vô tình tạo ra một vết thương nhỏ trên tay Trương Đình Đình. Triệu Viện máu me đầy mặt, trắng bệch như tờ giấy chen ở chỗ khe cửa, đôi mắt nhìn chăm chú Trương Đình Đình, khuôn mặt hai người chỉ cách nhau không tới một thước.

Triệu Viện bỗng nở nụ cười thê lương, có thêm vài phần điên dại đáng yêu, nói: “Đình Đình, chúng ta là bạn tốt, cậu cho tớ vào có được không?”

Trong lòng Triệu Viện mềm nhũn, nhưng đã kịp thời tỉnh táo lại, lấy tay móc ra một ít gạo nếp, lần thứ hai ném về phía Triệu Viện. Trên người Triệu Viện bốc lên khói trắng, lại lần nữa hét thảm, cuối cùng rút bàn tay ra ngoài.

“Đừng” một tiếng, Trương Đình Đình rút cuộc đóng cửa lại, thở phào nhẹ nhõm, nhanh chân chạy vào nhà, về đến phòng, đóng chặt cửa lại, không dám tùy tiện mở cửa nữa.

Cô ở trong phòng, cắn chặt răng, ở chỗ vết thương đắp một ít gạo nếp, tư tư. . . . ., cảm giác nơi cánh tay giống như bị lửa thiêu đốt, Trương Đình Đình đau khổ mím môi, thi độc gần như đã được loại bỏ.

Hôm sau, Tô Vũ đi tới trường học, thỉnh linh phát hiện trong lớp có năm, sáu học sinh không đi học, trong đó bao gồm Trương Đình Đình.

Chủ nhiệm lớp Lâm Mạn vô cùng tức giận, lớn tiếng nói: “Hừ, các em này thật không có tiền đồ, đã sắp thi trung khảo, vậy mà còn cả lờ phất phơ, hừ, các em ấy không muốn thi đại học rồi phải không!”

Đúng lúc này, Lục Hoàn Vũ đứng lên, buồn rầu nói: “Cô giáo Lâm, Trần Đông, Lâm Miêu Miêu, và các học khác không đến trường học được, bởi vì tới

hôm qua, trấn Thanh Sơn lại phát sinh án mạng, em nhận được tin từ sáng sớm. Hôm qua, ba bạn học sinh này đã bị sát hại trên đường về.”

“Cái gì?” Lời vừa nói ra, mọi người trong lớp đều xôn xao, đầu tiên là giết cả nhà, tiếp theo lại tới học sinh, tên này cũng quá cuồng vọng rồi, nhưng không thể không nói, trấn Thanh Sơn xuất hiện một kẻ độc ác như thế, mọi người chắc chắn sẽ không được bình an!

Lâm Mạn nhất thời có chút nhút nhát, ở thời điểm sắp thi trung khảo, xảy ra chuyện như vậy, không phải là chuyện tốt, cô lập tức hỏi: “Đã báo cảnh sát hay chưa?”

Lục Hoàn Vũ gật đầu, nói: “Em nghe ba nói, cảnh sát đang ra sức điều tra, tuy nhiên hiện tại chưa có tiến triển gì!”

Lâm Mạn thở dài, tuy ba em học sinh kia không phải học sinh tốt, nhưng cô vẫn có chút thương tâm.

Thật vất vả mới đến giờ tan học, Tô Vũ đi tới chỗ ngồi bên cạnh Lục Hoàn Vũ, nói: “Tớ biết hung thủ là ai, chính là Triệu Viện, cậu ấy đã không phải là người, tớ cũng không biết tại sao cậu ấy lại giết các bạn trong lớp, thế nhưng, vì lý do an toàn, cậu vẫn nên mang theo một ít gạo nếp phòng thân đi!”

Lục Hoàn Vũ vô cùng bất ngờ, nói: “Tô Vũ, cậu nói rõ ràng xem, tại sao Triệu Viện không phải là người, tại sao cậu ấy muốn giết người?”

Tô Vũ không giải thích thêm, từ tốn nói: “Không muốn bị giết thì nghe lời tớ, không thì, cậu có thể không tin lời tớ!”

Lục Hoàn Vũ suy tư, hẳn biết Tô Vũ không phải người bình thường, cô có lòng tốt nhắc nhở hẳn là tốt lắm rồi, suy nghĩ một chút, rút cuộc hán gọi điện cho đội trưởng Chu ở cục cảnh sát, nói một chút về tình huống của Triệu Viện, đồng thời cũng nói rõ ra ý kiến của mình, vì sự an toàn của trấn Thanh Sơn, trước tiên nên không chế Triệu Viện trước rồi hãy làm việc khác.

Đội trưởng Chu tương đối tin tưởng Tô Vũ, rất nhanh đã chấp nhận sự thật này, thế nhưng, lúc hán chuẩn bị bắt lấy Triệu Viện, Triệu Viện lại biến mất, ở trấn Thanh Sơn biến mất không thấy bóng dáng.

Đội trưởng Chu dẫn người tìm kiếm mấy ngày, nhưng không có phát hiện được gì, Triệu Viện giống như đã biến mất khỏi thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Nửa người nửa thi

Chớp mắt, vài tuần lễ đã trôi qua, tên giết người ở trấn Thanh Sơn vẫn chưa có lộ diện, tuy rằng người dân chỉ trích cảnh sát chưa bắt được hung thủ, nhưng thời gian trôi qua lâu như vậy, dần dần cũng phai nhạt.

Trương Đình Đình rốt cục đi học, tuy hôm đó cô sợ đến muốn chết, nhưng dù sao cũng sắp thi trung khảo, cô không thể không đến trường học bài, bởi vì chỉ cần qua hai tuần nữa, sẽ lập tức thi trung khảo.

Buổi tối thứ hai, Tô Vũ ở căng tin ăn cơm tối rồi trở lại phòng tự học, cô bỗng phát hiện Triệu Viện thế nhưng lại tới lớp học.

Thật ra, sự việc Triệu Viện có vấn đề cũng chỉ có Tô Vũ nói cho Lục Hoàn Vũ biết, Lục Hoàn Vũ nói cho cục cảnh sát, dù sao chuyện liên quan đến ma quỷ cũng không nên nói ra ngoài, vì thế, phần lớn mọi người không biết được tình huống của Triệu Viện. Chỉ cho rằng cô bị đá kích vì biến cố của gia đình, mới xin nghỉ vài tuần lễ, nên cần bản không biết Triệu Viện mới là hung thủ thật sự.

Mất phải Tô Vũ biến thành đỏ như máu nhìn về phía Triệu Viện, chỉ nhìn thấy trên người cô lộ ra một tầng khí màu xám đen nhàn nhạt. Triệu Viện xác thật là một con cương thi không thể nghi ngờ, nhưng là một loại cương thi cực kỳ đặc biệt, dường như không có bị thi độc hoàn toàn xâm nhập, còn giữ lại được một ít lý trí của con người, nhưng đây mới là điều đáng sợ nhất.

Dường như chú ý tới ánh mắt của Tô Vũ, Triệu Viện xoay người đối đầu với Tô Vũ, lộ ra một nụ cười khát máu. Cô rõ ràng là đang gây hấn với Tô Vũ.

Tô Vũ cười nhạt, chẳng qua chỉ là một con cương thi mà thôi, cô cũng không để trong lòng, bên trong tháp Trấn Hồn của cô còn đang nhốt một con đây.

Một lát sau, Trương Đình Đình cũng đi đến khu năm ba, bỗng nhìn thấy Triệu Viện đang đứng đó, theo bản năng hét một tiếng, xông ra ngoài cửa, phản ứng mãnh liệt như vậy làm cho mọi người xung quanh hết cả hồn.

Chẳng may, lúc Trương Đình Đình đang chạy ra ngoài, lại đụng phải chủ nhiệm lớp Lâm Mạn đang đi tới, Lâm Mạn lập tức nói: “Trương Đình Đình, lập tức lên phòng học, em muốn đi đâu?”

Trương Đình Đình đáp một tiếng, mang theo khuôn mặt đau khổ trở về phòng học. Trương Đình Đình cũng thật xui xẻo, ngồi cùng bàn với cô chính là Triệu Viện, nhưng cô đã sớm bị cô ta dọa sợ, nào có can đảm tới gần Triệu Viện!

Trương Đình Đình nhanh trí, nói: “Cô ơi, Tô Vũ gần đây học tập rất tốt, em muốn ngồi cùng bàn với cậu ấy để trao đổi, có được không ạ?”

“Có thể!” Cũng may chủ nhiệm lớp Lâm Mạn đồng ý lời đề nghị của cô, Trương Đình Đình như được đại xá, nhanh chóng đi tới bên cạnh Tô Vũ. Chỉ cần Tô Vũ ở bên, cô mới cảm thấy được an toàn.

Về mặt Tô Vũ hồ hững, Trương Đình Đình cũng không hi vọng Tô Vũ sẽ cho cô sắc mặt tốt, chỉ cần không xua đuổi cô là được rồi.

Lục Hoàn Vũ cố gắng bình tĩnh, nhanh chóng gọi điện thoại cho đội trưởng Chu, nói cho hắn biết Triệu Viện lại xuất hiện, đội trưởng Chu không dám chậm trễ, khẩn cấp bố trí người đến trường học.

Lâm Mạn cũng không có phát hiện gì không đúng, sắp xếp các loại bài tập, rồi rời khỏi phòng học, để lại tất cả các học sinh bắt đầu giờ tự học.

Lúc này, Triệu Viện đứng lên, từng bước một đi tới bên người Lục Hoàn Vũ, ánh mắt nóng rực giống như si mê vừa tham lam nhìn chăm chăm Lục Hoàn Vũ, hành động này đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Lục Hoàn Vũ vô cùng lo lắng, nhưng biểu hiện vẫn rất bình tĩnh, nghênh đón ánh mắt của Triệu Viện, nhỏ giọng nói: “Triệu Viện, tôi biết cô xảy ra một số chuyện, tôi biết cô hại chết cha mẹ cô, cùng với ba bạn học sinh khác, có đúng hay không? Cô không nên tiếp tục hại người, tôi sẽ không cho phép xảy ra chuyện như vậy lần nữa!”

Triệu Viện nhưng dường như không nghe thấy, tự mình nói: “Hoàn Vũ, anh biết không, em rất là thích anh, khoảng thời gian này, em rời khỏi trấn Thanh Sơn, đã lâu không có nhìn thấy anh, em thật sự rất nhớ anh!”

Triệu Viện si mê đưa tay chuẩn bị vuốt ve khuôn mặt của Lục Hoàn Vũ, lại bị Lục Hoàn Vũ lúng túng né tránh, trước bao nhiêu người, hắn thật sự có chút không thể nhìn được, lạnh giọng nói: “Triệu Viện, cô nghe không hiểu lời tôi nói sao?”

“Nghe được, Hoàn Vũ, em yêu anh, em thật sự rất yêu thích anh, anh có yêu em không? Anh cũng yêu em có đúng vậy không?” Triệu Viện si ngốc nói.

Sắc mặt Lục Hoàn Vũ lạnh nhạt, nói: “Đã từng, nhưng hiện tại tôi đã không còn yêu cô!”

“Không yêu sao? Vậy anh yêu ai, Tô Vũ sao?” Triệu Viện bỗng cười gằn lên, lớn tiếng nói: “Tốt lắm, tôi muốn cho anh xem, Tô Vũ người mà anh yêu sẽ lập tức biến thành một thi thể huyết nhục mơ hồ, ha ha. . . . . , Hoàn Vũ, tôi càng yêu anh bao nhiêu, thì tôi càng hận anh bấy nhiêu, tôi muốn uống máu của anh, ăn thịt anh, ăn từng miếng từng miếng một, như vậy anh sẽ mãi mãi không xa tôi, ha ha. . . . .”

Nghe được giọng nói sồn cả tóc gáy của Triệu Viện, các học sinh xung quanh cảm thấy buồn nôn vô cùng, thế nhưng, Lục Hoàn Vũ biết Triệu Viện tuyệt đối không phải nói đùa, nên hắn nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi.

Thế nhưng đã quá muộn, bàn tay Triệu Viện bỗng mọc ra mười móng tay dài ngoằng, duỗi ra hai bàn tay sắc bén, một phát bắt được cánh tay Lục Hoàn Vũ, nhất thời, trên cánh tay Lục Hoàn Vũ bị cào thành mười lỗ hồng, máu tươi chảy ra.

Lục Hoàn Vũ vất vả tránh thoát bàn tay của Triệu Viện, lao đảo lui về phía sau một khoảng cách, cả kinh lớn tiếng nói: “Cương thi, Triệu Viện, cô quả nhiên là cương thi?”

“Không sai, tao chính là cương thi, nhưng tao rất hưởng thụ những tháng ngày làm cương thi, bởi vì, tao đã có thể cho con tiện nhân Tô Vũ đẹp mặt rồi!” Triệu Viện tàn bạo nói, cô kêu gào một tiếng, không còn che giấu bản chất, bên mép lộ ra một đôi răng nanh sắc nhọn, triệt để lộ ra nguyên hình, sự thù hận của cô với Tô Vũ không hề bị giảm bớt, trái lại càng thêm mãnh liệt.

Thành thật mà nói, Triệu Viện là nửa người nửa thi, không tính là người, cũng không tính là cương thi.

Ngày ấy, sau khi cô bị cương thi bắt được, cô trở về nhà, đã thấy cánh tay xơ cứng, hoàn toàn không có cảm giác, nếu cứ tiếp diễn như vậy, Triệu Viện sẽ biến thành cương thi. Nhưng lại trùng hợp, trên tay Triệu Viện còn đeo một chuỗi Phật châu khai quang, lúc thi độc đi vào cơ thể, chuỗi Phật châu này đã dùng linh khí chống đối thi độc, khiến Triệu Viện đau đớn vô cùng. Thế nhưng, sau khi hai loại khí thể kịch liệt đối chọi nhau, trong cơ thể Triệu Viện sinh ra một loại cân bằng, cứ như vậy, Triệu Viện biến thành nửa người nửa thi. Sau đó, đêm hôm ấy, cô không kiểm soát được ý muốn hút máu, nên đã mất đi sự không chế, tự tay giết hại cha mẹ mình và những người khác.

Lúc này, hầu hết các học sinh đều sợ đến há hốc mồm, bọn họ đương nhiên sẽ không ngờ cho rằng Triệu Viện đang nói đùa, cũng không biết ai đi đầu hét lên một tiếng, chạy ra khỏi phòng học, các học sinh giải tán ngay lập tức, xô đẩy nhau chạy ra ngoài phòng học.

Mục tiêu của Triệu Viện chính là Tô Vũ, những người khác cô không quan tâm. Không lâu lắm, trong phòng học chỉ còn dư lại ba người Tô Vũ, Trương Đình Đình và Lục Hoàn Vũ.

Thần sắc Tô Vũ bình tĩnh, nói: “Hai người đi trước đi, tôi ở lại đối phó cô ta!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Hiên Viên Tuyết Triệt ra tay

Nói xong, Tô Vũ đề tay lên cánh tay của Lục Hoàn Vũ, không ngừng dùng linh khí giúp hắn xua đuổi thi độc trong cơ thể, cũng may Triệu Viện vừa mới cào hắn bị thương, thi độc chỉ dừng ở trên cánh tay, không có thâm nhập đến lục phủ ngũ tạng bên trong. Trải qua vài phút, thi độc đã được giải trừ sạch sẽ, máu độc từ cánh tay Lục Hoàn Vũ nhỏ giọt xuống, toả ra một mùi kì dị.

“Ha ha. . . . .” Triệu Viện xem thường nhìn Tô Vũ cười to, trong mắt bắn ra sát ý khát máu, nói: “Tô Vũ, mày cho rằng chỉ làm như vậy là xong sao, vừa vặn bốn tiểu thư muốn bắt mày khai đao, rửa sạch nhục nhã!”

Nói xong, Triệu Viện quát chói tai một tiếng, mở ra mười móng vuốt, đánh về phía Tô Vũ.

“Đi mau!” Tô Vũ đẩy hai người Trương Đình Đình và Lục Hoàn Vũ ra ngoài, Trương Đình Đình đã sợ đến run người, cô run giọng nói: “Chúng ta ở lại chỗ này cũng không giúp được Tô Vũ, rời đi trước đi!”

Lục Hoàn Vũ nhìn cánh tay đang be bét máu, hiện tại vẫn còn phát đau, chỉ có thể gật đầu, tiếp nhận sự thật rằng mình vô dụng, hai người cùng nhau chạy ra khỏi phòng học. Hiện tại Triệu Viện chỉ muốn đối phó với Tô Vũ, đối với hai người kia không để vào mắt, vì thế, hai người kia mới có cơ hội tránh thoát.

Lập tức, Triệu Viện đã tới trước mặt Tô Vũ, đánh tới.

Ngón tay Tô Vũ vạch một đường, dùng linh khí vẽ một phù trấn thi, tiện đà ấn tay một cái, phù trấn thi cứ như vậy bay về phía Triệu Viện.

Thế nhưng, phù trấn thi lóe lên ở trên trán Triệu Viện một cái rồi biến mất, Triệu Viện hơi dừng lại một chút, chỉ trong chớp mắt, lập tức khôi phục lại như bình thường, Triệu Viện lại một lần nữa vồ tới Tô Vũ, mười móng tay đen xỉ đã gần ngay trước mắt.

Tô Vũ hơi nhướng mày, không nghĩ tới phù trấn thi lại không có tác dụng với loại nửa người nửa thi này, tay cô run lên, quăng ra câu hồn liên đồ như máu, câu hồn liên vừa đến gần Triệu Viện, liền quán ở trên người Triệu Viện.

Thế nhưng, Tô Vũ còn chưa kịp triệu hoán tháp trấn hồn, đã nhìn thấy Triệu Viện lác mình biến hóa, ẩn giấu khí tức tà ác của bản thân, khôi phục lại hình dáng của con người, câu hồn liên toả ra ánh sáng lồng lẩy đỏ như máu chậm rãi phai nhạt dần, thật ra, hiệu quả của câu hồn liên đối với con người yếu hơn rất nhiều.

“Ha ha. . . . ., Tô Vũ, mày cũng không nghĩ tới, tao không chỉ có thể biến thành cương thi, cũng có thể biến thành con người, thủ đoạn của mày căn bản không có tác dụng với tao, ha ha. . . . ., trước đây mày ý biết một chút tà thuật, cứ như vậy tra tấn tao, hiện tại mày cũng nên ném thử cái gọi là sự sợ hãi tội cùng, tự vị sống không bằng chết!” Triệu Viện đắc ý cười to, lập tức tránh thoát được sự ràng buộc của câu hồn liên, tuy bề ngoài là đáng vẻ của con người, nhưng móng vuốt dày đặc khí lạnh lập tức nắm lấy cánh tay của Tô Vũ, há to miệng rộng, hai chiếc răng nanh cắn về phía cổ Tô Vũ.

Trong lòng Tô Vũ hơi động, đang chuẩn bị triệu hoán thông linh đồng tử ra đối phó với Triệu Viện, đúng lúc này, Triệu Viện bỗng cảm thấy một lực đạo mạnh mẽ mà tàn nhẫn đánh vào bụng, Triệu Viện hét lên một tiếng, không tự chủ buông Tô Vũ ra, lui về phía sau vài bước, đây chính là điểm yếu của Triệu Viện, do cô ta là nửa người nửa thi, nên vẫn cảm giác được đau đớn của con người.

Rầm một tiếng, một bức tranh phong thủy ngo ngậy trôi nổi ở trên đỉnh đầu Tô Vũ, rõ ràng là Càn Khôn phong ma đồ, một bóng dáng trắng nhàn nhạt đi ra từ bên trong Càn Khôn phong Ma, dung nhan phong hoa tuyết đại đầy khí chất khiến người ta khó quên, không phải Hiên Viên Tuyết Triệt thì là ai?

“Anh là ai?” Triệu Viện lớn tiếng quát hỏi, trước đây cô ta cảm thấy dung mạo Lục Hoàn Vũ đã là thượng phẩm, hiện tại thấy Hiên Viên Tuyết Triệt, mới biết ý nghĩ này nông cạn cỡ nào, nếu so sánh hai người với nhau, Lục Hoàn Vũ trực tiếp từ hot boy biến thành cộng cổ đại.

Hiên Viên Tuyết Triệt không hề liếc mắt nhìn Triệu Viện, một đôi mắt nhu tình tựa nước nhìn chăm chăm Tô Vũ, nói: “Vũ nhi, xin lỗi, anh tới chậm, may mà em không có bị thương, nếu không, anh sẽ khổ sở muốn chết.”

Tô Vũ cười nhạt, bất kể nói thế nào, ngắm nhìn mỹ nam cũng là một chuyện tình vui sướng thoải mái, nói: “Không muộn, vừa vặn!”

“Vũ nhi, em đứng yên đừng nhúc nhích, anh giúp em giải quyết cô ta!” Hiên Viên Tuyết Triệt khẽ mỉm cười, lập tức, bóng người của hắn đã chậm rãi bay tới chỗ Triệu Viện cách đó không xa.

Nhất thời, Triệu Viện theo bản năng cảm giác được nguy hiểm, cô kêu gào một tiếng, hoàn toàn hiện ra nguyên hình, không muốn sống vọt tới chỗ Hiên Viên Tuyết Triệt, thế nhưng lúc Triệu Viện vẫn chưa hoàn toàn xong lại, đột nhiên cơ thể cô ta giống như cứng lại, cả người hóa thành một luồng sương mù đỏ như máu, ở trong không khí biến mất hoàn toàn.

Mạnh, thật sự quá mạnh mẽ, Triệu Viện vừa đối mặt với Hiên Viên Tuyết Triệt đã bị hắn một chiêu giết chết, Tô Vũ khiếp sợ vô cùng, hơn nữa, cô căn bản không nhận ra Hiên Viên Tuyết Triệt ra tay lúc nào, thậm chí, cô tựa hồ có cảm giác Hiên Viên Tuyết Triệt không động đến một đầu ngón tay.

Tô Vũ liếc nhìn Hiên Viên Tuyết Triệt một chút, cô bây giờ, không phải là đối thủ của Hiên Viên Tuyết Triệt, dù cho bản thể của đối phương bị vây ở trong Càn Khôn phong ma đồ, chỉ có một phần hồn trước mắt mà thôi.

“Vũ nhi, em đang suy nghĩ gì đấy? Nói anh nghe một chút?” Hiên Viên Tuyết Triệt nhích lại gần, gương mặt mê người phóng to ở trước mặt Tô Vũ, vẻ đẹp trai khiến người ta ngẹt thở, người đàn ông đẹp trai độc nhất vô nhị này, lại có chuyện tình cảm gút mắc với cô.

Tô Vũ lấy lại bình tĩnh, vội vàng nói: “Không cái gì, anh mau ẩn thân đi, có khả năng bọn họ đã quay trở về!”

Hiện tại Triệu Viện đã hóa thành sương máu biến mất, chỉ có như thế, cảnh sát mới không gây được phiền phức cho cô, với lại lúc giải thích với họ cô sẽ không gặp trở ngại.

Một lát sau, Lục Hoàn Vũ và Trương Đình Đình không còn nghe thấy động tĩnh gì, cẩn thận từng li từng tí mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy trong phòng học chỉ có một mình Tô Vũ, Triệu Viện đã biến mất.

“Cô ta đâu rồi?” Lục Hoàn Vũ sốt sắng hỏi.

Tô Vũ nói: “Cô ta đã đi rồi, tôi cũng không biết giải thích thế nào nữa, nhưng cô ta đã biến mất rồi, hơn nữa sau này cũng sẽ không gây hại cho trấn Thanh Sơn, vì thế, Lục Hoàn Vũ, phiền cậu một lát nữa giải thích với đội trưởng Chu một chút!”

Nghe được Tô Vũ nói như thế, Trương Đình Đình cuối cùng thở phào một cái, thả lỏng người ra.

Lục Hoàn Vũ gật đầu, nhanh chóng gọi điện thoại bàn giao một phen, đội trưởng Chu trải qua sự việc cương thi vừa rồi, đối với chuyện như vậy đã tin tưởng không còn nghi ngờ.

Tuy cả lớp đã nhìn thấy Triệu Viện lộ ra dáng vẻ cương thi, có chút không được bình thường, nhưng cũng chỉ nói Triệu Viện mắc bệnh nghiêm trọng, tình thần không được bình thường, lúc bệnh tái phát, đã sát hại cha mẹ cùng với các bạn trong lớp, vì để tránh nguy hại cho trường học, chỉ có thể tạm thời giam giữ để giải quyết, hơn nữa cha mẹ Triệu Viện cũng không có ở đây, sẽ không ai có thể truy cứu thật giả. Về phần các thầy cô, cũng né tránh không nói về vấn đề này nữa, Triệu Viện không xuất hiện ở phòng học khiến cho tất cả đều vui vẻ.

Không lâu sau, đội trưởng Chu mang theo cảnh sát đến, nhưng chỉ nhìn sơ qua phòng học rồi đi đến giảng đường, tuyên bố vụ án giết người hàng loạt ở trấn Thanh Sơn chính thức kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Tô Vũ thi trung khảo

Lúc đội trưởng Chu dẫn người tới, đã gây động tĩnh quá lớn, vì thế kinh động đến không ít người, bao gồm cả chủ nhiệm lớp Lâm Mạn.

Nhưng đoàn người của đội trưởng Chu ai nấy đều mang vẻ mặt nghiêm túc, có bộ dáng người sống chớ lại, khiến Lâm Mạn cũng không dám đi quấy rầy.

Lúc đội trưởng Chu dẫn người rời đi, Lâm Mạn lập tức hỏi dò Tô Vũ và những người biết chuyện, ba người đã sớm trao đổi lời thoại, nói rằng Triệu Viện có bệnh nghiêm trọng về tinh thần, đã bị đội trưởng Chu mang đi...

Mà hai người Trương Đình Đình và Lục Hoàn Vũ cũng bị dọa phát sợ, hơn nữa phần lớn học sinh tận mắt nhìn thấy Triệu Viện lộ ra dáng vẻ khủng bố dữ tợn, phần sợ sệt không thể làm giả được, vì thế Lâm Mạn cũng không thể không tin.

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái, đã trôi qua vài tuần lễ, sau khi sự việc của Triệu Viện chấm dứt, khoảng thời gian này cũng không phát sinh chuyện gì lớn, Tô Vũ cũng bắt đầu nghênh đón cuộc thi trung khảo trong truyền thuyết.

Mấy ngày nay, biểu hiện của Tô Tuyết Dung so với Tô Vũ còn muốn căng thẳng thêm mấy phần, mỗi ngày đều nấu những món thật ngon cho Tô Vũ, ngay cả cửu hàng bánh ngọt cũng tạm thời đóng cửa, chỉ lo khách khứa dưới lầu quấy rầy Tô Vũ.

Nhìn thấy mẹ cô căng thẳng quá mức, Tô Vũ dờ khóc dờ cười, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Cuối cùng, ngày thi trung khảo rốt cuộc đã đến, Tô Vũ cùng rất nhiều bạn học sinh năm ba đồng thời tới trường học tham gia cuộc thi, khoảng thời gian này, Tô Vũ đã bỏ ra rất nhiều công sức, vì thế, cô tin tưởng mình có thể đạt được thành tích cao.

Trong chớp mắt, hai ngày đã trôi qua, kì thi trung khảo rốt cuộc đã hoàn toàn kết thúc, lúc đi ra khỏi trường học, rất nhiều học sinh lộ ra biểu hiện như trút được gánh nặng, mặc kệ thi làm sao, đó cũng là quá khứ rồi.

Ngay lúc Tô Vũ đi tới cổng trường, Lục Hoàn Vũ bỗng dừng gọi Tô Vũ, nói: “Tô Vũ, tối nay, tớ có tổ chức một bữa tiệc liên hoan ở quán rượu lớn nhất trấn Thanh Sơn, mời tất cả các bạn trong lớp, có khả năng đây sẽ là lần cuối cùng học sinh năm ba chúng ta ở cùng một chỗ, cậu cũng tới tham gia đi!”

Tô Vũ muốn cự tuyệt, nhưng biểu hiện của Lục Hoàn Vũ quá khẩn thiết, cô cũng không muốn tránh xa người ngàn dặm, liền gật đầu, nói: “Được rồi, lúc nào?”

Lục Hoàn Vũ nhìn thấy Tô Vũ đồng ý, lập tức vui mừng, nói: “Tối thứ bảy hôm nay, Tô Vũ, không gặp không về!”

Tô Vũ gật đầu, sau khi hai người tạm biệt nhau, Tô Vũ trở về nhà, Tô Tuyết Dung lập tức lôi kéo Tô Vũ hỏi han, nghe con gái nói bài thi lần này làm rất tốt, Tô Tuyết Dung cười tươi như một bông hoa.

Cùng lúc đó, Tô Vũ thấy rõ ràng trong mắt mẹ mình hiện lên đau thương. Quả nhiên, một lúc sau, Tô Tuyết Dung lại nói: “Vũ nhi, trước đây mẹ có nói với con, muốn con học trung học ở thành phố Tây Giang, anh Hạo bạn của mẹ sẽ chăm sóc cho con, chỉ cần đến thành phố lớn là có thể mở mang được tầm mắt, tương lai sau này sẽ càng rộng mở, có được hay không?”

“Mẹ, vậy còn mẹ thì sao?” Tô Vũ hỏi ngược lại.

“Mẹ. . . . .” Tô Tuyết Dung nghẹn lời, lúng túng nở nụ cười, nói: “Mẹ không đi, mẹ ở lại trấn Thanh Sơn cùng với gia đình bà ngoại con, Vũ nhi, con hãy nghe lời mẹ, không được tùy hứng, có được không?”

Từ khi Tô Vũ cứu Tô Nam, mẹ Tô Vũ đã không còn khắt khe như trước, ngược lại đối với Tô Tuyết Dung còn có mấy phần khách khí và tôn trọng.

Tô Vũ lắc đầu, nói: “Mẹ, mẹ đi với con đi, nếu mẹ không đi, vậy con cũng sẽ không đi thành phố Tây Giang kia nữa!”

Tô Tuyết Dung buồn bã, bà chung quy không thuộc về chỗ đó, Tô Vũ tốt xấu gì cũng là con gái của anh Hạo, bà có là cái gì đâu. Biết đâu đến lúc đó, người ta còn gọi bà là người thứ ba, không biết liêm sỉ nữa không chừng.

Tô Vũ thở dài, mặc kệ thế nào, mẹ của cô thật sự quá yếu đuối, làm sao cô có thể yên tâm để mẹ sống một mình ở trấn Thanh Sơn. Đến lúc đó mẹ bị bắt nạt thì làm sao bây giờ? Hơn nữa, trong lòng Tô Vũ cho rằng, người đàn ông tên Diệp Thiên Hạo đã phụ lòng mẹ cô, nhất định phải sám hối vì hành vi vô liêm sỉ năm đó, có như vậy cô mới có thể chân chính nuốt xuống cơn giận này.

“Mẹ, con biết hết rồi, Diệp Thiên Hạo không phải là bạn của mẹ, mà người đó chính là cha ruột của con có phải không?” Tô Vũ bỗng nhiên nói ra một câu như vậy, khiến Tô Tuyết Dung sợ hết hồn.

Khi cô nói xong, cũng nhìn thấy trong ánh mắt của Tô Tuyết Dung hiện lên vẻ khó tin, cô vẫn như trước nói: “Mẹ, mẹ suy nghĩ một chút, hơn mười năm nay, người đàn ông kia chẳng quan tâm gì tới mẹ con chúng ta, bỗng nhiên ông ta muốn đón con về, chắc chắn là có ý đồ gì đó mà chúng ta không biết. Huống hồ, nếu ông ta thật sự muốn nhận lại đứa con gái này, thì nhất định phải thừa nhận sự tồn tại của mẹ, nếu ông ta không muốn nhận con, thì dựa vào năng lực của chúng ta, chẳng lẽ không đủ điều kiện để ở lại thành phố Tây Giang hay sao? Mẹ, tuy bây giờ gia cảnh nhà chúng ta chưa được tốt lắm, nhưng Tiểu Vũ tin tưởng nhà chúng ta sẽ càng ngày càng khá hơn, mẹ thật sự không cần phải cảm thấy thân phận mình thấp kém, rồi để bọn họ bắt nạt, có được không?”

Tô Vũ nói sự thật, cô có thể thấy, mẹ cô vẫn còn tình cảm với người đàn ông tên Diệp Thiên Hạo kia, bà dứt bỏ không được, bà cũng hi vọng Diệp Thiên Hạo thừa nhận mẹ con hai người, nếu không, Tô Vũ cũng không muốn ý đến người cha ruột này.

Tô Tuyết Dung trợn mắt há mồm nghe Tô Vũ giải thích, sững sờ một hồi lâu, mới thở dài, nói: “Vũ nhi, con không biết đâu, Diệp gia là một gia tộc khổng lồ, là gia tộc lớn thứ tư trong thành phố Tây Giang, mẹ con chúng ta chỉ là người bình thường, mẹ mà cùng với con đi đến Diệp gia, sẽ chỉ mang lại phiền phức cho con, con đi tới Diệp gia nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời, không được nói ra những lời vừa nãy, hiểu chưa?”

Tô Vũ không nói gì, cũng không mở miệng đồng ý hay phản bác, trong lòng Tô Tuyết Dung luôn kính nể Diệp gia, cũng không thể nói năm ba câu là có thể thay đổi được.

Tô Tuyết Dung tưởng rằng Tô Vũ đồng ý nghe lời bà, lại nói: “Mấy ngày nữa, anh Hạo, không, cha của con sẽ phái người tới đón người, con ngoan ngoãn đi với bọn họ, có được không?”

Tô Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Mẹ, mẹ nhất định phải cùng với con đi tới thành phố Tây Giang, cửa hàng bánh ngọt của chúng ta cũng khá đắt khách, mẹ không muốn ở thành phố Tây Giang mở thêm một tiệm bánh ngọt lớn hơn sao? Nếu mẹ không làm vậy thì con mặc kệ, mẹ mà không đi cùng, con nhất định sẽ không đi đến thành phố Tây Giang!”

“Mẹ, mẹ đừng bỏ Tiểu Vũ lại một mình, có được hay không?” Tô Vũ nhào vào trong lòng Tô Tuyết Dung, bắt đầu làm nũng.

“Được rồi, Tiểu Vũ, mẹ sẽ đi cùng con, tuy mẹ không vào được Diệp gia, nhưng có thể kiếm chỗ nào ở gần trường học mở một tiệm bánh mì, mỗi ngày có thể gặp mặt con, có được hay không?” Tô Tuyết Dung thở dài, rốt cuộc đáp ứng yêu cầu của Tô Vũ.

Bà làm sao có thể bỏ đứa con gái bé bỏng của mình được, mà Diệp gia còn là một gia tộc quyền thế, bà cũng không dám trèo cao. Nhưng vì tương lai của con gái, bà chỉ có thể làm vậy.

Nghe thấy Tô Tuyết Dung đồng ý, Tô Vũ thở phào một cái, trong mười ngày tới, cô sẽ rời khỏi trấn Thanh Sơn Trấn nhỏ nhỏ này, bao gồm cả đồ cổ trai và Lưu Chí Quân, đi đến thành phố Tây Giang phát triển.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Liên hoan, cao thủ thần bí

Hơn bảy giờ tối, Tô Vũ đứng hẹn đi tới quán rượu lớn ở trấn Thanh Sơn, dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, Tô Vũ đi tới phòng riêng xoa hoa ở lầu ba.

Lúc này, các học sinh trong lớp đã tụ tập gần hết ở trong phòng, bận rộn chia tay thời cấp hai, tất cả mọi người thoải mái không ít, hơn nữa có Lục Hoàn Vũ làm chủ, sao có thể không nể mặt.

“Tô Vũ, cậu tới rồi!” Tô Vũ vừa lộ diện, Lục Hoàn Vũ mang theo vẻ mặt hưng phấn tiến lên đón.

“Ừm!” Tô Vũ gật đầu, đáp một tiếng.

“Tô Vũ, mau ngồi xuống đi, món ăn sắp bung lên rồi!” Lục Hoàn Vũ kéo Tô Vũ vào chỗ ngồi bên cạnh mình, mà hai người Trương Đình Đình, Hà Tâm Kỳ cũng ngồi ở bên cạnh Tô Vũ.

Không lâu sau, vài món ăn được bung lên, Lục Hoàn Vũ mở nắp một bình rượu Bạch Cửu, rót đầy một ly cho tất cả mọi người, lúc này, Trương Đình Đình bỗng giơ ly rượu lên, đứng ở trước mặt Tô Vũ, nói: “Tô Vũ, mấy ngày nay, tớ đã muốn nói lời xin lỗi với cậu, mỗi khi nhớ lại những chuyện mà tớ đã làm với cậu, tớ cảm thấy rất hối hận, cậu có thể tha thứ cho tớ không?”

“Tớ nữa!” Hà Tâm Kỳ cũng đứng lên, nói: “Tô Vũ, tớ cũng muốn nói lời xin lỗi với cậu, mượn cơ hội ngày hôm nay, tớ muốn xin lỗi cậu, và cũng cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã cứu mạng bọn tớ!”

Hà Tâm Kỳ nói mập mờ, nhưng Tô Vũ vẫn hiểu ý của cậu ta.

Tô Vũ giơ ly rượu lên, uống hết một ngụm, vị cay nhàn nhạt ở trong khoang miệng tràn ra, Tô Vũ để ly rượu xuống, từ tốn nói: “Chuyện đó đã là quá khứ, các cậu không cần để ở trong lòng!”

Trương Đình Đình và Hà Tâm Kỳ một trận mơ hồ, rốt cuộc Tô Vũ chấp nhận lời xin lỗi của bọn họ hay Tô Vũ vốn chưa từng để bọn họ vào mắt, nên cũng không quan trọng câu xin lỗi này.

“Được rồi, hôm nay là ngày vui, không nên nói những lời cụt hứng như vậy!” Lục Hoàn Vũ đứng lúc điều chỉnh lại bầu không khí, thật ra, trong lòng hắn cũng không dễ chịu gì, sau khi tốt nghiệp, sẽ càng khó gặp được Tô Vũ.

Nghĩ tới đây, Lục Hoàn Vũ hỏi: “Tô Vũ, cậu chuẩn bị đăng ký học trường nào?”

“Có thể là ở thành phố Tây Giang!” Tô Vũ nói.

Lời nói của Tô Vũ vừa dứt, tất cả các học sinh trong lớp đều hết sức kinh ngạc, bởi vì thành phố Tây Giang là thành phố lớn thứ hai cả nước, không thua kém thủ đô của Trung Quốc là bao, mỗi một nơi ở thành phố Tây Giang đều là đất đai tốt, phí sinh hoạt cao vô cùng, hơn nữa học phí của trường học tư vô cùng đắt đỏ, một người bình thường sao có thể học nổi. Thực tế, ngay cả Lục Hoàn Vũ cũng chỉ có thể đến thôn bên cạnh học trường trung học tốt học chút, nào có tham vọng đến thành phố Tây Giang to lớn.

Trong lòng Lục Hoàn Vũ cay đắng, cho dù ở mặt nào, Tô Vũ vẫn là người mà hắn không thể nào với tới.

Tô Vũ rõ ràng nhìn thấy trong mắt Lục Hoàn Vũ hiện lên vẻ âm trầm, cô thật sự không muốn có cảm tình ràng buộc với bất cứ ai, lập tức nói: “Lục Hoàn Vũ, ăn cơm đi, chờ tương lai lúc cậu lớn lên, những kỷ ức của bây giờ sẽ trở nên phai mờ!”

“Ừm!” Lục Hoàn Vũ gật đầu, cho dù hắn không có dễ chịu như thế nào đi nữa, cũng không thể ở trong này biểu hiện quá mức rõ ràng.

Rất nhanh, bầu không khí đã trở lại như cũ, các học sinh năm ba tụm năm tụm ba vừa ăn, vừa cười nói vui vẻ. Ngược lại, Tô Vũ ở trong này lại có chút không thoải mái, hai đời làm người, ở chỗ này với các bạn trong lớp vẫn có chút kì lạ.

Nửa tiếng sau, Tô Vũ đã ăn khá no, bỗng nhiên, Tô Vũ cảm giác được có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm cô, giống như đang nhìn chăm chăm con mồi vừa tham lam vừa tà ác.

Tô Vũ nhất thời có cảm giác sồn tóc gáy, cô đột nhiên ngẩng đầu, liền nhìn thấy ở ngoài phòng có một ông lão hơn năm mươi tuổi đang đứng, tuy ông lão đã có tuổi, nhưng đôi mắt vẫn rất minh mẫn, đang gắt gao nhìn chăm chăm Tô Vũ.

Dường như nhìn thấy ánh mắt của Tô Vũ, ông lão kia bỗng nở một nụ cười hiền hòa với Tô Vũ, cười xong, hắn xoay người đi vào một gian phòng khác.

Tâm Tô Vũ hơi động, thông linh đồng tử đi ra từ bên trong ngọc trụ, trực tiếp bay ra ngoài phòng khách, đi tới gian phòng ông lão vừa vào trong.

Thông linh đồng tử đã sớm tâm linh tương thông với Tô Vũ, vì thế, thông linh đồng tử cảm nhận được sự vật thì Tô Vũ tự nhiên cũng cảm nhận được, không lâu sau, Tô Vũ cảm giác được tâm thần chấn động, thông linh đồng tử vừa đi đến đã bị đối phương nhìn thấu, linh thể bị thương không nhẹ.

May là sau khi Tô Vũ khế ước cùng thông linh đồng tử, thông linh đồng tử cũng chỉ là âm linh bình thường, nếu không, lần này cũng đủ làm cho thông linh đồng tử hồn phi phách tán!

Tô Vũ nhanh chóng triệu hồi thông linh đồng tử, thu thông linh đồng tử vào trong ngọc trụ dưỡng thương, cô quả nhiên đoán không sai, ông lão này là một cao nhân đồng đạo thâm tàng bất lộ, hơn nữa nhìn đáng vẻ là kẻ địch chứ không phải là bạn, sau này cô phải cẩn thận hơn.

Lục Hoàn Vũ chú ý tới vẻ mặt của Tô Vũ, nói: “Tô vũ, cậu làm gì mà ngần người vậy, đang suy nghĩ gì đấy?”

“Không có gì.” Tô Vũ lắc đầu một cái, không nói chuyện này ra, Lục Hoàn Vũ chỉ là một người bình thường, cũng không giúp được gì.

Một giờ sau, tiệc liên hoan kết thúc, Tô Vũ trở về nhà.

Đêm khuya yên tĩnh, cô trực tiếp gọi ra tháp trấn hồn, bên trong tháp trấn hồn còn trấn áp một con cương thi, ngày hôm nay Tô Vũ cảm giác được nguy hiểm, liền không thể chờ đợi muốn nhanh chóng luyện hóa cương thi để bản thân sử dụng.

Tâm Tô Vũ hơi động, liên tục không ngừng truyền linh khí vào tháp trấn hồn, bên trong tháp trấn hồn bỗng nổi lên một ngọn lửa màu đen, thậm chí, bên tai Tô Vũ còn có thể nghe được tiếng kêu rên của cương thi.

Nhưng Tô Vũ mất điếc tai ngơ, khoảng chừng mười phút sau, tiếng kêu rên dần dần dừng lại, cương thi đã hóa thành một khí thể đỏ như máu, đây chính là linh khí tinh hoa của cương thi.

Tô Vũ không ngừng hấp thu tinh hoa đỏ như máu từ bên trong tháp trấn hồn, sau đó, lại luyện hóa thành linh khí tinh khiết hút vào trong đan điền. . . . .

Trải qua hơn mười một giờ, cuối cùng Tô Vũ cũng hấp thu hết những tinh hoa này, tuy không có đột phá đến tầng thứ ba của thông linh sư, nhưng vẫn có cảm giác được lợi không ít.

Chớp mắt một cái, năm sáu ngày nay Tô Vũ trải qua vô cùng bình yên, ông lão thần bí cũng không có tìm tới cửa, điều này làm cho Tô Vũ có chút khó hiểu.

Tô Vũ không gặp được ông lão thần bí, nhưng lại gặp được khách không mời mà đến.

Sáng sớm hôm nay, một nhóm năm, sáu người tới trước cửa, đi đầu là một ông lão hơn năm mươi tuổi, đang cười híp mắt, bên cạnh ông còn dẫn theo mấy vệ sĩ mặc áo vét đen, mà ông lão thần bí Tô Vũ đang chờ đợi cũng ở trong đó.

Tô Tuyết Dung đang chờ đợi những người này, cuối cùng cũng gặp được, vội vàng coi những người này là khách quý mà tiếp đãi ân cần.

Ai ngờ, ông lão dẫn đầu bỗng mỉm cười thận trọng, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Xin chào Tô phu nhân, tôi là quản gia của Diệp gia, Diệp lão gia cử tôi tới để đón tam tiểu thư về nhà!”

Tam tiểu thư trong miệng hắn, rõ ràng là Tô Vũ, mà cũng qua câu nói đó, Tô Vũ bỗng chốc biến thành tam tiểu thư Diệp gia.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Quản gia Diệp Thị

Về mặt của ông luôn khiêm tốn, nhưng bên trong vẫn lộ ra cảm giác cao cao tại thượng.

Ánh mắt Tô Vũ vẫn rơi vào trên người ông lão thần bí, mà ông lão đứng phía sau vẫn lộ ra vẻ mặt cười híp mắt, hai người đối diện một lúc, rốt cuộc Tô Vũ từ bỏ, dù sao ông lão thần bí cũng là người của Diệp gia, sau này cô sẽ có nhiều cơ hội động thủ.

“Diệp quản gia, chào ngài, mời ngài ngồi!” Tô Tuyết Dung hít sâu một hơi, bà nỗ lực khống chế giọng nói hơi run rẩy của mình. Hơn mười năm trước, bà đã gặp Diệp quản gia, vì thế, Tô Tuyết Dung biết rõ tính cách của Diệp quản gia, độc ác nhưng trung thành.

“Không cần đâu!” Lần thứ hai Diệp quản gia lộ ra nụ cười khiêm tốn nhưng có khoảng cách, “Tô phu nhân, chúng tôi không có nhiều thời gian, không nên trì hoãn, mời tam tiểu thư đi với chúng tôi!”

Tô Tuyết Dung cẩn thận từng li từng tí một nói: “Tôi có thể thu thập một ít đồ cho Vũ nhi không?”

Diệp quản gia vung tay, nói: “Tô phu nhân, không cần đâu, ở Diệp gia chúng tôi cái gì cũng không thiếu, hơn nữa, lão gia đã sắp xếp cho tam tiểu thư học ở một trường tốt nhất thành phố Tây Giang, Tô phu nhân yên tâm đi!”

Tô Tuyết Dung chưa kịp nói chuyện, Tô Vũ đã chậm rãi đi tới, nhân nhạ hỏi: “Ông là quản gia Diệp gia, tôi có một số việc cần ông đồng ý, ông có thể

quyết định không?”

Diệp quản gia rất cuộc cũng nhìn thấy rõ ràng vị tiểu thư trong truyền thuyết này, ông tưởng những người lớn lên ở vùng hoang vu hẻo lánh, nhất định là những người thôn cô sơn dã” không ra hồn, không nghĩ tới người thiếu nữ trước mặt này lại thoải mái tự nhiên, mắt ngọc mây ngài, khí chất không thua kém chút nào với tiểu thư chính quy của Diệp gia, ông có chút nhìn với cặp mắt khác xưa, đáp: “Tam tiểu thư, chuyện lớn tôi không thể quyết định, nhưng việc nhỏ cô có thể hỏi tôi!”

*thôn cô sơn dã: thôn quê, miền núi

Tô Vũ khẽ mỉm cười, nói: “Được, ông hãy nghe cho kỹ, tôi muốn ông đáp ứng ba chuyện, nếu không, tôi nhất định sẽ không về Diệp gia với ông. Thứ nhất, mẹ tôi chỉ có một đứa con gái là tôi, vì thế, tôi không thể bỏ lại bà ấy, tôi muốn cùng bà ấy đi đến thành phố Tây Giang, tôi muốn ông phải mở một tiệm bánh mì ở bên cạnh trường học cho mẹ tôi. Thứ hai, mặc dù tôi tự nguyện trở lại Diệp gia, nhưng tôi sẽ không gọi người phụ nữ khác là mẹ, hi vọng ông có thể hiểu. Thứ ba, nếu như tôi cảm thấy mình không thích hợp ở Diệp gia, thật sự không ở được, tôi sẽ rời Diệp gia, hi vọng Diệp gia không ngăn cản!”

“Tiểu Vũ!” Tô Tuyết Dung sợ hết hồn, vội vàng kéo Tô Vũ, con gái đưa ra những điều kiện này, vạn nhất quản gia không đồng ý, vậy làm sao bây giờ?

Thật ra, ý định ban đầu của Tô Vũ là dựa vào điều kiện mà cô đưa để dọa lão quản gia hoảng sợ mà rút lui, dù sao, cô căn bản không muốn đi Diệp gia, cô làm như vậy là để Tô Tuyết Dung an tâm mà thôi.

Thế nhưng, lão quản gia chỉ hơi sững sốt một chút, liền gạt đầu, nói: “Tam tiểu thư quả nhiên là đứa trẻ hiểu thuận, chuyện đó là nhân chi thường tình*, tôi có thể nào không đồng ý, vậy cũng tốt, Tô phu nhân, người sẽ cùng chúng tôi đi tới thành phố Tây Giang, lão gia đang chờ tam tiểu thư.”

* nhân chi thường tình: chuyện thường tình của con người

Tô Tuyết Dung vừa mừng vừa sợ, bà thật sự không nghĩ tới, vị quản gia khó tính này lại có thể dễ dàng đồng ý như vậy, thật quá bất ngờ, chẳng qua, điều này cũng có ý nghĩa anh Hạo thật sự đề Vũ nhi ở trong lòng.

“Vậy cảm ơn Diệp quản gia!” Tô Vũ cười, “Diệp quản gia, chúng tôi sống ở trấn Thanh Sơn một thời gian dài như vậy cũng không thể nói đi liền đi, xin đợi thêm mấy ngày, chúng tôi muốn dần xếp mọi việc ổn thỏa, có thể không?”

Diệp quản gia tựa hồ đặc biệt khoan dung, trầm ngâm một chút, nói: “Có thể, tốt lắm, sau ba ngày, chúng ta sẽ chính thức lên đường đến thành phố Tây Giang, ba ngày này, chúng tôi sẽ tạm thời ở lại phòng 302 trên lầu ba trong khách sạn lớn nhất trấn Thanh Sơn, Tô phu nhân và tam tiểu thư có việc có thể tới đó tìm tôi!”

Sau khi hẹn ra ba ngày, mấy người Diệp quản gia liền rời đi.

Tô Vũ nói: “Mẹ, ba ngày này mẹ hãy nhượng lại tiệm bánh mì, đổi ít tiền để khi đến thành phố Tây Giang chúng ta có thể bắt đầu lại, những đồ còn lại chúng ta cũng không cần thu xếp, chúng ta sẽ sắp xếp lại khi đến thành phố Tây Giang!”

Tô Tuyết Dung gạt đầu, không biết tại sao, đi tới thành phố Tây Giang là có thể nhìn thấy anh Hạo, nghĩ tới đây, trong lòng Tô Tuyết Dung lại dâng lên một loại tư vị nói không nên lời, nhưng điều gì nên đối mặt thì phải đối mặt, Diệp Thiên Hạo đã lừa dối vứt bỏ bà một lần, thì sẽ không có cơ hội lần thứ hai.

Trong lòng dâng lên vô số ý nghĩ, Tô Tuyết Dung thở dài, hồi xưa khi còn trẻ bà quá ngây thơ, nên mới bị người ta lừa dối tình cảm, hiện tại, bà phải vì Tô Vũ, nhất định phải làm một người phụ nữ có ý chí tự lập, Tô Tuyết Dung suy nghĩ một chút, lại nói: “Tiểu Vũ, chúng ta sắp phải đi rồi, chúng ta đi thăm mộ, cậu và bà ngoại con đi!”

Tô Vũ gạt đầu, hai người rời tiệm bánh mì, một đường đi tới nhà bà ngoại. Từ lần trước cứu Tô Nam, người mẹ luôn luôn hung hăng với mẹ con Tô Tuyết Dung đã phát sinh biến hóa lớn, tuy không đến nỗi nịnh bợ, nhưng cũng không nói ra lời lẽ vô tình.

Tô Tuyết Dung gõ cửa, không lâu sau, Tô Nam mở cửa, vừa mừng vừa sợ, nói: “Cô, Tô Vũ, hai người sao lại tới đây?”

Tô Tuyết Dung gạt đầu, nói: “Tiểu Nam, ba mẹ con và bà nội có ở đây không?”

“Có, bọn họ có ở nhà, cô và em vào đi!” Tô Nam nhiệt tình mời mẹ con Tô Vũ vào nhà, sau đó, hai người hỏi thăm từng người trong nhà.

Mẹ con Tô Vũ hiếm khi đến nhà, mẹ Tô Vũ liền chuẩn bị một bàn cơm trưa thịnh soạn, mỗi người ngồi vào bàn rồi bắt đầu động đũa.

Thế nhưng, vẫn phải trở lại chủ đề chính, mẹ con Tô Tuyết Dung nói rằng hai người chuẩn bị chuyển tới thành phố Tây Giang sinh sống, vì thế nên đến đây chào tạm biệt mọi người.

“Cái gì, con muốn đến thành phố Tây Giang?” Bà ngoại Tô Vũ là người giật mình đầu tiên, thậm chí có chút kích động: “Tuyết Dung, con đi tìm người đàn ông kia sao? Con cần phải nhớ, chính hắn là người đã phá hủy hạnh phúc cả đời con!”

“Mẹ, mẹ đừng kích động!” Tô Tuyết Dung nhanh chóng giải thích, nói: “Mẹ, con đi đến đó là vì Tiểu Vũ, Tiểu Vũ đi tới thành phố Tây Giang, tương lai sau này mới có thể rộng mở, dù sao nơi đó cũng lớn hơn trấn Thanh Sơn này rất nhiều, mẹ, con vốn nghĩ rằng cả đời sẽ không gặp lại anh ấy, cũng không biết tại sao, anh ấy tới tìm con, hơn nữa còn muốn đưa Tô Vũ trở lại Diệp gia, con kỳ thật cũng không muốn, nhưng vì Tiểu Vũ, con chỉ có thể chấp

nhận, mẹ yên tâm, con đã không còn quan hệ gì với anh ấy, hiện tại con đến thành phố Tây Giang, cũng là vì muốn chăm sóc con gái, để khi con gái bị người ở thành phố Tây Giang ức hiếp cũng có chỗ kể ra.”

Tô Tuyết Dung giải thích một phen, mới bỏ đi sự hoài nghi của bà ngoài Tô Vũ và những người khác.

Một lúc sau, mẹ Tô Vũ cảm thấy hứng thú với tiệm bánh mì hạnh phúc của Tô Tuyết Dung. Thật ra, sau khi Tô Tuyết Dung mở tiệm, bởi vì mùi vị của bánh mì đặc biệt, chuyện làm ăn luôn rất tốt, mẹ Tô Vũ bỏ ra hơn sáu vạn nguyên để thuê lại tiệm bánh mì, ngược lại khiến cho hai mẹ con yên tâm không ít.

Ăn cơm trưa xong, Tô Vũ đi tới đồ cô trai. Giữa trưa, đồ cô trai không có mấy người, Tô Vũ đi tìm Lưu Chí Quân, nói thẳng vào vấn đề: “Ông chủ Lưu, ông chuẩn bị một chút, ba ngày sau, tôi sẽ chuyển đến thành phố Tây Giang sinh sống, ông và Trương đại sư cũng chuyển tới đi, chúng ta ở thành phố Tây Giang bắt đầu lại sự nghiệp!”

Trong lòng Lưu Chí Quân hừng hực, hẳn đã sớm có ý nghĩ này, chỉ vì Tô Vũ không có động tĩnh, nên chỉ có thể đè ép xuống!

Tô Vũ lại nói: “Nhớ kỹ, những đồ vật khác của đồ cô trai có thể mặc kệ, chỉ có nữ thi Tống Triều, cùng với những đồ thạch kia nhất định mang tới thành phố Tây Giang, những vật này chính là vốn liếng để chúng ta phát triển ở thành phố Tây Giang!”

Lưu Chí Quân gật đầu, hẳn từng có vợ có con, đáng tiếc sau khi hắn làm ăn thất bại, hai người đó đã bỏ hắn đi, còn Trương đại sư chính là một thần côn, không có ràng buộc, sau khi nghe Tô Vũ nói như vậy, cũng nguyện ý đi theo Tô Vũ đến thành phố Tây Giang. Lúc này, Lưu Chí Quân đang cân nhắc nên mang theo những vật gì, bởi vì không thể mang theo những vật không ra hồn đến thành phố Tây Giang.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Rời đi, quở nhắc xe

Edit: thienbao95

Chớp mắt một cái, ba ngày trời qua thật mau, mẹ con Tô Vũ đi theo quán gia và một nhóm người rời khỏi trấn Thanh Sơn, ngồi xe tới một thành phố xa lạ, thành phố Tây Giang.

Thành phố Tây Giang là thành phố đứng thứ hai chỉ sau thủ đô Hoa Hạ, so với mức độ phồn hoa thì trấn Thanh Sơn Trấn kém xa rất nhiều, điều này cũng là nguyên nhân tại sao Tô Tuyết Dung dốc hết sức lực muốn Tô Vũ trở lại Diệp gia.

Diệp quán gia và những người khác xuất phát từ lúc sáng sớm, đi đường đã hơn mười tiếng. Từ lúc bắt đầu đi, Tô Vũ còn rất tò mò nhìn phong cảnh và dòng người ở bên ngoài xe, nhưng sau đó cũng mất hứng, cho dù cô đã đạt tới cảnh giới thông linh tầng thứ hai, nhưng vẫn có chút mệt mỏi.

Lại một giờ nữa trôi qua, mặt trời chậm rãi xuống núi, sắc trời trong nháy mắt âm đạm hẳn, xe đang chạy lên một con dốc hiểm trở, chạy dọc theo những con đường uốn lượn, xung quanh không một bóng người.

“Diệp quán gia, chúng ta sắp đến rồi sao?” Tô Vũ dụi dụi con mắt, nhàn nhạt hỏi, cho dù cô có mệt đến đâu, cũng không dám ngủ ở trên xe, đặc biệt khi có ông lão sâu không lường được đi cùng, không thể không đề cao cảnh giác.

Diệp quán gia an vị ở phía trước, nghe thấy Tô Vũ nói chuyện, vội vàng quay đầu, trên mặt mang theo vẻ cung kính, nói: “Tam tiểu thư, cô không cần gấp gáp, qua hai ba tiếng nữa, là sẽ đến thành phố Tây Giang!”

Tô Tuyết Dung cũng mệt mỏi vô cùng, bà xốc lại tinh thần an ủi con gái mình, nói: “Đúng vậy, Tiểu Vũ, con không cần gấp, trước tiên nhịn một chút đi, xe này đi rất nhanh, nếu đi những xe bình thường khác, tối thiểu phải mất một ngày một đêm mới đến được đó.”

“Dạ mẹ, con không gấp gáp nữa, con chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi!” Tô Vũ nói xong, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nghỉ ngơi dưỡng sức, trong khoảng thời gian ngắn, trên xe không còn ai nói chuyện.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tô Vũ đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng dừng tĩnh lại, bởi vì trong phút chốc, cô cảm giác được có một luồng oán khí mãnh liệt phả vào mặt, quanh quẩn ở trong xe thật lâu không tiêu tan. Mà cùng lúc đó, Tô Vũ nhìn thấy ông lão thần bí ngồi ở vị trí kế bên tài xế đang đề cao cảnh giác, quan sát chung quanh, tìm kiếm điều bất thường.

Đúng lúc này, tài xế bỗng đánh tay lái, lái xe vào một con đường lạ, Tô Vũ nhất thời có dự cảm không tốt, cô không lo được nhiều như vậy, đột nhiên mở quỹ đồng đồ như máu, lần này cô hoàn toàn sợ hết hồn.

Hóa ra, lúc xe chuyển hướng, không biết tài xế làm sao, đánh tay lái đi thẳng vào vực sâu cuối con đường, chỉ cần hơi chậm mấy giây, sợ rằng chiếc xe không thể may mắn thoát khỏi.

“Dừng xe, nhanh dừng xe!” Tô Vũ chưa kịp mở miệng nói chuyện, ông lão thần bí đột nhiên hô to một tiếng, thân thể của hắn nhảy về phía trước, đoạt lấy tay lái của tài xế, nhanh chóng đạp phanh lại, trong giây lát, chiếc xe chậm rãi dừng lại, nhưng bánh xe trước đã có một nửa bay ra khỏi đường cái, chỉ cần hơi chậm một chút, là đã có kết cục xe hư người chết.

“Vương đại sư, làm sao vậy?” Đám người của Diệp quân gia hoảng hồn, bị dọa sợ gần chết, đặc biệt là tài xế kia, hắn thật sự không hiểu, rõ ràng hắn đang lái đúng đường, vì sao lại lái xe vào vực sâu?

“Nhanh xuống xe!” Ông lão thần bí tiếp tục hô to một tiếng.

Mọi người dường như vô cùng tin phục Vương đại sư kia, không dám thất lễ, vội vàng đi xuống xe, Tô Vũ và Tô Tuyết Dung cũng xuống xe theo mọi người, Tô Vũ không chút biến sắc, cô muốn nhìn một chút, Vương đại sư này rốt cuộc có bản lĩnh gì?

Sau khi xuống xe, Tô Vũ nhất thời cảm giác được nhiệt độ chung quanh bị giảm xuống không ít, cả người đều cảm thấy lạnh lẽo, chiếc xe thì đối mặt với vực sâu không thấy đáy, chỉ thiếu chút nữa, đã rơi vào phía dưới vực sâu.

Tô Vũ lần thứ hai mở ra quỹ đồng, thành linh phát hiện, bốn cái bánh xe dường như biến mất không còn tăm hơi, bên dưới bốn cái bánh lại có bốn bóng dáng máu thịt be bét, một nam một nữ, còn có hai đứa con nít mười mấy tuổi, có vẻ như chiếc xe đi đến đây là do bốn người đó kéo tới!

Dù là ai khi nhìn thấy cảnh tượng này đều sẽ cảm thấy sợ hãi, nhưng Tô Vũ không chút biến sắc, trong lòng thầm nghĩ: “Thảo nào, tài xế không thấy rõ con đường phía trước, hóa ra những vật bản thiếu đã từng chết ở trên con đường này muốn tìm người thế thân, bởi vì những linh hồn này bị chết oan, nhất định phải tìm người thế thân thì mới có thể đi đầu thai, đáng tiếc, lại không may gặp phải cô và Vương đại sư thần bí kia, vì thế, bốn con âm hồn này gặp phải bi kịch rồi!”

Quả nhiên, Tô Vũ vừa suy nghĩ xong, liền nghe thấy Vương đại sư quát to về phía trước xe, nói: “Con người đi đường của con người, quý thì đi đường quý, âm dương tương xích, phân biệt rõ ràng, những con quỷ chết oan kia còn không mau lùi lại, tiếp tục dây dưa như vậy là muốn bản đạo đánh cho các ngươi hồn phi phách tán hay sao?”

Tô Tuyết Dung nhìn Vương đại sư giận dữ nói ra những lời khủng bố như thế, sợ hết hồn, bà cũng đoán được mấy phần, nhanh chóng kéo con gái lui về phía sau vài bước, ngay cả Diệp quân gia kiến thức rộng rãi, sắc mặt lúc này trở nên tái nhợt không ít.

Trong lòng Tô Vũ hơi động, cô bỗng nghĩ đến Lưu Chí Quân, Trương đại sư cũng phải đi con đường này để đến thành phố Tây Giang, nếu không diệt trừ bốn con quỷ chết oan này, để lại cũng chỉ gieo tai họa, nếu như Vương đại sư không động thủ, như vậy, cô chỉ có thể tự mình hành động.

Thế nhưng, dự định của Tô Vũ đã bị ngâm nước, bởi vì lời của Vương đại sư vừa dứt, bốn con quỷ chết oan đã biết Vương đại sư phát hiện ra bọn họ, không lâu sau, liền đứng dậy, Tô Vũ mơ hồ nhận ra, đó là một nhà bốn người, hai người lớn dẫn theo hai đứa trẻ.

“Khanh khách. . . . .” Bốn con quỷ cười duyên, phiêu đảng bay về phía Vương đại sư, Tô Vũ và những người khác bỗng nhiên chao đảo một cái, nhất thời, tất cả mọi người như rơi vào hầm băng, Tô Vũ cảm nhận được một trận oán khí ngút trời phả vào mặt.

Trên mặt Vương đại sư không hề có một tia sợ sệt, trái lại còn có bộ dáng nhàn nhã tự nhiên, hắn lấy ra một lá bùa từ trong ngực, đưa cho Diệp quân gia, nói: “Nhanh lên một chút, mọi người hãy cầm này lá bùa hộ mệnh này, cẩn thận đừng để những thứ không sạch sẽ bám lên người, hừ, thiên đường có lối người không đi, cứ thích đi vào cửa địa ngục, bản đạo đã cho các ngươi một cơ hội, nhưng các ngươi lại muốn chết, đừng oán trách bản đạo!”

Nói xong, Vương đại sư vẽ ra một đạo phù chú, dưới chân cũng cất bước đi lên, trong miệng nói lầm bầm: “Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Ma Pháp, kính mời Ngũ Lô Chính Thần, hạ xuống sấm sét, Thái Thượng Lão Quân, lập tức tuân lệnh!”

Lúc hắn đọc thần chú, Tô Vũ tình cờ cảm giác được xung quanh cơ thể Vương đại sư có một làn sóng pháp lực nhẹ nhàng, chứng minh Vương đại sư xác thật không phải là một bao cỏ. Lúc hắn niệm xong thần chú, bầu trời một mảnh đen kịt đột nhiên vang lên tiếng sấm âm âm, phát ra tiếng động đinh tai nhức óc, ma quỷ sợ nhất là sấm sét có thể đánh giết vạn vật, nhất thời, bốn con quỷ cảm thấy có chút sợ sệt, thế nhưng đã quá muộn.

Phút chốc, Vương đại sư đưa tay ra, mười mấy đạo lôi điện bỗng nhiên khóa chặt bốn con quỷ, không một chút khách khí hạ xuống!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Tứ đại gia tộc quyền thế

Dưới uy thế mạnh mẽ của muôn vạn tia sấm, bốn con quỷ muốn chạy trốn, nhưng lại không thể động dậy được.

“Ầm ầm ầm. . . . .” Mười mấy tia sấm hạ xuống, trên con đường cái bỗng vang lên từng tiếng rít gào thảm thiết, khiến tất cả mọi người đều sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

Sấm sét biến mất, bốn con quỷ đã sớm bị đánh hồn phi phách tán.

Tô Vũ không khỏi liếc mắt nhìn Vương đại sư, xem ra người này cũng có chút pháp lực, sau này phải chú ý cẩn thận mới được.

Wương đại sư quay đầu nói với Diệp quản gia: “Diệp quản gia, tai họa đã được giải trừ, đã có thể tiếp tục lên đường!”

Diệp quản gia lấy lại tinh thần, gật đầu với tài xế: “Tiểu Ngủ, vương đại sư nói không sao rồi, cậu nhanh chóng đỗ xe lại đi, tiếp tục lên đường, thời gian cũng không còn sớm, đừng để ông chủ phải sốt ruột chờ đợi!”

Tài xế hiển nhiên cũng sợ muốn chết, nhưng chỉ có thể run rẩy lên xe, lùi xe trở về từ khe sâu của vực thẳm, trở lại đường lớn.

Tô Vũ, Diệp quản gia lên xe, xe tiếp tục khởi động, lần này, đúng là không còn đựng phải chuyện kì quái nào nữa. Hai tiếng sau, xe vững vàng tiến vào thành phố Tây Giang.

Ngay lập tức, Tô Vũ nhìn thấy một thành phố phồn hoa náo nhiệt, xe đông nghịt, dòng người như trôi đưa, đèn nê ông đỏ xanh muôn màu muôn vẻ, so với sự yên tĩnh của trấn Thanh Sơn thì nơi này hoàn toàn khác biệt.

“Tam tiểu thư, cô chưa từng đi đến thành phố Tây Giang đúng không, không sao, thành phố phồn hoa náo nhiệt này, từ bây giờ sẽ là nơi cô sinh sống.” Diệp quản gia nói, híp mắt nở nụ cười, trong lòng suy nghĩ tuy bên ngoài Tô Vũ có mấy phần giống với đại tiểu thư, nhưng thực chất vẫn chưa trải qua sự đời, vẫn còn hiếu kỳ với cảnh đêm thành phố Tây Giang.

“Ừm!” Tô Vũ nhàn nhạt đáp một tiếng, cô đương nhiên không ngạc nhiên, cảm giác được Diệp quản gia luôn lộ ra cảm giác ưu việt, trong lòng không khỏi cười nhạo một tiếng.

Diệp quản gia hiển nhiên không biết, Tô Vũ làm người hai đời, tuy chưa từng thấy qua loại thành phố hiện đại như thế này, nhưng kiếp trước đã đi tới không ít thành phố phồn hoa nhưng bên trong lại thối nát, đối với nơi phồn hoa này cô cũng có chút hiểu biết. Chẳng qua, như vậy cũng được, chỉ cần có thể ở nơi này, cô mới có cơ hội xuất ra bản lĩnh thật sự.

“Tam tiểu thư, cô hẳn chưa biết đến Diệp gia chúng ta đúng không!” Diệp quản gia bỗng hỏi một câu.

Tô Vũ cười nhạt, nói: “Không biết Diệp quản gia có thể nói một chút không, tôi vẫn chưa biết rõ về Diệp gia cho lắm!”

Diệp quản gia rất hài lòng với biểu hiện của Tô Vũ, bắt đầu nói: “Tam tiểu thư, thành phố Tây Giang có tứ đại gia tộc quyền thế, Bạch gia, Hạ gia, Long gia, Diệp gia, mà Diệp gia chúng ta chính là một trong tứ đại gia tộc, tuy rằng thành phố Tây Giang cũng có nhiều phú hào, nhưng vị trí của tứ đại gia tộc vẫn luôn đứng đầu, tập đoàn Diệp Thị của Diệp gia chủ yếu kinh doanh bất động sản và buôn bán châu báu, chuyện kinh doanh thì trải dài đến hơn mười mấy quốc gia trên thế giới, thế nhưng, người nhà Diệp gia lại đơn bạc, ông chủ trong nhà chỉ có một chị gái và đứa con trai độc nhất, ngoài ra thì còn có hai đứa nhỏ một trai một gái, lúc phu nhân sinh ra Nhị tiểu thư thì cũng mất luôn khả năng sinh đẻ, nhưng phu nhân và ông chủ vẫn tương kính như tân, nhiều năm như vậy nhưng tình cảm vợ chồng vẫn rất tốt, vì thế, Tam tiểu thư, nếu cô muốn sống ở Diệp gia, nhất định phải tôn trọng phu nhân, để phu nhân có ấn tượng tốt với cô, hiểu chưa?”

Tô Vũ gật đầu, vừa không có đồng ý cũng không có phản đối, chỉ là từ tốn nói: “Diệp quản gia, cảm ơn lời nhắc nhở của ông, tôi sẽ chú ý!”

Rất nhanh, xe lại đi hơn một giờ, rốt cuộc đã tới trung tâm thành phố Tây Giang, trung tâm thành phố là nơi phồn hoa nhất, một tòa nhà được xây dựng theo lối kiến trúc phương Tây đứng sừng sững ở thành phố Tây Giang: Điện ảnh và truyền hình Đông Phương.

Có người nói điện ảnh và truyền hình Đông Phương là nơi quay phim điện ảnh và truyền hình lớn nhất Hoa Hạ, hàng năm không biết có bao nhiêu đoàn làm phim đến quay phim, vì thế, danh tiếng cũng dần dần lan ra ở thành phố Tây Giang.

Một lát sau, xe lái vào biệt thự của Diệp gia, trước cửa lớn có bốn tên vệ sĩ cao to đứng thẳng, thậm chí ở trong bóng tối, cũng không biết có bao nhiêu vệ sĩ ẩn nấp, không thể không nói, đây chính là đáng về mà các đại gia tộc hay có.

Đúng lúc này, Tô Tuyết Dung lại bắt đầu bất an, nói: “Diệp quản gia, ông mang Tiểu Vũ vào là được rồi, tôi không đi cùng cũng được!”

Diệp quản gia chỉ hơi trầm ngâm, nói: “Không sai, nếu Tô phu nhân cùng Tam tiểu thư đồng thời tiến vào Diệp gia, để giới truyền thông biết được, mặc dù sau này chúng tôi vẫn nhận lại Tam tiểu thư, nhưng vẫn khó tránh khỏi nhiều thị phi, vì thế, tôi nghĩ như thế này, Tam tiểu thư, trước tiên tôi sẽ sắp xếp Tô phu nhân ở lại trong khách sạn lớn nhất ở đây, có được không?”

Tô Vũ nhíu mày, nói: “Truyền thông, truyền thông là cái gì?”

Diệp quản gia cười khở một tiếng, nói: “Truyền thông chính là một đám phóng viên không có việc gì để làm, thích đào bới tin tức bê bối của minh tinh hay đám nhà giàu để lấy lòng mọi người, thật sự rất khó dây dưa!”

Tô Vũ khẽ mỉm cười, rất rõ ràng, Diệp quản gia chỉ muốn làm qua loa lấy lệ, nếu Diệp gia đúng là đại gia tộc, sao có thể không quản được mấy người không quyền không thế này? Hẳn rõ ràng không muốn Tô Tuyết Dung tiến vào Diệp gia mà thôi.

Tô Vũ thản nhiên nói: “Diệp quản gia, lái xe đi, không có việc gì, bởi vì chung quanh đây không có ai, còn nữa, có mấy lời tôi vẫn nên nói ra thì tốt hơn!”

Nói xong, Tô Vũ nắm lấy tay mẹ mình, kiên định nhìn Tô Tuyết Dung, nói nhỏ: “Mẹ, nhiều năm như vậy, trong lòng mẹ lúc nào cũng có một cái gai, thậm chí không có cách nào nói ra chuyện tình cảm năm đó, có đúng hay không? Hiện tại cơ hội đang ở trước mắt, mẹ giải quyết cho xong nỗi nhớ nhung cuối

cùng này đi!”

Tô Tuyết Dung nhìn thấy ánh mắt trong veo và kiên định của con gái, không nhịn được trong lòng cũng nóng lên, kiên định gật đầu.

Giọng nói không lớn, nhưng lại mang theo một loại kiên định không được cự tuyệt, nếu như hẳn không đồng ý điều thỉnh cầu này, Tam tiểu thư này chắc chắn sẽ không tiến vào cửa Diệp gia, Diệp quản gia thở dài, phát tay một cái: “Tiểu Ngũ, lái xe đi!”

Thật ra, trong lòng Diệp quản gia cũng không thoải mái, hẳn vốn nghĩ, một đứa con gái sống ở thôn quê chưa trải sự đời, lại còn có một người mẹ yếu đuối nhu nhược, thì chắc chắn sẽ nghe theo sự sắp xếp của hẳn. Thế nhưng, hẳn nghĩ sai rồi, Tô Vũ rõ ràng là một đứa con gái có chủ kiến, lúc hẳn nói tới gia tộc quyền thế, về mặt Tô Vũ vẫn bình tĩnh, không hề có một chút sung sướng vì trở thành tiểu thư con nhà giàu.

Diệp quản gia bất ngờ thở dài, “Ài, đứa con gái sống ở miền núi này xem ra rất khó đối phó đây!”

Chỉ chốc lát sau, xe dừng ở trước cửa biệt thự, mẹ con Tô Vũ từ trên xe bước xuống, phóng tầm mắt nhìn tới, thay vì xây dựng một bãi cỏ không nhiễm một hạt bụi, thì lại xây một quảng trường sỏi phun bạch ngọc sạch sẽ, chỉ nói riêng về căn biệt thự này, chỉ sợ đã có giá trên trời, Tô Vũ đối với người cha hờ không có một chút nào chờ mong, nhưng thân thể Tô Tuyết Dung lại khẽ run, bộ dáng xem ra rất kích động.

“Tam tiểu thư, Tô phu nhân, xin mời!” Diệp quản gia hơi đưa tay ra, làm động tác mời.

Dưới sự dẫn dắt của Diệp quản gia, Tô Vũ và Tô Tuyết chậm rãi đẩy cửa, đi vào bên trong biệt thự. Biệt thự vô cùng rộng lớn, trang trí nguy nga lộng lẫy, trên tường treo đầy các tác phẩm hội họa của các họa sĩ nổi tiếng, không thể không nói, nơi này mang đầy vẻ xa hoa tráng lệ, khắp nơi bộc lộ ra cảm giác phú quý bức người.

Tô Vũ khẽ gật đầu, thăm nghĩ: “Không hổ là gia tộc quyền thế, quả nhiên có chút khí thế.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Người nhà họ Diệp

Diệp quản gia lại làm động tác mời, nói: “Tam tiểu thư, Tô phu nhân, hai người ngồi trước đi, tôi đi gọi ông chủ ra gặp mặt phu nhân!”

Tô Vũ và Tô Tuyết Dung ngồi trên ghế sa lon màu vàng sẫm bằng da thật, Diệp quản gia lên lầu, Tô Vũ nghe được một trận tiếng bước chân, một nhóm năm, sáu người từ trên lầu đi xuống.

Đi đầu là người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, khí chất vương giả, phía sau hẳn là một người phụ nữ đoan trang xinh đẹp, trên mặt luôn nở nụ cười nhẹ nhàng, phía sau hai người là một nam một nữ, nhìn qua khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi, cũng không xê xích với Tô Vũ bao nhiêu, cách ăn mặc toát lên dáng vẻ của đám thiếu gia và tiểu thư nhà giàu.

Diệp quản gia đưa tay, nói: “Lão gia, phu nhân, đây chính là Tam tiểu thư và Tô phu nhân!”

Cả người Tô Tuyết Dung run rẩy cả lên, bà miễn cưỡng không chế bản thân để đừng khóc ra nước mắt, phải mất một lúc lâu mới không chế lại cảm xúc của mình, run giọng nói: “Diệp, Diệp tiên sinh, đây là con gái ngài, con bé tên là Tô Vũ, hi vọng ngài có thể đối xử tốt với nó!”

Ánh mắt Diệp Thiên Hạo rơi vào trên người Tô Tuyết Dung, đã nhiều năm không gặp Tô Tuyết Dung, khuôn mặt vẫn xinh đẹp như xưa, nhưng lại mang đến cảm giác tang thương, sau một hồi lâu, Diệp Thiên thở dài một cái, nói: “Tuyết Dung, những năm này, em cực khổ rồi, chúng quy là anh có lỗi với em, ai. . . . .”

Tô Tuyết Dung không nhịn được nữa, nước mắt ào ào chảy ra, bà liếc mạng lác đầu: “Diệp tiên sinh, chuyện của quá khứ tôi đã không còn nhớ rõ nữa, ngài không nên nhắc lại, không nên nhắc lại nữa!”

Hơn mười năm trước, lúc đó Tô Tuyết Dung chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, bà một thân một mình lưu lạc đi tới thành phố Tây Giang, khó khăn lắm mới xin vào học việc ở một tiệm bánh mì nhỏ, sau đó, trong một lần giao bánh gatô ngẫu nhiên gặp được Diệp Thiên Hạo, Diệp Thiên Hạo nhất kiến chung tình với Tô Tuyết Dung, mạnh mẽ theo đuổi, Tô Tuyết Dung chỉ là một người làm thuê, không nơi nương tựa, đột nhiên bị một người khác phải có sức hấp dẫn theo đuổi, không lâu sau, liền sa vào lưới tình của Diệp Thiên Hạo.

Sau khi hẹn hò được hai tháng, Tô Tuyết Dung phát hiện mình có thai, bà vui vẻ nói cho Diệp Thiên Hạo biết tin này, nhưng khi hỏi đến việc kết hôn, Diệp Thiên Hạo thể nhưng ập ứng nói không rõ ràng, tâm trạng của Tô Tuyết Dung âm trầm, mơ hồ có dự cảm không tốt, tiệc vui chóng tàn, liền có một người phụ nữ tìm tới cửa, sau đó Tô Tuyết Dung mới biết, hóa ra Diệp Thiên Hạo đã có vợ từ lâu, còn có hai đứa con, mà vợ của Diệp Thiên Hạo là tiểu thư Tạ gia ở thành phố Tây Giang, tuy Tạ gia không phải là gia tộc có quyền thế, nhưng có bối cảnh hắc đạo thâm hậu, có người nói Tạ gia còn có giao tình với trùm buôn thuốc phiện ở Tam Giác Vàng, ngay cả những gia tộc quyền thế cũng phải cho mấy phần mặt mũi, hai người chính là một đôi môn đăng hộ đối.

Lúc Tô Tuyết Dung nghe được tin này, liền có cảm giác ngù lồi oan đình*, bà xấu hổ không chịu nổi, nội tâm vô cùng đau đớn, mang theo cái thai mấy tháng, suốt đêm rời khỏi thành phố Tây Giang, trở về trấn Thanh Sơn. Mười mấy năm trôi qua, Diệp Thiên Hạo không hề liên lạc gì với Tô Tuyết Dung, mãi đến mấy tháng trước, Tô Tuyết Dung bỗng nhiên nhận được điện thoại của Diệp Thiên Hạo, muốn Tô Tuyết Dung mang con gái trở về Diệp gia, vì để con gái có một tương lai rộng mở, Tô Tuyết Dung chỉ có thể đồng ý.

*ngù lồi oan đình: sét đánh trên đỉnh đầu

“Tuyết Dung, anh vẫn muốn nói một tiếng xin lỗi với em, năm đó anh còn trẻ vô tri, phạm phải sai lầm lớn, làm khổ em!”

Về mặt Diệp Thiên Hạo xấu hổ, lại nói: “Tuyết Dung, em yên tâm, anh sẽ không để cho em chịu thiệt đâu, anh sẽ bù đắp cho mẹ con em, hi vọng em có thể chấp nhận lời xin lỗi của anh, có được không?”

Khuôn mặt Tô Tuyết Dung thấm đẫm nước mắt, nức nở nói: “Diệp tiên sinh, tôi không trách ngài, tôi chưa từng trách ngài, chỉ cần ngài có thể đối xử tốt với Tiểu Vũ, tôi sẽ cảm tạ ngài cả đời!”

Diệp Thiên Hạo khẽ gật đầu, nói: “Diệp quản gia, ông đưa cho Tuyết Dung một vạn đi, Tuyết Dung mới đến, không có nơi để ở, nhà bên khu Đế Vương vừa mới trùng tu xong, hãy đưa Tuyết Dung đến đó!”

“Không, không!” Tô Tuyết Dung luống cuống vung tay, nói: “Diệp tiên sinh, không cần phải phiền toái như vậy, tôi chỉ muốn ở bên cạnh Tiểu Vũ, tìm một chỗ gần trường học rồi mở một tiệm bánh mì là được rồi, số tiền của ngài quá lớn, tôi thật sự không thể nhận!”

Tô Vũ thở dài, gia đình này mang đến cho cô cảm giác giả tạo, giống đang diễn trò vậy, chẳng qua, những gia đình trong giới thượng lưu đều như vậy, cũng không có gì kỳ quái, chỉ cần diễn không quá tệ là được, hơn nữa Diệp Thiên Hạo này là loại cáo già, tuy nhìn qua như đang đối xử tốt với mẹ mình, nhưng dăm ba câu lại ngán cán không cho mẹ ở lại Diệp gia, còn đáng về của mẹ thì lại cảm động đến rơi nước mắt, hoàn toàn không phải là đối thủ của Diệp lão hồ ly.

Diệp Thiên Hạo cũng không kiên trì thêm, nói: “Được, Tuyết Dung, em muốn như thế nào cũng được, anh sẽ để Diệp quản gia an bài!”

“Diệp tiên sinh, không cần đâu!” Tô Vũ nhẹ nhàng đứng dậy, nói.

Cô sẽ không tiếp nhận bất kỳ sự giúp đỡ gì của Diệp gia, nếu không, trong lòng mẹ cô nhất định sẽ cảm thấy thiếu nợ ân huệ của Diệp gia, Tô Vũ lại nói: “Diệp tiên sinh, cảm tạ sự quan tâm của ngài, thế nhưng, hiện tại mẹ tôi với ngài đã không còn quan hệ gì, không thể không minh bạch tiếp nhận sự trợ giúp của ngài, mẹ con chúng tôi cũng có tích trữ một số tiền nhỏ, thuê một chỗ rồi bắt đầu lại từ đầu cũng không phải việc gì khó, không cần ngài nhọc lòng!”

Ánh mắt của Diệp Thiên Hạo cuối cùng cũng chuyển qua Tô Vũ, đến khi nhìn thấy rõ ràng, Diệp Thiên Hạo cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Đúng lúc này, phu nhân phía sau Diệp Thiên Hạo đi lên, bà chính là vợ của Diệp Thiên Hạo, con gái Tạ gia, Tạ Văn Hoa.

Diệp phu nhân thân mật kéo tay Tô Vũ, nói: “Con là Tiểu Vũ phải không, đã lớn như vậy rồi, sau này, con chính là Tam tiểu thư của Diệp gia. Để đi giới thiệu cho con một chút, đây là cha của con, chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn Diệp Thị, còn đây là anh hai con, tên Diệp Hồng Khai, đây là chị hai của con tên là Diệp Hồng Tuyết, anh và chị của con hiện đang học ở một trường quốc tế tốt nhất thành phố Tây Giang, đi nghe Diệp quản gia nói, con vừa thi trung khảo, đúng không? Qua hai tháng nữa, đi sẽ kêu Diệp quản gia sắp xếp cho con đến đó học, có được không? Nhớ kỹ, sau này con chính là Tam tiểu thư của Diệp gia, con phải gọi Diệp Thiên Hạo là cha, không được gọi là Diệp tiên sinh.”

“Đã biết, cảm ơn phu nhân đã nhắc nhở!” Tô Vũ gật đầu, mặc kệ thế nào, công phu ngoài mặt của Diệp phu nhân cũng không tệ.

Diệp phu nhân khẽ mỉm cười, thân mật sờ đầu Tô Vũ, lại nói: “Thật là một đứa con gái ngoan biết nghe lời, ngoài Diệp gia chúng ta ra còn có nhà cô của con, hôm nay bọn họ bận tham gia dạ hội, vì thế không có ở nhà, chỉ còn lão phu nhân, hiện tại lão phu nhân đang ngủ, đợi sáng ngày mai, con hãy đi thăm hỏi lão phu nhân, những điều đi vừa nói là một chút tình hình của nhà Diệp gia, con phải nhớ kỹ, những phép tắc sau này con cũng phải chậm rãi học, con ở địa phương kia như thế nào thì đi không cần biết, nhưng nếu đã đến Diệp gia, thì giờ tay nhắc chân cũng phải có phong độ của thiên kim tiểu thư, biết không?”

“Dạ!” Tô Vũ gật đầu, đáp một tiếng.

Tô Tuyết Dung vui mừng đến nỗi khóc thành tiếng, bà đang lo lắng Diệp phu nhân không thích Tô Vũ, nhưng bây giờ nhìn thấy Diệp phu nhân thân thiết với Tô Vũ như vậy, trái tim cuối cùng cũng được thả xuống, con gái, hẳn là có thể tiếp tục sống khỏe mạnh ở Diệp gia!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 47: Khai trương tiệm bánh mì

Tô Tuyết Dung vô cùng vui mừng, hít sâu một hơi, nói: “Tiểu Vũ, mẹ đến khách sạn ngủ một đêm, con ở lại Diệp gia đi, con phải nghe lời cha và Diệp phu nhân, biết không?”

“Mẹ, dù sao mấy ngày nữa con cũng chưa dọn về Diệp gia, con ở cùng với mẹ nha!” Tô Vũ nói, đương nhiên cô không yên lòng khi để mẹ ở lại một mình, để cho người mẹ có tính tình đơn thuần một thân một mình ở thành phố Tây Giang, không biết sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Nói xong, ánh mắt Tô Vũ rơi vào trên người Diệp Thiên Hạo, dường như đang trưng cầu ý kiến của hắn, nhưng trong ánh mắt lại mang theo một loại ý vị không được cự tuyệt.

Diệp Thiên Hạo cười ôn hòa, nói: “Tiểu Vũ, con thật là một đứa trẻ hiếu thuận, cha làm sao có thể không thành toàn phần tâm ý này của con đây? Diệp quản gia, một lát nữa ông nhớ tìm cho Tam tiểu thư và Tuyết Dung một khách sạn tốt nhất ở gần đây, mấy ngày này ông cũng thuận tiện giúp Tuyết Dung mở tiệm bánh mì luôn đi, như vậy, Tiểu Vũ, con yên tâm rồi chứ!”

“Cảm ơn ông!” Tô Vũ gật đầu, nói một tiếng.

Cuối cùng, sau khi nói vài ba câu cho có lệ, Tô Vũ và Tô Tuyết Dung ngồi xe rời khỏi Diệp gia, đi tới một khách sạn 5 sao gần đó, tiền khách sạn tự nhiên là do Diệp quản gia thanh toán.

Diệp quản gia dặn dò vài câu rồi rời đi, Tô Tuyết Dung tuy đã yên tâm rất nhiều, nhưng vẫn lo âu như trước, nói: “Tiểu Vũ, sau này con phải cung kính với Diệp phu nhân và cha của con biết chưa, dù sao, không một ai thích con gái rơi của chồng mình cả, vì thế, con phải dẻo mồm một tí, làm cho chị ấy vui, chỉ có như vậy, con mới có thể đặt chân vào Diệp gia, biết không?”

Tô Vũ cảm thấy buồn cười, cô đương nhiên sẽ không quên, lúc Diệp phu nhân giới thiệu, Tô Vũ thấy rõ trong mắt của mấy anh chị kia hiện lên sự xem thường nồng nặc, những lời này cũng không cần thiết nói cho mẹ cô biết, cứ đi một bước tính một bước, cô không bị thua thiệt là được, nói: “Mẹ, mẹ không cần lo lắng những vấn đề này, nếu như ông ấy nhận lại đứa con gái này, thì Diệp phu nhân có thích hay không cũng không thể quyết định được, ngược lại, nếu bà ấy không thích con, con có lấy lòng như thế nào đi nữa cũng không có tác dụng gì.”

Sau khi an ủi mẹ một phen, Tô Vũ chạy đến ban công thừa dịp gọi điện cho Lưu Chí Quân, sau đó biết được Lưu Chí Quân và Trương đại sư đã mang theo hàng hóa đi tới thành phố Tây Giang, hắn đã từng làm việc ở thành phố này, cho nên đối với thành phố này hết sức quen thuộc, đã sớm dàn xếp xong xuôi, Tô Vũ cũng yên lòng rất nhiều.

Đêm đó, thư phòng Diệp gia, cửa phòng đóng chặt, hiệu quả cách âm trong gian phòng không cần phải nói, nơi này chỉ có hai người Diệp Thiên Hạo và Diệp phu nhân.

“Bà xã, em cảm thấy Tô Vũ như thế nào?” Diệp Thiên Hạo nhàn nhạt mở miệng, đặc biệt lúc nói đến Tô Vũ, vẻ mặt hồ hững, thái độ hoàn toàn dừng đọng khi nói đến người này.

Diệp phu nhân lắc đầu một cái nói: “Anh Hạo, không thể không nói, Tô Vũ hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của em, em vốn cho rằng, con bé đó cũng chỉ là một đứa con gái sống ở thôn quê chưa trải sự đời, sau khi thấy được sự giàu sang của Diệp gia chúng ta, sẽ sớm bị váng đầu, còn không tùy tiện để chúng ta bài bố hay sao, thế nhưng, em nghĩ sai rồi, Tô Vũ, con bé đó vô cùng có chủ kiến, hơn nữa, em có cảm giác nó không hề để ý tới đến sự quyền thế của gia tộc Diệp gia chúng ta, ai, anh Hạo, con bé này tuyệt đối là loại người vương tay vương chân.”

Sau đó, vẻ mặt Diệp Thiên Hạo không hề có cảm xúc, nói: “Trước đây anh nghe được tin, Tô Vũ chính là một đứa con gái nhu nhược, để cho người ta bắt nạt, không ra hồn, nhưng không nghĩ tới, hôm nay gặp mặt, quả nhiên khác với lời đồn rất nhiều, nhưng mặc kệ như thế nào, em nhất định phải nghĩ biện pháp để nó tin nhiệm Diệp gia, trung thành với Diệp gia chúng ta, cho dù phải để Khải nhi và Tuyết Nhi công khai chịu thiệt một chút cũng không sao, nếu không, kế hoạch mà chúng ta lập ra trong nhiều năm qua sẽ bị phá hủy, em hiểu chưa?”

“Em rõ rồi, anh Hạo, em biết nên làm thế nào!” Diệp phu nhân gật đầu, ở dưới ánh đèn, vẻ mặt của bà ta dường như có chút dữ tợn, hoàn toàn không hề có cảm giác thân cận khi gặp Tô Vũ.

Suốt đêm không nói chuyện, rạng sáng ngày hôm sau, Diệp quản gia đã tìm tới cửa, ông không thể chờ đợi được nữa nên nhanh chóng giúp Tô Tuyết Dung giải quyết chuyện của tiệm bánh mì, có như vậy, Tam tiểu thư mới có thể trở về Diệp gia sớm một chút.

Tô Vũ đối với vấn đề này cũng không có dị nghị gì, mấy người ngồi xe đi tới trường trung học quốc tế gần đó, trường trung học cách Diệp gia cũng không xa, bởi vì đây là trường học tốt nhất thành phố Tây Giang, cho nên vị trí của trường học đương nhiên nằm ở trung tâm của thành phố Tây Giang. Bởi vì tính chất đặc thù của trường học, nên gần đó cũng không có quán ăn nhỏ gì.

Đối diện trường học là một cao ốc mua sắm, mấy người Tô Vũ thuê lại một cửa hàng nhỏ ở tại tầng thứ nhất của khu mua sắm, cửa hàng không lớn, phía ngoài có thể trưng bày hàng hóa, phía trong rộng rãi, bên trong có hai phòng đơn, một phòng có thể làm bánh ngọt, phòng còn lại có thể nghỉ ngơi. Cũng may trước đây cửa hàng đã từng bán bánh gato, vì có việc gấp nên cho thuê lại, vừa vận bớt đi tiền công lắp ráp.

Tô Tuyết Dung rất hài lòng, cuối cùng cô kê mặc với chủ cửa hàng một phen, bởi vì vị trí của cửa hàng nằm ở đoạn đường phồn hoa nhất, nên Tô Tuyết Dung thuê với giá cao là tám nghìn một tháng, đưa trước ba tháng tiền thuê, sau đó mua thêm một ít dụng cụ và nguyên liệu làm bánh ngọt, dán thông báo tuyển nhân viên, lúc này mới hoàn thành bước thứ nhất.

Lúc xế chiều, rốt cuộc có vài nữ sinh hơn hai mươi tuổi đến phỏng vấn, Tô Tuyết Dung hỏi mấy vấn đề, chọn một người có tài ăn nói trong số đó làm phục vụ, lại chọn một người có kinh nghiệm để hướng dẫn các nữ sinh làm việc, thuận tiện giúp Tô Tuyết Dung lúc bận bịu.

Tô Tuyết Dung đã làm bánh ngọt ở trấn Thanh Sơn được một khoảng thời gian, thao tác tự nhiên cực kỳ thông thạo, lập tức đã có thể bắt đầu.

Đêm đó, Tô Vũ và mẹ cô ở lại tiệm bánh mì, ngày thứ hai, tiệm bánh mì liền khai trương, tên tiệm cũng không quá khoa trương, vẫn là tên tiệm bánh mì hạnh phúc giống như ở trấn Thanh Sơn.

Sau khi Tô Vũ dàn xếp công việc cho Tô Tuyết Dung xong, rốt cuộc cũng phải về Diệp gia .

“Tiểu Vũ, con yên tâm, mẹ có thể tự chăm sóc chính mình!” Tô Tuyết Dung không muốn xa con gái, nhưng bà vẫn cố chấp cho rằng chỉ khi con gái ở lại Diệp gia thì tương lai mới có thể rộng mở, chỉ cần bà không có ở bên, là có thể thay đổi vận mệnh con gái mình, cho dù bà có tiếc nuối đến đâu vẫn cố gắng tiết chế lại cảm xúc không nở này.

Tô Vũ phát tay, thở dài, không nói cái gì nữa, quay đầu cùng Diệp quân gia lên xe, xe khởi động, chỉ chốc lát sau, bóng người của Tuyết Dung càng ngày càng mờ hồ.

Lúc này, Diệp quân gia nhắc nhở Tô Vũ, nói: “Tam tiểu thư, cô nên nhớ kỹ, từ nay về sau cô chính là Tam tiểu thư của Diệp gia, không nên gặp Tô phu nhân thường xuyên, nếu để những nhà báo phát hiện rồi tuôn tin ra ngoài, sẽ thành vụ bê bối lớn nhất của nhà Diệp gia chúng ta.”

“Ừm!” Tô Vũ nhàn nhạt đáp một tiếng, đương nhiên, cô chỉ trả lời cho có mà thôi, Tô Vũ hoàn toàn không để ý tới Diệp gia, nếu như cô muốn làm gì thì Diệp gia có thể ngăn cản được sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Lần thứ hai Tô Vũ trở lại Diệp gia, đã là buổi tối.

Diệp phu nhân biết tin Tô Vũ quay về, cố ý gọi nhà bếp chuẩn bị một bữa tiệc lớn chào đón Tô Vũ. Lúc Tô Vũ trở lại, người nhà họ Diệp đã chờ cô rất lâu .

“Tiểu Vũ, mau tới đây, để đi giới thiệu cho con một chút!”

Diệp phu nhân nói, nhiệt tình kéo tay Tô Vũ, chỉ vào mọi người đang ngồi trên bàn ăn, bắt đầu giới thiệu tên từng người. Đương nhiên, Diệp Thiên Hạo và Diệp Hồng Khải, Diệp Hồng Tuyết cô đã gặp, một bên khác có một nhà ba người đang ngồi, sau khi Diệp phu nhân giới thiệu, Tô Vũ biết ba người này chính là em gái của Diệp Thiên Hạo, Diệp Thiên Kiều, em rể Triệu Nguyên thành, có một đứa con gái duy nhất Triệu Uyển Nghi, Triệu Uyển Nghi nhỏ hơn Tô Vũ một tháng, cũng vừa mới thi trung khảo, lập tức sẽ lên cao trung.

Diệp Thiên Kiều cũng giống như những cô con gái của các gia tộc giàu có khác, thường dùng để kết thông gia, phải gả cho các thiếu gia gia tộc lớn môn đăng hộ đối, mà Triệu Nguyên Thành chỉ là người làm công ở Diệp gia, dựa vào vẻ ngoài đẹp trai nên được công chúa Diệp gia coi trọng. Diệp gia nhiều lần phản đối nhưng không có hiệu quả, nên đành miễn cưỡng tiếp nhận đứa con rể không có xuất thân này, sau khi kết hôn, bọn họ vẫn tiếp tục ở lại Diệp gia. Lúc Diệp phu nhân giới thiệu, ba người chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng, rõ ràng chương mắt đứa con gái riêng ở bên ngoài này. Tô Vũ tự nhiên sẽ không đặt mấy người này ở trong lòng, chỉ cần sống yên ổn với nhau là được.

Một người phụ nữ hơn sáu mươi tuổi phúc hậu uy nghi ngồi ở chỗ chủ vị, chính là mẹ của Diệp Thiên Hạo, lão phu nhân Diệp gia.

Trong tay bà có một chuỗi hạt châu, Tô Vũ cảm giác được trên hạt châu trên trần ngập linh khí nhẹ nhẹ, hiển nhiên không phải vật phàm.

Diệp lão phu nhân nhìn chằm chằm Tô Vũ, trong mắt không hề che dấu sự chán ghét, hỏi: “Cô chính là đứa con gái ở bên ngoài của Thiên Hạo?”

Tô Vũ không kiêu ngạo không siểm nịnh gật đầu, nói: “Dạ, lão phu nhân!”

Diệp phu nhân giành trước một bước, cười nói: “Mẹ, đây chính là con gái của Thiên Hạo, không sai được, trước đây không biết thì thôi, hiện tại đã biết, Thiên Hạo thật sự không đành lòng để cột nhục của Diệp gia lưu lạc ở bên ngoài, vì thế, mới đưa con bé về Diệp gia, trước đây Thiên Hạo đã thương lượng với mẹ, mẹ không phải đã đồng ý rồi sao?”

Không biết Diệp lão phu nhân trào phúng hay kích lệ, không mẫn không nhạt nói một câu: “Cô đúng là hiền lành, không cảm thấy oan ức?”

Diệp phu nhân khẽ mỉm cười, nói: “Mẹ, con đã gả vào Diệp gia nhiều năm rồi, đương nhiên phải đứng ở góc độ của Thiên Hạo mà cân nhắc, không cảm thấy có ủy khuất gì.”

Nói tóm lại, nhìn dáng vẻ Diệp phu nhân biết vâng lời, quả thật không có một chỗ nào để xoi mói.

Diệp lão phu nhân thở dài, quay đầu nhìn về phía con trai mình, nói: “Thiên Hạo, Diệp gia chúng ta là một gia tộc có chỗ đứng trong xã hội, tự nhiên bây

giờ lòi ra thêm một đứa con gái riêng, nếu tin này bị truyền ra ngoài thì không phải bị mọi người cười chết hay sao? Diệp gia chúng ta có thể xấu mặt không vực dậy nổi!”

Diệp Thiên Hạo vội vàng nói: “Mẹ, con đã suy nghĩ về vấn đề này, con gái riêng không nên nói lung tung ra ngoài, chỉ cần nói Tiểu Vũ là con nuôi được nhà Diệp gia nhận nuôi, như vậy sẽ không làm mọi người nghi ngờ, cho dù người ngoài có hoài nghi tính chân thật của chuyện này, nhưng chỉ cần Diệp gia chúng ta một ngày không thừa nhận, ngoại giới cũng chỉ suy đoán mà thôi, sẽ tránh thoát được vụ bê bối này, mẹ cảm thấy thế nào?”

Diệp lão phu nhân vung tay, nói: “Còn có thể như thế nào nữa, cứ dựa theo lời của con mà làm đi!”

Khi Diệp Thiên Hạo nói ra kế hoạch này, Tô Vũ liền nhìn thấy Diệp Hồng Tuyết lộ ra biểu hiện xem thường, thật giống như đang nói: “Mày vĩnh viễn chỉ là một đứa con nuôi, sao có thể so được với đứa con gái ruột là tao đây!”

Tô Vũ cảm thấy buồn cười, đây mới là biểu hiện Diệp Hồng Tuyết nên có, trong nhà có thêm một đứa con gái riêng, không cảm thấy khó chịu mới là lạ? Mà Diệp phu nhân quá nhiệt tình, trái lại làm người ta cảm thấy có chút giả tạo. Với danh nghĩa là con gái nuôi, đây thật sự là một kết quả mà cô mong muốn, nếu cô thật sự trở thành con gái ruột của Diệp Thiên Hạo, nói không chừng sẽ phải đổi tên, Tô Vũ thật sự không thích điều này.

Thân phận con gái nuôi cứ thế đã quyết định xong, Diệp quản gia dẫn Tô Vũ tới một căn phòng ở lầu hai, căn phòng rất rộng rãi, giường lớn mềm mại, ga trải giường màu hồng phấn, đồ dùng hàng ngày đều có đầy đủ mọi thứ, nhìn sơ qua cũng tốn không ít tâm ý.

Lúc Diệp quản gia ra khỏi phòng, Tô Vũ thay một chiếc váy công chúa màu hồng phấn, mái tóc dài thẳng mượt, mắt ngọc mây ngài, da thịt như tuyết, hơn nữa, dường như Tô Vũ trời sinh có một loại linh khí đất thiên nga nảy sinh hiền tài, dung mạo khí chất tựa hồ so với Diệp Hồng Tuyết hấp dẫn không ít người, thay đổi quần áo, Tô Vũ đi xuống lầu, trở lại bàn ăn.

Diệp phu nhân kinh ngạc nhìn Tô Vũ rực rỡ hẳn lên, trên mặt cô không hề trang điểm, nhưng vẫn không có một chút tỳ vết, sừng sốt một chút, Diệp phu nhân khôi phục lại thái độ như bình thường, thân thiết hỏi: “Tiểu Vũ, con thích căn phòng đó không? Nếu con không thích, di gọi người để con trang trí lại, có được hay không?”

Tô Vũ gật đầu, nói: “Rất thích, Diệp phu nhân, không cần hao tâm tốn sức!”

Nói được một lúc, rốt cuộc bắt đầu dùng bữa tối, tất cả mọi người dựa theo quy định chỗ ngồi mà ngồi xuống, Diệp lão phu nhân ngồi ở phía trước, Diệp Thiên Hạo, và Diệp phu nhân an vị ở bên trái, một nhà ba người Diệp Thiên Kiều ngồi ở bên phải, phía dưới Diệp phu nhân chính là ba người Diệp Hồng Khải, Diệp Hồng Tuyết, Tô Vũ.

Diệp Hồng Tuyết bỗng cười híp mắt gấp một con tôm hùm chưa cay, đặt ở trong chén Tô Vũ, nói: “Tiểu Vũ, chị gấp cho em một con tôm, mau ăn đi!”

Cô cố ý muốn cho Tô Vũ xấu mặt, nhưng khi nhìn thấy Tô Vũ thay quần áo, dung mạo hoàn mỹ, cô sinh ra một loại đố kỵ và khó chịu mãnh liệt. Cô chắc chắn Tô Vũ chưa từng ăn qua tôm hùm, sẽ vì không biết cách ăn tôm hùm, tay chân luống cuống, đáng vẻ khoảng hốt hoảng định rất thú vị.

“Cảm ơn chị!” Tô Vũ thân nhiên nói cảm ơn, cô làm sao không biết tâm tư của Diệp Hồng Tuyết. Cô trùng sinh tới nay, quả thật chưa từng ăn tôm hùm, nhưng không hề đại biểu trước đây Tô Vũ chưa từng ăn, vì thế, Diệp Hồng Tuyết nhất định phải thất vọng rồi.

Cô thoải mái đẩy vỏ tôm hùm ra, lộ ra thịt tôm hùm màu trắng, thế nhưng, lại đặt vào trong chén của Diệp Hồng Tuyết: “Chị, em mới đến, em phải gấp đồ ăn cho chị mới đúng, em đã lấy thịt tôm hùm ra rồi, chị ăn đi!”

Diệp Hồng Tuyết tức giận không có chỗ phát tiết, cô vốn cho rằng Tô Vũ chỉ là một đứa con gái không ra hồn sống ở nông thôn, không ngờ lại khó đối phó như vậy, nhưng lại không tức giận được, tỏ vẻ lúng túng nở nụ cười, nói: “Cảm ơn, Tiểu Vũ nhé!”

Một lát sau, Triệu Uyển Nghi bỗng nở nụ cười với Tô Vũ, nói: “Chị Tô Vũ, chào chị, em tên là Triệu Uyển Nghi, tính ra chị là chị của em thì phải? Chị thật đẹp nha!”

Nếu đối phương khách khí như thế, Tô Vũ cũng cười lại, nói: “Đúng vậy, em họ Uyển Nghi, chào em, cảm ơn em đã khen, em cũng rất đẹp!”

Triệu Uyển Nghi giao hoạt nháy mắt một cái, duỗi tay ra, Tô Vũ cũng nắm lấy, đúng lúc này, Tô Vũ nhìn thấy trên tay của cô có một con nhện to như một trái trứng gà, từ trong ống tay áo bò ra, lập tức bò lên trên tay Tô Vũ.

Về mặt Tô Vũ bình thản, một cái tay khác nhẹ nhàng đưa ra, con nhện liền rơi xuống trở lại, Tô Vũ từ tốn nói: “Em họ Uyển Nghi, vật cưng của em chạy tán loạn nè, trả lại cho em!”

Triệu Uyển Nghi kinh ngạc mở to miệng, cô vốn muốn dùng nhện con để làm Tô Vũ sợ thét chói tai, nhân cơ hội làm Tô Vũ mất mặt, thế nhưng Tô Vũ lại bình tĩnh như vậy làm cho cô cảm thấy khó mà tin nổi.

Rất nhanh, một bữa cơm đã dùng xong, thế nhưng, Diệp Hồng Tuyết bị ai phát hiện, cử chỉ Tô Vũ khéo léo, không có một động tác thô tục nào, nếu như không phải đã sớm biết xuất thân của cô, cho dù nói với người ngoài cô là tiểu thư Diệp gia chân chính chắc hẳn sẽ không có người hoài nghi.

Chương 49: Điều khiển linh thuật (1)

Cõi đời này không có người phụ nữ nào thật lòng yêu thương con gái riêng của chồng, đặc biệt là Diệp phu nhân, vạ bê bối này, còn thêm chuyện đưa con gái riêng về Diệp gia, quả thật giống như đánh một cái tát vào mặt Diệp phu nhân, nếu như cô được yêu thích mới là lạ?

Thế nhưng, Diệp phu nhân lại bất ngờ đại lượng và khách khí với đứa con gái riêng này, còn có thêm mấy phần thân mật không bình thường. Nếu như cô là một cô gái có tâm tư đơn thuần, sẽ đối với sự thân mật của Diệp phu nhân mà nảy sinh cảm kích và tín nhiệm, thế nhưng, Tô Vũ sống hai đời người, Diệp phu nhân như vậy càng khiến cô tăng thêm lòng phòng bị.

Suy nghĩ một chút, Tô Vũ quyết định cùng Diệp phu nhân diễn vở tuồng này, chỉ cần Diệp phu nhân có ý đồ với cô, sớm muộn có một ngày sẽ lộ ra đuôi cáo, vạ nhất đến lúc đó trở mặt, cũng không liên lụy đến mẹ cô.

Đúng lúc này, rầm một tiếng, một bức tranh sơn thủy bay tới trước mặt Tô Vũ, tranh sơn thủy hơi rung động, dâng lên từng đợt gợn sóng, một mỹ nam yêu nghiệt đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Tô Vũ.

Hiên Viên Tuyết Triệt đứng đứng ngồi ở trên giường Tô Vũ, thay một cái tư thế thoải mái, mắt phượng nhắm lại, cười nói: “Vũ nhi, ngày hôm nay em thật xinh đẹp, đang suy nghĩ gì đây?”

“Không có gì, chẳng qua tôi cảm thấy làm con gái đã khó, nhưng để làm một đứa con hiếu thuận thì càng khó hơn!” Tô Vũ khẽ thờ dài, nếu như không phải vì để mẹ cô an tâm, cô đã sớm đi tu luyện một mình, cần gì phải đến Diệp gia, cần gì phải đi học trung học đây?

Chẳng qua, lúc cô trùng sinh, Tô Vũ đã thề là sẽ coi Tô Tuyết Dung như mẹ ruột của mình mà đối xử thật tốt, làm mọi điều có thể để hiếu thuận bà.

Hiên Viên Tuyết Triệt đương nhiên biết Tô Vũ không thể vứt bỏ được mẹ mình, nhân tiện nói: “Vũ nhi, em lo lắng an nguy của mẹ sao? Yên tâm, anh tự có biện pháp!”

Nói xong, Hiên Viên Tuyết Triệt bỗng lạnh nhạt nói một tiếng: “Các người đều đi ra đi!”

Tiếng nói vừa dứt, Tô Vũ liền nhìn thấy bên trong Càn Khôn phong Ma đồ lóe lên từng đợt gợn sóng, lập tức ở trước mặt Tô Vũ xuất hiện thêm bốn bóng dáng hư vô, bốn bóng dáng mờ hồ này có thể nhìn ra hình người. Toàn thân người thứ nhất đỏ như máu, ngay cả đôi mắt, đôi môi cũng không ngoại lệ, phả vào mặt là mùi máu tanh đậm đặc không bay đi nổi. Người thứ hai lại khác hoàn toàn, cả người chính là một đoàn hắc khí, cái gì cũng không thấy rõ, nhưng chỉ cần liếc mắt lại làm cho người ta có cảm giác khiếp đảm. Toàn thân người thứ ba chỉ có xương cốt, không có một tí da thịt nào, trong tay cầm một thanh chủy thủ xanh lam, toả ra ánh sáng thâm trầm. Người bình thường nhất trong bốn người chính là người phụ nữ, tóc dài xõa ngang vai, mặt trẻ con, toàn thân mặc một bộ quần áo màu đỏ, nếu như đi ở trên đường, tuyệt đối sẽ làm mọi người quay đầu trăm phần trăm.

Hiên Viên Tuyết Triệt cười nói: “Vũ nhi, đây là bốn người hầu ở bên cạnh anh, Huyết Ma, Tâm Ma, Cốt Ma, Tinh Ma, tuyệt đối trung thành, năm đó, bọn họ tự nguyện đi theo anh đồng thời cũng bị phong ấn ở bên trong Càn Khôn phong Ma đồ, anh sẽ phái bốn người bọn họ bảo vệ mẹ em, em yên tâm đi!”

Tô Vũ kinh dị liếc mắt nhìn Hiên Viên Tuyết Triệt, thật ra, cô rất muốn hỏi thân phận thật sự của Hiên Viên Tuyết Triệt là gì, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, cô không phải là người hay tìm tòi bí mật của người khác, Hiên Viên Tuyết Triệt không nói, Tô Vũ sẽ không hỏi nhiều.

“Bốn người bọn họ có thể tin được không?” Tô Vũ do dự một chút, hỏi.

Hiên Viên Tuyết Triệt gật đầu, nói: “Yên tâm đi, đây chỉ là một phần hồn của bọn họ, toàn bộ bọn họ đều không có ý thức, nhưng sẽ tuyệt đối nghe theo mệnh lệnh của anh, hơn nữa thực lực của họ mạnh mẽ, những người bình thường căn bản không phải là đối thủ của họ, dù sao, cũng chỉ có anh, mới có thể ở nắm giữ ý thức của bọn họ, rồi đi Càn Khôn phong Ma đồ.”

Tô Vũ nói: “Tốt lắm, chỉ cần bảo vệ ở trong bóng tối là được, không được để mẹ tôi nhìn thấy, nếu không, bà sẽ bị dọa sợ!”

“Đó là đương nhiên, Vũ nhi yên tâm, bảo đảm sẽ không làm cho mẹ em sợ, dù sao, bà cũng là mẹ vợ tương lai của anh mà!” Nói xong, Hiên Viên Tuyết Triệt vẫy tay, bốn bóng người lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Tô Vũ hoàn toàn miễn dịch với những lời nói hươu nói vượn của Hiên Viên Tuyết Triệt, không thèm nhìn thẳng hắn.

“Được rồi, mệt mỏi cả ngày, tôi muốn tắm rửa rồi đi ngủ!” Tô Vũ vung tay, nhanh chân đi vào phòng tắm.

Nhưng có nói thế nào, có bốn người kia bảo vệ mẹ cô, cô quả thật yên tâm không ít.

Ánh mắt Hiên Viên Tuyết Triệt nhìn đến bóng lưng của Tô Vũ, Tiểu Vũ hôm nay vô cùng xinh đẹp, giống như một bông hoa sen tinh khiết, trải qua ngàn năm luân hồi, cô vẫn xuất thần thoát tục giống như trước đây, tính tình của cô vẫn thông minh hào phóng như vậy, bên trong lạnh nhạt mang theo vài phần

ngang ngược, bên trong giao hoạt mạng theo vài phần bướng bỉnh, một hồi sau, hẳn không khỏi có mấy phần ngậy đại.

Suốt đêm không nói chuyện, mấy ngày sau đó, Diệp phu nhân phát huy bản chất mẹ hiền vợ đảm, dẫn Tô Vũ đi đến những nơi xa hoa, mua mười mấy bộ quần áo nhãn hiệu nổi tiếng, các loại váy đắt tiền, thậm chí trang sức mấy trăm ngàn cũng mua vài bộ. Mặc dù chỉ mới ở đây có mấy ngày, nhưng Tô Vũ đã cảm nhận được tư vị của đám tiểu thư con nhà giàu là như thế nào, hoàn toàn khác biệt với cuộc sống trước đây ở trấn Thanh Sơn, nếu đổi lại là một bé gái mười mấy tuổi nào đó, chỉ sợ sẽ hoàn toàn bị luân hãm, chỉ tiếc, người Diệp gia gặp phải lại là Tô Vũ.

Đương nhiên, lúc Tô Vũ hài lòng, lại có người cực kỳ không vui, đó chính là Diệp Hồng Tuyết, cô chỉ mới là một thiếu nữ mười lăm tuổi, nhìn thấy mẹ mình đối xử tốt với đứa con riêng như vậy, quả thật vừa tức vừa đố kị, gần như sắp phát điên.

Ngày hôm đó, Diệp phu nhân nhận được một thiệp mời, hóa ra là sinh nhật mười sáu tuổi của tiểu công chúa Long gia, buổi tối ngày mai Long gia sẽ tổ chức một bữa tiệc, tứ đại gia tộc đều nhận được thiệp mời. Diệp phu nhân dĩ nhiên chuẩn bị mang theo nữ quyến của Diệp gia cùng tham gia.

Diệp phu nhân cố ý tìm tới Tô Vũ, nói: “Tiểu Vũ, nhớ kỹ, con chính là con nuôi của Diệp gia, lúc chính thức gặp người ngoài, con phải nhớ rõ thân phận của mình, mấy ngày này đi sẽ dạy cho con một ít lễ nghi cơ bản, con phải nhớ kỹ, đến lúc đó phải bày ra dáng vẻ của đại tiểu thư, đừng để mọi người chế giễu, biết chưa?”

“Con đã biết, phu nhân!” Tô Vũ vẫn bày ra bộ dáng biết vâng lời như trước, vô cùng ngoan ngoãn nghe lời.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Điều khiển linh thuật (2)

Diệp phu nhân rất hài lòng về biểu hiện ngoan ngoãn Tô Vũ trong khoảng thời gian này, làm cho bà yên tâm không ít.

Sau đó, Diệp phu nhân cho Tô Vũ xem rất nhiều bức ảnh của tứ đại gia tộc quyền thế, cũng nói cho Tô Vũ biết một ít tình huống căn bản, quan hệ giữa tứ đại gia tộc với nhau, đến lúc đó, những kiến thức này có thể sẽ phát huy được tác dụng.

Buổi tối ngày hôm sau, Diệp phu nhân dẫn theo Tô Vũ, Diệp Hồng Tuyết, Diệp Hồng Khải, còn có mẹ con em chồng Diệp Thiên Kiêu, Triệu Uyển Nghi cùng ngồi xe đi tới Long gia.

Ước chừng hơn một giờ, đoàn người Diệp phu nhân đã đến Long gia. Long gia là một trong tứ đại gia tộc quyền thế, không phải dạng có tiếng mà không có miếng, ở một nơi tắc tắc vàng như thành phố Tây Giang lại xây một tòa biệt thự hướng ra biển, người nhà họ Long chỉ cần ngồi bên trong là có thể thưởng thức được phong cảnh nổi tiếng ở thành phố này, mà tiệc rượu lần này được tổ chức ở sân sau của biệt thự Long gia.

Long gia phát triển mạnh, trong gia đình có ba anh em, sinh ra sáu người con trai, chỉ có tiểu công chúa Long gia là con gái. Tiểu công chúa Long gia tên là Long Vũ Hiên, năm nay chỉ mới mười lăm tuổi, nhưng lại là đứa trẻ được gia tộc sủng ái nhất. Tối sinh nhật mười lăm tuổi, Long gia vì cô mà tổ chức một bữa tiệc sinh nhật long trọng nhất.

Diệp phu nhân đưa thiệp mời cho bảo vệ, trong ánh mắt bảo vệ hiện lên sự cung kính, lái xe tiến vào sân sau của biệt thự Long gia, sau đó, dưới sự dẫn dắt của người giúp việc, chậm rãi đi tới.

Bên trong sân được tu sửa không nhiễm một hạt bụi, rất có tâm ý, trên bàn đề đầy rượu đỏ và các loại đồ ăn, ban nhạc đứng ở một bên, trình diễn những bản nhạc tao nhã êm tai, bộc lộ hết dáng vẻ xa hoa và tinh xảo của một đại gia tộc nên có.

Đúng lúc này, một người phụ nữ mặc bộ trang phục phú quý đi tới, nói: “Ai nha, đây không phải Diệp phu nhân sao? Chị đến hơi trễ nha!”

Diệp phu nhân hé miệng nở nụ cười, nói: “Không tính là muộn, tiệc rượu còn chưa bắt đầu, tiểu công chúa Long gia còn chưa đi ra đấy?”

“Ồ, chị nói cũng đúng!” Bạch phu nhân cười cợt, cũng không nói gì thêm.

Diệp phu nhân nhìn người phụ nữ ở trước mắt, ở trong trí nhớ của bà, người phụ nữ này chính là phu nhân Bạch gia, gia chủ Bạch gia là một người không an phận, bởi vì Bạch gia dựa vào ngành giải trí mà khởi nghiệp, nắm giữ công ty môi giới lớn nhất ngành giải trí, nghe người ta nói, Bạch tiên sinh có quan hệ với rất nhiều nữ minh tinh, tuy Bạch phu nhân bảo dưỡng rất kỹ càng, nhưng dù sao đã có tuổi, ít đi mấy phần hấp dẫn với chồng.

Nhưng Bạch phu nhân là một người phụ nữ thông minh, đối với chồng mình chính là nhắm một mắt mờ một mắt, chỉ cần bà vẫn ở vị trí vợ lớn là được.

Diệp phu nhân trò chuyện với Bạch phu nhân một lúc, mới giới thiệu Tô Vũ, nói: “Giới thiệu cho chị một chút, đây là con gái mà Diệp gia nhận nuôi, cháu là một đứa trẻ đáng thương, hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau mà lớn lên, lão thái thái rất yêu thích, liền nhận làm con nuôi, Tiểu Vũ, nhanh chào hỏi

Bạch phu nhân đi!”

Tô Vũ tiến lên một bước, cười ngọt ngào một tiếng: “Bạch phu nhân, chào đi, rất hân hạnh khi được gặp đi!”

Bạch phu nhân gật đầu, quái dị liếc nhìn Tô Vũ, dùng ánh mắt “Tôi hiểu được” nhìn về phía Diệp phu nhân, Diệp phu nhân yên lặng nở nụ cười, cũng coi như ngầm thừa nhận.

Tô Vũ không quan tâm hai người đang trao đổi cái gì, trái lại cảm thấy rất tẻ nhạt.

Đoàn người đi tìm chỗ ngồi ngồi xuống, lúc sau, Long phu nhân dẫn người lại đây hỏi thăm một chút, nói chuyện vài câu. Chưa được bao lâu, một chiếc xe hở mui xa hoa chạy vào, một người phụ nữ thời thượng tuổi không vượt quá ba mươi chậm rãi từ trên xe bước xuống, bên người còn dẫn theo một bé trai sáu, bảy tuổi.

Long phu nhân lập tức đứng dậy, đi lên đón, cười nói: “Hạ phu nhân, chị rốt cuộc đến rồi!”

Hạ phu nhân là người mẫu trẻ tuổi, tướng mạo xinh đẹp, dựa vào dung mạo và trí tuệ hơn người mà gả vào Hạ gia, sau đó lại sinh con trai, mẫu bằng tử quý*, tương lai vô cùng rộng mở.

*mẫu bằng tử quý: mẹ quý nhờ có con

Hạ phu nhân nâng đôi mắt lên, nịnh nọt nói: “Long phu nhân, nhiều ngày không gặp, chị thật sự càng ngày càng có khí chất rồi!”

Long phu nhân mỉm cười nói: “Nào có, Hạ phu nhân mới thật sự là tuổi trẻ tài cao đó.”

.....

Tô Vũ nghe bọn họ nói lời khách sáo câu được câu không, đương nhiên, trong lúc nói chuyện, Diệp phu nhân cũng nhân tiện đẩy Tô Vũ ra ngoài giới thiệu một phen, nói là con nuôi, nhưng người ở nơi này không một ai ngu ngốc, chỉ trong mấy giây đã hiểu được ý nghĩa thật sự của hai từ con nuôi.

Đội được Tô Vũ rốt cuộc đi lại đây, Diệp Hồng Tuyết bỗng kéo cánh tay Tô Vũ, thân thiết nói: “Em gái, người lớn nói chuyện rất tẻ nhạt, hay là vậy đi, chị dẫn em đi gặp tiểu công chúa Long gia, có được không?”

Tô Vũ giả bộ không biết gì, gật đầu: “Hay lắm!”

Diệp Hồng Tuyết vô cùng cao hứng, đồng thời kéo Tô Vũ và Triệu Uyển Nghi đi về phía Long Vũ Hiên. Ngày hôm nay, Long Vũ Hiên là nhân vật chính của bữa tiệc, quanh người đầy ắp người, cô mặc một chiếc váy công chúa trắng tinh, trên đầu đội một chiếc vương miện nam đầy kim cương, tóc uốn lộn xoắn trên vai, quả nhiên là một mỹ nhân, chỉ có điều cảm của cô hơi vung lên, mang theo vài phần kiêu ngạo. Chẳng qua, gia thế và dung mạo khiến cô có đủ tư cách để kiêu ngạo.

“Vũ hiên, đã lâu không gặp, sinh nhật vui vẻ!” Hai người Diệp Hồng Tuyết và Tô Vũ đi tới bên người Long Vũ Hiên, dường như Long Vũ Hiên cũng học cùng trường với Diệp Hồng Tuyết, hai người cũng là học sinh, cũng là một trong tứ đại gia tộc quyền thế, nên Diệp Hồng Tuyết, Triệu Uyển Nghi rất thân với Long Vũ Hiên.

Long Vũ Hiên khẽ mỉm cười, vui mừng nói: “Tiểu Tuyết, Uyển Nghi? Cái gì mà lâu rồi không gặp, rõ ràng mới nghỉ có mấy ngày mà!”

Nói xong, Long Vũ Hiên rốt cuộc nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ, Tô Vũ, nhất thời, dường như có chút không vui, liền hỏi: “Tiểu Tuyết, người giúp việc này ở đâu ra? không phải người nào cũng có thể vào Long gia chúng tôi đâu!”

Diệp Hồng Tuyết giả vờ bất mãn nói: “Vũ hiên, em đừng nói như vậy, em ấy tên là Tô Vũ, là em gái của chị, là chị của Uyển Nghi, cha chị nhận con nuôi, tháng tới đây, em ấy sẽ là bạn học của chúng ta, vì thế, chị có ý dẫn em ấy lại đây gặp em, Vũ Hiên, em không nên bắt nạt em ấy!”

“Con nuôi? Chỉ có người ngốc mới tin!” Long Vũ Hiên bĩu môi, ánh mắt không hề che dấu vẻ xem thường nhìn Tô Vũ, quả thật vô cùng xem thường Tô Vũ, cô luôn luôn mắt cao hơn đầu, đối với người có loại thân phận này đương nhiên sẽ không cho sắc mặt tốt.

Tô Vũ hoàn toàn không quan tâm đến Long Vũ Hiên và Diệp Hồng Tuyết, đối với sự khiêu khích của Long Vũ Hiên, Tô Vũ khẽ mỉm cười, không nói gì thêm.

Thế nhưng, hành động lần này của Tô Vũ rơi vào mắt của Long Vũ Hiên chính là hèn nhát và sức lực không đủ, Long Vũ Hiên cười nhạo một tiếng, có ý lớn tiếng nói: “Tô Vũ, tham gia bữa tiệc của bốn tiểu thư đều phải là tiểu thư con nhà giàu đẳng hoàng, một đứa con nuôi như cô không nên tới đây tham gia bữa tiệc này!”

Long Vũ Hiên có ý muốn cho Tô Vũ lúng túng, giọng nói không hề che giấu, nhất thời, ánh mắt của mọi người đều tập trung lại đây.

Tô Vũ thoải mái nói: “Long tiểu thư, Diệp phu nhân mang tôi đến tham dự bữa tiệc này, cũng không phải là do tôi muốn tới, cô nói như vậy, lẽ nào không hoan nghênh Diệp phu nhân sao?”

Chương 51: Điều khiển linh thuật (3)

Long Vũ Hiên cười lạnh một tiếng, nói: “Cô nhanh mồm nhanh miệng ghê nhỉ, hừ, hèn chi Diệp phu nhân lại nghe lời cô như vậy, đến choáng váng đầu óc!”

Tô Vũ vẫn không nói gì, Diệp Hồng Tuyết giành trước một bước, nói: “Vũ Hiên, em không nên nói như vậy, em ấy là em gái chị, em cứ như vậy, chị thật tức muốn chết!”

Long Vũ Hiên hiện ra vẻ mặt chỉ tiếc mải sắt không thành thép, thờ dãi nói: “Tiểu Tuyết, chị đó, chính là quá thiện lương, nói không chừng sau này bị người bán còn muốn giúp người ta kiếm tiền đấy? Thế nhưng, chỉ cần Long Vũ Hiên ở đây một ngày, em sẽ giúp chị tới cùng.”

Tô Vũ nhìn hai người này một xướng một họa, cảm thấy vô cùng tệ nhạt, cô chưa kịp nói câu nào với Long Vũ Hiên, mấy người này lại tự động diễn ra một vở kịch ân oán tình thù.

“Xem ra, Long tiểu thư không chào đón tôi, tôi sẽ rời khỏi nơi này để Long tiểu thư đỡ mất hứng!” Tô Vũ nói xong, cô chuẩn bị rời đi.

“Em gái Tô Vũ!” Diệp Hồng Tuyết kéo Tô Vũ lại, vội vàng nói: “Vũ Hiên không có ý gì đâu, em không nên tức giận, sau này chúng ta chính là bạn học cùng trường, em tuyệt đối không nên để ở trong lòng, có được hay không?”

Tô Vũ thật sự không biết Diệp Hồng Tuyết muốn làm gì, khẽ gật đầu, từ tốn nói: “Chị yên tâm, tôi không hề tức giận, tôi không phải là loại người hay tùy tiện tức giận!”

Tô Vũ nói thật, cô tuyệt đối sẽ không vì một người xa lạ mà tức giận, thí dụ như hàng ngũ của đám người Long Vũ Hiên.

Hai người Diệp Hồng Tuyết, Triệu Uyển Nghi và Long Vũ Hiên nói chuyện câu được câu không. Đến khi khách mời đến đông đủ, cha mẹ dẫn Long Vũ Hiên chính thức bước lên sân khấu.

Mặc dù đang là buổi tối, nhưng chung quanh khu vườn lại bùng sáng nhờ ánh đèn nên ông muốn màu muốn vẽ, thậm chí còn muốn chói mắt rực rỡ hơn ban ngày mấy phần.

Long phu nhân đứng ở trong đám người, chậm rãi nói: “Cảm ơn mọi người đã đến tham dự bữa tiệc sinh nhật mười lăm tuổi của Thất tiểu thư Vũ Hiên của Long gia chúng tôi, hi vọng mọi người thể thoải thích tận hưởng một buổi tối vui vẻ này!”

Chung quanh nhất thời vang lên một trận vỗ tay báo hay. Tiếp đó, một chiếc bánh kem tinh xảo cao mười lăm tầng được đẩy tới, ở tầng trên cùng của chiếc bánh kem được cắm mười lăm ngọn nến.

Long phu nhân mỉm cười nói: “Vũ hiên, hôm nay là tiệc sinh nhật mười lăm tuổi của con, hiện tại dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, con ước một điều ước đi!”

“Dạ, mẹ!” Long Vũ Hiên chấp tay trước ngực, nhắm mắt lại, giống như đang thật sự ước nguyện một điều gì đó.

Sau một hồi lâu, Long Vũ Hiên mở mắt ra, nói: “Mẹ, con ước rồi!”

Long phu nhân yêu thương vuốt ve khuôn mặt tinh xảo của Long Vũ Hiên, cười nói: “Được, Vũ Hiên, từ nhỏ con đã luyện đánh đàn, thừa dịp sinh nhật ngày hôm nay, vì mọi người đánh một đoạn đi con!”

Trường hợp này hiếm khi xảy ra, dụng ý của Long phu nhân chính là muốn người khác thấy được hình tượng đa tài đa nghệ của con gái mình, đương nhiên, mỗi bậc phụ huynh đều hi vọng con gái của mình có thể được người khác ca ngợi, Long phu nhân hiển nhiên cũng không ngoại lệ.

Long Vũ Hiên bĩu môi, dường như có chút không tình nguyện, thế nhưng không muốn làm trái ý mẹ, đi mấy bước rồi ngồi vào chiếc ghế trước cây đàn Piano, đưa hai tay lên, lập tức, từng tiếng đàn Piano chậm rãi vang ra.

Người ở chỗ này hầu như đều là người của giới thượng lưu, ít nhiều cũng hiểu một chút về âm nhạc, nếu Long Vũ Hiên đã bắt đầu biểu diễn tại chỗ, cũng không thể không nghiêng tai lắng nghe.

Xung quanh sân khấu không một ai lên tiếng, đúng lúc này, ai cũng không thấy, Diệp Hồng Tuyết bỗng liếc mắt ra hiệu với Diệp Uyển Nghi.

Triệu Uyển Nghi lập tức hiểu ý, giả hoạt gật đầu, một ánh mắt bất thiện rơi vào phần lưng Tô Vũ.

Khoảnh khắc tiếp theo, tay của cô chuyển động, tay áo run lên, trong tay bỗng hiện ra một em bé màu xanh lục, em bé này chỉ nhỏ cỡ một tắc, nhưng có mũi có mắt, bộ dáng sống động giống như người thật, chỉ là thu nhỏ lại vô số lần mà thôi, sau đó, ngón tay Triệu Uyển Nghi búng một cái, người tí hon màu xanh lục xẹt qua một đường vòng cung màu xanh lục, rơi vào trên lưng Tô Vũ, nhất thời, phần lưng Tô Vũ lóe lên một trận quang mang lục sắc, ngay lập tức người tí hon màu xanh lục đã không thấy tăm hơi.

Triệu Uyển Nghi cười đắc ý, ra hiệu cho Diệp Hồng Tuyết, ý chính là đã đại công cáo thành.

Diệp Hồng Tuyết cười đắc ý, trong đôi mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo, thầm nghĩ: “Tô Vũ ơi Tô Vũ, không phải tôi cố ý muốn hại cô, chỉ là Diệp gia chỉ có thể có một người con gái là tôi, tuyệt đối không thể để cô có đất dung thân, qua đêm nay, mộng nhà giàu của cô cũng nên tỉnh rồi, Diệp gia không phải là nơi cô nên đến, vẫn nên sớm đánh cô trở về nguyên hình thì tốt hơn!”

Thật ra, Diệp Hồng Tuyết tuyệt đối sẽ không thừa nhận, cô đối với Tô Vũ có một loại cảm giác đố kỵ và nguy hiểm, bởi vì dung mạo của Tô Vũ không hề thua cô, hơn nữa, loại khí chất đất thiêng này sinh hiển tài lại càng hơn cô một bậc, hoàn toàn không giống với loại người sinh ra ở trong nông thôn, cô sợ Tô Vũ ngày nào ở Diệp gia quá lâu, sẽ dần dần thay thế cô được cha và bà nội cưng chiều, cô tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra!

Vốn Tô Vũ đang ngồi quay lưng với Diệp Hồng Tuyết và Triệu Uyển Nghi, đột nhiên, cô cảm giác được phía sau lưng có một trận yêu khí đập tới, Tô Vũ đang chuẩn bị dùng linh khí chống lại, nhưng lập tức, cô liền thay đổi chủ ý.

Lúc Tô Vũ từ bỏ chống đối, cỗ yêu khí này liền chui vào trong thân thể của cô, nhanh chóng bơi về phía não bộ của cô.

“Có người tính toán mình!” Đây là ý nghĩ đầu tiên của Tô Vũ, cô không phải người ngu, đương nhiên biết, nếu một khi yêu khí chui vào trong linh thức, khả năng thân thể của cô sẽ bị yêu vật này khống chế.

Nhưng Tô Vũ sao có thể để đối phương toại nguyện? Cơ thể cô chậm rãi vận hành linh khí, nhanh chóng bao vây lấy đoàn yêu khí này, thậm chí, vận hành phương pháp tu luyện như bình thường, bắt đầu luyện hóa.

Lập tức, yêu vật này liền hoảng hồn, nó bắt đầu liều mạng giãy dụa, linh khí Tô Vũ vây quanh, yêu vật kia bắt buộc phải chui ra từ lòng bàn tay Tô Vũ, Tô Vũ nhẹ nhàng sờ một cái, liền nhìn thấy bộ mặt thật của yêu vật, nhất thời vui lên, vật này thể nhưng lại là yêu linh Thụ Yêu trăm năm, Thụ Yêu thoát ly bản thể, vừa vận rơi vào trong tay cô, vật này có trăm năm tu hành, chính là vật đại bổ, chỉ cần luyện hóa yêu linh này, nói không chừng cô có thể thừa cơ đột phá tầng thứ ba?

Nhưng người muốn hại cô, Tô Vũ đương nhiên phải tìm hiểu rõ mới được, chẳng qua Tô Vũ Tâm đã sớm chọn ra những ứng cử viên này rồi.

Tô Vũ hơi quay đầu, vừa vận nhìn thấy đôi mắt hoảng sợ của Triệu Uyển Nghi, nhất thời, suy đoán của Tô Vũ liền được chứng thực, bởi vì cô không hề quen biết một ai ở nơi này, ngoại trừ hai chị em Diệp Hồng Tuyết và Triệu Uyển Nghi, còn có Long Vũ Hiên, nhưng Long Vũ Hiên đang biểu diễn đánh đàn, vì thế chỉ có thể là Diệp Hồng Tuyết và Triệu Uyển Nghi.

Chẳng qua, Triệu Uyển Nghi thể nhưng có thể khống chế Thụ Yêu trăm năm để bản thân sử dụng, có thể thấy được, cô ta có học qua một ít thuật pháp để điều khiển linh thuật.

“Có qua mà không có lại là không được lịch sự, tôi cũng sẽ đưa cho cô một thứ tốt giống như vậy!” Tô Vũ cười lạnh một tiếng, cô hơi suy nghĩ, một bóng đen từ trước ngực bay ra ngoài, chậm rãi bay về phía Triệu Uyển Nghi, bóng đen này không ai khác chính là thông linh đồng tử.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Xấu mặt trước mọi người

Trong lòng Triệu Uyển Nghi vô cùng kinh hoàng, từ nhỏ cô đã theo sư phụ học tập thuật pháp, đã luyện đến cảnh giới điều khiển linh thuật một cách nhuần nhuyễn, con nhện ở bữa cơm tối mấy ngày trước, Triệu Uyển Nghi chỉ đem ra tùy tiện vui đùa mà thôi, vừa nãy cô vốn muốn dùng linh thuật để triệu hoán thụ linh trăm năm, rồi dùng thụ linh trăm năm khống chế thân thể Tô Vũ, làm cho cô xấu mặt trước mọi người, hơn nữa, cô đã dùng chiêu này đùa giỡn người khác vô số lần, cho tới bây giờ chưa từng thất bại một lần nào.

Cứ như vậy, Tô Vũ sẽ làm mất hết mặt mũi của Diệp gia, cho dù Tô Vũ có là con gái ruột của cậu, bà ngoại cũng sẽ không để cô ta ở lại Diệp gia, làm như vậy là có thể thuận lợi đuổi Tô Vũ ra ngoài.

Không ngờ, lúc cô đang tràn đầy tự tin, lại cảm nhận được sự sợ hãi của thụ linh trăm năm truyền đến, cô nhìn bốn phía, liền nhìn thấy Tô Vũ đang cười tự tiểu phi tiểu.

Trong lòng Triệu Uyển Nghi cả kinh, thầm nghĩ: “Lẽ nào, Tô Vũ cũng là Tu Luyện Giả? Vậy thì phiền phức rồi!”

Thế nhưng, cái ý niệm này vừa lóe qua, Triệu Uyển Nghi liền cảm giác được một trận âm khí phả vào mặt, cô không có Âm Dương Nhân, đương nhiên sẽ không thấy rõ thứ này rốt cuộc là thứ gì, theo bản năng cảm thấy không ổn, thế nhưng, đã quá muộn!

Lập tức, thông linh đồng tử cười khúc khích, bám vào trên người Triệu Uyển Nghi, Triệu Uyển Nghi chỉ cảm thấy cả người lạnh buốt, lạnh lẽo rùng mình một cái, cổ khí lạnh dường như đang tràn vào bên trong lục phủ ngũ tạng của cô, sau đó, Triệu Uyển Nghi liền phát hiện tứ chi mình giống như không còn nghe sự điều khiển của mình nữa.

“Khanh khách. . . . .” Lúc mọi người đang lặng lẽ lắng nghe âm nhạc, Triệu Uyển Nghi bỗng phát ra một tiếng cười khó coi.

Nhất thời, mọi người chung quanh nhủ mảy, ánh mắt có vẻ khó chịu nhìn về phía Triệu Uyển Nghi, con gái Diệp gia của tứ đại gia tộc quyền thế, sao có thể không có giáo dục như vậy?

“Uyển Nghi, con làm sao vậy?” Diệp Thiên Kiều, Diệp Hồng Tuyết, Diệp phu nhân và những người khác nhanh chóng đi tới, gấp gấp hỏi, tuy Triệu Uyển Nghi còn nhỏ tuổi, nhưng lại thông minh lanh lợi, sao hôm nay lại xảy ra vấn đề như vậy?

“Khanh khách. . . . .” Triệu Uyển Nghi lại phát ra một tiếng cười âm u, nói: “Tôi biểu diễn cho mọi người một đoạn múa thoát y nha, thế nào?”

Lúc tất cả người chưa kịp phản ứng, Triệu Uyển Nghi chuyển động, cơ thể cô xoay một cái, thoát khỏi đám người Diệp phu nhân, ném mũ một cái, mái tóc đen dài liền rơi xuống, tiếp theo, hai tay cô miễn cưỡng xé chiếc váy màu trắng trước ngực, lộ ra nịt ngực trắng tinh, còn có một mảng lớn bộ ngực trắng nõn.

Diệp phu nhân vừa xấu hổ vừa tức giận, lớn tiếng nói: “Uyển Nghi, mau dừng tay, con đang làm cái gì? Có phải điên rồi không?”

Triệu Uyển Nghi không quan tâm đến điều này, hai tay cô tiếp tục dùng sức, xé một cái, cả chiếc váy hoàn toàn bị xé thành hai nửa, rơi trên mặt đất, nịt ngực màu trắng, bụng bằng phẳng, nội y màu trắng đều lộ ra ngoài.

Mọi người chung quanh hít vào một ngụm khí lạnh: “Chẳng lẽ Triệu Uyển Nghi điên thật rồi?”

Diệp phu nhân không thể đứng nhìn được nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, Diệp gia nhất định sẽ trở thành trò cười của bữa tiệc này, bà vội vàng xông lên trên, vội áo khoác rồi khoác lên người Triệu Uyển Nghi. Tô Vũ cũng cảm thấy đủ rồi, ngược lại Triệu Uyển Nghi đã bị mất mặt, không cần thiết phải tiếp tục nữa.

Cô hơi suy nghĩ, triệu hồi thông linh đồng tử quay trở về. Triệu Uyển Nghi rốt cuộc yên tĩnh trở lại, có điều cô bị thông linh đồng tử điều khiển, ý thức tạm thời có chút không tỉnh táo.

Diệp phu nhân ôm Triệu Uyển Nghi, ngược lại bà cũng không muốn ở lại chỗ này thêm một giây phút nào nữa, vội vàng nói: “Xin lỗi, Long phu nhân, Long tiểu thư, Uyển Nghi chúng tôi xảy ra một chút chuyện, hôm nay tạm thời không thể tham gia hết buổi tiệc, sau này Diệp gia chúng tôi nhất định sẽ đến tận nhà xin lỗi!”

Long phu nhân hiểu rõ ý của Diệp phu nhân, cũng nhanh chóng đứng ra hòa giải, nói: “Diệp phu nhân, tiểu thư Uyển Nghi có khả năng là quá cao hứng, nên muốn đùa giỡn với mọi người một chút mà thôi, mọi người cũng không cần để ở trong lòng, mục đích chủ yếu của mọi người khi đến đây là dự sinh nhật của Vũ Hiên, những cái khác đều không quan trọng, có đúng không?”

Long phu nhân nói xong, tất cả mọi người đều đáp lại vài tiếng. Diệp phu nhân cảm kích nhìn Long phu nhân, khách sáo nói vài câu, mới mang theo Triệu Uyển Nghi, Diệp Thiên Kiều, Diệp Hồng Tuyết, Tô Vũ trở lại bên trong xe, vội vàng rời khỏi Long gia.

Sau khi rời khỏi Long gia, Triệu Uyển Nghi yếu ớt tỉnh lại, không hề có một chút ý thức về chuyện xảy ra trước đó, nhưng lúc cô tỉnh lại thì có cảm giác hình như mình không có mặc quần áo, trên người chỉ có chiếc áo khoác của Diệp phu nhân, lập tức hỏi: “Mẹ, mẹ, con làm sao vậy?”

Diệp Thiên Kiều tức giận chưa tan, nói: “Con còn mặt mũi để nói hã, vừa rồi ở tiệc rượu Long gia, con hãy xem lại mình đã làm ra chuyện mất mặt gì đi, Diệp gia chúng ta mất hết mặt mũi vì con rồi!”

Triệu Uyển Nghi trầm mặc không nói, bà là người hiểu rõ cô nhất, cô xác thật chính là một đứa con gái chỉ biết quần áo lụa là, ngày thường chỉ biết sống phóng túng, đối với con gái của mình lúc nào cũng phải đề tâm.

Diệp phu nhân nhàn nhạt thở dài, ngược lại cũng không có phản ứng mãnh liệt như vậy, nói: “Uyển nghi, khoảng thời gian này, con tạm thời đừng ra ngoài, ở Diệp gia đóng cửa cẩn thận suy nghĩ lại lỗi lầm của mình đi!”

Lúc này, Diệp Hồng Tuyết bỗng lén lút tiến tới, nói: “Uyển Nghi, vừa nãy em làm sao vậy? Tại sao lại xé quần áo của mình, thật quá táo bạo đi, không phải em làm vậy để chinh Tô Vũ sao? Làm sao ngược lại giống như em bị người ta chinh vậy?”

Trong lòng Triệu Uyển Nghi hơi động, nếu như cô không hiểu việc này là do Tô Vũ tính toán, thì cô thật sự là kẻ ngu rồi!

Triệu Uyển Nghi nắm chặt nắm đấm, hơi quay đầu, nhìn về phía Tô Vũ đang ngồi kế bên tài xế, Tô Vũ cảm nhận được ánh mắt của cô, hơi quay đầu lại, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười sâu xa.

“Tô Vũ, quả nhiên cũng là một Tu Luyện giả!” Triệu Uyển Nghi hít sâu một hơi, Tu Luyện giả bao gồm dị năng giả, Phật, đạo, ma, người tu hành gọi

chung. Tu Luyện giả chia ra làm bốn cảnh giới: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, trong mỗi cảnh giới được chia ra làm thượng, trung, hạ, viên mãn. Đa số Tu Luyện giả ở thành phố Tây Giang đều là Tu Luyện giả Hoàng cấp, còn Tu Luyện giả Huyền cấp, cho tới Thiên cấp, những người này chính là một truyền thuyết, chỉ nghe nói chứ chưa từng gặp qua cao thủ có cảnh giới này.

“Tô Vũ, không biết cảnh giới của cô ta là gì?” Triệu Uyển Nghi vô cùng không cam lòng, từ nhỏ cô đã bái sư phụ, cũng tu hành gần năm, sáu năm, không ngờ chỉ giao chiến với nhau một lần, liền thua ở trên tay Tô Vũ, đương nhiên, cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận sự thật này, bởi vì, cô vẫn chưa xuất ra hết thực lực của mình, làm sao có thể tùy tiện nhận thua đây?

Triệu Uyển Nghi lần thứ hai quay đầu nhìn về phía Tô Vũ, chẳng qua lần này, trong ánh mắt của cô lộ ra hừng hực lửa giận, thật giống như đang hạ chiến thư với Tô Vũ.

Tô Vũ nhếch miệng, nghiền ngẫm nở nụ cười, cô chưa hề để loại người như Triệu Uyển Nghi ở trong mắt, chỉ mong cô ta có thể thông minh một chút, đừng tự rước lấy nhục. Nếu không, lần sau sẽ không gặp may mắn như vậy, bởi vì, cô xưa nay đều không dễ dàng buông tha người muốn xuống tay với cô!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Hắc liên nghiệp hỏa

Về đến Diệp gia, Diệp lão phu nhân đương nhiên giận tím mặt, ở cái tuổi này cái gì cũng có, quan tâm nhất có chỉ mặt mũi, lập tức, Diệp lão phu nhân khiển trách Triệu Uyển Nghi một trận, đồng thời, Diệp lão phu nhân hạ lệnh cấm túc Triệu Uyển Nghi đến khai giảng, khoảng thời gian này, Triệu Uyển Nghi phải dăng hoẵng ở lại Diệp gia, nơi nào cũng không cho đi.

Triệu Uyển Nghi thành thật nhận lỗi, dĩ nhiên đối với sự việc thật sự xảy ra không đề cập tới một chữ, Tô Vũ cũng vui vẻ tránh được nhiều phiền phức, đương nhiên, dù sao đây cũng là chuyện vu khống, cho dù Triệu Uyển Nghi có nói ra, Tô Vũ đương nhiên sẽ không thừa nhận bất cứ điều gì.

Buổi tối Lưu Chí Quân gọi điện thoại tới, hóa ra, Lưu Chí Quân đã dàn xếp tất cả mọi việc ở thành phố Tây Giang, một lần nữa bỏ ra nhiều tiền thuê một cửa hàng ba tầng, đặt tên là Trần Bảo Trai, cửa hàng nằm ở phố đồ cổ náo nhiệt nhất thành phố Tây Giang. Trước đây, Lưu Chí Quân đã từng làm ăn ở nơi này, nhưng vì sinh ý nên mới không thể trở lại thành phố Tây Giang. Hôm nay, Trần Bảo Trai chính thức khai trương, có ý mời Tô Vũ tham gia nghỉ thức mở cửa tiệm.

Tô Vũ suy nghĩ một chút, cửa hàng Lưu Chí Quân nằm ở nơi phồn hoa nhất thành phố Tây Giang, khoảng cách từ Hạ gia đến đó cũng không phải rất xa, nên cô đồng ý.

Buổi tối hôm đó, Tô Vũ trốn ở trong phòng, gọi ra tháp Trần Hồn, ngay khi thụ linh trăm năm đi nào bên trong tháp Trần Hồn, Tô Vũ liền hiểu rõ, ở một nơi linh khí mỏng manh như thế này, thụ linh trăm năm lại không phải loại tầm thường, hiệu quả của nó chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều so với lúc cô hấp thu huyết ngọc và tinh hoa của cương thi, vận may của cô thật không sai.

Lúc trước cô hấp thu tinh khí của cương thi, lần này hấp thu thụ linh trăm năm, có thể sẽ tu luyện tới cảnh giới tầng thứ ba của thông linh.

Tâm Tô Vũ hơi động, một tay dán vào tháp Trần Hồn, không ngừng truyền linh khí vào bên trong tháp Trần Hồn, thụ linh trăm năm bắt đầu không ngừng bị luyện hóa, trong miệng của nó phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng Tô Vũ lại mất điếc tai nghe. . . . .

Qua một hồi lâu, tiếng kêu thảm thiết đã dần dần nhỏ xuống, cuối cùng, gần như không nghe thấy thanh âm gì nữa, toàn bộ thụ linh hóa thành một luồng tinh hoa màu xanh nhạt trôi nổi ở bên trong tháp Trần Hồn. . . . .

Tâm Tô Vũ lại động một lần nữa, đoàn tinh hoa này nhẹ nhàng đi ra, bay đến trước mặt Tô Vũ.

Tô Vũ nhắm hai mắt, hai tay bấm quyết, không ngừng hấp thu đoàn tinh hoa, đoàn tinh hoa chảy vào kinh kỳ bát mạch, biến đổi thành linh khí thuần túy, dòn vào trong đan điền. . . . .

Khoảng chừng ba, bốn tiếng trôi qua, Tô Vũ thở phào một cái, chậm rãi mở mắt ra, thụ linh trăm năm coi như đã hoàn toàn hấp thu xong.

Ngón tay phải búng một cái, từ đầu ngón tay trực tiếp bốc lên một ngọn lửa màu đen, đốm lửa chậm rãi lớn lên, cuối cùng lớn bằng một bàn tay của đứa con nít, mà ở bên trong ngọn lửa màu đen này lại có thêm một hình hoa sen màu đen.

Tô Vũ khẽ mỉm cười, cảnh giới thông linh tầng thứ ba, hắc liên nghiệp hỏa, Bạch Liên tịnh hỏa, cô đã có thể gọi ra hắc liên nghiệp hỏa, khoảng cách đột phá tầng thứ ba gần như chỉ còn dư lại bước cuối cùng.

Chẳng qua, Tô Vũ cũng biết, càng tu luyện tới bước cuối cùng, việc thăng cấp sẽ càng trở nên khó khăn hơn, muốn đột phá bước cuối cùng này còn có thể gian nan hơn cả quá trình tu luyện.

“Vũ nhi, em lại đột phá rồi? Cảnh giới ba tầng đầu của thông linh có thể đột phá dễ dàng, nhưng để tu luyện tới bước cuối cùng thì cần phải có cơ duyên, chỉ có như vậy mới có thể tiến thêm một bước!” Lúc này, một giọng nói từ tính đột ngột vang lên, Tô Vũ không cần nhìn, cũng đã biết là ai, dù sao, chỉ có người nào đó mới có thể trắng trợn không kiêng dè xuất hiện ở trước mặt cô.

“Ừm!” Tô Vũ đầu tiên là gật đầu, sau đó là sững sờ, nghe Hiên Viên Tuyết Triệt nói, hẳn có vẻ như biết phương thức tu luyện của thông linh sư?

Hiên Viên Tuyết Triệt nhìn ánh mắt nghi hoặc của Tô Vũ, sao có thể không đoán ra suy nghĩ của Tô Vũ, thế nhưng, hắn lại nói lảng sang chuyện khác: “Vũ nhi, anh cảm giác được ở thời không này linh khí rất mỏng manh, tài nguyên tu luyện lại càng ít, chỉ có nắm giữ tuyệt đối tài lực và thể lực, thì mới có thể tu luyện tới cảnh giới cao nhất, tài nguyên của tứ đại gia tộc thế gia ở thành phố Tây Giang này thật hùng hậu, làm cho người ta không muốn ghi nhớ cũng khó khăn nha!”

Tô Vũ sững sờ, theo bản năng, nói: “Ý của anh là giết hết người của tứ đại gia tộc thế gia?”

“Không, biện pháp này không thể thực hiện được!” Tô Vũ nói xong, lại lắc đầu, biện pháp này thật sự quá mạo hiểm, tứ đại gia tộc thế gia có quy mô như ngày hôm nay, khẳng định có gì đó để dựa vào, Triệu Uyển Nghi là cháu gái của Diệp gia, vậy mà lại thông thạo thuật pháp, nói không chừng sau lưng của tứ đại gia tộc thế gia này có cao nhân tọa trấn, cô không biết tứ đại gia tộc thế gia sâu cạn như thế nào, đặc biệt khi thực lực của cô còn chưa đủ cường đại, tùy tiện làm như vậy, chỉ sợ sẽ chọc đến phiền toái lớn.

Thế nhưng, khoe miệng Tô Vũ nhếch lên, thay đổi ngữ điệu, nói: “Chẳng qua, Hiên Viên Tuyết Triệt, anh đã nhắc nhở tôi, tứ đại gia tộc thế gia nắm giữ gần như toàn bộ tài nguyên của thành phố Tây Giang, quả thật làm cho người đồ mắt, chúng ta có thể thông qua thủ đoạn làm ăn hợp pháp chậm rãi xâm chiếm từng bước, cũng không phải là không thể!”

Nghĩ như thế, Tô Vũ vô cùng vui mừng vì mình đã tới Diệp gia, lấy thân phận con nuôi của Diệp gia tiếp xúc với tứ đại gia tộc thế gia, biết đâu có thể từ miệng của người ngoài mà biết được một ít bí mật cũng không chừng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Vũ viện cớ, nói với Diệp phu nhân là muốn đi thăm Tô Tuyết Dung, Diệp phu nhân cũng không ngăn cản Tô Vũ, chỉ đưa ra lời đề nghị là để Diệp quản gia đưa cô đi, Tô Vũ cũng không từ chối.

Tô Vũ rời khỏi Diệp gia, trực tiếp bắt một chiếc xe đi tới phố đồ cổ, phố đồ cổ ở đây so với trấn Thanh Sơn thì không biết lớn hơn biết bao nhiêu lần, náo nhiệt xôn xao, gần như mỗi ngày đều có người đến đây để xem trò vui, đơn sơ, người ra vào tấp nập.

Xe taxi vừa rời khỏi, cô đã đi vào bên trong phố đồ cổ, ở nơi phồn hoa nhất rốt cục nhìn thấy một bảng hiệu toả ra khí tức cổ xưa, Trần Bảo Trai. Chỉ là Trần Bảo trai còn chưa mở cửa, có chút lạnh tanh.

Tô Vũ chậm rãi đẩy cửa vào, chỉ thấy trên quầy Trần Bảo Trai bày ra ít vật linh tinh và đồ chơi nhỏ, tuy rằng nhìn qua không phải rất đáng tiền, nhưng tối thiểu là hàng thật, tuyệt đối không phải là hàng giả, những thứ này đều là đồ vật mua được ở trấn Thanh Sơn, Lưu Chí Quân quyết định chỉ bán hàng thật trong Trần Bảo Trai, nên sẽ không để hàng giả ở trong cửa hàng.

Tô Vũ đi lên lầu hai, Lưu Chí Quân và Trương đại sư lúc này đang ở lầu hai, không biết đang thương lượng cái gì, về mặt nhìn qua thậm chí có chút tức giận.

Nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng, hai người Lưu Chí Quân và Trương đại sư quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Tô Vũ, mừng lớn nói: “Diễm tiểu thư, ngài tới rồi!”

Tô Vũ gật đầu, nói: “Ông chủ Lưu, ngày hôm nay không phải Trần Bảo Trai khai trương sao? Làm sao vắng ngắt như vậy, ngay cả một người mua hàng cũng không có?”

Trên mặt Lưu Chí Quân hiện lên chút xấu hổ, nói: “Xin lỗi, Diễm tiểu thư, tôi vốn chuẩn bị mời các nhân vật có tiếng trong giới đồ cổ ở thành phố Tây Giang đến tham gia, thế nhưng, bởi vì lúc trước tôi thất bại rời khỏi giới đồ cổ, trở thành chuyện cười trong giới đồ cổ, bọn họ vô cùng chướng mắt tôi, xin lỗi, tôi để ngài thất vọng rồi!”

Tâm tư Tô Vũ Tâm xoay chuyển, cô vốn muốn thông qua Lưu Chí Quân để đánh vào giới đồ cổ của thành phố Tây Giang, hiện tại lại gặp phải ngăn trở, cô sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, nhất định phải tìm một biện pháp tốt mới được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Trân Bảo Trai khai trương

Sau một hồi lâu, Tô Vũ nói: “Ông chủ Luru, cho dù phải dùng biện pháp gì, chúng ta nhất định phải làm một cú kinh người vào giới đồ cổ thành phố Tây Giang, như vậy đi, không phải chúng ta còn một bộ nữ thi Đại Tổng đầy đủ trân quý sao? Ông chụp mấy tấm hình, rồi gửi qua cho các nhân sĩ có tiếng trong giới đồ cổ, tôi không tin bọn họ không đến!”

Luru Chí Quân gật đầu, lúc trước hắn đã nghĩ đến sẽ làm như vậy, dù sao, trước mắt Trân Bảo Trai cũng chỉ có thể lấy ra bộ nữ thi Đại Tổng, nhưng hắn lại không biết Tô Vũ có đồng ý hay không, vì thế, cũng không dám tùy tiện làm việc.

Nói là làm liền, Luru Chí Quân cầm một máy ảnh chuyên nghiệp cùng Tô Vũ đi lên lầu ba, nữ thi Đại Tổng lúc này đang nằm ở trong một cái quan tài bị phong kín, hắn phải hao tổn rất nhiều tâm tư, mới có thể thuận lợi đưa nữ thi Đại Tổng vào thành phố Tây Giang.

Luru Chí Quân mở quan tài ra, đi thay một bộ quần áo khác, rồi đứng đối diện với nữ thi Đại Tổng sống động giống như người sống, chụp một tấm hình, sau đó, Luru Chí Quân gửi tin nhắn cho mười mấy vị nhân sĩ có tiếng trong giới đồ cổ, đồng thời ghi thêm một đoạn văn: “Trân Bảo Trai thừa dịp khai trương hôm nay, cố ý tổ chức một buổi triển lãm nho nhỏ, đây là chỉ bảo trấn điểm của Trân Bảo Trai chúng tôi, một bộ nữ thi Đại Tổng được bảo tồn hoàn hảo, đặc biệt mời các vị tiền bối đến giám định và giao lưu ở Trân Bảo Trai, hậu bối Luru Chí Quân thành tâm mời.”

Luru Chí Quân cố ý khiêm tốn, vô cùng nể mặt, cho những người này một cái bậc thang, nhưng mấy người này có tới hay không, hắn cũng không nắm chắc.

Ánh mắt Tô Vũ rơi vào trên người Trương đại sư, Trương đại sư trước đây là một thần côn không ra hồn, nhưng hiện tại Tô Vũ lại hi vọng Trương đại sư có thể chân chính hiểu biết một chút về thuật pháp, chỉ tiếc, phương pháp tu luyện của thông linh sư không thể truyền cho những người khác, bao gồm cả Trương đại sư, chỉ có thể tìm cơ hội khác mà thôi.

Làm xong những chuyện này, hai người Luru Chí Quân, Trương đại sư treo hai sợi dây pháo ở trước cửa Trân Bảo Trai, không lâu sau, tiếng pháo bùng bùng vang lên, tuyên bố Trân Bảo Trai chính thức khai trương.

Tiếng pháo hấp dẫn ánh mắt của nhiều người chung quanh, có mấy người muốn đi vào cửa hàng, Luru Chí Quân mỉm cười tạ lỗi nói: “Thật xin lỗi, ngày hôm nay là ngày đầu tiên Trân Bảo Trai khai trương, chỉ đón tiếp một ít quý khách, tạm thời vẫn chưa mở cửa tiệm, ngày mai mới là ngày tốt để Trân Bảo Trai mở cửa, hoan nghênh mọi người ngày mai đại giá quang lâm đến cửa tiệm, cảm ơn mọi người!”

Luru Chí Quân làm như vậy khiến cho một ít người bất mãn, nhưng cũng khiến cho không ít người hiếu kỳ, Trân Bảo Trai nho nhỏ này sẽ mời đến những vị khách quý nào đây?

Luru Chí Quân nói xong vài câu, liền đứng ở trước cửa lẳng lặng đợi, vào lúc này, ngoại trừ chờ đợi thì cũng không thể làm gì khác.

Không biết hai người đứng đợi trong bao lâu, khoảng chừng hơn nửa tiếng, một chiếc xe sang trọng dừng ở trước cửa Trân Bảo Trai, cửa xe mở ra, vài tên vệ sĩ đứng xung quanh, một ông lão hơn sáu mươi tuổi, nhưng tinh thần vẫn minh mẫn chống một cái gậy, từ trên xe đi xuống.

Luru Chí Quân vui vẻ, tiến lên nghênh đón, lớn tiếng thân thiện nói: “Ông Mạnh, ngài đã tới, mau vào, mau vào!”

Nói xong, Luru Chí Quân mời Lão Mạnh ngồi vào bàn, hắn tự mình rót cho lão Mạnh một ly trà ngon, cung kính đặt ở trước mặt Lão Mạnh, kính cẩn nói: “Ông Mạnh, tôi thật không ngờ là ngài sẽ đại giá quang lâm đến cửa hàng của chúng tôi, ông Mạnh thật sự đã quá đề cao tôi rồi!”

Lão Mạnh nhắc lên tay, không quan tâm đến lời nịnh hót của Luru Chí Quân, chỉ là nhàn nhạt hỏi một câu: “Ông chủ Luru gửi cho tôi một bức ảnh nữ thi Đại Tổng, là sự thật?”

Lúc nói chuyện, ánh mắt lão Mạnh lơ lửng lên, hiện lên một ít cảm giác nguy hiểm, nói cách khác, nếu như Luru Chí Quân dám nói dối lừa gạt lão, hắn sẽ phải gánh lấy hậu quả.

Luru Chí Quân đương nhiên không có ý lừa gạt người, hắn bình tĩnh gật đầu, nói: “Ông Mạnh, ngài chờ một lát, uống ly trà, làm tron yết hầu, có thể một lúc nữa sẽ có không ít người tới đây, sau khi mọi người đến đông đủ, chúng ta sẽ giám định và trao đổi, ngài không phiền chứ?”

Lão Mạnh tất nhiên thấy khó chịu, nhưng vì ngại thân phận nên hắn không tiện phát tác, hừ một tiếng, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, cũng không nói gì thêm.

Tô Vũ chờ những người khác hơn một giờ, có ba chiếc xe lần lượt dừng ở trước cửa Trân Bảo Trai, hấp dẫn không ít người, thậm chí, cũng thu hút không ít người trong nghề ở những cửa hàng đồ cổ gần đó, trong lòng bọn họ vô cùng kinh ngạc vì bọn họ biết những người vừa mới đến là ai, Luru Chí Quân mua được món bảo bối gì, mà có thể kinh động đến những nhân vật như vậy?

Lúc này, lầu hai của Trân Bảo Trai ngồi đầy mười mấy người có thân phận, những người này ở giới đồ cổ chỉ cần dậm chân một cái, là có thể làm cả giới đồ cổ rung chuyển, thế nhưng, chỉ vì một bộ nữ thi Đại Tổng, mười mấy đại nhân vật đều tập trung ở đây.

Lão Mạnh rốt cuộc không thể chờ được nữa, chậm rãi nói: “Ông chủ Luru, người nên đến thì cũng đã đến rồi, ông cũng không cần khơi gợi lòng hiếu kỳ của chúng tôi nữa đi!”

Luru Chí Quân hi hi nọ nự cười, nói: “Ông Mạnh, thật xin lỗi, để ngài đợi lâu, chư vị tiền bối, xin mời lên lầu ba!”

Nói xong, Luru Chí Quân làm động tác mời, Lão Mạnh cũng không khách khí, nhấc chân đi lên lầu ba, tiếp theo, mười mấy người phía sau cũng lần lượt đi tới.

Lúc này, Luru Chí Quân mới nhỏ giọng nói với Tô Vũ: “Diễm tiểu thư, lão Mạnh này là chuyên gia giám định đồ cổ của công ty đấu giá nhà họ Long, một trong tứ đại gia tộc quyền thế ở thành phố, có địa vị vô cùng cao ở giới đồ cổ, tôi chỉ mới gặp qua có một lần, chưa từng nói chuyện nhiều, không nghĩ tới lão nhân gia này cũng tới đây!”

Nghe giọng nói cảm thán của Luru Chí Quân, Tô Vũ mỉm cười, nói: “Tứ đại gia tộc quyền thế chỉ có thể nhìn nhưng không chạm tới được sao?” Ánh mắt Tô Vũ nhìn ở nơi nào đó thật lâu: “Sớm muộn có một ngày, chúng ta nhất định cũng có thể đạt tới cảnh giới đó!”

Chẳng biết vì sao, trong lòng Luru Chí Quân nóng lên, gật đầu lia lịa.

Lầu ba, bộ nữ thi Đại Tổng đang nằm ở trên một cái bàn, bốn phía chung quanh đứng đầy các nhân vật có tiếng trong giới, bị bộ nữ thi chân thực trăm phần trăm này làm cho chấn động.

Bọn họ nhìn thấy nữ thi được bảo tồn hoàn hảo không ít, nhưng vẫn có vết tích hư hao hoặc nhiều hoặc ít, nhưng nữ thi này lại giống như đang ngủ say. Thật ra, khi nhìn thấy bức ảnh nữ thi Đại Tổng trong tin nhắn, đương nhiên bọn họ cũng mang lòng nghi ngờ là có người cố ý giả trang, nhưng hiện tại sự nghi ngờ này đã bị bác bỏ, bởi vì thi thể của nữ thi này vô cùng lạnh lẽo, không hề có một tí nhiệt độ nào, tuyệt đối không thể là người giả trang.

Mười mấy người này đương nhiên cũng là những tay già đời trong giới đồ cổ, nhìn một phát là biết được ngay, trang phục, đồ trang sức mà nữ thi này đang mặc tất cả đều là đồ cổ chân chính của Đại Tổng, không nói đến bộ nữ thi này, những quần áo và đồ trang sức khác cũng đã có giá trị không nhỏ.

Đúng lúc này, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, mũi như chim ưng nhìn về phía Luru Chí Quân, cười nói: “Hay lắm, ông chủ Luru, mấy tháng trước ông rời khỏi giới đồ cổ của thành phố Tây Giang, mấy tháng sau lại có bảo bối này, quay đầu trở lại, tôi đã coi thường ông rồi!”

Bọn họ nhìn thấy Tô Vũ và Trương đại sư, nhưng Tô Vũ chỉ là một cô bé trung học bình thường, vì thế cũng không có để ở trong lòng.

Luru Chí Quân khiêm tốn nở nụ cười, nói: “Hội trưởng Hàn, ngài quá khen, chỉ là do vận may thôi!”

Nói chuyện vài câu, Luru Chí Quân nhỏ giọng nói: “Người này tên là Hàn Cổ, là hội trưởng của Hiệp hội đồ cổ, Hiệp hội đồ cổ mới là thế lực nòng cốt của giới đồ cổ, chúng ta muốn đánh vào giới đồ cổ, thì phải tạo mối quan hệ với Hiệp hội đồ cổ mới được!”

“Ừm!” Tô Vũ đáp một tiếng, nhưng trong lòng tự có suy nghĩ của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Diệt Hồng Khải khiêu khích

Quan sát đã được một lúc, nhưng đông đảo mọi người ở đây rõ ràng còn chưa hết thòm thèm, đột nhiên, lão Mạnh mở miệng nói: “Ông chủ Luru, tôi ra giá là 60 triệu, nữ thi Đại Tổng này bán cho tôi đi!”

Hội trưởng Hàn Cổ thể nhưng lại cười: “Lão Mạnh, lão nhân gia ngài thân là thủ tịch của công ty đấu giá nhà họ Long, kiến thức rộng rãi, vậy mà cũng có hứng thú với nữ thi Đại Tổng này sao? Vậy không bằng ông nể mặt tôi, tặng nó cho tôi đi, lão già nhà tôi mà thấy, nhất định sẽ rất vui mừng!”

Lão Mạnh không vui hừ một tiếng. Hàn Cổ nhắc đến cha của hắn, chỉ đủ để lão coi trọng, nhưng còn chưa đủ để lão kiêng kỵ, xem đáng đáp của ông ấy, hình như không có ý định buông tay.

“Này, hai người ồn ào cái gì thế? Lão Giang còn chưa mở miệng đấy?” Lúc này, có người cười hi hi nói một tiếng, nhất thời, lão Mạnh và Hàn Cổ đều im miệng lại. Hóa ra, lão Giang trong miệng của bọn họ chính là cha của thị trưởng thành phố Tây Giang hiện nay, tuy bây giờ đã về hưu, cũng không có cái ham muốn gì khác, chỉ yêu thích một việc đó chính là thu gom đồ cổ, đồng thời ông ấy cũng rất có nhãn lực, vì thế, ông ấy có sức ảnh hưởng không nhỏ trong giới đồ cổ.

Luru Chí Quân lén lút đưa cho Tô Vũ một ánh mắt, dường như đang dò hỏi ý tứ của Tô Vũ, nhưng Tô Vũ phản ứng chỉ có một, đó chính là lắc đầu!

Cô còn đang hi vọng dựa vào bộ nữ thi Đại Tổng này để một phát nổi tiếng đấy? Làm sao có khả năng tùy tiện bán đi? Còn nữa, cô gái này có oán khí trùng thiên, người khác không cảm giác được, nhưng chỉ cần người có hơi hiểu một chút về pháp thuật liếc mắt một cái sẽ nhìn ra ngay, lâu dần, sẽ ảnh hưởng không tốt với người bình thường!

Lưu Chí Quân vội vàng nói: “Ông Mạnh, hội trưởng Hàn, ông Giang, mọi người nghe tôi nói một câu, bộ nữ thi Đại Tổng này chính là chỉ bảo trấn điểm của Trần Bảo Trai chúng tôi, không thể dễ dàng bán đi được, thật xin lỗi!”

Lão Giang là một ông lão mi từ mục thiện*, hần gật đầu, nói: “Các người chuẩn bị dùng nữ thi này để phát triển danh tiếng của Trần Bảo Trai, tôi có thể hiểu được, sẽ không làm khó mọi người đâu!”

*ý nói ông lão có vẻ ngoài hiền lành

Lão Giang là một người có thân phận, đương nhiên sẽ không ép buộc Lưu Chí Quân, Nữ thi Đại Tổng là đồ cổ hiếm thấy, nhưng cứ âm thầm ra tay như thế, chắc chắn sẽ không có lời. Sau đó, giọng nói lão Giang xoay chuyển, nói: “Đúng rồi, nếu như tôi nhớ không lầm, chín ngày sau, công ty đấu giá của nhà họ Long sẽ tổ chức một buổi bán đấu giá kì trấn dị bảo long trọng, đây chính là thời cơ tốt để các người phát triển danh tiếng của Trần Bảo Trai, đến lúc đó, tôi xuất tiền mua lại nó là được rồi!”

Lão Mạnh cũng gật đầu, nói: “Không sai, đến lúc đó người của tôi cũng sẽ ra tay, bộ nữ thi Đại Tổng này rốt cuộc rơi vào tay ai, thì phải dựa vào bản lĩnh của từng người!”

Lưu Chí Quân vội vàng nói: “Chí Quân đa tạ ông Giang, ông Mạnh lão và đồng đạo các vị tiền bối đã cân nhắc, khi nào buổi đấu giá của Long thị chính thức tổ chức, Chí Quân nhất định sẽ mang theo nữ thi Đại Tổng đến!”

Hàn hội trưởng nói: “Vậy chúng ta một lời đã định!”

Nói chuyện thêm một lúc, lão Mạnh, lão Giang và những người khác lưu luyến rời khỏi Trần Bảo Trai. Ba người Lưu Chí Quân, Tô Vũ và Trương đại sư tự mình tiễn mọi người ra cửa, đến khi bọn họ lên xe rồi đi, ba người mới quay trở về lầu hai.

“Diễm tiểu thư!” Lưu Chí Quân hỏi: “Trần Bảo Trai chúng ta sẽ tham gia buổi đấu giá chín ngày sau sao?”

Tô Vũ gật đầu, nói: “Đương nhiên, đây là cơ hội để Trần Bảo Trai chúng ta chính thức tiến vào giới đồ cổ, còn nữa, ông đã đáp ứng lão Mạnh và hội trưởng Hàn, chẳng lẽ chỉ nói mà không giữ lời?”

Lưu Chí Quân lại hỏi: “Diễm tiểu thư, vậy còn ngài? Chín ngày sau, ngài có đi cùng tôi đến buổi đấu giá không?”

Tô Vũ do dự một chút, nói: “Ông cũng biết hiện tại tôi còn có một thân phận khác, chính là con gái nuôi nhà họ Diệp, nếu nhà họ Diệp tham gia, tôi có thể sẽ dựa vào thân phận của người nhà họ Diệp mà đến tham dự, nhưng hai người không cần phải để ý đến chuyện này, làm tốt chuyện của mình là được, tôi chỉ có một yêu cầu, là phải khiến cho người khác chú ý tới sự tồn tại của Trần Bảo Trai!”

“Đã rồi!” Lưu Chí Quân nhìn bộ dáng nghiêm túc của Tô Vũ, nhanh chóng gật đầu, đáp một tiếng.

Sau khi bàn giao một phen, nhìn thấy bên ngoài đã là buổi trưa, Tô Vũ từ chối lời đề nghị đưa cô về nhà của Lưu Chí Quân. Lại một lần nữa đón xe taxi, trở về nhà họ Diệp. Lúc tiến vào cửa lớn, Tô Vũ rõ ràng cảm giác được tên bảo vệ trước cửa đang nhìn cô với ánh mắt khinh thường, trong lòng Tô Vũ cười nhạt, thật ra đầu chỉ có bảo vệ, đến cả người giúp việc trong nhà, đều coi cô là một đứa nhà quê không ra hồn, không một chút kiêng kỵ tỏ vẻ khinh thường với cô. Tuy Tô Vũ không hề quan tâm đến những ánh mắt đó, thế nhưng, vì để tránh cho sau này được nước lấn tới, phải cảnh cáo bọn họ một chút mới được.

Đôi mắt Tô Vũ nổi lên một đạo hàn quang lạnh lẽo, trừng mắt nhìn tên bảo vệ kia, trong giọng nói mang theo sát khí, thần nhiên nói: “Tuy ở trong mắt các người, tôi chỉ là một đứa con nuôi bị thường khác khinh thường, tuy tôi không có địa vị gì lớn, thế nhưng để giải quyết một tên bảo vệ nho nhỏ thì vẫn còn thừa sức!”

Cả người tên bảo vệ lạnh lẽo, giống như rơi vào hầm băng, vội vàng cúi đầu thấp xuống, run giọng nói: “Tam tiểu thư, tôi sai rồi, xin đại nhân không chấp nhất tiểu nhân, xin đừng tính toán việc nhỏ nhặt này!”

“Có thể!” Tô Vũ đáp một tiếng gọn gàng nhanh chóng, nhưng giọng nói lại xoay chuyển: “Nếu như có lần sau, tôi sẽ để cho các người nếm thử tư vị hối hận là như thế nào!”

Sau khi nói xong câu này, Tô Vũ xoay người đi đến nhà họ Diệp, đi chưa được mấy bước, bỗng Tô Vũ nhìn thấy phía trước có một bóng người đang chặn lại lối đi của cô, bóng người này không phải ai khác, chính là Diệp Hồng Khải!

Từ sau khi Tô Vũ tiến vào nhà họ Diệp, vẻ mặt của Diệp Hồng Khải đối với Tô Vũ vô cùng lạnh nhạt, xen chút khinh thường, giống như nói nhiều với Tô Vũ một câu chính là hạ thấp bản thân mình. Không ngờ lúc này, Diệp Hồng Khải bỗng dung nói chuyện, giọng điệu mang theo ý vị trào phúng, nói: “Tô Vũ, cô chẳng qua chỉ là một đứa con gái riêng mà thôi, không ngờ lại không biết xấu hổ tự coi mình là Tam tiểu thư nhà họ Diệp.”

Tô Vũ nhún mày, nói: “Anh có vấn đề gì sao? Tôi có phải là tam tiểu thư của nhà họ Diệp hay không, là do cha quyết định!”

Diệp Hồng Khải nhàn nhạt nói: “Tôi chính là muốn nói cho cô biết, cha dẫn cô về cái nhà này, đã là vinh hạnh cho cô lắm rồi, cô tốt nhất nên biết thân biết phận đi, nếu như cô gây ra rắc rối gì, nhà họ Diệp sẽ không tha cho cô đâu!”

Lời nói có chút quá đáng, Tô Vũ cũng không còn kiêng kỵ cái gì, trái lại, trước giờ cô vốn không kiêng dè cái gì, khóe miệng cô nhếch lên, nói: “Diệp Hồng Khải, có phải anh rất ghét tôi, đúng không? Đáng tiếc, hiện tại nhà họ Diệp còn không phải do anh làm chủ, anh chán ghét tôi nhưng lại không thể làm gì tôi, mỗi ngày có một người chường mặt như tôi lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt anh, tôi còn thấy hoảng thay anh đấy. Cho dù anh điều võ dương oai ở

trước mặt tôi, tôi cũng không để anh ở trong mắt, ở trong mắt tôi, hành động của anh thật sự là quá buồn cười!”

Sắc mặt Diệp Hồng Khải lúc đỏ lúc trắng, hẳn là con trai độc nhất của nhà họ Diệp, tương lai nhất định là người thừa kế, lớn như vậy, vẫn chưa có người nào dám nhục nhã hắn như vậy? Tô Vũ xem như là người đầu tiên.

Diệp Hồng Khải lạnh lùng nói: “Tô Vũ, cô cứ chờ xem, sớm muộn có một ngày cô sẽ vì những câu nói này mà trả giá thật lớn!”

Tô Vũ nở nụ cười, hoàn toàn không có để những lời này ở trong lòng, cô đã sớm coi đại đa số người nhà họ Diệp là kẻ địch, còn sợ Diệp Hồng Khải nói vài câu hung ác hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Yêu quái?

Tô Vũ liếc mắt nhìn Diệp Hồng Khải, cười lạnh một cái nói: “Được, tôi chờ ngày đó!”

Diệp Hồng Khải này thật sự quá ngây thơ và buồn cười, ngay cả em gái Diệp Hồng Tuyết hẳn cũng không bằng, nếu không phải hẳn là con trai độc nhất của Diệp Thiên Hạo, chỉ sợ đã sớm không được cưng chiều như bây giờ!

Diệp Hồng Khải nhìn dáng vẻ của Tô Vũ không hề có tí sợ sệt nào, hắn liền tức điên, nắm chặt nắm đấm, giờ phút này, hắn hận thấu xương Tô Vũ, ngay cả cha của mình hắn cũng căm hận: “Khốn nạn mà, tại sao lại đưa một đứa con hoang như vậy về nhà họ Diệp? Đây không phải là cố ý để cho người khác cười nhạo hay sao?”

Thế nhưng hắn đã quên, hắn căm ghét Tô Vũ như thế, cũng bởi vì ở trong lòng hắn, Tô Vũ chẳng là cái thứ gì, không có khúm núm mặc hắn dẫm đạp vì thế hắn mới khó chịu.

Thật ra, của cải danh lợi mà hắn có, ở trong mắt Tô Vũ chẳng đáng là cái gì, đừng nói là hắn, cho dù là toàn bộ gia sản khổng lồ của nhà họ Diệp, Tô Vũ cũng không có để ở trong mắt.

Chẳng biết từ lúc nào, Diệp Hồng Tuyết đã đứng ở trước cửa, cô tận mắt nhìn thấy một màn phát sinh mâu thuẫn giữa Tô Vũ và anh trai, đặc biệt khi nhìn thấy dáng vẻ hung hăng của Tô Vũ, quả thật muốn tức điên lên.

Thế nhưng, lần này cô đã khôn hơn, bởi vì chính miệng Triệu Uyển Nghi đã nói cho cô biết, Tô Vũ không hề giống như bọn họ tưởng tượng, có thể tùy ý nắm ở trong lòng bàn tay, nếu không có kẻ sách tốt, thì trước tiên không nên trêu chọc Tô Vũ, miễn cho trộm gà không xong còn mất một nắm gạo, nếu có thể thì trước tiên nên làm bạn tốt với cô ta, thậm chí rõ ràng mọi chuyện của cô ta rồi hãy quyết định.

Diệp Hồng Tuyết mỉm cười, cô hoàn toàn không ủng hộ cách làm án binh bất động của Triệu Uyển Nghi, nhưng bởi vì Triệu Uyển Nghi ngày đó xác thật bị lừa dối nên mới làm ra chuyện hoang đường kia, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, thật sự không dám làm gì Tô Vũ, trước tiên phải quan sát mấy ngày đã.

Ngay khi phát hiện ánh mắt Tô Vũ nhìn lại đây, Diệp Hồng Tuyết ngay lập tức lộ ra dáng vẻ hiền lành, tiến lên đón Tô Vũ, nói: “Em gái, sáng hôm nay em đi chỗ nào vậy, ba mẹ lo lắng cho em lắm đó, em cũng biết, nhà họ Diệp chúng ta là một đại gia tộc, không biết có bao nhiêu kẻ mơ ước, nếu như em còn chưa về, cha mẹ sẽ báo cảnh sát, sau này, em cũng đừng hòng được đi đâu!”

Vốn trong lòng Diệp Hồng Tuyết vô cùng căm ghét Tô Vũ, hận không thể lập tức đuổi Tô Vũ ra khỏi nhà họ Diệp, nhưng ngoài miệng lại nói ra những lời tình thâm ý thiết, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy buồn nôn.

Tô Vũ mỉm cười, nếu Diệp Hồng Tuyết đã diễn kịch khổ như vậy, cô cũng nên phối hợp một chút, nhân tiện nói: “Chị, chị thật tốt, em còn tưởng chị cũng giống như những người kia, ước gì em bị đuổi khỏi nhà họ Diệp.”

Diệp Hồng Tuyết ghen ghét, lập tức điều chỉnh lại giọng nói: “Em đang nói anh hai sao? Chao ôi, anh ấy là người trong nóng ngoài lạnh, em không nên trách anh ấy, thật ra, anh chị có thêm một đứa em gái, trong lòng vô cùng vui vẻ đấy.”

Tô Vũ ứng phó gât đầu, đang muốn nói điều gì, bỗng, cô cảm giác được một luồng yêu khí nồng nặc tỏa ra từ bên trong biệt thự nhà họ Diệp.

Trong lòng Tô Vũ hơi động, trực tiếp vượt qua Diệp Hồng Tuyết, vọt vào bên trong biệt thự!

Diệp Hồng Tuyết nhìn đáng vẻ Tô Vũ như lâm đại địch, sợ hết hồn, lập tức nói: “Em gái, em làm sao vậy ?”

Tô Vũ không để ý đến Diệp Hồng Tuyết, cô nhanh chóng chạy lên lầu hai, sau đó Tô Vũ cảm giác được, yêu khí nồng nặc kia phát ra từ trong phòng Triệu Uyển Nghi!

Tô Vũ nhanh chóng đi tới, dán sát vào cửa phòng Triệu Uyển Nghi, cách âm trong phòng rất tốt, nhưng tu vi Tô Vũ đã đạt tới tầng thứ ba của thông linh, thần thức vô cùng cường đại, một cửa phòng nhỏ nhỏ sao có thể ngăn trở cô.

Lực lượng tinh thần mạnh mẽ tuôn ra từ trong đầu Tô Vũ, từng tia một lọt vào bên trong cửa phòng, sau đó, Tô Vũ liền nghe thấy một giọng nói khàn khàn khó nghe, nói: “Uyển Nghi, có muốn anh ra tay diệt con bé kia không, miễn cho em gặp trở ngại!”

Cổ yêu khí mạnh mẽ đó là từ người này phát ra, thần thức của Tô Vũ chỉ nhận ra đối phương là một đoàn sương mù dày màu xanh lục, cũng không biết con yêu quái này đến tột cùng là cái gì.

Sau đó, bên trong truyền đến giọng nói của Triệu Uyển: “Anh, tạm thời không cần, em vẫn chưa điều tra rõ ràng lai lịch của con nhỏ kia, trước tiên không nên tùy tiện ra tay, miễn cho đánh rán động cò, bại lộ thân phận, làm ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta, như vậy sẽ rất phiền phức!”

Giọng nói khàn khàn kia lại vang lên: “Được rồi, ý của sư phụ chính là để em toàn quyền phụ trách, anh ở một bên trợ giúp em là được rồi, anh đi trước, em có việc cứ gọi anh!”

Nói xong, đoàn yêu khí kia chậm rãi rời khỏi căn phòng Triệu Uyển Nghi, bay ra ngoài biệt thự, Tô Vũ lập tức xoay người, chạy xuống dưới lầu. Vừa vận dụng phải Diệp Hồng Tuyết đang vội vã lên lầu.

“Em gái, em làm sao thế?” Diệp Hồng Tuyết hô một tiếng, không hề phát khí với Tô Vũ, chỉ nhíu mày, cô vốn chuẩn bị kéo tay Tô Vũ, nhưng lại chụp hụt.

“Em có việc phải đi, chị không cần để ý đến em!” Tô Vũ nói xong câu này, cũng không quay đầu lại chạy ra ngoài biệt thự, đuổi theo phượng hướng của đoàn yêu khí. Rất nhanh, Tô Vũ liền đi đến sân sau của biệt thự, ở đó chỉ có những bãi cỏ được cắt tỉa sạch sẽ, bình thường rất ít người tới đây.

Sau đó, Tô Vũ nhìn thấy một đoàn sương mù dày màu xanh lục từ bên trong biệt thự nhẹ nhàng hạ xuống, trong sương mù dày đặc là một khuôn mặt người, đó là một khuôn mặt già nua xấu xí vô cùng khó coi.

Lúc Tô Vũ đuổi tới, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, đoàn sương mù kia vừa hạ xuống mặt đất, liền lập tức chui vào trong lòng đất, trong chớp mắt liền biến mất không thấy tăm hơi.

Tô Vũ cẩn thận kiểm tra một phen, đây chỉ là một khối đất bình thường, không có chỗ nào khác lạ, cũng không biết đoàn sương mù kia đã đi đâu.

Tô Vũ nở nụ cười: “Xem ra nhà họ Diệp này cũng đầy tầng long ngọa hổ, chắc hẳn sau này sẽ không còn nhảm chán nữa, thú vị, thật sự quá thú vị!”

Cho dù kiểm tra nữa cũng nhìn không ra cái gì, Tô Vũ xoay người trở lại, đi được nửa đường, lại bắt gặp Diệp Hồng Tuyết.

Nhìn sắc mặt Diệp Hồng Tuyết khó coi, Tô Vũ cũng không biết rồi gì cho phải: “Xin lỗi chị, tại lúc này em nhìn thấy một chuyện khá thú vị, nên đã thất lễ với chị!”

Diệp Hồng Tuyết rõ ràng không tin Tô Vũ, thờ phỉ phò hỏi: “Em nhìn thấy cái gì?”

Tô Vũ nói: “Vừa này em nhìn thấy một đứa bé chạy lên lầu hai, lại từ lầu hai chạy xuống, sau đó, em cũng chạy theo, nhưng không biết đứa bé kia đã đi đâu mất rồi!”

Tô Vũ vốn chỉ thuận miệng nói đùa vài câu, thế nhưng, sau khi Diệp Hồng Tuyết nghe xong, khuôn mặt bỗng biến sắc, nói: “Em thật sự nhìn thấy ? Đứa bé kia, mặc quần áo gì? Khuôn mặt ra sao?”

Tô Vũ hỏi ngược lại: “Chị, làm sao vậy?”

“À, không có gì!” Diệp Hồng Tuyết lập tức hồi tỉnh lại, liên tục xua tay, nói: “Không có gì, chị chỉ cảm thấy hiếu kỳ, thuận miệng hỏi một chút mà thôi, em đừng có để trong lòng, đúng rồi, đêm nay chị sẽ dẫn em đến một nơi rất thú vị, bảo đảm em sẽ rất thích!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Ân mạng đêm khuya(1)

Tô Vũ đương nhiên có chú ý sự sợ hãi và lúng túng trên gương mặt của Diệp Hồng Tuyết, nhưng cô không hỏi nhiều, ngược lại nói: “Chị, chị nói nơi thú vị là nơi nào?”

Diệp Hồng Tuyết nghe thấy Tô Vũ không có hỏi tới, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lập tức nói: “Em gái, nói ra trước sẽ mất vui, tới nơi em sẽ biết. Chị bảo đảm em sẽ được vui chơi hết mình!”

Tô Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Được rồi!”

Tuy không biết Diệp Hồng Tuyết đến tới cùng có âm mưu gì, nhưng Tô Vũ cũng không sợ Diệp Hồng Tuyết sẽ hãm hại cô, dù sao, Tô Vũ tự nhận là có năng lực tự bảo vệ mình, cô không phải là người có thể dễ dàng bị ai đó hãm hại.

Thật ra Tô Vũ suy nghĩ quá rồi, hiện giờ Triệu Uyển Nghi còn đang bị cảm xúc, mất hết mặt mũi, Diệp Hồng Tuyết nào dám manh động? Mục đích của cô ta rất đơn giản, chính là muốn làm một người chị tốt, lấy được sự tín nhiệm của Tô Vũ, thuận tiện cho ngày sau làm việc.

Nhìn thấy Tô Vũ đồng ý, Diệp Hồng Tuyết không nhịn được lộ ra nụ cười vui mừng.

Rất nhanh, đã đến thời gian ăn cơm trưa, Diệp Thiên Hạo có công chuyện ở công ty, nên không về nhà ăn cơm. Trên bàn cơm, sắc mặt mỗi người khác nhau, đặc biệt là sắc mặt xanh mét của Diệp Hồng Khải, hận không thể cắn Tô Vũ một cái, Diệp phu nhân dường như không nhìn thấy sắc mặt của con trai, vô cùng thân thiết hỏi han Tô Vũ, không hề có một chút sự thiếu tự nhiên nào: “Tiểu Vũ, hôm nay con về nhà thăm mẹ ruột, mẹ con vẫn khỏe chứ!”

Tô Vũ gật đầu, tính ra, đã rất lâu rồi cô chưa về thăm mẹ, chừng nào rảnh rồi, nhất định phải trở lại xem một lần, nhưng Tô Vũ lại nói: “Cảm ơn lời hỏi thăm của Diệp phu nhân, mẹ con rất tốt!”

Diệp Thiên Kiều cười gần trừng mắt nhìn Tô Vũ một cái, quái khí nói: “Chị dâu, chị cũng thật rộng lượng, năm đó chị vất vả sinh ra một đứa con trai, bây giờ lại bị ai đó cướp lấy vị trí. Hiện tại thì tốt rồi, một đứa con gái riêng không biết từ đâu chui ra đến tận cửa nhà mình, có phải sau này nếu có thêm một đứa “con riêng” đi đến nữa, thì nhà họ Diệp chúng ta vẫn phải thu lại toàn bộ đúng không!”

Bà tự nhiên khó chịu với đứa con gái riêng này, bởi vì bà ý vào thân phận của mình, cho nên xem thường Tô Vũ, huống chi có Tô Vũ ở đây, tương lai con gái của bà sẽ phải thiếu đi một phần gia sản.

“Thiên Kiều!” Diệp phu nhân nhỏ giọng quát lớn một tiếng: “Nếu như cô còn coi tôi là chị dâu của cô, sau này không nên nói những lời như vậy nữa!”

Diệp lão phu nhân coi trọng nhất là mặt mũi, sao có thể chấp nhận để Diệp phu nhân và Diệp Thiên Kiều cãi nhau, lớn tiếng quát một cái: “Được rồi, đừng có làm phiền nữa, ăn cơm đi!”

Lần này, không ai dám nói thêm câu gì.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Tô Vũ trở về phòng, ngồi ở trên giường bắt đầu tĩnh tọa tu luyện, bởi vì Tô Vũ có linh cảm, tầng thứ ba của thông linh không phải muốn đột phá là được, nhất định phải tìm một cơ hội thích hợp.

Vừa ngồi tu luyện một thoáng đã đến buổi chiều, cuối cùng, Tô Vũ bị một tràng tiếng gõ cửa làm thức tỉnh.

Tô Vũ mở cửa, Diệp Hồng Tuyết liền trực tiếp đi thẳng vào, Diệp Hồng Tuyết một phát bắt được tay của Tô Vũ, trực tiếp kéo Tô Vũ đi xuống lầu, ra khỏi nhà họ Diệp.

Diệp Hồng Tuyết gọi một người tài xế, một chiếc xe màu đỏ sang trọng hiện ra từ bên trong gara, trực tiếp kéo Tô Vũ chui vào, nói: “Chú Ôn, chúng tôi muốn đi đến hộp đêm M-shine!”

“Vâng, tiểu thư!” Tài xế đáp một tiếng, không có hỏi nhiều, trực tiếp lái xe chạy khỏi biệt thự nhà họ Diệp.

Diệp Hồng Tuyết nói với Tô Vũ: “Em gái, chị nói cho em biết, M-shine là nơi vui chơi tốt nhất của thành phố Tây Giang đó, bảo đảm em sẽ được mở mang tầm mắt, chi đáng tiếc, Uyển Nghi đang bị cảm xúc, nếu em ấy có thể đi cùng với chúng ta thì sẽ càng thêm náo nhiệt, đúng rồi, từ nhỏ em sống ở nông thôn, chắc em không biết từ M-shine có nghĩa là gì đâu phải không, nó có nghĩa là ánh trăng, giải nghĩa từ tiếng anh ra đó, rất hữu tình đúng không!”

Tô Vũ thần nhiên nói: “Đúng vậy, quả thật rất hữu tình, em biết ý của nó, chị không cần phải giải thích, dù sao, em cũng sắp học lên cao trung rồi!”

Diệp Hồng Tuyết cảm thấy lúng túng, tâm ý của cô thế nhưng không lọt vào mắt Tô Vũ, có đôi khi cô sẽ không tự chủ được mà biểu hiện ra hành động khoe khoang, không ngờ lần này lại bị Tô Vũ thanh thản đáp trả lại, cô ho khan vài tiếng, nói sang chuyện khác: “Em gái, tóm lại nơi đó là một nơi đặc biệt thú vị, chị sẽ không nói nhiều, em đi thì sẽ biết!”

Khoảng chừng qua nửa tiếng, xe rốt cuộc cũng ngừng lại, Diệp Hồng Tuyết và Tô Vũ đi ra khỏi xe, Tô Vũ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trước mắt là một

bảng hiệu muôn màu muôn vẻ, trên bảng hiệu có viết mấy chữ biến hóa mang theo đủ loại ánh sáng, M-shine!

Cùng lúc đó, từng trận âm thanh ầm ĩ huyên náo truyền ra từ bên trong, Tô Vũ nhủ mảy, nhưng đã bị Diệp Hồng Tuyết kéo đi, Diệp Hồng Tuyết lấy ra một thẻ khách VIP đưa cho người phục vụ trước cửa, người đó liền lập tức lộ ra vẻ cung kính, nói: “Diệp tiểu thư, xin mời đi theo tôi!”

Hai người Diệp Hồng Tuyết và Tô Vũ dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, trực tiếp đi vào một căn phòng được trang trí xa hoa trên lầu ba. Cái đập vào mắt đầu tiên khi bước vào căn phòng chính là chiếc giường lớn màu đỏ, trên giường có một hình trái tim được xếp từ cánh hoa hồng Mân Côi, xem ra bên trong sự xa hoa còn mang theo một loại lãng mạn, đồng thời, trên bàn để đầy các loại rượu đắt tiền.

Người phục vụ cung kính nói: “Diệp tiểu thư, đây là phòng VIP bạch kim số 8 mà cô muốn, chúc cô chơi vui vẻ!”

Diệp Hồng Tuyết phát tay, nói: “Lui ra đi, kêu quản lý của mấy người lại đây!”

Người phục vụ liền rời khỏi phòng, rất nhanh, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi mặc một bộ trang phục loè loẹt đi vào, quay về phía Diệp Hồng Tuyết nở nụ cười ám muội, nói: “Ai nha, Diệp tiểu thư, ngày hôm nay là ngọn gió nào thổi cô tới đây, còn mang theo em gái của tiểu thư tới chơi nữa!”

Diệp Hồng Tuyết thoải mái ngồi ở trên ghế sa lon bằng da thật, nghiêm ngẫm nở nụ cười, nói: “Quản lý Trương, ông cũng đừng thấy tôi sang mà bắt quàng làm họ, em ấy là em gái tôi, tôi dẫn em ấy đến đây là để mở mang tầm mắt, tôi hỏi ông, khoảng thời gian này có hàng mới tới hay không?”

Quản lý Trương vui vẻ cười lớn, nói: “Có, tất nhiên là có rồi, đặc biệt còn đang chờ Diệp đại tiểu thư đấy.”

Hắn vỗ tay, bỗng, mười mấy người con trai nối đuôi nhau mà vào, đứng ở trước mặt Tô Vũ, mấy người con trai này chỉ cỡ mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt non nớt mang theo vài phần ngây ngô đẹp trai, có mấy người đi tới trước mặt Diệp Hồng Tuyết, Tô Vũ nhất thời hiểu rõ mấy phần, chỗ này cô cũng không cảm thấy xa lạ gì, hóa ra nơi này chính là nơi để cho giới thượng lưu uống rượu và vui chơi.

Quản lý Trương quá hiểu tâm tư của những cô gái này, Diệp Hồng Tuyết, Tô Vũ chỉ là những cô gái ngây ngô, sẽ yêu thích loại hình ngây thơ sạch sẽ, chỉ có lớn tuổi hơn một chút mới thích kiểu đàn ông dày đặc hơi thở nam tính.

Không ngờ, Diệp Hồng Tuyết thế nhưng nhủ mảy, lớn tiếng nói: “Tôi nghe nói nơi này mấy hôm trước có mời tới một người có diện mạo cực phẩm giống như tiêu Phan An, hắn ở nơi nào, bốn tiểu thư muốn nhìn một cái, để coi có đẹp trai giống lời đồn hay không?”

Quản lý Trương lúng túng, do dự một hồi lâu, mới nói: “Hắn, hắn đang phục vụ cho Giang tiểu thư ở căn phòng số 3. Diệp tiểu thư, cô chờ một lát được không? Tôi sẽ gọi thêm người để cô chọn lựa, cô tuyệt đối không nên tức giận!”

Diệp Hồng Tuyết đột nhiên đứng lên, cô thân là tiểu thư của nhà họ Diệp, ai dám từ chối cô? Huống chi còn có Tô Vũ ở bên người, thì càng bị mất mặt mũi,

“Giang tiểu thư, đúng không! Tôi hiện tại sẽ đi gặp cô ta!”

Nói xong, cô không để ý quản lý Trương khò sở cầu xin, đẩy cửa ra, kéo Tô Vũ đi đến căn phòng số 3, quản lý Trương đuổi theo ở phía sau, muốn ngăn cản nhưng lại không dám cản trở, tay chân luống cuống không biết làm gì mới tốt.

Rất nhanh, Diệp Hồng Tuyết đã đi tới căn phòng số 3, cô dùng sức gõ cửa, nhưng bên trong căn phòng số 3 không có vang lên bất kỳ tiếng gì.

Lừa giận trong lòng Diệp Hồng Tuyết càng tăng lên mấy phần, lớn tiếng nói: “Quản lý Trương, mở cửa ra cho tôi!”

Giương mặt quản lý Trương khò sở, nếu như ông không làm như vậy, chỉ sợ ngày hôm nay liền triệt để đắc tội với Diệp tiểu thư.

“Thôi vậy!” Quản lý Trương thở dài, bất đắc dĩ dùng chìa khoá mở cửa phòng ra, lúc cửa phòng vừa mở ra, quản lý Trương liền hít vào một ngụm khí lạnh, sợ đến nỗi sắc mặt lập tức trắng xanh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Án mạng đêm khuya (2)

Trong phòng, chỉ có Giang tiểu thư mười tám mười chín tuổi đang nằm thẳng tắp ở trên giường, mắt nhắm chặt lại, gương mặt đã biến thành màu xanh tím, không biết còn sống hay đã chết. Mà ở một chỗ tối khác, có một người thiếu niên đang nằm ở trên mặt đất, sợ đến run lấy bầy, nhỏ giọng nức nở.

Quản lý Trương bị dọa sợ gần chết, chạy vài bước vọt tới, tay run rẩy đặt ở trên mũi, nhất thời, triệt để há hốc mồm, hồn bay phách lạc đặt mông ngồi ở

trên giường, cả người không tự chủ được run rẩy, giống như phát điên tự lẩm bẩm: “Chết rồi, Giang tiểu thư chết rồi, này, phải làm sao bây giờ?”

Diệp Hồng Tuyết cũng không dám tin, Giang tiểu thư, con gái thị trưởng cứ thế chết như vậy?

Tô Vũ nhủ mày, Giang tiểu thư là con gái thị trưởng, hiện tại đã chết, bọn họ lại cùng nhau xuất hiện ở chỗ này đầu tiên, có thể tưởng tượng được, nếu không thể tìm ra hung phạm của chuyện lần này, bọn họ liền có khả năng trở thành hình nhân thế mạng, Tô Vũ tuy rằng không sợ, nhưng bởi vì mẹ cô đang sống ở thành phố Tây Giang, cô cũng không muốn trở thành đào phạm.

Tô Vũ nhìn chung quanh một vòng, bỗng, trong lòng hơi động, nhấc chân đi vài bước, ánh mắt khóa chặt lên người thiếu niên đang nằm cuộn tròn trên mặt đất, bởi vì khí tức của người thiếu niên này làm cho Tô Vũ có cảm giác rất kỳ quái, bên trong dương khí lại có âm khí, âm dương hòa vào nhau, có thể nói, người bình thường không thể có loại khí tức kỳ quái này, Tô Vũ nhìn thiếu niên này, lớn tiếng quát: “Anh là ai? Mới vừa rồi anh ở cùng với Giang tiểu thư, không thể nào không biết Giang tiểu thư chết như thế nào! Hay là, anh mới là hung thủ giết người chân chính!”

“Không, không! Không phải tôi!” Thiếu niên bỗng ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt đang hoảng sợ, dung mạo của hắn thật sự rất tinh xảo, một đôi mắt hạnh quyền rũ mẽ người, mang theo một ít mê hoặc, nhìn thế nào cũng cảm thấy có một loại yếu điểm khác người.

“Tôi, tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra? Tôi cùng với Giang tiểu thư chơi đùa ở trên giường, đột nhiên, Giang tiểu thư ngã ở trên giường ngất đi, tôi đi lại gần, Giang tiểu thư liền, liền không còn thở nữa, chuyện này thật sự không liên quan đến tôi!”

Tô Vũ nhủ mày, nói: “Sao có thể có chuyện đó? Anh hoàn toàn chưa có nói thật, có phải đứng trước mặt cảnh sát, anh mới chịu thành thật khai báo có phải không!”

Thiếu niên đang chuẩn bị nói cái gì, bỗng biến sắc, theo bản năng lùi tay ra, chỉ về phía sau Tô Vũ.

Tô Vũ quay đầu nhìn lại, chẳng biết từ lúc nào, Giang tiểu thư đang nằm ở trên giường bỗng nhiên ngồi dậy, mái tóc dài từ trên đỉnh đầu rơi xuống, che khuất hơn nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt toả ra ánh sáng âm u, dù là ai nhìn thấy cảnh này, đều sẽ nghĩ Giang tiểu thư không phải người bình thường.

“Quản lý Trương, cẩn thận phía sau!” Tô Vũ theo bản năng hô một tiếng.

Đáng tiếc quản lý Trương chỉ là người bình thường, cũng bởi vì Giang tiểu thư chết ở nơi hắn phụ trách, nên trong khoảng thời gian ngắn tâm hắn đã sớm loạn như ma, sau khi nghe Tô Vũ kêu to, theo bản năng quay đầu nhìn lại, gương mặt hắn gần như kề sát vào khuôn mặt như xác chết của Giang tiểu thư, nhất thời, một luồng hơi lạnh phả vào mặt, lạnh từ đầu đến chân, theo bản năng mà rung mình một cái.

“A. . . . ., a. . . . ., ” hai tiếng kêu sợ hãi vang lên, Diệp Hồng Tuyết và thiếu niên kia hoảng sợ cầm đầu chạy, giống như một làn khói mờ cửa phòng, từ trong phòng chạy vội ra ngoài, hận không thể mọc ra thêm mấy cái chân.

Quản lý Trương cũng bị dọa đến phát sợ, theo bản năng kêu thảm một tiếng, chạy đi, bỗng nhiên, Giang tiểu thư giơ tay lên, một phát bắt được cánh tay quản lý Trương, sức mạnh của Giang tiểu thư vô cùng lớn, móng tay bám thật sâu vào bên trong da thịt của quản lý Trương, thân thể cứng ngắc thuận thế đứng lên, phát ra một tiếng gào thét như dã thú, cả người nhào tới, một cánh tay khác thì tàn nhẫn hướng về phía cổ quản lý Trương mà bóp lấy.

Tô Vũ biết nếu như cô không cứu quản lý Trương, đoán chừng hắn sẽ bị mất mạng trong hôm nay.

Tâm Tô Vũ hơi động, ra hiệu cho thông linh đồng tử theo sau, cô ra tay lúc này, cũng không phải bởi vì Tô Vũ nổi thiện tâm, chẳng qua là cô cảm thấy quản lý Trương có thể làm quản lý ở một nơi lớn như thế này, chắc chắn giao thiệp rất rộng, cứu hắn một mạng nói không chừng ngày sau còn có chỗ hữu dụng.

Đôi mắt Tô Vũ phát lạnh, xông lên trên, tay phải gắt gao nắm lấy cổ tay lạnh như băng của Giang tiểu thư, tay xoay một cái, giơ chân lên, tàn nhẫn mà đá vào bụng của Giang tiểu thư. Giang tiểu thư kêu thảm một tiếng, lui về phía sau vài bước, một tay kia còn nắm thật chặt tay của quản lý Trương, mùi tanh của máu tung bay ở trong không khí. Về mặt Tô Vũ bất động, trên đầu ngón tay ngưng tụ ra một hắc liên nghiệp hỏa* to bằng cái móng tay, ngón tay vừa động, đoàn hắc liên nghiệp hỏa trực tiếp thiêu cánh tay phải của Giang tiểu thư.

*hắc liên nghiệp hỏa: hoa sen đen có ánh lửa bao quanh

“Giang tiểu thư” phát ra một một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, tay phải vô lực rơi xuống, nó sợ hãi liên tục lui lại mấy bước, một đôi mắt sợ hãi cùng oán giận nhìn Tô Vũ.

Không thể coi thường hắc liên nghiệp hỏa, nó thiêu không phải là thân thể, mà là linh hồn. Thật ra, thân thể bên ngoài của “Giang tiểu thư” không nhìn ra được cái gì, thế nhưng nguyên cả cánh tay bên trong linh hồn đã hóa thành hư vô!

Tô Vũ bất vì sở động, “Giang tiểu thư” đã hóa thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, giữ lại cũng chỉ gây hại cho nhân gian, tay Tô Vũ bỗng nhiên về ra một phù trần thi, ngón tay vừa động, phù trần thi liền hóa thành một đạo ánh sáng màu vàng nhạt, thẳng tắp đánh vào ấn đường của “Giang tiểu thư”, ánh mắt Giang tiểu thư ngẩn ngơ, chậm rãi nhắm hai mắt lại, phịch một tiếng, ngã trên mặt đất.

“Cảm, cảm ơn!” Quản lý Trương thở hồng hộc, hắn vốn nghĩ hôm nay chính mình xem như xong đời, nhưng không nghĩ tới lại từ cõi chết trở về, ở trong Quỷ Môn Quan đoạt lại cái mạng, thật sự là may mắn trong bất hạnh.

Quản lý Trương theo bản năng sinh ra tâm lý sùng bái với Tô Vũ, hắn không phải người đàn độn, lúc này đã biết Tô Vũ không phải người bình thường,

hỏi: “Tiểu, tiểu thư, Giang tiểu thư không phải đã, đã tỉnh lại rồi sao? Đây rốt cuộc là làm sao?”

Tô Vũ cười gằn một tiếng, nói: “Quản lý Trương, ông cảm thấy cô ta còn là người sao? Âm khí trên người cô ta rất nặng, lúc trước âm khí còn chưa có phát ra, vừa vặn lại bị ông đụng tới, âm dương xung đột lẫn nhau, Giang tiểu thư liền giống như xác chết vùng dậy, chỉ đơn giản như vậy mà thôi, còn có, thân phận của tôi ông chớ nói ra ngoài, nếu không, ông tự gánh lấy hậu quả, thân phận của Giang tiểu thư không phải chuyện nhỏ, việc này dù như thế nào cũng không dấu diếm được, nhanh chóng báo cảnh sát đi!”

Quản lý Trương cười khò một tiếng, hần chậm rãi lấy ra điện thoại di động, trong lòng một trận lạnh lẽo, Giang tiểu thư là con gái một của thị trưởng, có thể tưởng tượng được, thị trưởng nghe được tin dữ này sẽ có phản ứng như thế nào.

Quản lý Trương đầu tiên là báo cáo việc này cho cấp trên, sau đó, liền gọi điện thoại báo cho cảnh sát, việc cấp bách bây giờ, chính là phải tìm được tên thiếu niên kia, cũng chính là người thiếu niên quyến rũ mà Tô Vũ nhìn thấy, dù sao, hần chính là nhân chứng duy nhất trong vụ án lần này của Giang tiểu thư.

Quản lý Trương hít sâu một hơi, bình ổn lại tâm trạng, sau đó quay lại lạy một lạy với Tô Vũ, nói: “Hôm nay nhờ có đại sư cứu giúp, cái mạng của tôi mới được bảo đảm, ơn cứu mạng hôm nay Trương Lỗi tôi ngày sau nhất định sẽ báo đáp, xin hỏi đại sư có quan hệ gì với nhà họ Diệp?”

“Tôi tên Tô Vũ, là con gái nuôi của nhà họ Diệp!” Tô Vũ nhàn nhạt trả lời, đúng lúc này, trong lòng cô hơi động, bởi vì cô cảm giác được thông linh đồng tử tương thông với mình có phản ứng, nó thể nhưng lại hiện ra tâm tình sợ sệt!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Kim Long Đường, cục cảnh sát

Trong lòng Tô Vũ hơi động, thầm nghĩ: “Thông linh đồng tử đã là âm vật cực kỳ lợi hại, rốt cuộc thứ gì đã làm cho nó sợ sệt như vậy?”

Cô còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, đã cảm giác được linh thể thông linh đồng tử rung động một trận, giống như đã bị trọng thương, linh trí của thông linh đồng tử không cao, chỉ dựa vào bản năng mà chạy về, miễn cưỡng coi như tránh được một kiếp.

Tô Vũ theo bản năng cảm thấy, chuyện lần này có khả năng là có người ở sau lưng thao túng tất cả, nếu đã như thế, sắp tới sẽ có chút vướng tay vướng chân.

Thùng thùng, . . . không lâu sau, Tô Vũ và quản lý Trương liền nhìn thấy một đám người mặc âu phục đang đi tới, mắt đeo kính đen, người dẫn đầu xem ra hơn bốn mươi tuổi, dáng dấp khôn khéo già dặn.

Ánh mắt người vừa đến giống như chim ưng nhìn toàn cảnh chung quanh, lớn tiếng nói: “Thật ngại quá, M-shine hôm nay xảy ra một chút chuyện, tạm thời không thể chiêu đãi các vị, Lâm mỗ tôi xin lỗi chư vị, xin mọi người hãy rời đi trước, ngày sau Lâm mỗ nhất định đến nhà tạ lỗi!”

Tuy lời nói này rất không khách khí, nhưng không một ai dám nói cái gì, chỉ khách khí hỏi han vài tiếng. Bởi vì người đàn ông này tên là Lâm Lang, từ nhỏ không cha không mẹ, nghe nói là được loài sói nuôi lớn, sau đó hần được cô nhi viện thu dưỡng, sau khi lớn lên thì gia nhập tổ chức Ám Dạ, trải qua mấy chục năm phấn đấu, đã là đường chủ Kim Long Đường, dưới một người, trên vạn người, hộp đêm M-shine này chính là sản nghiệp của Kim Long Đường.

Nhân vật như vậy bình thường rất ít khi lộ diện, nhưng do hiện tại có chuyện liên quan đến con gái thị trưởng, nên ngay cả hần cũng không thể không coi trọng.

Tổ chức Ám Dạ tuy không thể so với tứ đại gia tộc quyền thế, thế nhưng lại là hắc đạo có thể lực lớn số một của thành phố Tây Giang. Thủ lĩnh Ám Dạ Tạ lão gia chỉ có một đứa con trai và một đứa con gái, người con gái chính là Diệp phu nhân, hơn mười năm trước đã gả cho Diệp Thiên Hạo, còn người con trai khoảng chừng hai mươi, tính tình nhu nhược không thích tranh đấu, không được nhiều người coi trọng, cho dù như vậy, địa vị của Ám Dạ trong giới hắc đạo vẫn không hề lay động.

Chỉ trong chốc lát, tất cả mọi người bao gồm những người ở phòng bạch kim xa hoa trên lầu ba cũng được mời đi sạch sẽ, chỉ còn dư lại ba người Lâm Lang, quản lý Trương và Tô Vũ.

Đến khi ánh mắt Lâm Lang quét tới, quản lý Trương sợ đến nỗi run bần bật, trực tiếp quỳ gối trước mặt Lâm Lang, run giọng nói: “Đường chủ, xin lỗi, thuộc hạ làm việc bất trách, đã gây rắc rối cho đường chủ, xin Đường chủ trách phạt!”

“Hừ!” Lâm Lang hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Tô Vũ, trong mắt hơi lộ ra một ít sát khí, hỏi: “Cô ta là ai?”

Quản lý Trương run giọng nói: “Cô ấy tên Tô Vũ, là con nuôi của nhà họ Diệp, cô ấy và tiểu thư Diệp Hồng Tuyết đến cùng nhau, hồi nãy tiểu thư Diệp Hồng Tuyết bị dọa sợ. Không biết chạy đi đâu rồi!”

Sát khí Lâm Lang hơi hòa hoãn đi một chút, nếu Tô Vũ không có bối cảnh gì, hẳn đã sớm giết để xả giận, Tô Vũ có quan hệ với nhà họ Diệp, vậy càng thuận tiện hành động hơn.

“Hừ, ông đem chuyện đã xảy ra nói lại toàn bộ, nếu nói thiếu một chữ, cẩn thận cái mạng nhỏ của ông!”

“Dạ, dạ!” Quản lý Trương sợ đến sắp tè ra quần, nhanh chóng kể lại toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối.

Nội dung cụ thể cũng chỉ là Giang tiểu thư đến M-shine vui chơi, hẳn vì lấy lòng Giang tiểu thư mới tới nên mới gọi tên mặt ngọc tiểu Phan An đi tiếp rượu, sau đó Diệp Hồng Tuyết đến, Diệp Hồng Tuyết đi tìm Giang tiểu thư gây phiền phức, kết quả nhìn thấy Giang tiểu thư đã chết, sau đó Giang tiểu thư sống lại, bắt lấy cánh tay hắn rồi liều lĩnh công kích hắn, nói tới chỗ này, quản lý Trương nhớ đến lời dặn dò của Tô Vũ, bỏ bớt một chút nội dung, không nói Tô Vũ ra tay chế phục “Giang tiểu thư”, hẳn mới lượm lại cái mạng.

Lâm Lang hỏi: “Tên mặt ngọc Tiểu Phan An có hiềm nghi lớn nhất đi đâu rồi?”

Lúc đó quản lý Trương sợ đến hồn vía lên mây, đầu trống rỗng, hoàn toàn không rành chú ý đến cái khác, hắn ngập ngừng một chút, nói: “Đúng, xin lỗi, có khả năng lúc hỗn loạn hắn đã thừa cơ chạy mất, tôi, tôi, xin lỗi. . . . .”

“Ngu xuẩn!” Nghe xong, sắc mặt Lâm Lang tái nhợt, mắng to một tiếng, đừng nói là quản lý Trương, nếu chuyện này xử lý không tốt, ngay cả hắn cũng sẽ gặp xui xẻo!

Lâm Lang tức giận, tiến lên tàn nhẫn đá mấy cái vào quản lý Trương, quản lý Trương kêu thảm một tiếng, ngã trên mặt đất, thân thể run rẩy, nhưng không dám giậy dụa một chút nào.

Đúng lúc này, một người trẻ tuổi thanh tú khoảng hơn hai mươi tuổi đứng bên người Lâm Lang đi lên, hắn tên là Đường Lâm, là phó đường chủ của Kim Long Đường, lúc mười ba tuổi hắn đã đi theo Lâm Lang, hắn thông minh lại tàn nhẫn, rất được Lâm Lang coi trọng, tuổi còn trẻ đã trở thành Phó đường chủ.

Hắn khuyên nhủ: “Đường chủ, xin ngài bớt giận, tội gì phải tức giận vì một thằng ngu như thế, sau này chúng ta xử trí cũng không muộn, việc khẩn thiết trước mắt chính là làm thế nào để vượt qua cửa ải khó khăn lần này đã!”

“A Lâm, mày nói không sai!” Lâm Lang gật đầu, tỏ vẻ tán đồng.

Lúc này, trên hành lang vang lên tiếng bước chân vội vã, trong chớp lát, một nhóm cảnh sát xuất hiện ở trước mặt mọi người, người cảnh sát dẫn đầu khoảng hơn bốn mươi tuổi chậm rãi tiến lên, nói: “Lâm đường chủ!”

“Cục trưởng Cao, ngài đã tới!” Lâm Lang gật gật khoe miệng, miễn cưỡng nở một nụ cười, so với khóc còn khó coi hơn: “Sự tình là như vậy, ngài nghe tôi giải thích. . . . .”

Sắc mặt Cục trưởng Cao tái xanh, nói: “Không cần, tất cả mọi người ở nơi này đều là nghi phạm, đều mang đi cho tôi, mang về cục cảnh sát chậm rãi thẩm vấn!”

Tô Vũ đã sớm đoán được kết quả này, cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý, lúc này, Tô Vũ cảm giác được chung quanh có linh khí xao động, cô vội vàng nhỏ giọng nói: “Hiên Viên Tuyết Triệt, anh không thể mạnh động, tôi đi với bọn hắn một lần là được, cái chết của Giang tiểu thư không có quan hệ gì với tôi, dù có như thế nào, tôi cũng sẽ không bị dính vào!”

Giọng nói Hiên Viên Tuyết Triệt nhẹ nhàng vang lên, nói: “Được, Vũ nhi, anh nghe lời em, chỉ mong bọn họ thông minh một chút, đừng làm khó dễ em, nếu không. . . . .”

Đang nói chuyện, mười mấy tên cảnh sát đi tới tóm lấy Tô Vũ, quản lý Trương, còn có một nhóm thủ hạ của Lâm Lang, Lâm Lang tự nhiên cũng không phản kháng, thế lực của Ám Dạ có to lớn hơn nữa, cũng không có cách nào đối kháng cùng cảnh sát, thêm nữa, Lâm Lang gần như cũng có ý nghĩ giống Tô Vũ, cảm thấy vụ án của “Giang tiểu thư” không thể làm hắn dính vào!

Cứ như vậy, đoàn người được mang xuống dưới lầu, nhét vào trong xe cảnh sát, đi tới cục cảnh sát, hơn nữa, Diệp Hồng Tuyết và mặt ngọc Tiểu Phan An từng xuất hiện ở hiện trường cũng không thể dễ dàng buông tha. Cục trưởng Cao tự mình dẫn người đến nhà họ Diệp mời Diệp Hồng Tuyết đến cục cảnh sát, đồng thời, quản lý Trương từng nói, mặt ngọc tiểu Phan An gọi là Phan vũ, từ nhỏ đã sống ở cô nhi viện, ngày hôm nay vừa thi đậu đại học, cục cảnh sát lập tức công bố lệnh truy nã, cả thành phố lục soát tầm tích của Phan Vũ.

Tô Vũ bị mang tới một căn phòng không giống như phòng phỏng vấn, hai tên cảnh sát ngồi ở phía trước, bắt đầu thẩm vấn theo thông lệ: “Cô tên gì, tại sao ở M-shine?”

Tô Vũ bất đắc dĩ, dứt khoát kể lại sự việc một cách rành mạch: “Tôi tên Tô Vũ, là con gái nuôi của nhà họ Diệp, vốn là người của trấn Thanh Sơn, mười mấy ngày trước mới đến thành phố Tây Giang, tối hôm nay, chị tôi dẫn tôi đến M-shine để vui chơi, đi vào phòng vip bạch kim số 8 xoa hoa, bởi vì chị ấy muốn nhìn thấy tên mặt ngọc tiểu Phan An bị Giang tiểu thư cướp đi, chị ấy liền đi tìm Giang tiểu thư để tranh luận, không nghĩ tới lúc quản lý Trương mở cửa phòng ra, liền phát hiện Giang tiểu thư đã gặp chuyện. Sự việc chính là như vậy, chuyện của Giang tiểu thư không có liên quan gì đến tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Gọi hồn (1)

Edit: thienbao95

Hai cảnh sát nhìn nhau, cảm thấy khiếp sợ vì Tô Vũ còn nhỏ tuổi mà đã miệng mồm lanh lợi, ứng phó tự nhiên, đến nơi như thế này nhưng vẫn có thể bình tĩnh thoải mái, thật sự làm cho người ta bội phục.

Một người cảnh sát trong đó do dự một chút, nói: “Tô Vũ, cô mới vừa nói, cô là con gái nuôi của nhà họ Diệp vừa mới nhận đúng không?”

Tô Vũ bình tĩnh gật đầu, nói: “Không sai, nhưng đây chỉ là lời che đậy của nhà họ Diệp, thật ra tôi là con riêng của tổng giám đốc tập đoàn Diệp thị, chỉ khác họ mẹ mà thôi!”

Hai người cảnh sát bỗng tỉnh ngộ, trong mắt lộ vẻ xem thường, nhưng chuyện này dù sao cũng là chuyện riêng của nhà họ Diệp, bọn họ không nên truy cứu quá mức về chuyện này.

Người cảnh sát kia lại mở miệng nói: “Tạm thời tin những lời cô nói là sự thật, thế nhưng quản lý Trương có khai báo, hai người tiến vào căn phòng đó không lâu, Giang tiểu thư một lần nữa sống lại, đây là sự thật?”

Tô Vũ gật đầu, nói: “Quản lý Trương nói sự thật, nhưng chuyện này cũng không đại biểu là Giang tiểu thư sống lại, bởi vì âm khí của cô ta quá nặng, sau đó lại tiếp xúc với dương khí trên người quản lý Trương, nên xác chết vùng dậy mà thôi!”

“Nói hươu nói vượn!” Người cảnh sát đặt câu hỏi kia tức giận vỗ bàn một cái, bởi vì cảnh sát ghét nhất những người hay nói đến chuyện ma quỷ, Tô Vũ quả thực đã phạm vào điều tối kỵ của bọn họ.

“Hừ, cái chết của Giang tiểu thư thật sự quá kỳ lạ, cô và quản lý Trương không thể tránh khỏi liên quan, thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị, đừng tưởng rằng nói bậy một phen là có thể một tay che trời, phải biết lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, cô vẫn nên nhanh chóng thành thật khai báo đi!”

Tô Vũ nở nụ cười, nói: “Cái gì nên nói thì tôi cũng đã nói xong, có tin hay không thì tùy mấy người, hơn nữa tôi cũng không có làm gì sai để mà khai báo!”

Tô Vũ bình tĩnh nói ra mấy câu này lại làm cho hai người cảnh sát cho rằng Tô Vũ là đang hung hăng khiêu khích, hai người cảnh sát hoàn toàn tức giận, lớn tiếng nói: “Hừ, em gái, đừng tưởng rằng cô là người của nhà họ Diệp là có thể hung hăng như vậy, cô có biết Giang tiểu thư chính là con gái của thị trưởng hay không, lần này cho dù là Diệp Thiên Hạo thì cũng không bảo vệ được cô đâu!”

Tô Vũ lười cùng những người vô vị này đấu võ mồm, không tiếp tục nói nữa, mặc kệ bọn họ.

Thế nhưng, thái độ này của Tô Vũ lại một lần nữa khiến cho hai người cảnh sát tức giận gần chết, nếu là những người khác, thì đã sớm bị giáo huấn một phen, thế nhưng Tô Vũ tốt xấu cũng là người của nhà họ Diệp, nói lời hung ác thì còn được, nhưng ra tay thật sự với Tô Vũ thì bọn họ lại không dám.

Đúng lúc này, Tô Vũ cảm giác được thông linh đồng tử đã bay trở về trước mắt mình, toàn thân nó có màu xanh tím, bởi vì bị trọng thương nên bản thể biến trở lại nguyên hình, kinh khủng nhất chính là thông linh đồng tử chỉ còn dư lại nửa người, đáng vẻ vô cùng khủng bố, nửa người còn lại thì giống như bị món đồ gì đó miến cường xé rách.

Sau một lúc, thông linh đồng tử bay trở về bên trong ngọc trụ trên cổ Tô Vũ, sau đó truyền lại cho Tô Vũ một số hình ảnh kì lạ. Hóa ra, khi thông linh đồng tử theo dõi tên Phan Vũ không bao lâu, bỗng ở trong một góc âm u kia, cả khuôn mặt Phan Vũ đã biến thành hình dáng của một con hồ ly, thậm chí, hai bàn tay đã mọc lông xù, hóa thành móng vuốt sắc bén của hồ ly.

Chính móng vuốt này đã nắm lấy thông linh đồng tử, giống như là khắc tinh của linh vật trời sinh, miến cường xé rách linh thể nó, đồng thời kéo linh thể xuống hai ba lần để nuốt vào trong miệng, có thể tưởng tượng được, cảnh tượng này có bao nhiêu khủng bố và quỷ dị.

Tô Vũ nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, kiếp trước, cô là thông linh sư mạnh mẽ trăm yêu trừ ma, cái gì mà chưa từng trải qua, nhưng con vật lần này, rốt cuộc là cái gì đây?

Bỗng, đôi mắt Tô Vũ lóe lên tinh quang, không sai, mỹ nữ Hồ, chính là mỹ nữ Hồ!

Tô Vũ nghĩ tới, kiếp trước có một thuật sư tà ác đã từng luyện chế qua tà vật mỹ nữ Hồ này. Đầu tiên hắn ở trong núi thăm tìm một hồ tiên tu hành trăm

năm rồi giết chết, lấy ra hồn phách hồ tiên, dùng tà thuật Ngũ Hành luyện chế thành âm khí rất nặng, oán khí của mỹ nữ Hồ rất lớn.

Mỹ nữ Hồ hay bám vào thân thể xử nam có khuôn mặt xinh đẹp, chuyên môn thông qua con đường giao hợp nam nữ để hấp thu dương khí của xử nữ có khuôn mặt xinh đẹp. Âm dương điều hòa thì sự mê hoặc của hồ tiên mới hoàn toàn bộc lộ ra hết, mỗi lần hấp thu chín người xử nữ tu vi sẽ tăng thêm một tầng, sau khi hấp thu dương khí của chín mươi chín người xử nữ, tu hành đại thành, là có thể biến thành một cô gái xinh đẹp, chỉ cần đàn ông trong thiên hạ liếc mắt nhìn, thần trí sẽ lạc lối, hoàn toàn bị mê hoặc trở thành một con rối.

Nhưng loại tu luyện này điều kiện rất hà khắc, chỉ cần sau khi bắt đầu tu luyện, trong vòng ba ngày nhất định phải hấp thu dương khí của bốn người xử nữ có khuôn mặt xinh đẹp, nếu không âm dương sẽ mất cân đối mà chết, Tô Vũ không nghĩ tới, xuyên đến thế giới này mà vẫn có thể đụng tới tà thuật như vậy.

Đương nhiên, đây chỉ là truyền thuyết, kiếp trước con hồ ly kia xác thật rất có mị lực mê hoặc đàn ông, cuối cùng phải điều động nhiều đại sư Phật môn có tu vi cao thâm mới có thể hoàn toàn tiêu diệt nó.

Nghĩ tới đây, Tô Vũ vội vàng hỏi: “Tôi muốn hỏi một chút, thành phố Tây Giang gần đây có phải là đã liên tiếp phát sinh nhiều vụ án mạng, hơn nữa, cái chết của những người đó cũng giống như Giang tiểu thư phải không, người chết đều là những cô gái trẻ?”

Một trong hai người cảnh sát liếc mắt nhìn Tô Vũ một cái, khó chịu nói: “Cô hỏi những chuyện này làm gì? Cô vẫn nên sớm cân nhắc rồi khai hết những chuyện đã xảy ra đi!”

Tô Vũ nhìn dáng vẻ không muốn hợp tác của hai người, trong lòng cười lạnh một tiếng, từ tốn nói: “Hai người đã nhận định tôi là hung thủ giết người, vậy tôi cũng không có gì để nói, nhưng tôi nhắc nhở các người một câu, trong vòng ba ngày này, có thể sẽ phát sinh những vụ án mạng tương tự như Giang tiểu thư, các người tự mình nghĩ cách đi!”

Chớp mắt một cái, vài giờ đã trôi qua, đã hơn mười giờ tối, Tô Vũ ngồi ở trên ghế, nhắm mắt dưỡng thần, bảo tồn thể lực, hai người cảnh sát biết là sẽ hỏi không ra cái gì, liếc mắt nhìn nhau, lần lượt rời khỏi phòng thẩm vấn.

Giờ phút này, cục cảnh sát chật ních người, trong đó có thủ lĩnh Tạ lão gia của tổ chức Ám Dạ, dù sao M-shine cũng là sản nghiệp của Ám Dạ, hơn nữa đám người của đường chủ Kim Long Đường cũng bị nhốt vào đây, còn có hai vợ chồng Diệp Thiên Hạo, Diệp phu nhân, Tô Vũ và Diệp Hồng Tuyết đều ở lại phòng thẩm vấn, đặc biệt là Diệp Hồng Tuyết thật sự không bình tĩnh bằng Tô Vũ, bị giam ở phòng thẩm vấn, suýt chút nữa sợ tè ra quần.

Đương nhiên, chuyện quan trọng nhất chính là thị trưởng Giang và phu nhân, bọn họ nửa đêm nhận được điện thoại, lúc này nhìn thấy thi thể lạnh như băng của con gái, sắp khóc đến tắt thở.

Mấy người Cục trưởng Cao hai mặt nhìn nhau, cuối cùng, hắn không thể không nhắm mắt đi lên, khuyên nhủ: “Thị trưởng, phu nhân, việc đã đến nước này, xin hãy nén bi thương!”

Thị trưởng lau nước mắt, chậm rãi đứng dậy, giống như đã già thêm mấy tuổi, hắn lạnh lùng nói: “Hừ, các người cũng đã thẩm vấn vài giờ rồi, như vậy, tôi xin hỏi cục trưởng Cao, đến cùng là ai hại con gái của tôi?”

Cục trưởng cao lau mồ hôi trên trán, tuy đã thẩm vấn mấy tiếng, nhưng Tô Vũ, quản lý Trương đều phủ nhận không có liên quan đến cái chết của Giang tiểu thư, Lâm Lang càng không cần phải nói, hắn vốn nhận được thông báo mới chạy tới, chỉ còn duy nhất một nghi phạm là Phan Vũ đang lẫn trốn ở bên ngoài, nếu hắn nói như thế, còn không bị thị trưởng hận chết?

Thế nhưng đúng lúc này, Vương đại sư bên người Thiên Hạo đi lên, chậm rãi nói: “Giang tiểu thư đến tột cùng là bị ai hạ độc thủ, tôi nghĩ rằng không có ai so với bản thân cô ấy rõ ràng hơn, tại hạ bất tài, có hiểu một chút phép thuật Huyền Môn, tôi đồng ý giúp thị trưởng Giang triệu hồi hồn phách Giang tiểu thư để hỏi rõ ràng!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Gọi hồn (2)

Edit: thienbao95

“Cái gì?” Thị trưởng Giang kinh dị liếc mắt nhìn Vương đại sư, tuy hắn đã từng nghe nói trong nhà của tứ đại gia tộc quyền thế đều có những người dị sĩ tài ba, nhưng chưa từng gặp bao giờ, nay Vương đại sư chủ động đứng ra, khiến hắn hơi cảm thấy kinh hãi.

Thế nhưng lúc này, phu nhân thị trưởng lại tỏ vẻ bi thương đi tới, lớn tiếng nói: “Được, Vương đại sư, xin nhờ ông giúp, chỉ cần ông có thể để cho tôi tạm biệt con gái của tôi một chút, bất kể điều kiện gì tôi cũng sẽ đều đáp ứng ông!”

Vương đại sư lắc đầu, nói: “Phu nhân nói quá lời, đây chỉ là việc nằm trong phận sự của tôi mà thôi, dù sao vụ án này cũng liên quan đến hai người con gái của nhà họ Diệp và cha vợ Tạ lão gia, vì thế tôi mong có thể sớm tìm ra hung phạm để an ủi vong linh của Giang tiểu thư, việc này không nên chậm

trễ, chúng ta vẫn nên gọi hồn nhanh một chút!”

Vương đại sư nói xong, nhất thời tất cả mọi người đều trở nên bận rộn, tuy rằng cục trưởng Cao đối với những chuyện này khịt mũi coi thường, nhưng lại không thể không tuân theo lời của phu nhân thị trưởng, mặc bà ta làm gì làm.

Rất nhanh, pháp đàn gọi hồn đã sắp xếp xong, tất cả đèn trong phòng đều tắt, trên tường dán đầy cờ gọi hồn. Sau đó, Vương đại sư viết ngày sinh tháng đẻ của Giang tiểu thư vào một lá cờ rồi đứng giữa pháp đàn, cộng thêm một bộ quần áo mà Giang tiểu thư yêu thích treo ở bên trên cờ gọi hồn, để cờ gọi hồn thuận tiện tung bay, những người không liên quan toàn bộ đều phải rời khỏi căn phòng này, chỉ còn dư lại cục trưởng Cao và hai vợ chồng thị trưởng, và người làm lễ Vương đại sư.

Vương đại sư đầu tiên là di chuyển một cách kỳ lạ, trong miệng đọc một chuỗi thần chú mà người thường nghe không hiểu, bỗng hai mắt hắn mở to, lớn tiếng quát: “Thiên Môn mở, địa môn mở, đồng tử ngàn dặm đưa hồn đến, Giang Nhượng Nhã, hồn hãy trở về!”

Qua ba bốn lần niệm tụng, bỗng, trong phòng bỗng dưng nổi lên một luồng gió lạnh, rầm một tiếng, toàn bộ cờ gọi hồn đột nhiên bay lên, không lâu sau, một bóng người phát ra ánh sáng lơ lửng chậm rãi ngưng tụ ở trong căn phòng tối đen.

“Tiểu Nhã!” Phu nhân thị trưởng không nhận được nữa, muốn xông lên, nhìn đứa con gái đã cách biệt âm dương khóc không thành tiếng. Nước mắt rơi đầy mặt, nếu không phải Vương đại sư ngăn không cho tới gần, e rằng bà đã sớm xông tới.

Thị trưởng cũng chậm rãi tới gần, nhìn người trước mắt giống y đúc con gái mình, quả thật cũng không dám tin, sau một hồi lâu, mới dò xét kêu một tiếng: “Nhã Nhi, là con sao?”

Không ngờ Giang Nhượng Nhã lại có vẻ mờ mịt, hỏi ngược lại: “Ba mẹ, đây là nơi nào? Hai người làm sao vậy?”

Nghe xong lời này, hai vợ chồng thị trưởng Giang ôm nhau khóc rống, khóc đến thở không ra hơi, không nói được câu gì.

Vương đại sư thở dài, Giang Nhượng Nhã chết vẫn chưa tới bảy ngày, là lúc thích hợp để gọi hồn, nhưng cô còn chưa ý thức được rằng mình đã chết.

Vương đại sư vội vàng hỏi: “Giang tiểu thư, cho tôi hỏi một chút, ở hộp đêm M-shine, cô có nhớ đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“M-shine?” Giang Nhượng Nhã đầu tiên là suy tư một thoáng, sau đó cả người run lên, trên mặt lộ ra vẻ sợ sệt, lập tức kinh ngạc thốt lên: “Tôi nhớ ra rồi, cái kia, chỗ đó có yêu quái, hẳn không phải là người, mặt hắn đã biến thành mặt hồ ly vô cùng khủng bố, hắn mở miệng rộng ra, cắn về phía tôi....., thật quá đáng sợ, đúng rồi, tôi không phải bị thương sao, tại sao ngay cả một chút ấn tượng tôi cũng không có?”

“Mặt hồ ly?” Lần này, đến phiên Vương đại sư giật mình, rất nhanh, hắn đã rõ ràng mấy phần, Giang tiểu thư không phải chết ngoài ý muốn, mà là bị yêu quái ra tay giết chết, lẽ nào thành phố Tây Giang lại có yêu quái làm loạn sao?

Quay về Giang Nhượng Nhã, cô nhìn cha mẹ khóc thành một đoàn, không nhận được nhanh chân đi tới, nói: “Ba mẹ, con không có bị thương nặng, không phải đang khỏe mạnh đây sao, hai người khóc cái gì?”

“Tiểu Nhã, ô ô.....”

Cô vừa nói như thế, vợ chồng thị trưởng Giang càng bi thống ngắm nhìn con gái của mình, khóc càng dữ dội hơn, bọn họ làm sao có thể nhẫn tâm nói ra sự thật tàn nhẫn này cho con gái biết đây?

Thế nhưng, lúc cô chậm rãi tới gần, đưa tay ra chuẩn bị ôm lấy cha mẹ, bỗng phát hiện cô lại vô huyệt, dễ dàng xuyên qua cơ thể của ba mẹ mình!

Giang Nhượng Nhã hốt hoảng, lớn tiếng hỏi: “Này, đã xảy ra chuyện gì thế này?”

Vương đại sư mở miệng nói: “Ai.....,Giang tiểu thư, tôi không thể không nói cho cô biết sự thật, thật ra cô đã không còn ở nhân thế nữa, chờ một lúc, tôi sẽ thi pháp siêu độ cho cô, để cô có thể sớm ngày đầu thai. Bây giờ, thì cô hãy nói mấy lời cuối cùng với ba mẹ cô đi!”

Giang Nhượng Nhã như bị cảnh tỉnh, thật lâu không phản ứng, sau một hồi lâu, ánh mắt của cô rơi vào trên người cha mẹ, trong ánh mắt hai người đều là vẻ bi thống và không muốn, điều này cũng đã nói cho cô biết, Vương đại sư không có nói láo, những lời hắn nói tất cả đều là sự thật!

“A....., tôi không tin, tôi không muốn!”

Giang Nhượng Nhã kêu thảm một tiếng, điều này cũng không quá kỳ quái, bất luận người nào nghe xong loại tin dữ này thì cũng không có cách nào tiếp thu, cô chạy như bay xuyên tường ra ngoài, trong chớp mắt, đã không thấy tăm hơi.

“Tiểu Nhã, tiểu Nhã!” Phu nhân thị trưởng lòng như đao cắt, hô vài tiếng, cuối cùng không còn nhìn thấy con gái, vội vàng hỏi: “Vương đại sư, con gái tiểu Nhã của tôi đi đâu rồi?”

Vương đại sư vung tay, nói: “Bình tĩnh đừng nóng, Giang tiểu thư nhất thời không chấp nhận nỗi sự thật này, mấy ngày nữa sau khi cô ấy tiếp nhận sự thật này, tôi sẽ đích thân vì Giang tiểu thư mà làm nghi thức siêu độ, miễn cho sau này cô ấy trở thành cô hồn dã quỷ, phiêu bạt ở nhân gian!”

“Cảm ơn ông!” Thị trưởng cuối cùng cũng coi như có một chút trấn định, nói lời cảm tạ với Vương đại sư.

Sau đó, Vương đại sư dọn dẹp đồ gọi hồn, mở đèn trong phòng. Diệp Thiên Hạo, Diệp phu nhân và những người khác đã sớm không đợi kịp, vội vàng nói đuổi nhau mà vào, Diệp phu nhân đầu tiên hỏi: “Vương đại sư, thành công rồi sao?”

Vương đại sư gật đầu, nói: “Thị trưởng Giang, phu nhân, cục trưởng Cao, mọi người hiện tại cũng đã hiểu, kẻ chân chính hại chết Giang tiểu thư chính là tà vật tiểu Phan An kia, Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư, quản lý Trương và những người khác đều vô tội!”

Thị trưởng Giang đau lòng khẽ gật đầu, nói: “Cục trưởng Cao, Diệp tiểu thư không có liên quan đến việc này, nên thả họ ra thôi, thế nhưng, thành phố Tây Giang bây giờ đã xuất hiện loại yêu quái chuyên hại người này, ông nhất định phải điều tra rõ ràng, để tránh cho con yêu quái này gieo họa tới thành phố Tây Giang, Vương đại sư, vụ án của con gái tôi xin nhờ ông!”

Vương đại sư vội vàng đáp: “Thị trưởng Giang, xin ông yên tâm, chuyện này bản đạo bưng làm dạ chịu, nhất định sẽ dùng toàn lực để ứng phó, tôi sẽ tru diệt con yêu quái này đến cùng, vì dân trừ hại!”

Trông lòng thị trưởng Giang vô cùng thống khổ, sau khi dặn dò một vài câu, hai vợ chồng thị trưởng vội vã mang thi thể con gái rời khỏi cục cảnh sát, còn Tô Vũ, Diệp Hồng Tuyết, mấy người quản lý Trương cũng được thả ra.

Đoàn người rời khỏi cục cảnh sát, Diệp Hồng Tuyết trải qua chuyện lần này, bị dọa sợ không nhẹ, bước đi cũng không vững chân như muốn nhũn ra, trên đường đi phải có Diệp phu nhân đỡ mới không có ngã sắp xuống, còn Tô Vũ thì ngược lại, sắc mặt hờ hững, coi mọi chuyện giống như chưa từng xảy ra.

Nhưng Diệp phu nhân cũng quan tâm Tô Vũ một chút, hỏi: “Vũ nhi, con có bị dọa sợ không? Cảm giác vẫn tốt chứ?”

“Cảm ơn Diệp phu nhân, tôi rất khỏe!” Tô Vũ cười nhạt, thật ra trong lòng Tô Vũ đang tính toán kế hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Người chết thứ 8

Edit: thienbao95

Tô Vũ tính toán, đạo hạnh của mỹ nhân hồ nhất định rất cao, nếu thật sự buông tha sẽ rất đáng tiếc, nếu bắt được nó thì quá tốt, chẳng qua cũng không cần vội, trong vòng ba ngày, mỹ nhân Hồ khẳng định sẽ còn quay trở lại hại người, đến lúc đó, chính là cơ hội tốt để cô ra tay.

Đoàn người lên xe, chỉ có Vương đại sư phải ở lại cục cảnh sát để trợ giúp cục trưởng Cao phá án, Diệp Hồng Tuyết miễn cưỡng bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn nắm chặt tay Diệp phu nhân không buông.

Diệp phu nhân thở dài, nói: “Tuyệt Nhi, và cả Vũ nhi nữa, mấy ngày này sẽ không an toàn, hai con tạm thời ở trong nhà, đừng có đi đâu hết!”

Diệp Hồng Tuyết gật đầu, không cần Diệp phu nhân nhắc nhở, cô hiện tại nơi nào cũng không dám đi.

Khoảng chừng hơn nửa tiếng, đoàn người trở lại nhà họ Diệp, tất cả mọi người không còn tâm trạng ăn cơm, Diệp phu nhân dìu Diệp Hồng Tuyết trở về phòng, còn Tô Vũ cũng trở về phòng của mình.

Buổi tối hôm đó, Tô Vũ mở máy tính lên, xem lại những tin tức gần đây nhất của thành phố Tây Giang, tin nhảy ra đầu tiên chính là cái chết của Giang tiểu thư, Giang tiểu thư là con gái của thị trưởng, điều này đối với thành phố Tây Giang cũng được coi như là một việc lớn.

Tô Vũ rà soát lại những tin tức từ đây đổ về sau, rốt cục tìm được một tin nói về một cô gái bị giết vào ba ngày trước, cô gái này chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, vẫn còn là sinh viên đại học, ba ngày trước chết một cách không minh bạch ở hoa viên, dù có làm như thế nào cũng không tìm được nguyên nhân cái chết, cuối cùng, cục cảnh sát bắt đắ dĩ tuyên bố, đây là do bệnh tim tái phát mà chết.

Cứ như vậy, Tô Vũ tìm được tin của bảy người chết trong tháng này, tất cả đều là những cô gái trẻ có bề ngoài xinh đẹp, nguyên nhân cái chết đều không rõ ràng, dù sao mỗi ngày ở thành phố Tây Giang luôn phát sinh những vụ án mạng do tai nạn xe cộ, vì thế bảy vụ án này chẳng hề đáng chú ý, cũng không có gì đặc biệt chú ý.

“Bảy người sao? Lập tức sẽ có người thứ tám!” Trong lòng Vũ Tâm thầm nghĩ.

Tô Vũ vốn muốn đưa những hình ảnh này cho cục cảnh sát, nhưng ngay sau đó đã từ bỏ ý định, dù sao những vụ án mạng này cũng không liên quan gì đến cô, cần gì phải để mình dính vào? Chỉ cần tới lúc cần thiết, cô đơn độc làm việc là được rồi.

Chớp mắt một cái, hai ngày đã trôi qua, Tô Vũ và Diệp Hồng Tuyết vẫn ngoan ngoãn ở trong nhà, lúc nào cũng quan tâm đến tin tức mới nhất của thành phố Tây Giang, nhưng mỹ nhân Hồ vẫn không có động tĩnh gì.

Rốt cuộc, sáng sớm ngày thứ ba, Tô Vũ xin phép Diệp phu nhân nghỉ học một buổi, lý do rất đơn giản, chính là chuẩn bị trở về tiệm bánh mì thăm mẹ cô Tô Tuyết Dung, thật ra bởi vì Tô Vũ đã đoán được, mỹ nhân Hồ tuyết đối sẽ xuất hiện vào buổi tối ngày hôm nay.

“Không được, quá nguy hiểm!” Không nghĩ tới, lời đề nghị của Tô Vũ thế nhưng lại bị Diệp phu nhân mãnh liệt phản đối: “Vũ nhi, con tạm thời ở nhà đi, chờ khi nào Vương đại sư phá được án, di sẽ kêu Diệp quản gia đưa con đi, có được không?”

Nói tóm lại, trong khoảng thời gian này Diệp phu nhân sẽ không cho Tô Vũ rời khỏi nhà họ Diệp nửa bước, để tránh gặp phải bất trắc gì.

Tô Vũ chỉ đồng ý cho có, những chuyện mà cô đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi. Chín giờ tối, sau khi ăn cơm tối xong, Tô Vũ vừa bật máy tính lên liền nhìn thấy tin tức mới nhất hiện lên, người chết thứ tám xuất hiện rồi!

Người này tên là Phùng Giai, là sinh viên năm tư chuẩn bị tốt nghiệp ra trường, đang bận rộn tìm việc làm, nhưng ở trong khách sạn nhỏ nơi nạn nhân bị sát hại lại không có camera giám sát, kỳ lạ nhất là, ông chủ khách sạn kia lại giống như bị mất trí nhớ, đối với việc cô gái trẻ này vào ở lúc nào cũng không hay biết, đương nhiên sẽ không biết cô gái trẻ đó bị sát hại như thế nào.

Trong lòng Tô Vũ hơi động, đạo hạnh mỹ nhân Hồ kia dường như cao thâm hơn cô nghĩ, vậy mà lại có năng lực thôi miên với người bình thường, lúc cô đối đầu với con yêu quái này, phải cảnh giác hơn mấy phần mới được.

Điều đáng tiếc là, cục trưởng Cao và Vương đại sư quá bận rộn tìm kiếm hung thủ sát hại Giang tiểu thư, đối với vụ án này chỉ làm việc qua loa, cũng không quan tâm nhiều.

Tô Vũ lặng lẽ đi ra khỏi phòng, dưới lầu gần như không người nào, ngay cả người giúp việc bận quét dọn trong nhà cả ngày cũng trở về phòng nghỉ ngơi.

Tô Vũ đi ra khỏi biệt thự để như ăn bánh, nhưng ở bên ngoài biệt thự đều có bảo vệ túc trực 24/24 giờ, Tô Vũ to con như thế, muốn lén chạy ra ngoài không phải là việc dễ dàng.

“Hiên Viên Tuyết Triệt!” Tô Vũ nhỏ giọng hô một tiếng, nói: “Anh có biện pháp nào để tôi không kinh động đến người khác hay không, thuận lợi rời khỏi nơi này?”

“Đương nhiên có!” Hiên Viên Tuyết Triệt đáp một tiếng, chỉ thấy hán tử bên trong Càn Khôn phong Ma đồ nhẹ nhàng đi ra, hai tay vừa nhấc, một đoàn sương mù đỏ như máu từ trong tay bay ra, vừa vụn bao phủ Tô Vũ một cách chặt chẽ.

Đoàn sương mù đỏ như máu cùng bóng đêm như hòa vào nhau, Hiên Viên Tuyết Triệt khẽ mỉm cười, nói: “Vũ nhi, hiện tại bọn họ không có nhìn thấy em”

“Được!” Tô Vũ gật đầu, cô nghe Hiên Viên Tuyết Triệt nói như vậy, trong lòng yên tâm rất nhiều. Cô nhanh chân rời khỏi nhà họ Diệp, khi đi ngang qua phòng canh gác, cũng không biết Hiên Viên Tuyết Triệt dùng cách gì, một người bảo vệ trong đó tự động mở cửa lớn ra, để Tô Vũ thuận lợi đi ra ngoài.

Tô Vũ khôi phục lại dáng vẻ bình thường, thuận tay đón xe taxi, nói một câu: “Bác tài xế, làm phiền ông đưa tôi đến đường Trường Phong!”

Tài xế do dự một chút, nói: “Đường Trường Phong? Cô bé, nơi đó vào hôm nay có phát sinh án mạng, đã muộn như vậy rồi cô đừng nên đi!”

Tô Vũ gạt đầu, tiện tay cầm một sấp tiền có giá trị lớn, nói: “Không sao đâu bác tài xế, tôi chỉ đi đến khách sạn gần chỗ phát sinh án mạng thôi, đây là tiền xe, không cần thối lại, tốc độ nhanh một chút!”

Vì tiền xe khá nhiều, tài xế không nói thêm gì nữa, dù sao hán tử cũng đã nhắc nhở qua, có tiền không lấy mới là đũa ngọc!

Khoảng chừng hơn một giờ sau, Tô Vũ đã đi đến đường Trường Phong, có khả năng bởi vì xảy ra án mạng, nên nơi này không có một bóng người, hơn nữa, nơi này cũng gần vùng ngoại thành, độ phồn hoa không bằng trung tâm thành phố, trên đường cái tình cờ có một con gió thổi qua, có vẻ càng thêm âm u mấy phần.

Xe taxi rốt cuộc đến chỗ cần đến, Tô Vũ xuống xe, tài xế sợ đến nỗi quay đầu xe chạy đi như một làn khói.

Tô Vũ cũng không có để ý, nói với người bên cạnh rằng: “Hi vọng chúng ta có thể tìm ra một chút dấu vết ở trong khách sạn này!”

Nói xong, Tô Vũ chậm rãi tiến lên, đẩy cửa khách sạn ra, liền nhìn thấy một người phụ nữ đang đứng ở bàn lễ tân, còn cảnh sát khiêng nữ sinh viên đại học bị sát hại đã rời đi.

Tô Vũ tiến lên một bước, hỏi: “Thật không tiện, phiền đi dẫn con đến phòng 307!”

Căn phòng 307 chính là căn phòng xảy ra án mạng, bà chủ kia đang do dự, Tô Vũ liền đưa tới hai tờ tiền mặt, sắc mặt bà chủ lập tức trở nên thân thiện lên, nói: “Được, cô bé, con đi theo đi!”

Hai người đi tới căn phòng 307, bà chủ đẩy cửa phòng ra, hướng về Tô Vũ oán giận nói: “Cô bé, chính là chỗ này, nói đến cũng thật xui xẻo, đang yên đang lành thì lại có người chết ở trong khách sạn, vốn khách trọ đã ít sau này lại càng vắng hơn!”

Tô Vũ không để ý đến bà chủ, cô nhìn thấy có một bóng người đang đứng ở trong phòng khách sạn, bóng người dường như cũng không nhúc nhích khi nhìn thấy Tô Vũ và bà chủ, còn bà chủ thì không nhìn thấy bóng người đang tồn tại ở đó, bởi vì nó chính là linh hồn của Phùng Giai.

Chương 63: Hắc y tà sư (1)

Edit: thienbao95

Tô Vũ vung tay, bà chủ hiểu ý đi ra khỏi phòng.

Tô Vũ đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại Tô Vũ, Hiên Viên Tuyết Triệt và quỷ hồn Phùng Giai.

Nhìn thấy ánh mắt của Tô Vũ, Phùng Giai cảm thấy vô cùng sợ sệt, sợ đến mức lui về phía sau vài bước, có điều cô chết ở trong căn phòng này, chưa tìm được người thể thân nên không thể rời khỏi đây. Cho dù không có Tô Vũ, chỉ còn lại người đàn ông vô cùng đẹp trai mặc đồ cổ trang bạch y đứng kế bên, thì cũng có thể làm cho nơi sâu xa trong linh hồn của cô run rẩy rồi.

Tô Vũ đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Tôi hỏi cô, cô chết như thế nào?”

Đôi mắt Phùng Giai một mảnh mờ mịt, lắc đầu, khóc rống nói: “Không biết, tôi không biết, ô ô....., lúc tôi thấy có nhiều người vây quanh thi thể của tôi, tôi mới biết tôi chết rồi, ô ô.....”

Tô Vũ không cho rằng Phùng Giai đang nói láo, công lực của mỹ nhân Hồ rất cao, mê hoặc một người bình thường thật sự vô cùng dễ dàng, tuy vậy Tô Vũ vẫn có biện pháp khác để tìm mỹ nhân Hồ.

Mỹ nhân Hồ vừa mới hấp thu dương khí của Phùng Giai, vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa, Tô Vũ có thể mượn linh hồn của Phùng Giai, sau đó vẽ một đạo dương chú tìm kiếm nơi ở của mỹ nhân Hồ. Vốn dĩ, cô cũng có thể dùng linh hồn của Giang tiểu thư làm việc, nhưng bởi vì có Vương đại sư ở đây, nên chỉ có thể dùng linh hồn của người này.

Tô Vũ từ tốn nói: “Tôi có thể giúp cô tìm kiếm hung thủ, nhưng việc này cần cô phối hợp!”

Phùng Giai chết không rõ ràng, nghe được Tô Vũ nói có thể giúp cô tìm được hung thủ, liền nhanh chóng gật đầu, cô cũng không sợ Tô Vũ sẽ hại cô, bởi vì, cô cảm giác được Tô Vũ muốn giết cô thì cần một cái vung tay là đã xong việc rồi.

Tô Vũ rạch vào ngón tay, rồi vẽ ra một đạo dương chú, chấm một cái, đạo dương chú lấp lánh kim quang rơi vào trên người Phùng Giai, Phùng Giai hét lên một tiếng, cả người phát ra một chút hào quang màu vàng nhạt, trôi nổi ở giữa không trung.

“Đi thôi, dưới sự giúp đỡ của thần chú, cô đã có thể nhìn thấy hung thủ hại cô rồi đó!” Phùng Giai nghe cô nói xong, hơi suy nghĩ, rồi chậm rãi bay ra ngoài cửa sổ.

Tô Vũ và Hiên Viên Tuyết Triệt rời khỏi khách sạn nhỏ, đuổi theo linh hồn của Phùng Giai, đi ra đường Trường Phong, gọi một chiếc taxi.

Dưới chỉ thị của Tô Vũ, xe taxi đi theo linh hồn của Phùng Giai về lại khu trung tâm của thành phố Tây Giang. Rót cuộc, trải qua hơn bốn mươi phút, linh hồn của Phùng Giai mới chậm rãi dừng trước cửa một ngôi biệt thự, đây chính là đích đến cuối cùng. Tuy nhiên, Tô Vũ không có đi theo Phùng Giai vào trong, nếu như cô tùy tiện đi vào, có khả năng sẽ đánh rạn động cô, khó giữ được tính mạng.

“Bác tài xế, dừng lại đi!” Tô Vũ nói một tiếng.

Xe taxi chậm rãi ngừng lại, người tài xế lộ vẻ hăm mộ đối với Tô Vũ: “Tiểu thư, hóa ra cô quen biết nhà họ Tạ à, nếu như tôi cũng có thể giống như cô, cả đời này cũng không cần đi làm!”

Trong lòng Tô Vũ Tâm hơi động, hỏi: “Nhà họ Tạ, nơi này là nhà họ Tạ?”

Tài xế hiểu kỳ, nói: “Ồ Thành phố Tây giang thì có mấy nhà họ Tạ cơ chứ? Chỗ này đương nhiên nhà họ Tạ của giới hắc đạo, hẳn còn có quan hệ thống gia với nhà họ Diệp một trong tứ đại gia tộc đây.”

Tô Vũ nhất thời rõ ràng, không nghĩ tới đi một vòng, chuyện này lại dính líu tới là tổ chức Ám Dạ nhà họ Tạ, cũng thật thú vị!

Tô Vũ xuống xe, cẩn thận suy nghĩ một chút, bây giờ vẫn chưa là lúc thuận tiện để cô đứng ra, chỉ bằng để cục cảnh sát điều tra nhà họ Tạ, rồi đem mỹ nhân Hồ bức ra, cô thì ngồi ở bên ngoài ngư ông đắc lợi không phải tốt hơn sao.

Nghĩ như vậy, Tô Vũ tìm đại một cửa hàng, mượn điện thoại gọi đến 110, nhỏ giọng nói: “Xin chào, đây có phải là cục cảnh sát không? Tôi có nhìn thấy người được dán trên bảng truy nã, hẳn hiện tại đang ở nhà họ Tạ!”

Nói xong, Tô Vũ không để ý tới phản ứng của đầu dây điện thoại bên kia, để điện thoại xuống, trốn vào chỗ cách nhà họ Tạ không xa, Tô Vũ tin, cho dù chỉ có một chút manh mối, cảnh sát cũng sẽ không bỏ qua.

Quả nhiên, chưa tới 20 phút, âm thanh của còi xe cảnh sát đã vang lên, mười mấy chiếc xe cảnh sát gào thét mà đến, đứng ở trước cửa nhà họ Tạ, cục trưởng Cao và Vương đại sư đi xuống, còn những cảnh sát khác thì đi bao vây nhà họ Tạ đến một con muỗi cũng không lọt.

Bảo vệ của nhà họ Tạ bị kinh động, không dám thất lễ, vội vàng chạy vào thông báo cho lão gia nhà họ Tạ.

Lúc này, Vương đại sư cũng lập tức chú ý tới linh hồn của Phùng Giai ở gần đó, hắn vừa nhìn một chút đã nhận ra, cô bé này hình như có xuất hiện trong mây tin tức gần đây, cô gái chết đi không lâu.

Phùng Giai lập tức cảm nhận được ánh mắt của Vương đại sư, cô sợ hết hồn, lập tức nhớ tới lời Tô Vũ dặn dò, liền thu hồi sự sợ hãi của mình, lớn tiếng nói: “Tôi không cần biết ông là ai? Kẻ thù của tôi ở trong này, ông không thể ngăn cản tôi báo thù rửa hận, nếu không tôi sẽ liều mạng với ông!”

Wương đại sư hỏi: “Kẻ thù của cô là ai?”

Phùng Giai lắc đầu một cái, nói: “Tôi không biết, nhưng tôi có thể cảm giác được trên người hắn có một loại khí tức tà ác không giống người bình thường, hắn ở đây!”

Trong lòng Vương đại sư hơi động, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ, cái chết của cô gái này có liên quan đến cái chết của Giang tiểu thư?”

Nghĩ như vậy, Vương đại sư càng thêm chắc chắn tà vật sát hại Giang tiểu thư đang ở trong ngôi biệt thự này, nhưng cùng lúc Vương đại sư cũng cảm thấy khó xử, nhà họ Tạ và nhà họ Diệp có quan hệ thống gia, nhà họ Tạ có liên quan đến chuyện này cũng không phải là một chuyện tốt.

Đúng lúc này, lão gia nhà họ Tạ mang theo con cái cùng với mười mấy vị trưởng lão đi ra ngoài. Lão gia nhà họ Tạ đã hơn sáu mươi tuổi, vẻ ngoài có dáng dấp của những người bề trên, không hổ danh là người đã nhiều năm lãnh đạo tổ chức Âm Dạ.

“Cục trưởng cao, không biết giờ này ông đến hàn xá của tôi là để chỉ giáo điều gì?” Lão gia nhà họ Tạ không tự ti không siểm nịnh nói, thần thái thông dong, không hề có một chút không tự nhiên nào.

Bình thường cục trưởng Cao có quan hệ rất tốt với hai giới hắc đạo và bạch đạo, nhưng hôm nay lại giống như không để ý đến điều đó, hắn nghiêm túc thận trọng, dáng vẻ như phải giải quyết việc chung, nói: “Ông Tạ, không phải cục cảnh sát chúng tôi muốn làm khó gì ông, chỉ là chúng tôi vừa nhận được tin tức, hung thủ sát hại Giang tiểu thư đang ở nơi này, vì thế, chúng tôi muốn lục soát nơi này, xin ông phối hợp một chút, đừng cản trở chúng tôi phá án!”

Lão gia nhà họ Tạ và những người khác biến sắc, nếu nhà họ Tạ có liên quan đến vụ án của Giang tiểu thư, chỉ sợ sau này không có cách nào đặt chân vào thành phố Tây Giang nữa.

Sắc mặt lão gia nhà họ Tạ nghiêm nghị, nói: “Cục trưởng cao, chuyện này không thể đùa giỡn, cảnh sát các người khẳng định tin tức này không sai? Muốn lục soát nhà họ Tạ?”

Cục trưởng Cao chần chờ, đắc tội với lão gia nhà họ Tạ cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì, nếu làm không xong còn có khả năng phải mất việc, hắn chần chờ nhìn Vương đại sư một chút.

Wương đại sư cũng do dự một chút, đúng lúc này, Phùng Giai bỗng nhẹ nhàng bay lên, chậm rãi bay đến nơi vào đó ở trong biệt thự nhà họ Tạ.

Nhất thời, Vương đại sư không còn chần chờ, nói: “Cục trưởng Cao, mang theo mười mấy người nữa đi theo tôi, ông Tạ, ông cũng nên đi chung đi, nếu bản đạo lục soát không ra cái gì, bản đạo nguyện ý đập đầu nhận sai với ông, nhận đánh nhận phạt!”

Wương đại sư là người của nhà họ Diệp, nếu hắn đã nói như vậy, lão gia nhà họ Tạ cũng không có gì để phản bác.

Rốt cuộc, đám người bọn họ đi theo quỹ hồn Phùng Giai đi tới sân sau của ngôi biệt thự, nơi đó có một tòa Tự Miếu có kiến trúc hùng vĩ đứng thẳng ở đó, lúc này cửa lớn của Tự Miếu đang đóng chặt, trong màn đêm, rất có cảm giác âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Hắc y tà sư (2)

Edit: thienbao95

Hiên Viên Tuyết Triệt khẽ mỉm cười, nói: “Vũ nhi, chúng ta cũng đi vào nhìn một cái nhé? Yên tâm, anh sẽ không để cho bất cứ người nào phát hiện ra em!”

Hắn nắm tay Tô Vũ, trên người bốc lên đoàn sương mù đỏ như máu, ngay lập tức hai người bị đoàn sương mù bao phủ, trong nháy mắt liền biến mất.

Hai người Tô Vũ và Hiên Viên Tuyết Triệt nhanh chân tiến vào biệt thự nhà họ Tạ, đi theo hành tung của nhóm cảnh sát, đi đến Tự Miếu ở sân sau nhà họ Tạ, yên lặng nhìn mọi chuyện tiếp diễn.

Lúc này, cục trưởng Cao hỏi: “Ông Tạ, ai ở đây?”

Khỏe miệng lão gia nhà họ Tạ co rút lại, đáng vẻ có chút không tự nhiên, nhưng ngay lập tức đã điều chỉnh lại cảm xúc, nói: “Cục trưởng cao, vợ của tôi tin Phật, Tự Miếu này là do vợ tôi đặc biệt mời các nhà sư đến làm lễ, bọn họ không có khả năng là hung thủ đâu!”

Vương đại sư cười lạnh một tiếng, nói: “Có phải là hung thủ hay không, vào xem liền biết!”

Lời nói vừa dứt, hắn đi theo Quỷ Hồn Phùng Giai đẩy cửa lớn ra, đi vào, Tự Miếu này cũng không lớn cho lắm, nhưng cung phụng hơn mười tượng thần, diện mạo của những tượng thần này vô cùng quý dị, không giống bình thường.

Chính giữa Tự Miếu có đặt một cái bồ đoàn* khổng lồ, ở trên bồ đoàn quả nhiên có hai nhà sư một già một trẻ đang ngồi, đột nhiên xông tới nhiều người như vậy, hai nhà sư hơi nâng mí mắt lên, về mặt hồ hững, từ tốn nói: “Có việc gì?”

*bồ đoàn: cái đệm mà các nhà sư hay ngồi thiền.

“Lục soát cho tôi!” Cục trưởng Cao phát tay, lập tức mười mấy người cảnh sát đi lục soát khắp nơi, khiến hai vị nhà sư kia có chút không thích.

Lão gia nhà họ Tạ cũng hơi tức giận, nói: “Cục trưởng Cao, Vương đại sư, nếu hai người lục soát không ra cái gì, hơn nữa còn quấy rầy khách quý của tôi, thì đừng trách tôi không khách khí với hai người!”

Vương đại sư cắn răng, hắn cũng không muốn đắc tội lão gia nhà họ Tạ, nhưng nếu tìm không ra hung thủ, thị trường cũng sẽ tìm đến hắn, hắn nói: “Ông Tạ, tất cả mọi hậu quả bản đạo xin chịu trách nhiệm!”

Đúng lúc này, linh hồn Phùng Giai đang đi một vòng xung quanh Tự Miếu, bỗng linh hồn cô lóe lên, chui vào bên trong bồ đoàn mà hai nhà sư đang ngồi.

Cùng lúc đó, mọi người liền nghe được một tiếng kêu thảm thiết đau đớn ở bên tai!

“Có vấn đề, hai vị đại sư, làm ơn tránh ra!” Vương đại sư không nói gì, liếc mắt ra hiệu, vài cảnh sát kéo hai nhà sư qua một bên, rồi nhanh chóng xốc bồ đoàn lên.

Quả nhiên, mọi người liền nhìn thấy bên dưới bồ đoàn có một khe hở vuông vức, Vương đại sư nhẹ nhàng nhấn một cái, “Đùng” một tiếng, một mặt thất tối om xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Lúc này, lão gia nhà họ Tạ lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn đi về phía hai vị nhà sư, hỏi: “Đại sư Nãi Hạnh, mặt đạo này ở đâu ra?”

Sắc mặt nhà sư Nãi hạnh khẽ thay đổi, mắt xoay tới xoay lui mấy vòng, không biết đang suy nghĩ gì.

“Không cần nhiều lời, chúng ta đi xuống xem một chút!” Cục trưởng Cao phát tay, mang theo Vương đại sư và những người khác đi xuống cầu thang cẩn thận từng li từng tí một, không lâu sau, bọn họ liền nhìn thấy rõ ràng toàn bộ mặt thất, trên mặt bốn bức tường xung quanh mặt thất toàn là hình vẽ thần chú, lộ ra từng trận khí tức tà ác, ở phía trước hình như có một cái tế đàn, bên trên tế đàn có đặt một cái bình lớn đỏ như máu, mờ hồ toả ra mùi máu tanh.

“Mở nó ra!” Cục trưởng Cao ra lệnh, lập tức có hai cảnh sát đi tới đẩy cái bình lớn một cái, bộp một tiếng, cái bình rơi xuống đất tan nát, một người có đầu quái vật thân hồ ly lộ ra, chẳng qua hắn có vẻ như đang hôn mê, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Cục trưởng Cao mừng như điên, nói: “Trời vật này lại, đây nhất định là tà vật sát hại Giang tiểu thư!”

Nói xong, mười mấy người cảnh sát nghe lệnh, nhanh chóng trời con quái vật này lại, mà cục trưởng Cao, Vương đại sư cũng bắt đầu đi ra khỏi mặt thất, trở lại bên trong Tự Miếu.

Cục trưởng Cao liếc mắt nhìn lão gia nhà họ Tạ, nói: “Ông Tạ, ông có lời nào để nói không, sự thật đã bày ra trước mắt, nhà họ Tạ mấy người nhất định là kẻ chủ mưu sát hại Giang tiểu thư!”

Mấy người nhà họ Tạ cũng nhìn thấy người đầu quái vật thân hồ ly này, ánh mắt lão gia nhà họ Tạ rét lạnh nhìn nhà sư bên cạnh, quát hỏi: “Đại sư Nãi Hạnh, đây rốt cuộc là con vật gì? Cục trưởng Cao, xin ông tin tôi, tôi hoàn toàn không biết chuyện này, chắc hẳn có người nào đó lòng muông dạ thú, táng tận lương tâm gây chuyện ác này cho tôi!”

Cục trưởng Cao lạnh lùng vung tay lên, nói: “Ông giữ mấy câu này mà nói ở cục cảnh sát đi, người đầu bắt tất cả những ai ở nhà họ Tạ mang đi!”

“Ha ha.....” Đúng lúc này, vị đại sư Nãi Hạnh bỗng cất tiếng cười to: “Chỉ bằng mấy tên cảnh sát nho nhỏ mà cũng dám mang ta đi sao? Hừ, mấy người thật sự là khiếp không sợ sùng, dám tìm tới cửa, làm hỏng mỹ nhân Hồ ta khổ tâm luyện chế, thật ra từ lúc mấy người đi vào mặt thất, thì đã trúng áu trùng độc của ta rồi, không tới bảy ngày, bảo đảm các người sẽ bị vạn sâu cắn phá, chết cực kỳ thảm!”

Vương đại sư và những người khác kinh hãi, vị đại sư Nãi Hạnh này hoàn toàn không phải là cao tăng Phật Môn gì, mà hắn là hắc y tà sư nổi danh tà ác ở một vùng Nam Dương!

Bọn họ cẩn thận kiểm tra toàn thân, không có phát hiện điều gì bất thường, nhưng bọn họ đều không dám khinh thường, bởi vì tà sư vô cùng quỷ dị khó lường, khó lòng phòng bị, cho dù chỉ đang hít thở cũng có thể trúng chiêu.

Khi đại sư Nãi Hạnh nhìn thấy vẻ mặt cay đắng của lão gia nhà họ Tạ, Vương đại sư và những người khác, trong lòng vô cùng vui sướng, cười to nói: “Ha ha, nếu các người đồng ý làm việc cho ta, thì ta sẽ cho các người giải được, các người sẽ có thể sống thêm được một quãng thời gian nữa, ha ha.....”

Lão gia nhà họ Tạ biết hắn có nhảy sông Hoàng Hà thì cũng rửa không sạch tội, giận dữ nói: “Đại sư Nãi Hạnh, tôi đối xử với ông không tệ, tại sao ông lại bắt tôi dính dơ chuyện này, làm ra chuyện đạo trời không tha?”

“Đối với ta không tệ? Lão già, ông tốt nhất ngoan ngoãn câm miệng đi, trong mấy năm nay, ta ở trong bóng tối vì ông mà giải quyết biết bao nhiêu kẻ địch, nếu như không có ta, ông làm gì có địa vị như ngày hôm nay?” Đại sư Nãi Hạnh cười lạnh một tiếng, nói: “Lão già, dù sao chuyện này cũng đã bị bại lộ, hiện tại ta muốn làm cái gì cũng được, nếu ông biết thức thời một chút, ngoan ngoãn quỳ xuống xin tha, nói không chừng ta sẽ tha cho ông một cái mạng, nếu không thì đừng trách ta không niệm tình xưa!”

“Thối lắm!” Cục trưởng Cao mắng to một tiếng, lớn tiếng nói: “Tôi đường đường cục trưởng cục cảnh sát thành phố Tây Giang, chết thì chết, nhưng tôi sẽ bao giờ dập đầu xin tha một người không giống người không giống quý như ông đâu!”

Hắn đột nhiên rút súng lục trên eo xuống, “Ầm ầm” vài tiếng súng vang lên, nhắm về phía đại sư Nãi Hạnh bắn tới.

Đại sư Nãi Hạnh không kịp chuẩn bị, trên người trúng mấy phát đạn, cho dù hắn là tà sư tà ác, nhưng thân thể cũng chỉ là người bình thường, không cứng như sắt thép, đao thương bất nhập.

“Muốn chết!” Đại sư Nãi Hạnh như vừa tỉnh giấc chiêm bao, giận tím mặt, trong miệng nói lảm bảm, trên người bỗng toát ra từng chuỗi chú văn tà ác, nhìn qua đặc biệt dữ tợn!

Xà xà....., đúng lúc này, vô số rắn rết từ trên mặt đất nhô lên, đem lão gia nhà họ Tạ, Vương đại sư, Cục trưởng Cao và những người khác vây nhốt chung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Thông Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.